

கல்கி' எவள்ளி' விழா சிறு கதைப் போட்டியில்
இரண்டாவது பரிசு ரூ 500/-
பெற்ற கதை

பிரமை

சு.வேங்கடரமணி

அமைதியில் ஒன்றிப் போய், வேடிக்கை பார்க்கும் குழந்தையின் ஆவலுடன் மொட்டை மாடியின் ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்தான் குருமூர்த்தி. அவனுடைய பார்வை தெருவின் மீது ஓடி, அதன் கோடிக்குச் சென்று நிலைத்திருந்தது.

நடமாட்டமே இல்லை தெருவில். ஆனால் அவனது பார்வையில் ஆர்வம் தணியவில்லை. மனத்தில் சுழித்த தீவிரம் அவனை, தொலைவில் யாரோ நடந்து வருவதுபோல் பிரமை கொள்ள வைத்தது.

'அவள் வழக்கமாய் வருகிற நேரம் தாண்டி விட்டது. தினமும் விளக்கு வைப்பதற்கு முன்னாலேயே வந்து விடுவாளே! ஏதாவது காரணம் இருக்கும். ஆனால் வராமல் இருக்க மாட்டாள். வந்ததும் அவசரம் அவசரமாக ஏதாவது சொல்லுவாள். அது எவ்வளவு சுவாரசியமாக இருக்கும்!'

குருமூர்த்தி தனக்குள் பேசிக் கொண்டே போனான்.

அவள் வருவதும், வந்து எதிரே நிற்பதும், தன்னுடைய பேச்சையே அதிசயமாக்கி ஏதாவது பேசுவதும் அவனது மனவெளியில் வந்து, வந்து போகும் காட்சிகள்.

ஒரு காலத்தில் அவன் தனிமையில் எப்படியெல்லாம் தன்னை மறந்து - தன்னையே அந்தத் தனிமையில் அழித்துக் கொண்டு-கலந்து போவான்?

அவனால் இப்போதோ நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டுத் தனியாகவே இருக்க முடிவதில்லை. அத்தனையும் அவனைப் பற்றிய நினைப்புகள்!

இனிமையும், ஏக்கமும் நிறைந்த பிரமை. அதன் நடுவில் மென்மையான ஒரு பயத்தின் இழை. குருமூர்த்தியால் அதை ஒதுக்கவே முடிவதில்லை.

நெஞ்சில் எதைப் பற்றி நினைத்தாலும், கடைசியில் அவளது தோற்றந்தான் முன்னால் அங்கே வந்து விடும்.

பகலின் பிரகாசமான ஒளி, மங்கித் தேய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் ஒரு மாலைப் பொழுது. ஊர் அதில் மயங்கிப் புதைகிறது.

'உலகத்திலேயே இதுதான் அழகான காட்சி' என்று தினமும்

அவன் நினைத்து, ஆசையோடு பார்க்கும் ஆற்றங்கரை மணல் மேட்டில் உள்ள இரட்டைப் பனை மரங்களைப் பார்த்தான் குருமூர்த்தி. தெருக் கோடியின் பின்புறத்துக் காட்சி அது. இருளின் கருமைத் துணுக்குகளாய், செவ்வொளியின் மையத்தில் அந்த இரு மரங்களும் ஒன்றுக்குப் பக்கத்தில் ஒன்றாய் இணைந்து நிற்கின்றன. அந்த இணையில் தான் எவ்வளவு கம்பீரம்! மனத்தால் ஆசைப்பட மட்டும் முடிந்த லட்சியம் மாதிரி அது!

அந்தக் காட்சியைப் போலவே இந்த நேரமும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. ஒன்றில் ஒன்று கலந்து குழையும்—பகலின் வெம்மையும் இரவின் குளிர்ச்சியும் சந்திக்கும்—நேரம். மாலைப் பொழுது, சுருதியோடு கலந்து இழையும் அநுபவம் என்றுதான் குருமூர்த்தியின் நினைப்பு.

கோவிலில் சந்தியாகாலப் பூஜையின் மணி மெதுவாக ஒலிக்கிறது. அதோடு உள்ளூர் வித்துவானின் நாகஸ்வர இசை கலக்கிறது.

வசந்தா ராகம்!

இரண்டு மூன்று பறவைகள் அவசரமாகக் குரல் எழுப்பித் தலைக்கு மேலே சென்றன.

தெருக் கோடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். வசந்தா ராகத்தின் இழைப்பு அவனது மனவெளியில் புகுந்து பரவி, அதன் இனிமை அவனுக்குப் பிடித்தமான கனவாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. தூங்காமலே, இந்த உலகத்தின் அற்பமான தினசரி வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு அந்தச் சாதனையில், காணும் கனவு இது.

தெருக்கோடியில் யாரோ நடந்து வரும் சலனம் அவனை விழித்துக்கொள்ள வைத்தது. அந்த நடையிலும் இருளோடு கலந்த மங்கலான ஒளியிலும் தனித்துத் தெரிந்த உருவத்திலும் அது யாரென்று அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். வசந்தாதான் வருகிறாள்.

இன்றைக்கு வழக்கத்தைவிட அதிக நேரம் தான் ஆகிவிட்டது. வந்ததும் வராததுமாய் நேரமானதற்கு ஏதாவது காரணம் சொல்லி விட்டுப் போய் விடுவாள்.

மாலைப் பொழுதின் பின்னழகோடு, அவள் அவசரமாக நடந்து வருவதைப் பார்த்துக்

கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவனைத் தூண்டிற்று.

வசந்தாவுக்குப் பத்தொன்பது முடிந்து விட்டது. அவளுடைய உருவம் ஒளி விளிம்பிட்டு, நடுவே அழகைத் தேக்கி வைத்துவிட்டாற்போல் அந்தத் தெருக்கோடியில் இருந்து பரவும் வெளிச்சத்தில் தெரிகிறது. அவளுடைய அழகு வளர்ச்சி முழுமையை எட்டி விட்டது. ராகத்தின் முழுக் கற்பனைகளிலும் சஞ்சரித்துவிட்ட உணர்வின் புனிதம் அவள்.

இன்னும் விளக்கேற்றவில்லை என்ற ஞாபகம் வந்தது. அவன் போய்த்தான் அதைச் செய்ய வேண்டும். குருமூர்த்தி மாடிப் படிக்களை அவசரமாகக் கடந்து கீழே வந்தான். அரிக்கேன் விளக்கை எடுத்து, தீப்பெட்டியைத் தேடி எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். வழக்கமாக வசந்தாவே நடுக் கூடத்திலும், திண்ணை மாடத்திலும் விளக்கேற்றி வைத்து விட்டுப் போவான். அவள் வர நேரமாகிவிடும் சில நாட்களில், துடைக்கப் படாத அரிக்கேன் விளக்கை, வேலைச் சுமை போல நினைத்து அவன் பொருத்துவான்.

தெருப் படியிலும், முன் தாழ்வாரத்திலும் மெல்லிய - அவன் கேட்டுப் பழகிப் போன - காலடி ஓசை கேட்டது.

விளக்கைத் தூண்டி விட்டு நிமிர்ந்தான் குருமூர்த்தி. வசந்தா கூடத்தில், எதிரே வந்து நின்றாள். “நேரமாகி விட்டது இன்றைக்கு” - என்றாள் தலைப்பால் கழுத்தில் துளித்த வியர்வையை ஒற்றிக் கொண்டு.

“ஆமாம். நானும் மாடியில் நின்று அப்போதே பிடித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

அவள் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. இத்தனை நேரம் எவ்வளவு பேச்சுப் பேசியிருப்பாள்? ஏன் இன்றைக்கு எதுவுமே பேசக் காணோம்?

குருமூர்த்தி அவளுடைய முகத்தையே பார்த்தான். மனசை அடக்கி ஒடுக்க வேண்டும் என்று முயன்றும் முடியவில்லை. அவளிடம் மெல்லிய, ஆனால் ஒரே விநாடியில் ராகத்தின் ஜீவனைத் தொட்டுக் காட்டி விடுவதாக, வருத்தம் கலந்த சாயை தெரிந்தது.

“இன்றைக்குக் கோவிலில் வித்துவான் வசந்தா ராகம் வாசித்தாரே, எப்படியிருந்தது, கேட்டாயா? என்றைக்காவது இப்படி ஒரு நாள் மனசையே அள்ளிவிடுகிற மாதிரி அமைந்து விடுகிறது அவர் வாசிப்பு.”

குருமூர்த்தி சட்டென்று பேச்சை மாற்றி னான், அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு.

“உம்.... சொல்லுங்கள்..... அப்புறம்?” என்றாள் வசந்தா.

அதற்குள் அவளும் மாறி விட்டாள். அவளுக்கே சொந்தமான, அவளுக்கென்றே பழகிவிட்ட அந்த முக மலர்ச்சி வந்து விட்டது.

‘இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இவளுடைய வாழ்வு முழுதும் இவள் இப்படியேதான் இருக்க வேண்டும்’ என்று நினைத்து ஆசைப்பட்டான் குருமூர்த்தி.

“வசந்தா! சில சமயங்களில், நாம் எதிர் பாராதபடி சுத்தமான இசை அலையாகப்

பரவி வந்தால் எப்படி யிருக்கிறது தெரியுமா?” என்றான்.

“ஆமாம். என்னவென்றே சொல்லத் தெரிகிறதில்லை. அந்த நேரத்தில் மனசிலே ஏக்கம் நிறைந்து போகிறது. நானும் அதைக் கேட்டேன். ஏனோ அதைக் கேட்டதும் எனக்குக் கண்கள் நிறைந்து போய்...”

வசந்தா தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ஏன் வசந்தா உடம்பு சரியில்லையா, உனக்கு?”

“ஊஹும். அதெல்லாம் இல்லை. இன்றைக்கு நாழியாகி விட்டதா? அப்பா ஆனே அனுப்பி உங்களிடம் சொல்லிவிட்டு வரச் சொல்கிறேன் என்றார். நானே போய்ச் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன் என்று புறப்பட்டேன். அப்பா உடனே திரும்பி வரச் சொன்னார்.”

“சரி!” என்று கூறி அவளை வழியனுப்பத் தலையசைத்தான் குருமூர்த்தி.

வசந்தா தெருப்படி வரையில் சென்று தயங்கியபடியே நின்றாள். மறுபடியும் திரும்பி வந்தாள்.

“என்ன வசந்தா? தனியாகப் போகப் பயமா? நான் வீட்டு வரையில் கூட வரட்டுமா?” என்று குழப்பத்தோடு கேட்டான் குருமூர்த்தி. வசந்தாவின் கலக்கமும் தயக்கமும் ஏன் என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“அதெல்லாம் வேண்டாம். நான் தனியாகவே போய் விடுவேன். அப்பாவுக்கு மறுபடியும் உடம்பு சரியில்லை. மத்தியானம் மயக்கம் வந்து விட்டது.”

“அடடா! எப்படி இருக்கிறது இப்போ?”

“இப்பொழுது சாதாரணமாக இருக்கிறார். அதனால்தான் நான் இன்றைக்குப் பாடத்துக்கு வர நேரமாகி விட்டது.”

“அப்படியானால் சீக்கிரமாகப் புறப்படு, வசந்தா. நான் நாளைக்கு வந்து அவரைப் பார்க்கிறேன். நீ கவலைப்படாமல் தைரியமாக இரு.”

வசந்தா தலையை அசைத்து விட்டுச் சென்றாள். கூடத்து மூலையில், உறையிலிருந்து இன்று மீட்கப்படாத, வசந்தாவின் விரல்களால் மீட்டப்படாத தம்பூர் மெளனமாக உறங்கிற்று.

குருமூர்த்தி தன்னுடைய கைகளை உதறிவிட்டு, விரல்களைச் சொடுக்கி விட்டுக் கொண்டான். மனத்தில் அவசரமாக வசந்தா தூவி விட்டுப் போன ஏமாற்றம் கலந்த வருத்தம் அவனுக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

அவன் என்ன நினைத்தான்? மொட்டை மாடியில், தனியே நின்று அவன் எப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்தான்?

வசந்தா கூடத்தில் அமர்ந்து சுருதியை இழைத்துப் பார்ப்பான். அதே வசந்தா ராகத்தை அவளைப் பாடச் சொல்லவேண்டும். மோகனமான லயிப்பில் அவள் பாடிக் கொண்டேயிருப்பாள். அவளுடைய இமைகள் தானாகவே மூடிக் கொள்ளும். அந்த அற்புதமான தோற்றம்! அவன் குரலைக் கேட்பதிலும், அவளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பதிலும் அவன் தன்னை அழித்துக்

கொள்வான். அவள்.... வசந்தா.... அவன் அருகில் - அவனுக்கு மிக மிக அருகில்...

குருமூர்த்தி தலையைப் பலமாக அசைத்துக் கொண்டான். வசந்தாவின் அழகுத் தோற்றத்திலிருந்து தனது மனசும் கற்பனைகளும் விடுபடும் மட்டும் அவன் தன்னையே உலுக்கிக் கொண்டான்.

கடைசியில் அவனாலேயே தாங்க முடியாத வேதனையும் ஏமாற்றமும் வெறியாக அவனைப் பிடித்துக் கொண்டன.

நல்ல வேளை, இன்று வசந்தா உடனேயே திரும்பி விட்டாள். இல்லாவிட்டால்?

வசந்தா அவனிடம் இப்பொழுதெல்லாம் பாடம் கேட்பதாக வெறும் பாவனைதான். நாதத்தை உபாசிப்பதில் அவள் எவ்வளவோ தூரம் முன்னால் சென்று விட்டாள்-அவனைப் பின்னே நின்று அதிசயித்து வேடிக்கை பார்க்கும்படி செய்து விட்டு. குருமூர்த்தி இந்த உண்மையை நன்றாக உணர்ந்திருந்தான். ஆயினும் அவள் தினம் பயிற்சிக்காக வருவதை வேண்டாம் என்று சொல்லி நிறுத்திவிட மனம் வராமல் தவித்தான்.

அழகாகச் சலனமின்றி உட்கார்ந்து கொண்டு வசந்தா சுருதியை மீட்டும் அந்தத் தோற்றம்!

குருமூர்த்தி நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டு கூடத்தில் அங்குமிங்கும் பட்டபடப்போடு நடந்தான். பிறகு தம்பூரை உறை நீக்கி மாட்டினான். ஒதுக்க முயன்றும், வசந்தா ராகம்தான் நினைவில் சுழன்று வந்தது.

அவன் பாடினான், பசியும் களைப்பும் தன்னை முழுதும் மயங்கி விழச் செய்யும் வரை பாடிக் கொண்டேயிருந்தான். கடைசியில் அந்த மயக்கத்திலேயே தன் வெறியை முழுதும் இழந்துவிட்டுத் தூங்கியும் போனான்.

2

ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒரு மாலைப் பொழுதில், சிவன் கோயில் மண்டபத்தில் யாருமே இல்லாத தனிமையில் குருமூர்த்தி தன்னையே அழித்துக் கொண்டு விட்டவன் போல் தூணில் சாய்ந்திருந்தான். தன்னைச் சுற்றிலும் காலம் அசைவின்றித் தேங்கி விட்டதாகப் பிரமித்துப் போயிருந்தான் அவன்.

மனம் நிறைய ஏதோ ஒரு ராகம் பிரவாகம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதைத் தாங்க முடியாமல், மெல்லிய குரலில் அவன் வாய்விட்டே பாடி, அந்த மண்டபம் முழுவதும் தன் உயிரின் அநுபவத்தை இனிமையாக நிறைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இசை அவனது பரம்பரைச் செல்வம். 'இசைக்காகவே நான்; எனக்காகவே இந்த ஜீவகீதம்' என்ற பைத்தியம் அவனுக்கு. அவனுடைய அப்பா உலகின் அத்தனை வித்துவான்களுக்கும் லட்சிய குரு. அழியாத சாகித்தியங்களில் எண்ணற்றவைகளை அவர் பயின்றிருந்தார். ஒவ்வொரு ராகத்திலும் அவர் காட்டும் பிரகாசம் தனித்தனியாய் ஒளிரும். எட்டு வயதிலேயே அவரோடு அவர் வழியிலேயே நடக்கத் தொடங்கினவன் குருமூர்த்தி. பதினெட்டு வருஷ சாதனை

அவனை வெளி உலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கவில்லை. அவனுக்குள்ளே எல்லையற்ற மிகப் பெரிய பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துக் கொடுத்து விட்டது. குருமூர்த்தி அதிலேயே வாழ்ந்தான். அவனுக்கு உலகத்தில் ஒரே பந்தம், மனம் ஒன்றிப் போய் லயிக்கும் சங்கீதந்தான். வீடும், வயிற்றுக் கவலையே மறக்கும்படி கொஞ்சம் நிலமும் இருந்தன.

அவனுடைய குரல் மேடையில் பெருகிப் பிரவாகமெடுக்கவில்லை. அதில் தனக்கு ஆசையும் இல்லை; நம்பிக்கையுமில்லை என்று கூறிக் கொள்வான். 'இசை எனக்கு நானே ஏற்றுக் கொண்ட தவம்' என்கிற எண்ணம் அவனுக்கு. பித்தம் கொண்ட நிலையில், தனிமையில் உருகி உருகிப் பாடிக்கொண்டேயிருப்பான். கண்கள் அந்த உருக்கத்தில்

நீண்ட நேரம் மூடிக் கிடந்து திறக்கும் போது அதீதமான பிரகாசம் பொருந்திய நீர் முத்துக்களை ஏந்தி நிற்கும்.

அன்று குருமூர்த்தி கண்களைத் திறந்த போது, பதினான்கு வயதுப் பெண்ணை வசந்தா தூணில் சாய்ந்து நின்றுிருந்தாள்.

அலட்சியத்தோடு அவனைப் பார்த்தான் அவன். அவள் முகத்தில் அழகாகப் பதிந்திருந்த உருக்கத்தை அவன் கவனிக்கவில்லை. அவனுக்கு ஒரே ஆத்திரம். தன் ஏகாந்தத்தைக் கலைக்க இவள் ஏன் வந்தாள் என்ற வெறுப்புத்தான் அவனிடம் மிகுந்திருந்தது.

வசந்தா இரண்டு நிமிஷங்கள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அதற்குமேல் அவளால் அவனது பார்வையின் உக்கிரத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. தலை குனிந்து மெள்ள நடந்து சென்று விட்டாள்.

அவளுடைய உருவம் கோயிலின் நுழைவாயிலைக் கடந்து மறைந்தபிறகு குருமூர்த்தியின் கண்கள் மீண்டும் நாத மயக்கத்தில் ஒன்றிக் கலந்து மூடிக் கொண்டன.

அடுத்த நாள், அதற்கு அடுத்த நாள் என்று இப்படியே தினம் தவறாமல் சாயங்கால வேளைகளில் - அவன் தனது ஏகாந்த சாதனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாமலே வசந்தா அங்கே வந்து நிற்பாள். அவன் விழித்துக் கொண்டதும் மௌனமாக வெளியேறிச் சென்று விடுவாள்.

கடைசியில் ஒரு நாள் பொறுமையிழந்து, "தினம் நீ இங்கே ஏன் வருகிறாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டு விட்டான் குருமூர்த்தி.

தாங்க முடியாத ஆவலுடன், "உங்களைப் போலவே பாட எனக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான் வசந்தா.

இதைக் கேட்டுக் குருமூர்த்தி கர்வத் தோடு சிரித்தான்.

"உனக்கா? என்னைப் போலவா?"

"ஆமாம்!"

வசந்தா அசையாமல் அப்படியே நின்றாள், "நீங்கள் சம்மதம் என்று சொல்லாவிட்டால் நான் இங்கிருந்து போகவே மாட்டேன்" என்று சொல்வது போல்.

"வசந்தா! வேண்டாம். நான் சொல்கிறதைக் கேள்."

"மாட்டேன்" என்று தலையசைத்தாள் வசந்தா. அந்தப் பிடிவாதம் அவனையே அசைய வைத்து விட்டது. குருமூர்த்தி கேட்டான்: "உன்னால் வருஷக் கணக்காய்க் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? என்னைப் போலப் பாட வேண்டும் என்கிறாயே, உன்னிடம் உனக்கே அத்தனை நம்பிக்கை இருக்கிறதா?"

"ஓ!" என்று தலையசைத்த வசந்தா, "உங்களைப் போல், இப்போது நீங்கள் பாடின அதே பாட்டை நானும் பாட்டுமா?" என்று கேட்டாள். கேட்டவள் அவன் பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. சன்னமான குரலில் பாடவே தொடங்கி விட்டாள், ஸ்வரம் துளிக்கூடப் பிசகாமல்!

குருமூர்த்தி மெதுவாகத் தலையை அசைத்தான். அவளுடைய குரலும் ஞானமும் அவனைத் திகைக்க வைத்தன.

"நானைக்கு உன் அப்பாவையும் அழைத்துக் கொண்டு என் வீட்டுக்கு வா!" என்று தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான் குருமூர்த்தி. வசந்தாவின் அழகு முகத்தில் பெருமை தாங்கவில்லை.

3

குருமூர்த்தியிடம் வசந்தாவை மையமாகக் கொண்ட பல மனப் பதிவுகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. அவைகளில் முதல் நாள் அவள் அவனது மாணவியாக வந்த காட்சியை அவன் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பான். அவளுடைய குழந்தை முகம், அதன் தெளிவையும் தாண்டிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்த ஆவல், பெருமை இவைகளையே மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துக் கொள்வான். அந்தக் காட்சி மட்டும் நினைப்பில் மிகுந்திருக்க, மற்றதை யெல்லாம் மறந்துவிட முடிந்தால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்? - இப்படி எண்ணிப் பெருமூச்சு விடுவான் குருமூர்த்தி.

ஆனால் காலம் அப்படியே இருப்பதில்லை. மனிதர்கள் நேற்றுப் போல் இன்று இருப்பதில்லை. காணும் பொருள் வளர்ந்து மாறும் போது, அதைக் கண்ட மனத்திலும் அதன் பிரதிபலிப்பாய்ப் புதிய ஆசைகள் தோன்றாமல் இருப்பதில்லை. மாறுவதும், மாற்றுவதும் என் வேலை என்று சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டே கால ஓட்டம் விரைந்து கொண்டிருக்கிறது! மனிதன் சாதாரண நிலைக்கு வரும் போது காலத்தின் அடிமை.

"உன்னிடம்தான் வசந்தா சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்கு எண்ணம். அவளுக்கும் அதே ஆசைதான். ஆனால் உன்னைக் கேட்க எனக்குத் தெரியவில்லை. உன் மேதையை நான் நன்றாய்ப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதனால்தான் தயங்கினேன். வசந்தாவுக்கு உன் மாணவியாக இருக்கும் தகுதி யிருக்கிறது என்று நீயே நினைக்கும்போது என் மனம் எப்படி ஆனந்தத்தால் பூரித்துப் போகிறது, தெரியுமா?"

முதல் தடவை வசந்தாவை அழைத்துக் கொண்டு, அவளுக்குத் துணையாக வந்த அவள் அப்பா ராமநாதன் குருமூர்த்தியின் வித்வத்தை எவ்வளவு பாராட்டினார்! அதைவிட அவனிடம் தமக்குள்ள மதிப்பை எத்தனை பெருமையோடு தெரிவித்தார்! அவனிடம் அவருக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையை எப்படி யெல்லாம் உணர்த்தினார்!

நினைத்து நினைத்துப் பெருமைப்படக் கூடிய மாணவியாகத்தான் இருந்தாள் வசந்தா. அவளுடைய ஞானம் குருமூர்த்தியைத் திகைக்க வைத்தது. அவளைத் தன்னுடைய மாணவியாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால், அவன் தன்னுடைய வாழ்வில் பின்னால் தன்னாலேயே ஈடு செய்ய முடியாத தவறு ஒன்றைச் செய்திருப்பான். அவன்

வசந்தா

"அம்மோவ்....பாரும்மா இந்தப் பூனையை! என் கையைப் பிடிச்சு இழுத்துண்டு, விட மாட்டேங்குது!"

45

அவனுக்கு [வசந்தாவைப் பிடித்து விட்டது. ராமநாதன் முதலில் தயங்கினார். அவருடைய உடல் நிலை இன்னும் மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. 'எப்படியாவது உடனே வசந்தாவுக்குக் கல்யாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும்' என்று துணிந்து விட்டார்.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் வேகமாக நடந்தன. குருமூர்த்தி எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். எப்படியும் இந்த முயற்சியும் தோல்வியாகத்தான் போகும் என்று அவனுக்குள் ஒரு நம்பிக்கை. ஆனால் கல்யாணத் தேதிகூட வைத்து விட்ட பிறகு அவனுக்குத் தவிப்பாக இருந்தது. வசந்தா இன்னொருவரின் ஆட்சிக்குள், அவனது உரிமையாக ஊரை விட்டே போய் விடுவாள்.

அவளை இப்போது அடிக்கடி பார்க்கவும் முடிவதில்லை. அப்பாவின் உடம்பு, கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிற பெண்ணின் தயக்கம் இரண்டுமே அவளைத் தடுத்திருக்கும். பாட்டு நின்று விட்டது. 'ஒரு முறை அவளைத் தனியாகச் சந்திக்க முடிந்தால்.....' என்ற நினைப்போடு, ராம

நாதனைப் பார்க்கும் சாக்கில் சில தடவைகள் அவள் வீட்டுக்கே போய் வந்தான். ஒரு முறை அந்தத் தனிமை கூட வாய்த்தது.

"கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய். இந்த ஊரையே மறந்து விட்டுப்போய்விடுவாய்" என்று அவன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

"அப்பாவுக்கு என் கல்யாணத்தை முடித்தால்தான் நிம்மதியாக இருக்கும். அவ்

வளவு தவிக்கிறார்....." வசந்தாவின் பேச்சில் வருத்தமும் இருந்தது. பயமும் இருந்ததாகத் தெரிந்தது. எதற்கு எது காரணம் என்று புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை அவனால்.

அதற்கு மேல் குருமூர்த்தி அவளிடம் எதுவும் பேசவில்லை. 'இனிமேல் ஒரே வழி தான்' என்று முடிவு செய்து வசந்தாவைப் பற்றி ஒரு மொட்டைக் கடிதத்தை எழுதி விட்டான். தபாலில் அதைச் சேர்க்கிற வரையில் இருந்த வெறி, பிறகு நடுக்கமாக மாறி விட்டது.

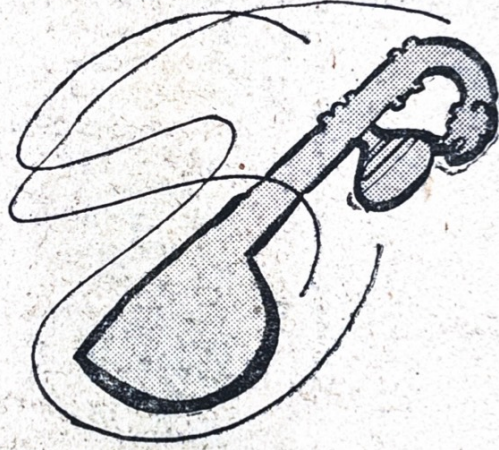
ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்று அவன் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்தான். கடைசியில் குறித்த நாளில் வசந்தாவின் கல்யாணம்தான் பிரமாதமாக நடந்தது. எல்லாரையும் போல் குருமூர்த்தியும் கல்யாணத்துக்குப் போனான். கூடத்தில் மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். வசந்தா கழுத்தில் மாடையுடன், பக்கத்தில் கணவனுடன் அவனைத் தேடி வந்து வணங்கினாள். குருமூர்த்திக்கு ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் மோதிக் கொண்டு வந்து தொண்டையை

அடைத்தன. அவன் வசந்தாவை நிமிர்ந்து பார்க்கவே பயந்தான். திரும்பும் போது வசந்தாவின் கணவனின் உருவம் அவனது பார்வையில் பட்டது. 'அவளுக்குப் பொருத்தமான அழகன்தான்' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை அவனால்.

'ம்.... அவ்வளவுதான். எல்லாம் முடிந்து விட்டது. வசந்தாகூடக் கூடிய சீக்கிரம் வெளியூர் போய் விடுவாள்.' திரும்பத் திரும்ப இதே நினைப்புத்தான் அவனுக்கு.

மூன்று மாதங்கள் வரையில் குருமூர்த்தி பைத்தியமாகத்தான் வீட்டோடு அடைந்து கிடந்தான். மணிக்கணக்காய்த் தெருக் கோடியைப் பார்த்துக் கொண்டு மாலைப் பொழுதில் நிற்பதும், இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஊமையாய்ப் போய்விட்டவன் மாதிரி மௌனத்தில் புதைந்து போவதும், அப்புறம் திடீரென்று என்றோ ஒரு நாள் காலம் போகிறது தெரியாமல் தன்பாட்டுக்கு மெய் மறந்து பாடிக்கொண்டே யிருப்பதும் அவனுக்குப் பழக்கமாகி விட்டன.

5

'வசந்தா வந்திருக்கிறாள்' என்ற செய்தி தெருவில் பரவி, குருமூர்த்தியை எட்டிற்று. ஒன்று! இரண்டு என்று நாட்கள் ஓடி மாதக் கணக்காகக் கூட ஆகி விட்டது. 'வசந்தா ஒரே யடியாகப் பிறந்து வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். இனிமேல் அவளை அவள் கணவன் திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளவே போகிற

தில்லையாம்' என்று பேச்சு அடிபட்டது. குருமூர்த்தி இதுவரையில் அவளைச் சந்திக்கவேயில்லை. 'அவளும் தன்னை வந்து பார்த்து விடக் கூடாது' என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஒரு நாள் தற்செயலாய் ராமநாதனைக் குளத்தங்கரை மதகடியில் சந்திக்க நேர்ந்த பொழுது என்ன பேசுவது என்று புரியாமல் நின்றான் குருமூர்த்தி. ராமநாதனும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்கள் கலங்கின.

"குரு! நான் ஒரு தப்புப் புண்ணி விட்டேன். வசந்தாவை அவசரப்பட்டு, தாமரைப் பூவைச் சப்பாத்திப் புதர் மேலே போட்ட மாதிரி, அல்பப்புத்திக்காரனிடம் கொடுத்து விட்டேன். அவன் அவ்வளவு நகையையும் வாங்கி அநியாயத்திலே தொலைச்சுவிட்டான். வசந்தாவை அழ வைத்து வேதனைப்படுத்தி அனுப்பி விட்டான். எல்லாம் என் விதி. நான் இன்னமும் உயிரோடு இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

தலையில் அடித்துக் கொண்டார் அவர்.

“நீங்களே இப்படி அழுதால் அவள் எப்படித் துடிப்பாள்? கஷ்டம் ஒரு நாள் விடியாமலா போகும்?” சிரமப்பட்டு ஏதோ சமாதானம் சொன்னான் குருமூர்த்தி.

“இல்லை, குரு. நான் உனக்கே வசந்தா வைக் கல்யாணம் செய்து வைச்சிருக்கணும். அவளுடைய மனசை ரசிக்கத் தெரிந்தவன் நீ. கௌரவம் - அது இது என்று ஏமாந்து விட்டேன்.”

குருமூர்த்தியின் நெஞ்சில் முள் குத்திற்று. “இப்படியெல்லாம் இப்போது சொல்லா தீர்கள்.”

“இனி எதை நினைத்து என்ன செய்கிறது? தெய்வம் விட்ட வழிதான்.”

அவர் போய் விட்டார்.

அன்று மாலை வசந்தாவையும் சந்திக்கும் படி நேர்ந்து விட்டது. குமுறிக் குமுறி அழுது தீர்க்க வேண்டும் என்று அவன் சிவன் கோவில் மண்டபத்துத் தனிமையை நாடிப் போயிருந்தான். மண்டபத்துத் தூணில் யாரோ சாய்ந்தபடி நிற்பது தெரிந்தது. கிட்ட நெருங்கியதும், அந்தச் சோகத்தின் நிழல் போன்ற உருவம் வசந்தாதான் என்று புரிந்தது. அவன் வந்து எதிரில் நின்ற போதும் அவள் அசைவற்று இருந்தாள்.

அவன் அவளையே பார்த்தான். அந்த முகம், அதன் அழகு முழுதும், வறண்டு போயிருந்தது. கண்களில் ஈரப் பசையேயில்லை.

“வசந்தா!”

பதில் இல்லை. ஆனால் மெதுவாகத் திரும்பியவள் நெட்டுயிர்த்தாள்.

இருவரும் அப்படியே நின்றார்கள். அவனுக்கு அழுவதற்குத் தைரியமில்லை. அவள் அழுகையையே மறந்தவள் போல் காணப்பட்டாள். மௌனத்தை அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

“வசந்தா! நீ ஏன் இங்கே வந்தாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஏதோ பைத்தியக்கார ஆசை. மறுபடியும் நான் சின்னஞ்சிறு பெண்ணை ஆகிவிட்ட மாட்டேனா, பழையபடி இங்கே நின்று கொண்டு உங்கள் பாட்டைக் கேட்க மாட்டேனா என்று ஓர் ஏக்கம். உம்....எல்லாம் மனசில் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு திருப்திப்பட வேண்டியதுதான். வாழ்கிறதிலே - நிஜத்திலே - என்ன இருக்கிறது? அத்தனையும் நெஞ்சைக் குத்துகிற துக்கத்தைத் தவிர வேறில்லை.”

கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு அவசரமாக மறுபடியும், “நீங்களே சொல்லுங்கள். அவர் செய்ததை யெல்லாம் பேசாமல் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் ஒரு நாளைக்கு என்னைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ சொன்னார். கல்யாணத்துக்கு முன்னால் அவருக்கு மொட்டைக் கடுதாசு ஒன்று வந்ததாம். என்னால் தாங்க முடியவில்லை. ‘அப்படியானால் என்னை ஏன் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்?’ என்று கேட்டேன். எல்லாம் பணத்துக்காகப் போடுகிற வேஷம் என்று தெரிஞ்சு போச்சு. அந்த வாழ்வே வேண்டாம் என்று வந்து விட்டேன். நீங்கள் சொல்லுங்கள். உங்களை

விட உயர்வாக நான் யாரையும் நினைக்க வில்லை. என் பேரில் இப்படிப் பழி சொல்லலாமா?”

குருமூர்த்திக்கு நிலைகொள்ளவில்லை. ‘நானா சொல்ல வேண்டும்?’ என்ற கேள்வியால் அவன் தன்னைத் தானே அடித்து வீழ்த்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் முனைந்திருந்தான். அவளுக்குச் சமாதானமாக ஏதாவது பொய்யைச் சொல்ல முடியாதவனாக நின்று விட்டான் அவன்.

6

கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷம் கழித்து ஒரு நாள். இத்தனை நாட்களும் ஊர்ப் பக்கமே தலை காட்டாமல் எங்கெல்லாமோ சுற்றி விட்டு வந்திருந்த குருமூர்த்தி தெருவுக்குள் நுழைந்து நேரே வசந்தாவின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

படி ஏறும்போதே உள்ளிருந்து பிரவாகம் எடுத்த இசையின் உருக்கம் அவனைச் சிலிர்த்து வைத்தது. வசந்தாவின் குரலா இது?

மெள்ள அடியெடுத்து வைத்து உள்ளே சென்றான். கூடத்தில் தோளில் தம்பூரைச் சாய்த்து மீட்டியபடி, கண்களை மூடியவாறு அமர்ந்து வசந்தா பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கவனம். கலையாமல், மிக அமைதியாக நடந்து முற்றத்துக் குறட்டில் உட்கார்ந்து தூணில் சாய்ந்து கொண்டான் அவன்.

அவளை ஒரு முறை ஒரே விநாடி பார்த்தன அவன் கண்கள். பிறகு அவன் மூடிய இமைகளுக்குள் தன்னுடைய பார்வையைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

பிரமையற்ற, சத்தியமான செளந்தரியத்தின் சந்நிதியில் இருக்கும் பரவசம் அவனைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டது.

எத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைக்கும் அமைதி! எவ்வளவு நேரம் அப்படியே கழிந்ததோ?

ராமநாதன், “வசந்தா! வசந்தா!” என்று கூவிக் கொண்டே உள்ளே வந்தார். கூடத்தில் அவள் எதிரில் வந்து நின்று, “அம்மா, குழந்தை! உனக்குக் கடைசியில் விடிவு காலம் வந்து விட்டது. மாப்பிள்ளை கிட்டேயிருந்து தபால் வந்திருக்கு. தன் தவறுகளுக்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்டு உருக்கமாய் எழுதியிருக்கிறான்” என்றார்.

வசந்தா கண்களைத் திறந்து அவரைப் பார்த்தாள். அவர் நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கிப் படித்து விட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள். பிறகு நீர் நிறைந்துவிட்ட விழிகளோடு தாழ்வாரத்துப் பக்கம் திரும்பிய போது, “அதோ, அவர்!” என்று கூவினாள்.

ராமநாதனும் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“அட்டா! குருமூர்த்தியா?” என்றார் திகைப்பு நீங்கி, தாடியுடன் புதைந்து மெலிந்து போயிருந்த அவனுடைய முகத்தை அடையாளம் புரிந்து கொண்டு.

“குரு! குருமூர்த்தி!” என்று உரத்த குரலில் அழைத்தார் அவர்.

பதில் இல்லை.

அந்தத் தோல் பெட்டியில் ஒருவருக்குத் தேவையானதெல்லாம் வைக்கலாம் - துணி மணி, பவுடர் முதலியன, இன்னும் இரண்டொரு புத்தகங்களும்கூட வைக்கலாம். அதை அந்தச் சிமிட்டிப் பெஞ்சியின் மேல் வைத்து விட்டுக் குடையைத் தண்ணீர் வடியும் நிலையில் இறங்கு வாகாகப் பெஞ்சுக் காலில் சாத்தி விட்டுச் சுற்றிலும் ஒரு நோட்டம் விட்டாள் காத்தியாயினி. அந்தச் சிறு ஸ்டேஷனில் அதிகக் கூட்டம் இல்லை. ரயில் வரும்போது மட்டும் ஒரு சிறு சல சலப்பு உண்டாகும்.

பத்தங்கலம், நீளமான நேந்திரம் பழங்கள் ஏழெட்டு அடங்கிய குலையொன்றும், சாயா பாய்லரும், அதை மறைக்கும் தகர அரை வட்டமுமாகக் கறுப்பேறிய மண் மேடையில் அமைந்திருக்கும் ஒரு சிறிய டக்கை; தாழ்ங் குடையொன்றைக் கூரையாகக் கொண்டு, சில தினசரிப் பத்திரிகைகளையும், 'முறுக்கான்' பீடி, சுருட்டு முதலிய சில அத்தியாவசிய மான பொருட்களையும் தாங்கி நின்று ஓரே பெஞ்சில் அடங்கிவிட்ட 'ஷாப்' ஒன்று; - இவைதான் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் அறையைத் தவிர அந்த ஸ்டேஷனில் 'எக்ஸ்ட்ராக்'கள்!

மழை இலேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந் தது. அந்த ஊர் மிக அழகான ஒரு சிற்றூர். ஊரைப் புகை மண்டலத்தில் ஆழ்த்தத் தொழிற்சாலைகளோ, புழுதிக் கூட்டில் அமிழ்த்தப் பெரும் வாகனங்களோ அந்த ஊரில் இல்லை. சிட்டுக் குருவிகளோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு 'சலசல'க் கும் சிற்றோடைகளும், அருவிகளும், எங்கு திரும்பினாலும் ரப்பரும், தேக்கும், பலாவும், மாவும், பச்சை வயல்களுமே காட்சி யளித்த - இயற்கை எழில் மிகுந்த - ஊர் அது. சுற்று வட்டாரத்தை ஒப்பிடும்போது அது கொஞ்சம் பெரிய ஊர்தான். ஊரில் ஒரு ஹைஸ்கூல் வேறு. அரசாங்கப் பள்ளி. கருணை மிகுந்த அரசாங்கம், அந்த வட்டாரக் குழந்தைகள் படித்துக் கல்வி

மர்ன்களாகி எதிர்காலத் தலைவர்களாக வருவதற்காக அமைத்த பள்ளிக்கூடம். இப்போது மழைக் காலத்தில் வகுப்பி லுள்ளும் கூடக் குடையும், தோணியும் தேவையாயிருந்தன.

'இடவப்பாதி' மழை விடுகிற இரண்டுங் கெட்டான் நாட்கள் - ஏட்டில் எழுதியிருக் கும் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க இயலாமல் 'அதற்கு'ம் பயந்து, 'இதற்கு'ம் பயந்து தவிக்கின்ற மனிதர்களைப் போல.

சுருண்டு திரண்டு, குழைந்து குமைந்து, பரந்து நின்ற மேகக் கூட்டங்களெல்லாம், கேரளத்திலேயே பிறந்து இந்த இருபத்தி நான்கு வருடங்களும் வளர்ந்து விட்ட காத்தியாயினியின் கனனத்தைக் கவர வில்லை. சிறு தூறலும், பெருந் தூறலுமாய், நின்றும் நிதானித்தும் பெய்யும் மழையெல் லாம் அவளுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. ஆனால் இன்றே, வெய்யில் எப்போது வரும் என்ற ஏக்கம்தான் அவளுக்கு. வருடா வருடம் அறுபவிக்கின்ற அதே 'ந்சநச'ப்புத்தான் என்றாலும், அவளுக்கு இப்போது மழைக்குப் பின் அடிக்கும் அந்தப் புது வெய்யில் மிக மிகத் தேவையாயிருந்தது.

மஞ்சளாய், கண்களைக் கூச வைத்துக் கொண்டு, சிலிர்த்திருக்கும் மயிர்க் கால்களி லுட்டே பாய்ந்து, சருமத் துவாரங்கள் வழியாய் உள்ளே ஊடுருவி நுழைந்து, எலும்பை மெதுவே மெதுவே குடேற்றும் அந்த இன்ப மயமான புது வெயில் அவ னுக்குத் தேவை. உள்ளூற நடுக்கிய குளிர், வெப்ப சுகத்தைத் தேட வைத்தது.

போவதற்குமுன் கேசவபிள்ளையின் சட லத்தை ஒரு முறையாவது பார்த்து விட்டுப் போக அவள் துடித்த துடிப்பெல் லாம், அப்படி அவள் பார்த்ததால் ஆகும் விளைவுகளைப் பற்றிய அவளுடைய கற்பனை யில் அடங்கி விட்டது. அந்தக் கற்பனை நியாயமான எதிர்பார்ப்புத்தான், எப்படி யெல்லாம் நடக்குமென்று அவள் எதிர்

பார்ந்தாளோர் அப்படியெல்லாம்தான் நடந் திருக்கும், அவள் மட்டும் கேசவபிள்ளையின் அறைக்குப் போயிருந்தால்.

இரேகை நிபுணர்களாலும், போலீஸ் காரர்களாலும் குழப்பட்டுக் கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சடலத் தைக் கற்பனையில் காணும் போதே காத்தியாயினிக்குத் தொண்டை அடைத் துக் குமைந்தது. அந்தக் குமைச்சலின் அர்த்தம், காரணம் அவளுக்கே விளங் காதவை.

செத்துவிட்ட எவருக்கும் செலுத்தும் ஒருகண அநுதாபத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டு உலகம் கேசவபிள்ளையைத் துற்றத்தான் செய்யும். அதன் போக்கு அப்படி. நல்ல தற்கும் கெட்டதற்கும் வித்தியாசம் தெரியாம லேயே, நல்லது - கெட்டது என்று பேசிப் பேசிப் பிரித்துத் தராதரம் பார்த்து, ஆயிரம் நல்லதின் நடுவே ஒரு கெட்டதை மட்டும் பூதக் கண்ணாடியில் கண்டு, அந்தக் கெட்டதின் சாயலிலேயே நல்லதையும் நோக்கக் கூடியது இந்த உலகம் என்பதை அவள் அறியாதவளல்ல.

'செய்துவிட்ட அக்கிரமத்தை உணர்ந்து, அது வெளிப்பட்டு விட்டதால் உண்டான அவமானத்தால் உயிரை விட்டான்' என்று சொல்லி மண்ணைப் போட்டு மூடுமே தவிர, அந்த மனத்துக்குள் என்ன புழு இருந்து அரித்து இப்படியொரு நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தது என்பதைப் பற்றி உலகம் சிந்திக் காது. சிந்தித்தால் அதிசயம்.

தற்கொலை செய்து கொள்பவன் கோழை என்று சொல்வதைவிடச் சயநலக்காரன் என்று சொன்னால் இன்னும் பொருந்தும். ஒவ்வொருவருக்கும் உயிர் 'உயிரே' போன் றது. அதேயே போக்கிக் கொள்ளத் தோன்றி விட்டால் மனத்தில் எத்தனை வேதனை, வெறுப்பு, கொந்தளிப்பு எல்லாம் உண்டாகியிருக்க வேண்டும்! அந்த உணர்ச்சிக ளெல்லாம் அவனை ஓட ஓட வீரட்டி வாழ்

வீன் எல்லைக்கே கொண்டு நிறுத்திவிட்டாலும், ஒவ்வோர் உயிருக்கும் இயற்கையாயுள்ள 'வாழ் வேண்டும்' என்ற வெறி. இந்தப்புறமாய்ப் பிடித்திழுக்க, அதையும் மீறித் தன்னை அழித்துக்கொண்டுவிட எத்தனை துணிச்சல், எத்தனை உறுதி வேண்டும்! ஆனாலும், தற்கொலை செய்துகொள்ளும் போது தன் நினைவு மட்டும்தான் மேலெழும்பி நிற்கிறது. தன்னைச் சார்ந்திருக்கும் மற்றவரின் நினைவு வந்தால் ஒரு வேளை.....

காத்தியாயினிக்குப் பார்வதியின் நினைப்பு வந்தது. பார்வதியை அவள் நேரில் பார்த்த தில்லையே தவிர, அவள் குணம், நடத்தை எல்லாவற்றையும் பற்றிக் கேசவபிள்ளை மூலம் கேட்டுக் கேட்டு அவளை நன்றாக அறிந்தவள் போல் ஒரு பிரமை. கேசவ பிள்ளையின் முடிவைப் பார்வதி எப்படி ஏற்றுக் கொள்வாள்? காத்தியாயினிக்கு ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. சை! அவள் எப்படிப் போனால் என்ன? கேடு கெட்ட நாய்!.... கேடு கெட்ட.....? அப்படியானால் நான்.....?

கண்களில் 'குபு'கென்று பொங்கிய நீர் சுற்றுப்புறத்தை மங்க அடித்தது. தொண்டையெல்லாம் சுரகரத்து நமைச்சலாய்ப் பொரும, வெடித்து வந்த விம்மலெல்லாம் அசாத்மிய அழுத்தத்தின்பேரில் சிதைந்து குறுகி, வெளிப்பட்டு விடும் துடிப்பில் வழியும் வகையும் அறியாமல் நெஞ்சுக்குள் னேயே குமைந்து, சிறுகச் சிறுகக் கனத்தைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கேசவபிள்ளையை ஊரும் உலகமும் தூற்றத்தான் செய்யும். ஒன்பது குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகி விட்ட நாற்பத்தைந்து வயதுக் 'கிழவர்' ஒருவர் வேற்றாரில் வந்து இளம் பெண்ணைருத்தியோடு உறவுபூண்டால், உலகம் என்ன சொல்லும்?

அதிலும், கேசவபிள்ளை, இளம் உள்ளங்களைப் பக்குவப்படுத்தி எதிர்காலத் தலைவர்களைச் சீர்ப்படுத்தி உருவாக்க வேண்டிய ஒரு பள்ளித் தலைமையாசிரியர். எல்லாக்

கறிக் கும் அடிப்படையாய்க் கருதப்படும் ஏட்டுச் சுரக்காய் பயிரிடப்படும் ஓர் பள்ளியின் தலைமையாசிரியர். அவர் — ஆசான் இப்படி நடந்து கொண்டால், நாளைக்கே மாணவ மாணவிகளிடையே 'ஜதை' பிரிந்து விட்டாலும் ஆச்சரியமில்லை தான். ஆனால், இதற்கெல்லாம் யாரும் கற்றுத் தர வேண்டும் என்பதும் இல்லை!

சாய்ந்து விழுந்து கொண்டிருந்த மழைத் தாரை, செங்குத்தாய் விழ ஆரம்பித்து, இதமான பன்னீர்த் தெளிப்பாய் மாறிக் கொண்டிருந்தது. 'ஸ்டேஷ்'னின் அருகே மலைச் சரிவிலிருந்த குடிசைகளிலிருந்து, முந்திரி சுடும் வாசனை அலை அலையாய் மிதந்து வந்தது. எங்கும் செறிந்திருந்த பலா மரங்களில் பழுத்துத் தொங்கிய பலாப் பழங்களின் வாசனையும் அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டதுதான். இளங்காற்று அவ னுடைய கேசத்தைப் புரட்டியது, 'நினைவு மனத்தைப் புரட்டியது.

'கேசவபிள்ளையின் இந்த முடிவுக்குக் காரணம் யார்? பார்வதியா, நானா? நான்.... நான்....' அவள் உடல் ஒரு முறை குலுங்கியது. ஏதோ கூடாத நினைவு மனத்தில் எழுந்துவிட்டது போல் உள்ளம் சிலிர்த்தது. 'அப்படியிருக்காது' என்று மனத்தை நம்ப வைக்கப் பட்டாத பாடு பட்டு, ஆதாரங்களை யெல்லாம் தோண்டி யெடுக்க, எடுக்க, 'அப் படித்தான்' என்பதற்கு ஆதாரமாய் வேறு ஏதோ ஒன்று எதிர்வாதங்களைக் கிளப்பு வதால் உண்டான விதிர்விதிர்ப்பில் உடல் நடுங்கியது.

கேசவபிள்ளை செத்தாயிற்று. இதைவிட அவருக்கு வேறு என்ன நல்ல நிலைமை இருக்க முடியும்?

வீவு விண்ணப்பத்தையும், திருத்தி யிருந்த விடைத் தாள்களையும் அவசரமாய்க் கொடுக்க, அவர் தங்கியிருந்த அறைக்கே போன போதுதான் அவரிடம் சொந்த

விஷயமாய் இரண்டு வார்த்தைகள் பேச அவளுக்குச் சந்தர்ப்பம் உண்டாயிற்று.

தாயின் உடல் கலைக்கிடமாய்க் கொண்டிருக்கிறதென்ற செய்தி தெரிந்ததும், அவள் தன் சொந்த ஊருக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய வீவு விண்ணப்பத்தைப் பார்த்த கேசவபிள்ளை உடனே அநுமதியளித்தது மட்டுமில்லாமல், "அம்மெய்யெ சிச்சுருஷெ செய்யான்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்த சேஷம் பதுக்கெத் திரிச்ச வன்னல் மதி, மச்சர்!" என்றார். பிற்பாடு ஏதோ தமக்குத் தாமே பேசிக் கொள்வதைப் போல, "ஒவ்வோர் உயிருக்கும் பூரணமான அன்பு என்பது அந்த ஓர் இடத்திலிருந்துதான் வருகிறது; கணவன் மனைவியிடத்தில் நிலவும் அன்பெல்லாம் வெறும் வேஷம், பொய்".

என்று தொண்டை கமறச் சொன்ன சொற்கள் காத்தியாயினி அவரை ஏறிட்டு நோக்கக் காரணமாயிருந்தன. அவருடைய மனத்தின் அடித்தளப் பரப்பில் ஒரு பகுதி அவ னுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டு விட்டதைப் போல ஒரு மயக்கம். வயதின் வீரையங்கள் சூழ்ந்திருந்த அவருடைய கண்கள் பளபளத்து அவள் நெஞ்சத்தை ஊடுருவிப் பிசைந்தன.

காட்டி மறைக்கப்பட்டுவிட்ட பொருளைப் பூரணமாய்க் கண்டுவிடத் துடிக்கும் குழந்தையின் அவஸ்தையில் திணறிய அவள், இனமறியாத ஒரு குழப்பத்துடன் ஊர் சென்றாள். தன் தாய்க்கு வேண்டியதை யெல்லாம் செய்யும் பொழுது ஒவ்வொரு முறையும் அவளுக்கு அவருடைய வார்த்தைகள்தாம் நினைவுக்கு வந்தன. உடல் நிலை மோசமாக ஆக, அவளுக்கு அந்த வார்த்தைகளும் நெருக்கமாய்க் கொண்டு வந்தன. கடைசியில், அவள் தாய் எல்லாவற்றையும் மீறி விடைபெற்றுக் கொண்டு விட்டபோது காத்தியாயினியின் நினைவில் கேசவபிள்ளையின் முகம்தான் எழுந்தது. அந்த முகம் சொல்

வீற்று : “ஒவ்வோர் உயிருக்கும் பூரணமான அன்பு என்பது தாயிடமிருந்து மட்டும்தான் வருகிறதும்தம்மா. வேறு எந்த உறவும் பாசாங்குதான். கணவன், மனைவி யிடத்தில் நிலவும் அன்பெல்லாம் வெறும் வேஷம், பொய்.”

பனபளத்த கண் களையும், கமரும் தொண்டையின் புகைச்சலை அடக்கத் துடித்த துடிப்பையும், தன் ஆற்றமையை முழுமையாய் வெளிப்படுத்தும் வகையறியாது விசிக்கும் குழந்தையும் போன்ற ஏக்கம் நிரம்பிய முகத்தையும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை. சிறுகச் சிறுக அந்த நெஞ்சம் நைந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்ட காத்தியாயினி, ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் கேசவ பிள்ளையோடு நெருங்கிப் பழக முயன்றாள்.

தன் தந்தைக்கொப்பாக மதித்த அவரிடம் ஒரு சோகச் சாயலையே எப்போதும் கண்டாள் அவள். என்னவென்று புரியாத ஒரு வெறி அவளிடம் தோன்றி, அவருடைய துன்பத்தைத் துடைத்துவிடத் துடித்தது. சிறுகச் சிறுக அவரைப் பற்றிய விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டாள் காத்தியாயினி.

குழந்தைகளின் படிப்புக்குத் தொந்தரவெனக் குடும்பத்தை வடக்காஞ்சேரியிலேயே விட்டு விட்டுத் தாம் மட்டும் ஊர் விட்டு ஊர் மாறிக் கொண்டிருந்த கேசவ பிள்ளைக்கு ஒன்பது குழந்தைகள் - வருடா வருடம் விடுமுறைக்குப் பார்வதியோடு சேர்ந்திருந்ததன் காரணமாக. ஒரு பள்ளித் தலைமையாகியிருக்கு வரும் சம்பளம்-இவருக்கு இங்கு தனிச் செலவு - ஊரில் பத்து லீவன்கள் - அலங்காரப் பிரியையான பார்வதி - கடன்.

தம் கவலையையெல்லாம் மறந்துவிடும் வெறியில் பார்வதியோடு இருந்தேபோதெல்லாம் அவர் சுகம் நாடியதும், தன்னை அவர்

வெறும் இயந்திரமாகவே மதிக்கிறார் என்ற நினைப்பில் அவரிடம் வெறுப்படைந்த அவள் வேறு உறவை நாடியதும், அதிசயமல்ல. ஆனால் ஒன்பதைப் பெற்றுவிட்ட ஒரு தாயைத் தன் நாயகியாய் வைத்துக் கொண்டானே எவனோ ஒருவன் - அது அதிசயம். அவள் செய்கையில் நியாயத்தைக் கண்டு அவள் போக்குப்படி அவளை விட்டாரே அவர் - அது அதிசயம்.

எண்ணங்கள் புழுவாய் மனத்தை அரிக்க, இதயம் எதிர்காலத்தின் பயங்கரத்தை அறிந்து கொண்டாற்போல் கசங்கியது. இந்த நிலையில் - ஒரு பக்கம் கடன், மறு பக்கம் நடத்தைக் கெட்ட மனைவி - தன் மனப் புண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை, தேறுதல் தரும் இதயம் ஒன்றைத் தேடித் தேடித் தவித்துத் திகைத்து மதுவைச் சரணடைந்த சமயம்தான் காத்தியாயினி அவரிடம் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்திருந்தாள்.

என்ன காரணம்?

கல்யாணமான மறு நாள் காதலன் தன் காதலியைப் பார்த்துக் கேட்டான்: “நாம் ஓராண்டாய்க் காதலித்தோம்; அது ஒரு நாளாய் ஓடிவிட்டது. நாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டு ஒரு நாளாகிறது; அது ஓராண்டாய் உறுத்துகிறது. கண்ணே! இதற்குக் காரணம் என்ன...?”

— ‘பிரம்மா’.

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் மெதுவாக அவரிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளத் தெரிந்து கொள்ள, அவரிடம் அவளுக்கு ஏற்கனவே உண்டாகியிருந்த பச்சாத்தாபமும், இனமறியாத கருணையும் மேலும்மேலும் அதிகரித்தன.

மன மயக்கத்துக்கு ஒரு மாற்றத்தைத் தேடித் தேடி ஏற்கனவே சகதியில் விழுந்து விட்ட அவரை, மேலும் பாதாளத்தில் விழுந்து விடாமல் தடுத்துவிட அவள் துடியாய்த் துடித்தாள். கடனையும், வியாதியையும் பெருக்கிக் கொண்டே போகும் அவரை மீட்டுவிடக் காத்தியாயினி கவலை கொண்டாள். வெள்ளச் சுழற்சியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு சுற்றிச் சுழன்று தவித்துத் திணறும் அவரை உடனடியாய்க் கரையேற்றி விடா விட்டால் அவர் முடிவு சின்னப் பின்னம்தான் என்பது அவளுக்குத் தெள்ளெனத் தெரிந்து விட்டது.

அவரோடு பழகப் பழக, அவர் நெஞ்சக் குமுறலின் விளைவாய் வெடித்துச் சிதறும் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க, அவளுக்கு அவரை இனம் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. அவருடைய இதயத்தை, வேதனையின் இருப்பிடத்தை அவள் புரிந்து கொண்டு விட்டாள். அவருக்கு அன்பு வேண்டும்; இதயத்துக்கு இதத்தைக் கொடுக்கும் ஓர் இசைவான ஆதரவு வேண்டும். அந்தப் பற்றுக் கோலை நாடித்தான் அவர் உள்ளம் தவியாய்த் தவித்துக் குமைந்து ஏங்குகிறதென்பது அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது.

ஆதரவாய்ப் பேசி அவரிடம் அன்பைச் சொரிய அவருக்கு ஒருவர் தேவை. மனித மனம் நேசிப்பதைவிட நேசிக்கப்படுவதைத் தான் அதிகமாக விரும்புகிறது. அந்த ஆதரவு ஏன் தானாய் இருக்கக் கூடாது? அவருக்கு இதத்தைத் தரத் தன்னால் முடியாதா? அவருக்கு ஆறுதல் தன்னால் அளிக்க முடியாதா?

காத்தியாயினி கேசவபிள்ளையை அடிச் சந்திக்க ஆரம்பித்தாள். அவருக்குக் கீழே வேலை செய்யும் ஓர் ஆசிரியை என்பது வெளிச்சாக்கு. பள்ளி வேலை - மற்றவருக்காக ஒரு சால்ஜாப்பு.

தன் துன்பத்தை யெல்லாம் கொட்ட, மனச் சுமையை யெல்லாம் இறக்கிவிட ஓர் அன்பான இதயம் கேசவபிள்ளைக்குக் கிடைத்தது. காத்தியாயினியின் ஆறுதல் மொழிகளிலும், இதமான அன்பிலும் அவர் தம்மையே மறந்தார். குளிர்ச்சு ஒரு போர் வையாய்க் காத்தியாயினி அவரைச் சுற்றிக் கொண்டாள்.

இதே போல் 'இடவப் பாதி' மழை நின்று, புது வெய்யில் தொடங்கிய நாள்தான் அது. அவளுக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. இயற்கையின் எழிலெல்லாம் பூத்துக் குலுங்கிய நாள். பறவைகளெல்லாம் கூட்டினின்றும் வெளிப்பட்டு மகிழ்ச்சியுடன் பறந்த நாள். மீனவர்களெல்லாம் அக்கம் பக்கம் பார்த்துக் கள்ளத்தனமாய்த் தத்தம் காதலியின் கன்னம் நிமிண்டி விடைபெற்றுக் கட்டுமரத்தில் ஏறிய நாள். குரியன் தம் கிரணங்களை இதமாய்ப் பரப்பிய நாள்.

அவள் தங்கியிருந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் ஒரே தென்னை மரங்களும், பலா மரங்களும் நிறைந்திருந்தன. தென்னை ஓலைகளில், இரவு பெய்திருந்த மழை தேக்கியிருந்த நீர்த்த துளிகள், தென்னை மட்டைகள் காற்றில் அசைகையில் 'தட்டெனக் கீழே சொட்டியும், அவை கீழே மண்ணில் விழுந்து விடாமல், அருகிலிருந்த பலாமரத்தின் நீட்டிக் கொண்டிருந்த கிளைகளின் இலைகள் அவைகளைத் தாங்கிக் கொண்டன. ஒட்டாத பலா இலைகளில் முத்தாய்த் தங்கி நின்ற அந்த நீர்த்த துளிகள், புது வெய்யிலில் தகதகத்தன. 'குப்பென்று' இடையில்லாமல் நிறைத்து மலர்ந்திருந்த கொன்றைப்

பூக்கள் பச்சை மரங்களின் பின்னணியில் மறைந்து கொண்டுவிட முயன்றாலும், அவற்றின் எடுப்பான சிவப்பு நிறம் அவைகளைத் தேன் சிட்டுக்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துத் தேனை இழக்க வைத்தது.

அடர்ந்து செறிந்திருந்த மரங்களினூடே நுழைந்து, தரையில் இருக்கும் நீரை உறிஞ்சி விடும் முயற்சியில் புது வெய்யில் போராட, அந்தப் போராட்டம் மண்ணின் மேலிருந்த ஜீவராசிகளுக்கு ஒரு புத்துயிரை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது. பருவ மாற்றத்தின் அந்தப் படபடப்பு என்னென்னவோ எண்ணங்களை எழுப்பியது.

காத்தியாயினிக்கு அவருடைய உணர்ச்சி புரிந்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் அவர் தவியாய்த் தவித்ததும் அவளுக்குத் தெள்ளத் தெரிந்தது.

ஜன்னலோரமாய் நின்று, கிட்டுக் குருவிகளின் கொட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, நீண்ட பெருமூச்சுக்களுடன், கால்களைத் தரையில் பரபரவெனத் தேய்த்து அவர் தம் உடம்பை முறுக்கிக் கொள்வதை அவள் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள். ஏக்கத்தோடு சாய்வு நாய்காலியில் வந்து அவர் விழுவதையும், இருப்புக் கொள்ளாமல் மறுபடியும் எழுந்து அறையைச் சுற்றி வருவதையும், தம் இரு கைகளையும் ஒன்றுடனொன்று இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு ஏதோ உணர்ச்சியைக் களைந்துவிடும் வெறியில் தொண்டையைச் செருமுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க, அவளுக்கு அவருடைய தனிப்பு, சொல்லாமலேயே புரிந்து விட்டது.

அந்த உடல் தவிப்பையும் கூட நிவர்த்திக்க அவள் துணிந்து விட்டாள். திடுக்கிட்டுத் தயங்கிய அவரை ஒரு புனிதமான உணர்ச்சியுடன் தேற்றினாள் காத்தியாயினி. அப்புறம் இரண்டு நாட்கள் அவருடைய முகத்தைப் பார்க்கக்கூட அவர் கூசினார். இத்தனை வயதுக்கப்புறம்...

மறுபடியும் மெதுவாக அவரைத் தேற்றி, இதமான அன்பிலே அவரை மகிழ வைத்தாள் அவள். இதத்தையே நாடிய அவர் மனமும் இதை ஏற்றுக் கொள்ளப் பெரும் பாடு படவில்லை. இதெல்லாம் அப்புறம் சகஜமாகி விட்டது.

கேசவபிள்ளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மனமும் உடலும் தேறிக் கொண்டு வந்தார். 'தன்னை நேசிக்க ஓர் உள்ளம் இருக்கிறது; தன் இதயத்துக்குச் சூட்டைத் தர ஒரு மனம் காத்திருக்கிறது; தனக்கு ஆதரவாய் ஓர் அன்புப் பெட்டகம் திறந்திருக்கிறது' என்ற நினைப்பு அவரைத் தெம்பு கொள்ளச் செய்தது.

தன் முயற்சியில் சிறுசுச் சிறுகப் பெற்று வரும் வெற்றி, காத்தியாயினியை மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைத்தது. அவளுக்குக் கிடைத்த நிம்மதி, உள்ளத்தை அப்படியே பூரிக்க வைத்து இலேசாக்கி மேலே மேலே பறக்க வைத்தது. கேசவபிள்ளைக்கும் சரி, அவருக்கும் சரி, நேற்றுக் காலை வரையில் சுற்றுப்புறமே நினைவில்லை.

வழக்கம் போல நேற்றுக் காலை பள்ளியில் நுழைந்த காத்தியாயினி, ஏதோ என்னவென்று புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு மாற்றத்தைக் கவனித்தாள். எல்லோரும் அவளையே ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பது போலிருந்தது. ஒரு மாதிரியாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு, 'கசமுசு' வென்று பேசிக் கொள்வதைப் போல் இருந்தது. அவள் உள்ளம் வினோதமாய்க் குழம்பிப் படபடத்தது.

வகுப்பில் அவள் நுழைந்த போது, மாணவ மாணவிகள் எல்லாமல், 'ஓ'வெனக் கூச்சலிட்டார்கள். அவள் திகைத்தாள். அவர்கள் அடங்காமல் ஆர்ப்பரித்தார்கள்; ஆபாசமாய் ஊனையிட்டார்கள். அவளுக்கு வியப்பாயும், இனமறியாத கலவரமாயும் இருந்தது.

பலகைப் பக்கம் திருமயிவள், அதில் எழுதியிருந்த வார்த்தைகளைக் கண்டு விக்கித்துப் போய் ஓரடி பின்வாங்கினாள். இயக்கம் நின்றிருந்த உணர்வு ஒரு கணத்தில் தன் நிலையை அடைந்ததும், அடக்க முடியாத குமுறலுடனும், சலவரத்துடனும் வகுப்பை விட்டு வெளியே ஓடி வந்தாள் அவள். மாணவர்கள் வெற்றி ஆரவாரம் எழுப்பினர். வெளியே வந்த காத்தியாயினியின் கண்களில் எதிர்ப்பட்ட சவர்களிலெல்லாம் அதே ஆபாச வார்த்தைகள். பேயைக் கண்டவள் போல் ஒரே ஓட்டமாய்த் தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தாள் அவள்.

கலவரம்; பயம்; பீதி; அவமானம்; வெறுப்பு..... அப்பா, என்னென்ன உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்கள்; உள்ளச் சுழற்சிகள் !

எழுதியிருந்த எழுத்துக்கூடப் போய்யல்லதான். ஆனால், வார்த்தைகளில் ஓர் அதில் தொனித்த கேவலம், ஆபாசம்—காத்தியாயினியின் நெஞ்சிலிருந்து வெடித்து வந்த குமுறல் உடலை உலுக்கியது. உலகத்தின் கண்களில் தானொரு...

தான் நடந்து கொண்டது உண்மையிலேயே, ஆபாசமான கேவலமான இனக் கவர்ச்சியின் விளைவான வெறியா?.... உண்மையிலேயே.... நிஜமாய்.... கேவலத் தைத் தவிர அதில் வேறு.... உலகமே! உனக்கு நல்ல கண்ணிலலை !

குமுறிக் குமுறித் தானே சுதாரித்துக் கொண்டு ஓய்ந்த காத்தியாயினிக்கு அந்த உணரை விட்டுப் போய் விடுவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை. இனியும் அங்கிருக்க முடியாது.

அப்போதுதான் அந்தச் செய்தி — கேசவ பிள்ளை தூக்கிட்டுக் கொண்டு உயிர் விட்ட செய்தி — அவளுக்குத் தெரிய வந்தது. நெஞ்சிலிருந்து ‘படார்’ என்று ஏதோ

ஒன்று நழுவி விட்ட சூனிய உணர்ச்சியுடன் வெறிக்க வெறிக்க நின்று கொண்டிருந்த காத்தியாயினி இப்போதுதான் தன்னையே புரிந்து கொண்டாள்.

அவள் அவரைக் காதலித்திருக்கிறாள்!

மனைவி: என்
எழுதியிருக்கேன்.
செய்து விடுங்கள்!

கணவன்: மறந்து போயிட்டா!

மனைவி: பரவாயில்லை; ஷந்தக் கடிதத்தின் முடிவில், என் கணவர் 'இந்தக் கடிதத்தைப் போஸ்ட் செய்வதற்கு மறந்து போயிருவார். தவறாக நினைத்துக் கொள்ளாதே!' என்று மானே எழுதியிருக்கிறேன்!

‘காதல்’ என்பது நெஞ்சோடு நெஞ்சுக்கு உண்டாகும் உறவானால் அவள் அவரைக் காதலித்திருக்கிறாள். வேறு எந்தப் பொருத்தத்தைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் தன் உடலையே அவருக்கு அர்ப்பணிக்கும் அளவுக்கு அவள் அவரைக் காதலித்திருக்கிறாள். ஆறுதல் தேடிய ஓர் இதயத்துக்கு ஆதரவாய் இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு, தன்னையே இழந்து விட்டாள் அவள். அவள் உணர்ச்சியெல்லாம் உறைந்து விட்டது.

‘அவர் இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டாம்’ என்று தோன்றியது ஒரு சமயம். இன்னொரு சமயம், ‘அவருக்கு வேறு எந்த விதமான முடிவும் இருந்திருக்க முடியாது’ என்றும் தோன்றியது.

அவர் இந்த முடிவை அடைய, தான்தான் காரணமோ என்ற கேள்வி நினைவுப் பொறியைக் குழப்பிய போதிலும், நினைவின் முடிவில் நிம்மதியே உண்டாயிற்று. துடித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் இதயத்துக்குத் தன்னை இதம் தர முடிந்தது என்ற நினைப்பு வேறு எந்தக் கவலைக்கும் இடம் தரவில்லை.

கொழுகொம்பைக் கொடி பற்றிக்
கொண்டுவிட்ட போதிலும்கூட, இத்தான
புது வெய்யில் சூன்டைக் கூடத் தாங்க முடி
யாமல் கொடி கருகிவிட்டது.

மழை நின்று இளம் வெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பா! மழைக்குப்பின் வரும் இந்தப் புது வெயில்தான் எத்தனை இதம்! எத்தனை சுகம்!

நீண்ட பெருமூச்சுடன் ரயில் வந்து
நின்றது. புது வாழ்க்கையை எதிர்நோக்கி
நிச்சலனமான இதயத்துடன் ரயில் ஏறி
உட்கார்ந்த காத்தியாயினிக்குத் தான்
இரண்டு மாதங்களாகக் குளிக்கவில்லை என்ற
பிரதிநிதீனப்புத் திடீரென வரவும், கண்களிலிருந்து
நீர் பொங்கிப் பார்வையை மறைத்தது.
புது வெய்யிலும்கூட உறைக்குமோ?

அல்சேஸ் லொரேன் என்ற கிராமத்தின் மத்தியில் ஒரு பெரிய மணியைக் கட்டியிருந்தார்கள். நெருப்பு, புயல், வெள்ளம் போன்ற ஏதாவது பெரும் விபத்து ஊரில் ஏற்பட்டால் அந்த மணியை அடித்து, மக்களை எச்சரிப்பது அந்தக் கிராம வழக்கம். ஆனால் சென்ற பல ஆண்டுகளாக விபத்துக்கள் எதுவும் ஏற்படாமல் போகவே அந்த மணி துருப்பிடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. எனவே இனி மணியை அடிக்கடி உபயோகிக்க வேண்டுமென்று கிராமப் பெரியவர்கள் முடிவு கட்டினார்கள். மணியைப் பயன்படுத்திவிடுவது எளிதுதான். ஆனால் விபத்துக்கு எங்கே போவது? நீண்ட நேரம் யோசித்தார்கள். கடைசியில் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு சிறுவன் யோசனை கூறினான்:

“நம் கிராமத்துக்கு மாதா மாதம் வரி வசூலிப்பவர் வருகிறார் அல்லவா? அவரைக் கண்டதும் எல்லோரும் பதுங்கி விடுகிறோம். சில சமயம் அவர் திடீரென்று வந்துவிடுவதால் நிலைமை சிக்கலாகி விடுகிறது. எனவே அவர் நடவடிக்கையைக் கண்காணித்து, மாதா மாதம் அவர் வருகையை அறிவிக்க இந்த மணியை அடிக்கலாம்!”

சிறுவனின் யோசனை எதிர்ப்பில்லாமல் உடனே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. - “மலிக்”

விபத்து வருகிறது!

வயது என்ன?

லண்டன் மாநகரச் சீமாட்டி ஒருத்தி ஏராளமாய்ப் பணம் செலுத்தி ஓர் அழகு நிகழ்ச்சியைத் தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டாள். பின்னர் பெர்னாட் ஷாவைச் சந்தித்து, “எங்கே என் வயதென்ன? சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்!” என்றாள்.

சீமாட்டியை மேலும் கீழமாக நோக்கிய பெர்னாட் ஷா “சிறப்பான உன்னுடைய பல்வரிசையைப் பார்த்தால் பதினெட்டு வயதென்றும், உனது சொர்ணமயமான கூந்தலைக் கண்டால் பத்தொன்பது வயதென்றும் நீ நிற்கும் நிலையைப் பார்த்தால் பதினான்கு வயதென்றும் எனக்குச் சொல்லத் தோன்றுகிறது” என்றார் புன்சிரிப்புடன்.

சீமாட்டிக்குப் பெருமை தாங்கவில்லை. “என்னைத் தாங்கள் இப்படிப் புகழ்ந்ததற்கு ரொம்ப வந்தனம். இருந்தாலும் என் சரியான வயதென்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு ஷா, “நான்தான் சொன்னேனே? நான் குறிப்பிட்ட மூன்று வயதுகளையும் அதாவது 18, 19, 14 இவற்றைக் கூட்டினால் விடை என்ன? ஐம்பத்தொன்று அல்லவா?” என்றார். - பாஸ்கரன்

பொழுதுபோக்காகப் பேசுவதற்கும் வம்பு பேசுவதற்கும் வித்தியாசம் இது தான்: நபன்கு பெண்கள் சேர்ந்தால் பேச்சு தொடங்குகிறது. அதில் ஒருவர் எழுந்து போனதும் வம்பு தொடங்குகிறது.

- ஹெர்ப் ஷ்ரைனர் (எஸ். எல். எஸ்.)

மாணவர்கள்

என்ன செய்யவேண்டும்?

“மாஸ்கோவுக்கு நான் சென்றிருந்த போது மாணவர்களுக்கு லெனின் உபதேசிப்பதாக ஒரு படம் சுவரில் திட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். அதில் ‘மாணவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?’ என்ற கேள்விக்கு ‘முதல் காரியம் நீங்கள் படிக்க வேண்டும். இரண்டாவது காரியம் நீங்கள் படிக்க வேண்டும். மூன்றாவது காரியம் நீங்கள் படிக்க வேண்டும்’ என்று லெனின் கூறியதாக எழுதப்பட்டிருந்தது” என்று மாஸ்கோவில் தமக்கு ஏற்பட்ட ஓர் அநுபவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் நேருஜி.

- வி. சம்பந்தம்

மனச்சுந்திகி கோமகள்

வெள்ளி விழா
சிங்ககதைப்
பொழியில்
முன்னுலகு
பரிசு பெற்ற
கதை

2

அந்த நேரத்தின்
உணர்வுகளை இட்டு
நிரப்பியவாறே காலை
வெய்யிலின் உக்கிரம்
இலேசாகக் கொழுந்து
விட ஆரம்பித்தது.
கிழக்கேயிருந்து கோயில்
மணி 'ராம் ராம்'
என்று முழங்கிக் கோயி
லின் பூஜை நேரத்தை
அறிவித்துக் கொண்
டிருந்தது.

ஜபதபங்களை முடித்
தானதும் துளசி தீர்த்
தத்தை உள்ளங் கையி
லிட்டு உறிஞ்சிவிட்டு
அங்கவஸ்திரத்தின் நுனி
யில் கைகளைத் துடைத்
துக் கொண்டார் ரங்க
நாதன். ரகு குல திலக

னின் நடுநெற்றித் திருமண்ணை
ஒளிரும் பூஜை விளக்கின் மெல்
விய சுடரைச் சிறிது நேரம்
உற்றுப் பார்த்தவாறே நின்ற
போது, வாசற்படியில் நிழலாடி
யது. அவர் கைகளைப் புருவமேட்
டில் வைத்து உற்றுக்கவனித்தார்.

கண்களின் சுருங்கிய விரிவில்
வாசற்படியில் நின்ற உருவம்
புலப்பட்டது. நெற்றியிலும்,
கைகளிலும், கழுத்திலும், மார்
பிலும் திருநாமம் துலங்க வய
தான தோற்றத்தின் பலஹீனம்
மின்ன நிற்பவரின் க்ஷவரம் செய்
யாத முகம் பொலிவு குன்றிக்
கிடந்தது.

"நான்தான் வரதாச்சாரி!"
என்று குரல் வந்தது.

"ஓ! ஸ்வாமிகளா? வாருங்கோ!
இப்படி விசுப்பலகையிலே உட்
கார்ந்துக்குங்கோ" என்று மரியா
தையோடு வரவேற்றார் ரங்க
நாதன்.

தாழ்வாரத்தின் ஓரம் விசுப்
பலகை ஒன்று கிடந்தது. அதில்
வரதாச்சாரி பவ்யமாக, அவர்
மரியாதையை ஏற்றவாறே
அமர்ந்தார்.

விசிறி ஒன்றை எடுத்து வந்து
வரதாச்சாரியிடம் தந்துவிட்டுத்
தாமும் ஓர் ஓரம் அமர்ந்த ரங்க

நாதன் "நல்ல வெய்யிலில் வந்திருக்கீங்களே, சம்பத்திலே நம்ம வீட்டிலே 'திதி கிதி' வரதை நினைவுபடுத்த வந்தேனா? உம்.... இப்போது மாசி நடக்கிறது. பங்குனி கடைசியிலேன்னா நம்ப கிச்சாக்குத் திதி வரும்!" என்று தீவிர யோசனையோடு கூறினார்.

"அது விஷயமா வரல்லே நான்! ஐயா! நீங்க எந்தக் காலத்திலே இருக்கீங்க? இந்தக் கிராமத்திலே இப்போ யார் ஐயா உங்களைப் போலப் புரோகிதத்துக்கு எதிர்பார்க்கிறார்? ஏதோ உங்க குடும்பம் ஒண்ணும், உங்க தூரத்து மச்சினர் ஒருவரும் தானே சாஸ்திரப்படி சம்பந்தப்பட்டதை நம்பி என்னைக் கூப்பிடறேன்? தெவசம் பண்ணுது உங்க குடும்பம் மட்டும்தான் ஐயா! வேறே யாரும் பண்ணதில்லை. ராகு காலத்திலே கல்யாணம் பண்ண சீர்திருத்தக்காரங்க இங்கே நிறைஞ்சுட்டாங்க ஐயா. அது மட்டுமா? வர்ணசிரம தர்மப்படி இப்படி ஒரு ஜாதியை அதிலேயும் அர்ச்சனை பண்ண ஜாதியை நிர்மாணிச்சுட்டு, இப்போ கேலி பேசறதும், 'சுரண்டல் பேர்வழி'ன்னு ஏளனம் பண்ணதும் கேவலமில்லையா ஐயா? எனக்கு மரியாதை தர வேண்டாம். நான் செய்யற தெய்வ காரியத்தையாவது மதிக்க வேண்டாமா? நானும் மனுஷன்தானே ஐயா? சநாதன சின்னங்களை இகழ்ந்தும், போகிற போதும், வருகிற போதும், குத்தலாப் பேசறதும், கேட்கச் சகிக்க முடியல்லே. அது போகட்டும். கோயில் வாசல்லே நின்னு பீடி சிக்ரெட் குடிக்கிறதை நான் தடுக்க முடியுறதா? கோயில் மதிலைச் சுற்றி அசிங்கம் பண்ணதைக் கண்டிக்க முடியுறதா? நான் இந்தக் கிராமத்துக்குப் பிழைக்க வந்தவன். வாய் பேசினால் கொஞ்சம் நஞ்சம் கிடைக்கிற வருமானத்திலேயும் மண். 'ராமா, நீயே பார்த்து நல்ல புத்தியைக் கொடுப்பா'ன்னு ரகசியமா பிரார்த்திச்சுக்கிறதோட நின்னுக்கிறேன்.....

"நீங்க தினசரி கோயிலுக்கு வந்திண்டிருக்கச்சே இத்தனை மோசமில்லே, ஐயா! ஒரு பத்து நாள் முன்னே கோயிலுக்குப் பின்னாடி ஒரு கூட்டம் போட்டிருந்தாங்க. ஏதோ கலையாம். நடனமாம். அதுக்குச் சினிமா நடிகர் தலைமையாம். கோயில் பூஜை நடக்க முடியாத அளவு, ஒரே சத்தமும் பேச்சும், பாட்டும் திமிலோகப்பட்டன. இந்தக் காலத்திலே கடவுளுக்கு மதிப்பில்லை. சினிமா நடிகருக்கு ஏக மதிப்பு.

"அன்னிக்கு என் ராமன் வழிகாட்டினான் வரும்படி, வந்தேன். இன்னிக்கு அவன் வழி சொல்லலே. கண்ணையும், காதையும் மூடிண்டு, நான் செய்யற பூஜையைக்கூடக் கேட்டுக்காமல் இருக்கான். அதனால் நான் வந்த வழியே திரும்பணும் போல் இருக்கு. உங்க உத்தரவும், சகாயமும் தேவை" என்றார்.

"ஸ்வாமிகளே! அப்படிச் சொல்லாதீங்கோ, அதை மட்டும் சொல்லாதீங்கோ!" என்று பதறினார் ரங்கநாதன். "உங்கள் கைத்தளிகை உண்டு பழகிய என் அப்பன் ராமனைப் பட்டினி போட்டு விடாதீங்கோ. உங்களுக்கு இதுதான் ஊர். இனி தலைமுறை, தலைமுறைக்கும் இதேதான் ஊர்.

இப்படிச் சொல்லித்தான் அன்று உங்களை உங்களுரிலிருந்து கொண்டு வந்தேன்...."

"மெய்தான். உண்மையைக் கேட்டால் நான் வறுமையைக் கண்டுகூடப் பயப்படலே. எனக்கு வேண்டியது பண பலம் இல்லை. ஜனபலம்தான். எனக்கு இங்கே ஜனப் பாதுகாப்பு இல்லை. நான் ஏளனப்படுத்தப்பட்டு நேன். பாதுகாப்பில்லாமப் போனதாலே பிறர் அலட்சியப்படுத்தற அளவுக்கும் மேலே போயாச்சு. அவர்கள் இத்தனை தூரம் துணிஞ்சிட்டான்கள். அதைச் சொல்லவே கூசறது ஐயா. நான் ஏழை. தினன். உங்களைத் தவிர இப்போ, யார்கிட்டேயும் நான் எதையும் வாய் திறந்து கேட்க முடியாது. தயவு செய்து தப்பாக நினைக்காதீர்கள்!"

"உங்கள் மனக் குறைக்கு மாற்றுத் தேட முயல்கிறேன்."

"ஆண்டாளோட வாழ்க்கை நன்னா அமையணும்னா நாளை ராத்திரிக்கே ரகசியமா எங்களை இந்த ஊரை விட்டு எங்கள் ஊருக்குக் கொண்டு போய் விட்டுடுங்க, உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியமுண்டு."

கொட்டி விட்டோம் பாரத்தை, ரங்கநாதன் ஏற்று விடுவார் என்ற நம்பிக்கை மிளிர் அவர் நடந்தார். ரங்கநாதன் தடுமாறினார். வரதாச்சாரி, புரிந்த வார்த்தைகளால், புரியாத விடுகதை ஒன்றைச் சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார். விடுவித்துக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.... 'ஆண்டாளோட வாழ்க்கை நன்னா இருக்கணும்னா....?' என்றொரு சொல் போட்டாரே? அப்படியானால் ஆண்டாளைப் பொறுத்த விஷயம் என்று அர்த்தமா? ரங்கநாதன் வெகுநேரம் வரையில் விசுப் பலகையிலேயே அமர்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

மனையில் அமர்ந்து தம்ளர் தீர்த்தத்தை வாழை இலையில் தெளித்து விட்டு, ரங்கநாதன் சாப்பிட அமர்ந்தார். கறியமுதைப் பரிமாறியவாறே லட்சுமி அம்மாள், "நான் கேள்விப்பட்டது வாஸ்தவம்தான் போலே இருக்கு. பாவம்! அவருக்கு இப்படி ஒரு துயரம் கேவலமா வர வேண்டாம். முதல் காரியமா அவா குடும்பத்தைக் கொண்டு வந்த மாதிரி, கொண்டு விட்டுடுங்கோ. அந்தப் பாவம் நமக்கு ஏன்?" என்றாள்.

"என்ன சொல்றே, லட்சுமி? உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?"

"தெரிஞ்சுதான் சொல்றேன். முதல்லே நான் நம்பலை. வரதாச்சாரியே கோடி காட்டிட்டுப் போறதைப் பார்த்தால்...." என்று அவள் தான் அறிந்ததைக் கூறினாள். கேட்டு ரங்கநாதனின் மெய்யும், மனமும் பதறின.

ஊரில் குறிப்பிடத்தக்க செல்வந்தருள் ஒருவர் ரங்கநாதன். ஆனால் வெறும் பகட்டு ஆசைகளுக்கும், புடாடோபத்துக்கும் இடமின்றி வாழ்ந்த பக்தர் அவர். ராமர் கோயில் கட்டிய புதிதில் ஊர்ப் புரோகிதத்தையும், கோயில் பூஜையையும் கவனித்துக் கொள்ள ஒருவரை நியமிக்க எண்ணினார்.

அப்படி ஓர் ஆசார சீலரைத் தேடி அழைத்து வருவதற்காகத் திருவரங்கத்துக்குப் பயணமானார்.

நல்ல சநாதன பரம்பரையில், ஒரே குடும்பத்தில் ஏழெட்டுச் சகோதரர்களாக இருந்த வரதாச்சாரியை, விசாரித்தறிந்து குடும்பத்தோடு அவரைத் தம் காரிலேயே அழைத்து வந்தார். வரதாச்சாரியின் வயதான தாயாருக்கு இதில் மகத்தான விருப்பம். ஒரு பக்திமான் விரும்பி அழைக்கும்போது அங்கு போய்ப் பணி புரிவது நல்லதென ஆசி கூறி மகனை மனைவி, பிள்ளைகள் சகிதம் அனுப்பி வைத்தாள்.

ரங்கநாதன் தம் செலவிலேயே அவருக்குக் குடியிருக்க வீடு கட்டிக் கொடுத்தார்.

இங்கு வந்தபின் குடும்பம் பெருகி வரதாச்சாரி பிள்ளைகுட்டிக்காரராகி விட்டார். செலவுகள் அதிகரித்தன. பிள்ளைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைத்தார். மூத்த பிள்ளை ராமர் கோயில் பொறுப்பை ஏற்க, இளையவன் புரோகிதத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். வரதாச்சாரி வயது முதிர்வை ஓய்வோடு கழிக்க வேண்டியதுதான். அவரது கடைக்குட்டிப் பெண் ஆண்டாளுக்குத்தான் கல்யாணம் நடக்க வேண்டும். அவளுக்கு, அழகு குணம் எதிலும் குறைச்சல் இல்லை. ஆனாலும் புரோகிதர் பெண்ணுயிற்றே. சட்ட மூலம் வேண்டாம் என்கிறதை வாய்மூலம் யார் கேட்காமல் இருக்கிறார்கள்? வரதாச்சாரியைக் குறைத்துக் கேட்கும் வரனாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பளு தீருமன் அவர் பக்தி மனம் புண்பட்டு விட்டது. நொந்து புண்ணாகிய அவர் சொற்கள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன. “ஆண்டாளோட வாழ்க்கை நன்னா இருக்கணுமின்னா நாளைக்கு ராத்திரியே எங்களை ஊரை விட்டு அழைச்சிண்டு போய் விட்டுடுங்க.....”

“ஏன்ன.....! ஒரு நாழியாக் கூப்பிடறேனே, உங்க காதிலே விழலியா? பெருமாள் மாதிரியே அறிதுயில் பண்ணேளா?” என்ற வாறே அவர் கால்மாட்டில் அமர்ந்தாள் லட்சுமி அம்மாள்.

“ஆமாம், லட்சுமி. எல்லாம் வரதாச்சாரியைப் பற்றித்தான். நாமெல்லாம் தகுந்த பாதுகாப்போடு இருக்கிறோம். பிறத்தியார் மரியாதை காட்டா. ஆனால் வரதாச்சாரி இப்போ எந்த ஸ்திதிக்கு வந்துட்டார் பார்த்தியா? அவர் பந்துக்கள்கிட்டேயிருந்து நான்தானே பிரிச்சுக் கொண்டு வந்தேன்....”

“வாஸ்தவம்தான். ஏதோ அந்தக் காலத்திலே, பக்தி மனசிலே பொங்கிப் பிரவகிச்சபோது, சில கொடுத்து வச்சவா, உங்களைப் போல் கோயில்களைக் கட்டிப் போட்டா. அப்புறம் யார் வேலைவெட்டியைப் போட்டுட்டுக் கோயிலிலேயே கிடப்பா? இதுக்குன்னு தனியா ஒருத்தரை நியமிக்க வேண்டி வந்தாச்சு. அதனாலே அதுக்குன்னு ஒரு ஜாதி, இதை நம்பி, லோகாயதமா முன்னேறாமே, பெருமையா நின்று கொண்டிருந்தது. இன்னிக்குப் பிறத்தியாருக்குக் கேவலமாப் போச்சு! வேறே பிழைக்கவும் அவர்களுக்கு வழியில்லை. எப்படி வேடிக்கையா காலம் மாறுகிறது, பார்த்தேளா? பக்தி குறைஞ்சதுமே அது சம்பந்தப்பட்ட தெல்லாம் கேலியாத் தோணறது. சுவாமி அதைப்

பொறுத்துக்கலாம். அவருக்கு உருவத்தைப் போலவே மனசும் கொஞ்சம் கல்லுதான்! உயிரோட நிக்கற புரோகிதர்கள்? அவர்கள், மான அவமானம் பார்க்கிறதா, பசியைப் பார்க்கிறதா? பத்தியைத்தான் பார்க்கிறதா? மூணும் கெட்டான் நிலைமை அவர்களுக்கு...”

“அடேயப்பா, பிச்சி விளாசறியே லட்சுமி! ரொம்ப நன்னாச் சொன்னே.....!”

“உம்! நானா ஒண்ணும் சொல்லிடல்லே, எனக்கு இத்தனை தூரம் பிரிச்சுப் பார்த்துச் சொல்லத் தெரியுமாக்கும்? மனசாலே புரிஞ் சுக்க முடிஞ்ச அளவு சொல்லத் தெரியுமா? எல்லாம் உங்க கடைசிப் பிள்ளை ராகவன் எழுதியிருக்கான். நேத்திக்கு அவன் அனுப் பின புஸ்தகத்திலே பார்க்கலியா? இந்தப்

ப்ரச்சீனையை நன்னா அலசி எழுதியிருக்கான். இருங்கோ, அதை எடுத்து வந்து தரேன்” என்ற லட்சுமி அம்மாள் எழுந்து போய் ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் தந்தாள்.

அது ஓர் ஆஸ்திகப் பத்திரிகை. அடிக்கடி ராகவன் எழுதும் கட்டுரைகள் அதிலே வந்து கொண்டிருந்தன. விரல்கள் பெரு மிதத்தோடு பத்திரிகையைப் பிரித்தன. புரோகிதர்களின் கஷ்ட நிலைமையையும், திண்டாட்டத்தையும் ஒழுங்குவாரியாகப் பிரித்து அழகாக எழுதியிருந்தான் ராகவன். சமூகம் ஒன்று திரண்டு ஆஸ்திகத்தையும், அதற்கு இன்றியமையாத தேவையான புரோகிதர்களையும் காப்பாற்ற முன்வர

வேண்டுமாம். மாறி வரும் காலத்தில் சநாதன தர்மங்களை மக்கள் கைவிட்டதோடு, அது சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் இகழ்ந்து வருகிறார்களாம். அவர்களுக்கு வருமானமும் இல்லை. கௌரவமும் இல்லை. அவர்களும் மனிதர்கள்தாம்; ஆசையும், தேவையும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் என்று யாரும் எண்ணுவதில்லையாம்.

“தேவலையே, நன்ன எழுதியிருக்கானே. நேத்திக்கு இந்தக் கட்டுரையைப் படிச்சிருந்தால் எனக்கு அவ்வளவா புரிஞ்சிருக்காது. இன்னிக்கு நம்ப வரதாச்சாரியோட பேசினதோஷம், பையன் எழுதற ‘பாயிண்ட்ஸ்’ எல்லாம் புரியறது” என்று முணுமுணுத்தவாறே மேலே தொடர்ந்து படித்தார்.

“இப்போதெல்லாம் பிறர் காண விளம்பரம் கிடைக்காத துயர் புரோகிதர்களுக்குத் தான். ஏதோ தங்களையும், தங்கள் காலத்தையும் நொந்து கொண்டு தெய்வமே என்று தொழில் செய்கிறார்கள் அவர்கள். அவர்களும் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியல்லவா? ஒரு முழுமை பெற்ற சமுதாயத்தில் ஒருவர் துயரை மற்றவர் அநுதாபத்தோடு நோக்கி உதவி புரியவில்லை யென்றால், அங்கே ஜனநாயக மனப்பான்மை உண்டு என்று எண்ண முடியுமா? நெசவாளி, ஆலைத் தொழிலாளி, விவசாயி போன்றவர்களின் இன்னல்கள் தீர, சட்டங்களும் அநுதாபிகளும் துணை செய்கிறார்கள். இதனால் நல்ல விளம்பர சாதனமும் உண்டாகிறது. பொதுமக்களின் அநுதாப கவனமும் கிட்டுகிறது. புரோகிதத் தொழில் நசித்து அவர்கள் எண்ணிக்கை குறைந்தபின்னும் அவர்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு யாரும் பாடுபடவில்லை. எனவே, அவர்கள் இத்தொழிலுக்கு வரப் பயந்து இதனின்று மாறிவிடவே விரும்புகின்றனர். அது மட்டுமல்ல, இவர்களை இகழவும், கேலி பேசவும் இடமாயிற்று. இதில் நிலைத்து வாழ்ந்து விடலாம் என்ற உறுதியான பாதுகாப்பும் இல்லை.

“கோயில் இருண்டு கிடக்கும்போது அங்கு ஒளியேற்றவும், இறைவனை நெருங்கி நியம நிஷ்டையுடன் பூஜிக்கவும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் பிறரின் சுடுசரங்களால் தொழிலை வெறுக்கும் நிலையும் வந்தாயிற்று. அப்படியானால் கோயில்களின் கதி? நம்பிக்கையும், மரியாதையும் தந்து நிரந்தரப் பாதுகாப்பும் தரவில்லையானால், அங்கே யார் நிலைத்து நின்று இறை கைங்கரியத்தைச் செவ்வனே ஆற்ற முடியும்? இதைப் பொது மக்களும் ஆஸ்தீகர்களும் நன்றாகக் கண்டு, அவர்களை அன்புடன் ஆதரிக்க முன்வர வேண்டும்! அப்போதுதான் நாட்டில் சமயமும், பக்தியும் அறநெறியும் வாழ முடியும். கோயிலில் ஒழுங்காகப் பூஜை நடந்தால்தான் மக்கள் வறுமை, பிணி முதலியவற்றிலிருந்து விடுபட்டு ஆரோக்கியத்துடன் வாழ முடியும்.”

புத்தகத்தை மூடி மார்பில் வைத்துக் கொண்டு வரதாச்சாரியைப் பற்றி யோசித்தார் ரங்கநாதன். அவர் நினைப்பதை அவர் மகன் எழுதியிருக்கிறான். வரதாச்சாரி எப்படிப் பயப்படுகிறார்? ‘அவருக்குப் பண

பலம் வேண்டாம். ஜன பலம் வேண்டும் என்றே. அவரை எப்படியும் நான் பாதுகாப்போடு வைத்துக் கொள்வேன். நாளைக்கே அந்தப் பயல் நாகநாதனையும், தங்கராஜுவையும் அழைத்து வரச் சொல்லிக் கண்டித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளச் சொல்லுவேன். சீக்கிரமாக ஒரு வரனைப் பார்த்து ஆண்டாளைக் கட்டி வைப்பேன். அப்புறம் வரதாச்சாரி திருப்தியாக இருப்பார். எந்தச் சலசலப்புக்கும் இடமில்லை!’ இப்படி நினைவில் நீண்டு கொண்டிருந்தவரின் கண்களில் காலண்டர் தென்பட்டது.

‘ஓ! இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமையா? அதுதான் அவள் முந்தானையை விரிச்சுப் படுக்க நேரமில்லாமல் அடுக்களைக்குள் போயாச்சோ? சனி, ஞாயிறு லீவுக்காக மூலைக்கொருத்தரா சிதறிக் கிடக்கும் நான்கு பிள்ளைகளும் இன்னிக்கு ராத்திரி ஆளுக் கொரு காரைத் தூக்கிக்கொண்டு சம்சாரம் பிள்ளைகள் சகிதம் புறப்பட்டு வந்துவிடுவார்களே. கடைசிப் பையன் ராகவன்தானே கல்யாணத்துக்குப் பாக்கி. அவனையும் ஒரு குடியும் குடித்தனமுமாக வச்சுட்டா, பெருமாள் கூப்பிடற வரைக்கும் அவர் நாமத்தைச் சொல்லிண்டிருக்க வேண்டியதுதான்!’ என்ற எண்ணமும் இழையோடியது.

மாலை வெய்யில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே லட்சுமி அம்மாள் இரவு வரப் போகும் பிள்ளைகளுக்கு விருந்து தயார் செய்து கொண்டிருந்தாள். தள்ளாத காலமானால் என்ன, பாசம் விடுகிறதா? “உம்! லட்சுமி இப்படிக்கோயில்வரையில் போயிட்டு வரேன்” என்று குரல் கொடுத்து விட்டு அலுப்புடன் எழுந்த ரங்கநாதன் கைகளைத் துழாவி மூலையிலிருந்த தடியைப் பற்றியவாறே வெளியே வந்தார்.

என்ன ஆணவம் இந்த நாகநாதனுக்கும், தங்கராஜுவுக்கும்? அதுக்குத் தூபமில்லே போடறாளுங்க சநாதனிகளோட பிள்ளைங்க! தர்மத்தை விட்டுத்தான் தொலைச்சான்களே’ அப்புறம் அதைக் குடிக்கவுமா கங்கணம் கட்டிக்கணும்? கோயில்கிட்டே கூட்டம் போட்டது தப்புன்னு இத்தனை வயசான வரதாச்சாரி, வயசின் உரிமையிலே சொல்லக் கூடாதா? நாம் கொண்டு வந்து குடியேத்தினால் நம்ப அடிமையா என்ன அவர்? நமக்காக அவரைக் கொண்டு வந்தோம்ங்கிறதும் மறந்து போய் விட்டதே. இவர்கள் நாளைக்கு நாட்டை ஆளப் போறார்களாம்! தனி மனுஷனுக்குத் தர வேண்டிய மரியாதையை மறுக்கிறவன் எந்த விதமாக தரமா ஆள முடியும்? எப்படியும் வரதாச்சாரியைப் பழி வாங்கப் போறார்களாம். அவர் பெண் ஆண்டாளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் வேறு ஜாதிக்காரனுக்குக் கட்டாயமாகத் தாலிகட்டப் போறாணம்! சட்டமே அநுமதிக்குது டான்னு வாதம் பேசறான். பலாத்காரத்தையா சட்டம் அநுமதிக்கிறது? ஜாதி எல்லாம் ஒண்ணு ஆக வழி பண்ணறாணம். எந்தக் காரியமும் இஷ்டத்திலே நடக்கணும். இஷ்டமில்லாத பலாத்காரத்திலே நல்லது கூட நஞ்சுக்கு ஒப்பாயிடும்னு புரியலியே.

“ராமா! எப்படி இருந்த கிராமம் இது! பஜனை மடத்தில் அதிகாலையில் மார்கழிக் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் குரல் வெடவெடக்கப் பாடும் வரதராஜனின் பிள்ளையா இந்தச் சீனுவாசன்? தாசனுக்குத் தாசனாக அன்பு முகம் காட்டும் வேங்கடேசனின் பிள்ளையா இந்தச் சுதர்சனம்? இவர்கள் தெரியாதவனுக்குப் புத்தி சொல்வது போக, தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்களே. இவர்கள் நிரந்தர வருமானம் தேட இந்த உள்ளங்களா பலி? காலம் இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் தரும் தேவதையே செத்து விடாதா?”

இப்படி எண்ணிக் கோவிலை அடைந்தவருக்கு ராமன் சந்நிதியிலே மனக் கதவு திறந்து கொண்டது; சக்தி வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையும் பிறந்தது.

வீட்டை அடைந்தபோது உள்ளே அடுக்களையில் லட்சுமி அம்மாள் இன்னும் சற்று நேரத்தில் வந்து குழுமிவிடப் போகும் பிள்ளைகள், பேரன்கள், மருமகன்களுக்காகச் சிரத்தையாக அக்காரவடிசல் தயார் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆயிற்று. தெருவில் கார் நிற்கும் சத்தம் கேட்கிறது. அதோ வரும் போதே ஆரவாரக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வரும் இரண்டாம் பிள்ளை நாராயணன். குழந்தைகளை அதட்டிக் கொண்டே வரும் அவன் மனைவி பத்மாவதி. ‘தாத்தா, பாட்டி’ என்று ஓடி வரும் குழந்தைகள் கண்ணன், ராம் குமார், நப்பின்னை. வீடு களைகட்டி விட்டது. அடுத்து மூத்த மகன் ராமசாமி, மூன்றாம் பிள்ளை கேசவன் எல்லோரும் மனைவி, குழந்தைகள் சகிதம் வந்தாயிற்று. ஒருத்தன் டாக்டர், ஒருத்தன் இன்ஜினியர், ஒருத்தன் வக்கீல். கடைசிப் பிள்ளை ராகவன்தான் காலேஜ் லெக்சரர். அவனைத்தான் இன்னும் காணோம்.

சாப்பாடு அமார்க்களமாய்த் தயாராகி விட்டது. எல்லோரும் கூடத்திலே இலை போட்டு ஒரு பந்தியாய்ச் சாப்பிடும் திருநாள், இந்த வெள்ளிக்கிழமை இராத்திரி ஆரம்பித்து, ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயந்திரம் வரையில் இது நீடிக்கும்.

லட்சுமி அம்மாள் கூடத்தில் இலை போட்டாள்.

“அவனும் வந்துட்டுமே, லட்சுமி!” என்றார் ரங்கநாதன்.

“வரட்டுமே? அதுவரை மத்தபேர் பசியோட இருப்பானேன்? சாப்பிட்டுண்டு இருந்தா அவன் வந்துடறான்!”

“நாங்களெல்லாம் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளோட சரியான நேரத்தில் புறப்பட்டு வந்துட்டோம். இதோ இருக்கிற சிதம்பரத் திலையிருந்து அவனாலே புறப்பட்டு வர முடியலை. இத்தனைக்கும் ஒண்டிக் கட்டை!” என்று மூத்தவன் அலுத்துக் கொண்டான். அவனுக்கும் குடும்பம் பெரிது. அவன்தான் வக்கீல்.

“சம்ஸ்கிருதத்திலே இன்னும் ஏதாவது பரீட்சை இருந்தால் படிச்சுப் பாஸ் பண்ண

“ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்துக்கு அரிசி கொண்டுபோகத் தடை என்று தெரிந்திருந்தும் அரிசி கடத்துகிறாயே?”

“பக்கத்து வீட்டு அம்மாஸிடம் ஓர் ஆழாக்கு அரிசி கடன் வாங்கி யிருந்தேன். அதைத் திருப்பித் தரக்கூடாதா?”

உட்கார்ந்திருப்பான்” என்று கேலி பேசினான் நாராயணன். அவன் இன்ஜினியர்.

மூன்றாமவனும் தன் பங்கை விடவில்லை. “எல்லாம் அப்பா தருகிற செல்லம்தான். தனக்கு வாரிசு அவன்தான்னு பெருமைப் படறாசில்லையா? ‘டிசிப்பிளின்’ இதிலேயே இல்லைன்னா காலேஜிலே என்ன சொல்லித் தந்துடப் போறான்? மண்டையைப் போட்டு உடைச்சிண்டு உப்புச்சப்பில்லாத ‘ரிச்சர்ச்’ பண்ணி ‘டாக்டரேட்’டும் வாங்கிட்டான். அமெரிக்க சர்வகலாசாலைக்குப் போய் சம்ஸ்கிருதத்தின் புராதன வரலாறு, அதன் மேன்மை பற்றி நூறு ‘லெக்சர்’ பண்ணப் போறானாம். அவன் இனிமேல் இந்தக் கிராமத்தைத் தேடி வரதுன்னு சரிப்படுமா?” என்று பொருமைக் கனல் பறக்கக் குத்தலோடு முடித்தான் கேசவன். அவன் ஒரு டாக்டர். எம்.டி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு மேல்நாடுகளுக்குப் போக வாய்ப்புக் கிட்டாமல் ஏங்கிக் கிடப்பவன்.

ரங்கநாதன் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். அவர் உணர்வில் உதிர்த்தவர்கள் தான் நால்வரும். நாலும் நாலு போக்கு.

எல்லோரும் சாப்பிட அமரும் போதே வாசலில் கார் நிற்கும் சப்தம் கேட்டது. கடைசியாக ராகவனும் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். குழந்தைகள் எச்சிற் கையோடே ஓடிப் போய்ச் சித்தப்பாவைக் கட்டிக் கொண்டன.

மற்றொரு தலை வாழையிலை போட்டு ராகவனுக்கும் பரிமாறினாள் லட்சுமி அம்மாள். சாப்பிடும் போதே குடும்பக் கதைகள் ஆபீஸ் அலுவல்கள், முக்கிய வரவு செலவுகள் எல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லியானதும் ராகவன் கூறினான். “அமெரிக்காவுக்கு

இன்னும் இரண்டு மாசத்திலே போகவேண்டியிருக்கும் அப்பா!”

“என்னடா, ராகவா! இத்தனை சாவகாசமா சொல்றே, சமாசாரத்தை?” என்றான் மூத்தவன்.

“விஷ யூ குட் லக் ராகவா!”

“ஏண்டா, வந்ததுமே சொல்றதுக்கென்னடா?”

“என்னிக்குன்னு கரெக்ட் டேட் தெரியுமோ?”

“பாம்பே வரை நாமும் போனா என்ன?”

“ஹை! சித்தப்பா அமெரிக்கா போகிறார் டோய்!”

குழந்தைகளைப் பாசத்தோடு பார்த்தான் ராகவன். பிறகு எழுந்து போய்க் கைகழுவி வந்தான். சகோதரர்கள் எல்லாரும் வெற்றிலைத் தட்டைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தனர். மறுபடியும் அமெரிக்கப் பிரயாணத்தைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்தது.

ராகவன் அதிமகிழ்ச்சி கொள்ளவில்லை. அளவோடுதான் நிற்கிறான் என்றாலும், ஏதோ கவலைப்படுவதாகத் தெரிந்தது ரங்கநாதனுக்கு. “ஏண்டா, ராகவா? ஒருமாதிரி வருத்தமா இருக்கிறே? அமெரிக்கா போற சந்தோஷத்தை அநுபவிக்கலென்னாலும், அங்கே நீ செய்யப் போற காரியத்தை நினைச்சி சந்தோஷப்பட வேண்டாமா? நம்ப உபநிஷதங்களை, நம்ப புராணங்களை இல்லே எடுத்துச் சொல்லப் போறே? சம்ஸ்கிருதத்தோட பெருமையை நீ தித்திக்கத் தித்திக்கப் பேசப் போறே.....”

“அது மட்டுமில்லைப்பா. தமிழ் நூல்களைப் பற்றியும்கூட சில இடங்களிலே பேசறதா இருக்கேன்.”

“அதுதான் சரி. நீதான் ரெண்டு மொழியிலேயும் பட்டம் வாங்கி இருக்கியே..... அதுசரி, ஏண்டா, என்னமோ போலிருக்கே?”

“காரணத்தைச் சொன்னான் அண்ணா எல்லாம் சிரிப்பார்கள். அப்பா.... எனக்கு உங்களை யெல்லாம் பிரியனுமேன்னு இருக்கு. புறப்படற போது அழுதுடாமே இருக்கணுமேன்னு கவலையா இருக்கப்பா!”

“இதுதானா, உன் விசனம்?”

“சரியான கோழைடா நீ....!”

“ராகவா! துணையோட போனா எல்லாம் சரியாயிடும். சீக்கிரம் ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக்கிண்டு அவளையும் கூட்டிப் போயேன்” என்று சேண்டினார் ரங்கநாதன்.

“ராகவா! ஹோட்டலிலே சாப்பிடாதவனாச்சே நீ! அங்கேயெல்லாம் போய் எப்படிடா இருப்பே?” என்றவாறே பேச்சில் வந்து சலந்து கொண்டாள் தாயார்.

“நானே சமைச்சிப்பேனம்மா....”

“அட சீ! உன் புத்தி போகலியே! நீயே சமைச்சிச் சாப்பிடப் போறியா?”

சகோதரர்களின் விமரிசனம் கல்யாணப் பேச்சில் வந்து நின்றது.

“என்னடா சொல்றே ராகவா?” என்றவாறே பையனைச் கூர்ந்தார் ரங்கநாதன்.

“நான் ஒண்ணு சொல்லிடணும்னு ஆசைப்படறேன்... அம்மா மாதிரி பழைய பழக்கவழக்கம் கொண்டாடற மனசும்,

பக்தியையும் சம்பிரதாயத்தையும் ஏத்துக்கற மனசும் கொண்ட பெண்ணாக இருந்தால் பாருங்கள்.”

“சரியான கட்டுப்பெட்டி!”

“இந்தக் காலத்திலே நீ சொல்ற மாதிரி ஒரு பெண்ணை வலை வீசித் தேடணும்டா!”

லட்சுமி அம்மாள் கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவர் மாயப் புன்னகை செய்தார். இனம் கண்டு கொண்ட விதத்தில் அவள் உதடுகளும் இளநகை சிந்தின.

இரவு மணி ஒன்பதடித்த போது எல்லாரும் உறங்கிவிட்டனர். விசப்பலகையை விட்டுத் தட்டுத் தடுமாறியவாறே எழுந்திருந்த ரங்கநாதன் மூக்குக் கண்ணாடி, தடிச்சகிதம் அழிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தார். வெறும் பனியனோடு ராகவன் படுத்துக் கிடந்தான். அவனைத் தட்டி எழுப்பலாம் என்று அவர் நினைக்கு முன்பே, அவனே எழுந்து உட்கார்ந்து, “என்னப்பா வேணும்?” என்றான்.

“என்னோட வா சித்தே. காத்தாட உலாத்திட்டு வரலாம்” என்றவரைப் பின் தொடர்ந்தான் ராகவன்.

உலகையே பால் தெளித்துக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது பால் நிலா. ராமர் கோயில் பாதை வழியே கிழக்கே சென்ற ரங்கநாதன் மூலைப் பக்கம் நடந்தார். நந்தவனத்தை அடுத்துச் சின்னஞ்சிறு ஓட்டு வில்லை வீட்டருகே இருவரும் நெருங்கினர்.

“அப்பா.....!” என்று ஏதோ கேட்க முயன்ற ராகவனைக் கையசைத்துப் பேசாமல் இருக்குமாறு கூறியவர், கதவை விரற்கணு வால் தட்டினார்.

“யாரது?”

“நான்தான் ரங்கநாதன். வரதாச்சாரி இருக்கிறாரா?”

சட்டெனத் திறந்தது கதவு. கையிலிருந்த மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் சிறுருளியில் முகமெலாம் வரவேற்கும் மரியாதை பாவனை ஒளிர, “வாங்க ஐயா, அப்பா இருக்கிறார். உள்ளே வந்து உட்காருங்க” என்று உபசரித்த ஆண்டாள் ராகவனைக் கண்டதும் முகத்தை உள்ளாக்கிழுத்துக் கொண்டு ஒதுங்கி நின்றாள்.

ஏழைமையில் பூக்கக்கூடிய மலரா இவள்? எங்கோ செல்வந்தர் வீட்டின் பெட்டகத்தில் வைரமாகப் போற்றப்பட வேண்டியவள் இவள். என்ன பண்பு, எத்தனை அடக்கம்! ரங்கநாதன் தன் மகனை உள்ளே வருமாறு தலையசைத்துவிட்டு நடந்தார்.

குரல் கேட்டதுமே வரதாச்சாரி பதறியடித்து ஓடி வந்தார். கையும், காலும் ஓடாமல், எப்படி மரியாதை செய்வதெனத் தெரியாமல் தவித்தார். “வாங்க, ஐயா, வாங்க... சின்ன ஐயாவும் வாங்க. இந்த நேரத்தில் ஏழை வீடு தேடி... சொல்லியனுப்பி யிருந்தால் வந்திருப்பேனே....”

“இப்போது நாங்கள் வர வேண்டிய முறைக்குதான் வந்தோம். சுவாமிகளே, நீங்கள் உட்காருங்களேன்.”

“ஐயா பேசறது எனக்கு விளங்கலையே. எனக்குப் புத்தியும், மூளையும் குழம்பி யிருக்கு. புரிஞ்சிக்கிற ஸ்திதி போயிட்டது ஐயா. என் வீடு தேடி வந்திருக்கேன். நல்ல சேதி சொல்லுங்கோ ஐயா!”

“நல்ல சேதி தான் ஸ்வாமிகளே! உட்காருங்க முதலில்!”

“நாளேக்கு இந்நேரத்துக் கெல்லாம் எங்களை ஊரை விட்டு அனுப்பிச்சிடுவீங்க ஐயா?”

“பொறுங்கள் ஸ்வாமி களே, பொறுங்கள்! நீங்கள் எதுக்கும் பயப்படா தீங்க...” என்னும் போதே குறுக்கிட்டார் வரதாச்சாரி.

“எப்படி ஐயா, பயம் இல்லாமல் இருக்க முடியும்? ஏதாவது சத்தம் கேட்டால் ஆண்டாள் நடுங்கறா ஐயா. ஏதேனும் இசை கேடா. நடந்துட்டா.... நினைக்கவே முடியலை ஐயா. காலம் மாறிப் போச்சு. ஆதிமூலம் மாதிரி நீங்கதான் எங்களை முதலை வாயி லிருந்து காப்பாத்தணும் ஐயா!”

மூடுமந்திரமாக நடக்கும் இந்தப் பேச்சுக் களின் சாராம்சம் விளங்காத ராகவன், “என்னப்பா, ஒன்றும் புரியவில்லையே? ஏன் இவர்கள் ஊரை விட்டுப் போகணும்?” என்று வினவினான்.

“கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே நம்ம ஊர் இளவட்டங்கள் தலைவனான தங்கராஜுவும், நாகநாதனும் ஏதோ கூட்டம் போட்டுக் கயவாளித்தனமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களை நேரிலே கண்டு, ‘இப்படிக்கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேயே, இப்படி யெல்லாம் அவதூறுகப் பேசலாமா? அதெல்லாம் தப்புப்பா, இப்படிப் பண்ணுதீங்க’ன்னு ஸ்வாமிகள் கேட்டிருக்கார். வரைமுறை தெரியாத அரைகுறைப் பையன்கள்தானே? அவங்களுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. ‘என்னய்யா எங்களுக்குப் புத்தி சொல்றது? உம்ம பெண்ணையே கடத்திப் போய் வேறு ஜாதிக்காரனைத் தாலி கட்டச் சொல்றேன். அப்போ ஜாதி சீக்கிரம் ஒண்ணையிடும், பாரும்’னான்...”

“என்ன அநியாயம்!” என்று பதறினான் ராகவன்.

தூணோரம் நின்ற ஆண்டாளிடமிருந்து மெல்லிய விசம்பல் எழுந்தது.

“அப்பா... இந்த மாதிரி பலாத்காரத் திமைகளையும், கொடுமைகளையும் உணர்த்தி, அடியோடு நசுக்கிவிட முயற்சி செய்யாமல் பயந்து தப்பிப் போவதின் மூலம் ளளரவிடக் கூடாது. உலகம் எல்லோருக்கும் பொது வானது. தனி மனிதனுக்குத் திமை செய்யாத வகையில் தனக்குப் பிடித்த வழியோடு வாழ ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு.

கீதா

“எப்பவுமே நீ எனக்கு நேர் எதி ரிடையாதான் இருக்கேங்கறது தெரிஞ் சிருக்கே, இன்னும் புடவை டிசைன் வேறே இப்படி அமையனுமா...?”

சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் பண்பற்றவர்களின் பலாத் காரத்தை அநுமதிக்க முடியாது. அவர்களைக் கண்டிக்கும் உரிமை இந்தக் கிராமத் துக்கே உண்டு அப்பா....!”

“வெறும் கண்டிப்பால் பயனில்லை, ராகவா? செய்து காட்ட வேண்டிய தருணமில்லையா இது?”

“என்னப்பா * செய்யப் போகிறீர்கள்? எதைச் செய்வதானாலும் இப்போதே செய்து விடலாமே?” என்ற வேகத்தோடு கேட்டான் ராகவன்.

“அம்மா! ஆண்டாள்! இங்கே வாம்மா!” என்றார் ரங்கநாதன்.

தயங்கியவாறே தூண் மறைவி லிருந்து வந்த

ஆண்டாள் திடீரென மறுபடியும் விசிக்க ஆரம்பித்தாள். அந்த அழகைக் குரலிலேயே, “எங்களை ஊருக்கு அனுப்பிச்சுடுங்க ஐயா. உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு. அந்த ராமனுக்கு எங்க கைத்தளிகை பிடிக்கலை ஐயா!” என்றாள்.

ரங்கநாதன் மெல்லச் சிரித்தார். “அம்மா ஆண்டாள்! மனுஷாளோட பிழைக்குத் தெய்வத்தை நோகாதேம்மா. அந்தக் கருணை வள்ளலுக்கு நீங்களெல்லாம் இங்கே இருக்கிறதிலேதானம்மா சம்மதம். அதை ஐயன் தெரியப்படுத்திட்டான். எங்களுர்க் காரன் அவமரியாதையாகப் பேசிட்டான். அதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அம்மா!”

“அபசாரம்! அபசாரம்!”

“பார்த்தாயாடா ராகவா! இவள் பதவி சான அடக்க வொடுக்கமான பெண். உங்க அம்மாமாதிரியே சாஸ்திரம் தெரிந்தவள், சொல் பொறுக்காதவள். பெயரைப் பார்த்தாயா? சாட்சாத் ஆண்டாளேதான்!” என்றார் மகிழ்ச்சி பொங்கும் குரலில்.

ராகவன் தந்தையின் மொழிகளைச் செவி மடுத்தவாறே வியப்போது அவளைப் பார்த்தான். அவள் விலகி நடக்க முயன்றபோது ரங்கநாதன், “அம்மா, ஆண்டாள்! எங்க ளுக்கு நீ நமஸ்காரம் பண்ணலியே. வாம்மா, வந்து நமஸ்காரம் பண்ணு” என்றார்.

வரதாச்சாரி பதறினார். “வாம்மா, வந்து சேவிச்சுக்கோம்மா. நானே மறந்து போனேன் சொல்ல. குழந்தை என்ன செய்வான்?”

ஆண்டாள் மண்டியிட்டு வணங்கியபோது “சீக்கிரமே விவாகம் நடக்கணும்” என்றார் ரங்கநாதன். பிறகு எடுத்த எடுப்பிலேயே, “ஸ்வாமிகளே! ஒண்ணு உங்களைக் கேட்கப் போறேன். நம்ம பையனை உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கா?” என்று ராகவனைச் சுட்டினார்.

மற்ற மூவருமே இன்னதென்றறியாத வியப்பில் மூழ்கி நின்ற போது வரதாச்சாரி, “என்ன ஐயா சொல்றீங்க?” என்றார்.

“பையனுக்கு ஆண்டாளைப் பிடிச்சுடும்ங்கிறதிலே துளியும் சந்தேகமில்லை எனக்கு. ஆண்டாளுக்கும் என் பையனை நிச்சயம் பிடிச்சுடும்னுதான் நினைக்கிறேன். நீங்க தர்மத்தின் வேராச்சே சுவாமி? பெண்ணை எப்படிப்பட்டவனுக்கு சவீகாரம் பண்ணணும்னு நினைச்சிண்டிருந்தேனோ? நீங்க தேடற மாதிரி யோக்கியதை என் பையனுக்கு இருக்குன்னுதான் நினைக்கிறேன். அவன் சம்ஸ்கிருதத்திலே டாக்டர் பட்டம் வாங்கினவன். பக்திபாவத்தோட சநாதன தர்மத்திலே நிக்கிறவன். இங்கிலிஷ் படிப்பு மட்டும் படிச்ச மத்த மகன்களிலே இவன் தனியானவன். இவனுக்கு ஒரே ஒரு தகுதிக்குறைவுதான் இருக்கு. தலையை என்னையும், உங்கனையும் போல இல்லாமல் நாகரிகமா மாத்திண்டிருக்கான். உங்களோட சநாதன குடும்பத்திலே சம்பந்தம் கொள்ள பாக்கியம் எனக்குக் கிடைச்சதுன்னா...” என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே நெடுஞ் சாண்கிடையாக அவர் கால்களில் வீழ்ந்தார் வரதாச்சாரி.

“ஐயா! வேண்டாம் ஐயா!. இந்த ஏழைக்கு அத்தனை பெரிய தகுதி வேண்டாம். அப்படி ஆசைமூட்டிப் பார்க்காதிங்கய்யா. நான் மறுக்க முடியாமல் பேராசைப் பட்டுடுவேன்.....”

“ஸ்வாமிகளே, இதென்ன, எழுந்திருங்கோ!” என்று தோளோடு தோள் சேர அணைத்து எழுப்பிய ரங்கநாதன், வரதாச்சாரியைத் தம் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டார். “ஸ்வாமிகளே! நான் குருவா நினைச்சுப் பெருமைப்படற நீங்கள் என்னை நமஸ்கரிக்கலாமா?”

“உங்களுக்கு நானா குருவா இருக்கமுடியும்? இனிமே உங்களுக்குக் கடவுள் ஒருத்தர்தான் குரு. நீங்க உசந்து நிக்கிறீங்க ஐயா. இந்த மாதிரி ஒரு தியாகத்தை வேறே எந்தச் செல்வந்தராவது ஓர் ஏழை அர்ச்சகருக்காகப் பண்ண முன்வருவாரா? என் ஆண்டாளுக்காக உலகத்தையே கொடுத்தாலும் தரும் என்றாலும்கூடச் செல்வந்தரான நீங்கள் எங்களுக்குக் அந்தஸ்தை விட்டு இறங்கிவர வேண்டாம் ஐயா.....”

“இவ்வளவுதானே ஸ்வாமிகளே! உங்க நல்ல மனசு அப்படியெல்லாம்தான் சொல்லும். நான்தான் தீர்மானிச்சுட்டேனே. இப்போ நான் கேக்கறதுக்குப் பதில் சொல்லுங்கோ. கிட்டத்திலே முகூர்த்தம் வச்சுக்கலாமா? எவன் ஆண்டாளைப் பத்திக் கேவலமாகப் பேசினானோ, அவனுக்கே அவன் தர்ம லட்சுமியா நின்று படியளக்கப் போரு. இனிமே அவனுக்கு அவன் முதலாளி. என்ன ராகவா? ‘என்ன செய்யப் போகிறீர்கள், அப்பா?’ என்றயே, நான் செய்வது சரிதானே? இது பயந்து செய்யும் கல்யாணம் என்று நினைத்து விடாதே. இதுதான் ராமன் விரும்பி எனக்குக் காட்டிய வழி. ஒருவிதத்திலே பார்க்கப் போனால் இந்த மாதிரி ஒரு பிரச்சனை ஏற்பட்டதே இந்த நல்ல தீர்வு காணத்தானேனு நினைக்கிறேன்...!”

“சார்! வெள்ளி விழாக் கொண்டாடி எனக்கு ஸ்லீட், காரம், காப்பி எல்லாம் வாங்கித் தரணும் நீங்க! நான் திருப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிற இருபத்தைந்தாவது கதை இது!”

“ஆனால் அப்பா! கைகேயி வரம் கேட்ட தால்தான் ராவணனை சம்ஹாரம் பண்ண முடிந்தது என்பதுபோல் சொல்கிறீர்களே. உங்கள் பிரியப்படி இந்தக் காரியம் நடக்கட்டும். ஆனால் அவதூறு பண்ண முயன்றவர்களைக் கண்டிக்க வேண்டும் அப்பா....”

“அதையும் செய்தால் போயிற்று. பண்புலம் வேண்டாம். ஜனப் பாதுகாப்பு வேண்டும் என்றீர்களே. இந்தப் பாதுகாப்பு போதுமா ஸ்வாமிகளே?” என்றவர் தொடர்ந்தார். “ஆனாலும் நான் ரொம்ப சுயநலம் மிக்கவன். என்னைப் போல சுயநலம் படைச்சவன் யாருமே இல்லை. முதலாவது நீங்களில்லாம வேறு யார் கிட்டேயாவது தர்ப்பணம் பண்ணவோ, அல்லது வேறு வைதிக காரியம் பண்ணவோ எனக்கு மனசில்லை. ரெண்டாவது நான் கட்டின ராமர் கோயில்லே பூசைபண்ண உங்களைத் தவிர வேறே யாரையும் அமர்த்தப் பிரியமில்லை. அப்புறம் மூணாவதாகவும் என்னப்பன் ராமன் இப்படி நடக்கச் சொல்லிக் காட்டினான். அதுக்கேத்த மாதிரி இந்தப் பிள்ளை ராகவனும் சொன்னான். அவனுக்குப் படிச்ச பெண் வேண்டாமாம். தன் அம்மா மாதிரி அடக்கவொடுக்கமான, சாஸ்திரம் தெரிஞ்சு பெண் வேண்டுமென்றான். அடுத்த மாசம் அமெரிக்கா புறப்படப் போறான் அவன். அவனுக்கு, கூடப் போய் மடியோடு தளிகை பண்ணிப் போட உங்க பெண் ஆண்டாளும் வேண்டியிருந்தாள். இப்போ, சொல்லுங்கோ, இதெல்லாம் என் சுயநலங்கள் இல்லையா? ஆக எனக்கும் என்னப்பன் ராமனுக்கும் நீங்கள் இங்கே இருப்பதில்தான் விருப்பம்.....!”

“இந்த மாதிரி சுயநலங்கள். உலகத்திலே பெருகினால் துக்கமே இல்லை ஐயா, மோட்ச சாம்ராஜ்யமாகிவிடும்!” என்று மறுபடியும்

கைகளைக் கூப்ப முயன்றவரைத் தடுத்தார் ரங்கநாதன்.

“ஸ்வாமிகளே! இதுதான் வேண்டாம் என்றேன். என்னப்பன் ராமனைத் தொட்டு அபிஷேகம், அலங்காரம், பூஜைகள் செய்யும் இந்தக் கரங்கள் என்னை இப்படி ஓயாமல் நமஸ்கரிக்கலாமா? அது எனக்குத்தானே பாவம்! ராமனைக் கும்பிடுங்கள் சுவாமிகளே!”

“ராமனைத்தான் கும்பிடுகிறேன் ஐயா. இதோ நீங்களே கோயிலாக நித்திரங்கோ! உங்கள் மனசே சந்திதியாக இருக்கிறது! இங்கே ராமன் இருக்கிறானே! அவனைத்தான் சேவிக்கிறேன். இந்த நல்ல இடத்தை விட்டு விட்டா ராமன் அங்கே வெறும் கோயிலிலே இருக்கிறான்?”

ரங்கநாதனுள் ஒரு புல்லரிப்பு ஏற்படுகிறது. அவர் மனக்கண்முன் மறுபடியும் யாதவமணியாய் வருகிறான் ரகுலதிலகன்.

வெள்ளி நிலவின் ஒளியிலே ராமர் கோயிலின் கோபுர கலசம் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. ரங்கநாதனும் ராகவனும் வரதாச்சாரியின் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி வரும் போது கோயிலருகே ஒற்றை நெருப்புப் பொறி தென்பட்டது. ரங்கநாதன் ஆவேசமாக நெருங்கினார். கரிய உருவங்கள் இரண்டு அசையாமல் நின்றன.

“யாரடா அது?”

எதிர்க் குரல் வரவில்லை.

“கோயில் வாசல்லே வந்து பீடி குடிக்கிறது யாரடா?” குரலின் அழுத்தத்தில் எதிரி வெல வெலத்திருக்க வேண்டும்.

“நான்தாங்க தங்கராஜா!”

“இன்னொருத்தன்?”

“நாகநாதன்.”

“ஏண்டா! உங்களுக்குப் பீடி குடிக்க இந்த இடம்தானா கிடைச்சது? உங்கப்பன் இந்தக் கோயிலைக் கட்டச்சே, பட்டினி கிடந்து, தீட்டு தொடர்பு தள்ளி மண் சுமந்தான்கடா!”

“தப்புதாங்க. இனிமேல் பண்ணலைங்க ஐயா!”

“இந்த நேரத்திலே இங்கே என்னடா வேலை உங்களுக்கு? காவாவிப் பசங்களா! அர்ச்சகர் வீடு, ஊரை விட்டு ஒதுங்கித் தனியா நிக்கிறதுன்னு கலாட்டா பண்ண வந்திருக்கீங்களாடா?”

“முதலாளி! நாங்க தெரியாமல் தப்பு பண்ண நினைச்சிட்டோம். எங்களை மன்னிச்சுடுங்க முதலாளி.....” அந்த இருவரும் நெடுஞ்சாண்கிடையாகக் கீழே விழுந்தார்கள்.

“இதெல்லாம் என்னடா? சினிமாவிலே கத்துண்ட பாடமா? எழுந்திருங்கடா. நீங்க இந்தக் கோயில் மண்ணைச் சுத்தமாகவா வச்சிருக்கீங்க? இந்த மண்ணிலே நெடுஞ்சாண்கிடையா ஏண்டா விழறீங்க? எழுந்திருங்க! உங்க பாவம் கழியனுமின்னா ‘ஸ்வாமிகள்’ காலிலே போய் விழுங்கடா....”

“எங்களை மன்னிச்சுடுங்க முதலாளி. ஏதோ ஒரு வேகத்திலே அர்ச்சகர் ஐயா எங்களைக் கூப்பிட்டுக் கண்டிச்ச போது

அப்படி யெல்லாம் சொல்லிட்டோம். கொஞ்சம் முன்னாலே நீங்க அங்கே பேசினதை யெல்லாம் கேட்ட போதுதான் எங்க சிறுமை தெரிஞ்சது ஐயா. நீங்க உங்க அந்தஸ்தைக் கூட விட்டு, ஒரு தனி மனிதனோட மனசு புண்படறதைக் காப்பாத்த முன்வந்தீங்க. அது மட்டுமில்லே முதலாளி. எங்க மேலே உங்களுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டதே அது நியாயம். கூடவே நாங்க செய்ய நினைச்ச கேவலமான பாவ காரியத்துக்காக நீங்க மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிட்டீங்களே ஐயா! ‘எங்களுர்க்காரனை மன்னிச்சுடும்மா’ன்னு நீங்க கேட்டதைப் பார்த்த போது எங்களுக்கு வெக்கமும், துக்கமும் தோணிச்ச முதலாளி. நாங்க செய்ய நினைச்ச தப்பை ஒத்துக்களோம் ஐயா. அதுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆக்கினை கொடுத்தாலும் உட்படளோம். இதை நாளைக்கே பகிரங்கமா வேணலும் விசாரிச்ச தண்டனை கொடுங்க ஐயா. அது தான் நியாயம். அப்பத்தான் எங்க மனசும் ஆறும்.....!” குரலின் பாவத்தில் நடிப்பின் சம்சயம் இல்லை. செய்ய நினைத்த தவறின் பாவத்தை எண்ணிப் பெருக்கும் கழிவிரக்கமும், கண்ணீரும் கலந்து உதிர்ந்தன.

“நாளைக்கு நிச்சயம் அதைச் செய்ய நேன். திருந்தின உங்களுக்காக இல்லைன்னாலும், இன்னும் திருந்த வேண்டிய எத்தனையோ பேருக்காக இந்த விசாரணையை நடத்தியே தீருவேன். நாளைக்குப் பத்து மணிக்கு வீட்டிலே ‘ஆஜர்’ பண்ணுங்க.....”

அந்த இருவரும் வாய்க்கால் பக்க சந்துக்குள் நுழையுமட்டும் பேசாதிருந்த ரங்கநாதன் மகனைப் பார்த்தார்.

“பார்த்தாயா, ராகவா? நம்ம கிராமத்து மண் நல்ல மண். சில சமயம் டவுன்லே யிருந்து குப்பைக் கருத்துக்கள் காற்றிலே வந்து இங்கே விழுந்துவிடும், பிரயாணம் பண்ணிட்டுத் திரும்பறவாகிட்டே ஒட்டிண்டு வரும், மூட்டை பூச்சி மாதிரி. ஏமாந்த பேர் பாதிக்கப்படறங்க. முழிச்சுக்கிட்டவன் திருந்திடறான். எல்லாத்துக்கும் அடிப்படைக் காரணம் என்ன தெரியுமா? கல்வி வசதி இல்லாததாலே, கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்னு திரியறார்கள். ஒரு சராசரி மனிதன் எப்படியெல்லாம் இருக்கணுமோ, அப்படி இருக்க முடியலை. இவன்கள் டவுனுக்குப் போய்ப் படிக்க வசதி ஏது? அதனாலே என் மனசிலே இப்போ ஒரு புது எண்ணம் தோன்றது ராகவா... நம்மூரிலேயே ஒரு பள்ளிக்கூடம் கட்டலாம்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். என்ன சொல்றே ராகவா?”

“நான் என்னப்பா சொல்லப் போறேன்? நீங்க எது செய்தாலும் அது நல்லதாத்தான் இருக்கும். ஒரு கோயில் கட்டினதோட இன்னொரு கோயிலையும் கட்டப் போறீங்க! அந்தப் புண்ணியம் உங்களுக்குக் கிடைச்சிருக்கு. அது மட்டுமில்லேப்பா! வரதாச்சாரி ஸ்வாமிகள் சொன்ன மாதிரி எனக்கும் நீங்களே ஒரு கோயிலாத்தான் தெரியறீங்க....!” என்று பக்தி பரவசனாய் பதிலளித்தான் ராகவன்.

ஐன்னலுக்கு வெளியே கவிந்திருந்த தூங்குமுஞ்சி மரக் கிளைகளின் வழியாக நிலவு, கீற்றுக் கீற்றுக என் படுக்கை மீது விழுந்து கொண்டிருந்தது. உடம்பிலே ஆங்காங்கு தீப்பட்ட புண்கள். மனப் புண்ணைவிட இந்தப் புண்கள் ஒன்றும் அதிகமாக வலிக்க வில்லை. ஆனால், என்னிடம் இருக்கும் கெட்ட குணங்களில் இடம் மாறினால் தூக்கம் வராது என்கிற பெரிய கெட்ட குணம் ஒன்று இன்று விசுவரூபத்துடன் என்னை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் படுத்திருந்த இடம் சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரி. 'காஷுவாலிடி' வார்டு! தலையைச் சாய்த்து என் நேர் எதிராக இருந்த படுக்கையைப் பார்த்தேன். தன் நினைவின்றி, கருகிய மலராய்ப் படுத்திருந்தாள் காயத்ரி. உடல் முழுவதும் நீலமாக ஏதோ மருந்தை அப்பியிருந்தார்கள். கார்மேகம் போல் சுருண்டு நெளிந்து பிடிக்கப்படாமல் பறக்கும் கூந்தலில் ஓர் இழையைக்கூடக் காணோம்.

பிறை போன்ற நெற்றியைப் பாதி மறைத்த தோற்றத்தில் சுருண்டு விளையாடும் அந்தக் குழற் கற்றைகள்? அவை திரும்பவும் அதே மாதிரி வளர்ந்து அவளுக்கு அழகூட்டுமா? அவளே இருக்கப் போகிறாளோ இல்லையோ! பைத்தியம் மாதிரி கூந்தலைப் பற்றி நான் நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டேன்.

'டக் டக்'கென்று நர்ஸ் நடந்து வந்தாள். காயத்திரியின் நாடித் துடிப்பைப் பரிசோதித்தாள். கவலையின் ரேகைகள் முகம் எங்கும் பரவ என்னைத் தேடி வந்தாள்.

"நீங்கள் இன்னும் தூங்கவில்லையா? வீணாக மனத்தை அலட்டிக் கொண்டு உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஜூரம் கிரம் வந்தால் தொந்தரவு.... நாளை

கல்கி வெள்ளி விழா சிறுகதைப் போட்டியில்

சுரோஜா ராமமூர்த்தி

“என்னம்மா?” நானும், நர்ஸும் ஒரே சமயத்தில் காயத்ரியைத் திரும்பிப் பார்த்தோம். அவள் அசைவற்றுப் படுத்திருந்தாள். எப்பொழுதாவது இலேசான ஒரு முனகல்..

மறுநாள் உங்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவோம்.....”

நான் நர்ஸ் சொல்வதைக் கூர்ந்து கேட்டேன். நாளை மறுநாள் நான் மட்டும் வீட்டுக்குப் போகப் போகிறேன். அதோ, அவள்? சின்ன வயசிலிருந்து வாழ்க்கையையே கனவாகக் கண்டு கொண்டிருந்தாளே அவள்? அவள் திரும்பவும் என்னுடன் வரமாட்டாளா? நானும், அவளும் அடுத்தடுத்த அறைகளில் குடித்தனம் நடத்தப் போவதில்லையா? மேஜையின் மீதிருந்த கோப்பையிலிருந்து நர்ஸ் ‘ஹார்லிக்ஸை’ப் பரிஷுடன் கரண்டியினால் என் வாயில் புகட்டினாள். “ஸிஸ்டர்!” என்றேன் நான். என் நெஞ்சிலே கல்லை ஏற்றினாற்போல் கனம்.

மூன்றாவது பரிசு பெற்ற கதை 3

“வலி தெரியாமல் இருக்க டாக்டர் ஊசி போட்டிருக்கிறார். இலேசாகவா உடம்பு வெந்திருக்கிறது? குணமாக ரொம்ப நாட்கள் ஆகும். நீங்கள் சமயத்தில் உதவி செய்யாமல் இருந்திருந்தால் இந்த நிலைமையில் இருந்திருக்க மாட்டாள்.....” போர்வையை மெதுவாக எடுத்து இடுப்புவரை போர்த்தி விட்டு ஸிஸ்டர் வராந்தா வழியாக வெளியே போக ஆரம்பித்தாள். மறுபடியும் அமைதி நிலவியது.

அமைதிக்கும், கனவுக்கும் மிக மிக வேற்றுமை உண்டு. எல்லாம் அமைந்த நிலையில், மன எழுச்சிகளுக்கு மனம் பணிந்து பதறாமல் ஒரே நிலையில், ஒருவித சுகத்தைத் தருவதுதான் அமைதி.

கனவு? இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் ஆசையையும், நிராசையையும் எண்ணத்தில் தேக்கி வைத்துச் சுவைப்பதாக இருக்கலாம்.

சிலர் தூங்கும்போது கனவு காண்பார்கள். ஆனால், என் ஆருயிர்த் தோழி காயத்ரி விழித்துக் கொண்டே கனவு காணும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள்.

நான் எதைப் பற்றியும் கனவு காணும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவளல்ல. சிலர் இருக்கிறார்கள். பத்தாவது வகுப்புப் படிக்கும் போதே, கலெக்டர் உத்தியோகத்தைப் பற்றிக் கனவு காண்பார்கள். அரசியலில் நுழைந்தவுடன் அயல்நாட்டுப் பிரயாணம் சிலருடைய கனவாகவே இருக்கும். காயத்ரி எப்பொழுதும் எதைப் பற்றியாவது யோசனை செய்து கொண்டேயிருப்பாள். கல்லூரி நாட்களில் சரக்கொன்றை மரத்தடிதான் அவளுடைய யோகத்துக்கு ஏற்ற இடமாக இருந்தது.

கண் விழிகள் சோர, தன்னைச் சுற்றிலும் சளசளவென்று பேசும் மாணவிகள் கூட்டத்தின் இடையே காயத்ரி எதைப் பற்றியாவது யோசனை செய்து கொண்டேயிருப்பாள்.

“காயத்ரியின் வாயிலிருந்து இரண்டு வார்த்தைகள் வருவதற்குள் நான் அதோ அந்த வாதாம் மரத்தை நாலு தடவைகள் சுற்றி வந்து காண்பிக்கிறேன்” என்பாள் எங்களுடன் படித்த மாலதி. அவள் ஓயாமல் பேசும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள்.

அந்தச் சவாலைக் கேட்கும் காயத்ரி புன்முறுவல் ஒன்றை உதிர்த்துவிட்டு மறுபடியும் கனவு காண ஆரம்பித்து விடுவாள். வகுப்பிலும் இப்படித்தான். அவள் எப்படிப் படித்தாளோ, அந்தக் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். தேர்வு வந்தது. “ஓ! காயத்ரியாவது பாஸ் பண்ணவாவது?” என்றாள் வாயாடி மாலதி.

எனக்கு ரோஸமாக இருந்தது. காயத்ரி என்ன மக்கா, மண்டுவா? ஓயாமல் சளசளவென்று பேசினால்தான் தேர்வில் வெற்றி காண முடியுமா? ஒரு வேளை நாம் இப்போது அதிகம் பேசிக் கொண்டிருப்பதினால்தான் காரியத்தில் ஒன்றுமில்லாமல் இருக்கிறோமா என்கிற சந்தேகம் எனக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. அவள் கண்டிப்பாகப் பாஸ் செய்து விடுவாள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

ரிசல்ட் வந்தது. முன்னூவது வகுப்பில் தேறியிருந்தாள் காயத்ரி. எனக்கு ஒரு ‘பார்ட்’ போய் விட்டது. நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. எத்தனை மாணவ, மாணவியர் என்னுடன் எம். எஸ். எம். என்று வரத் தயாராக இருக்கிறார்கள்? ஒரு தினம் கடற்கரையில் நானும், அவளும் உட்கார்ந்திருந்தோம். அன்று பெளர்ணமி. நிலவு கடலிலிருந்து வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். காயத்ரி முகத்தில் சலனம் ஏதுமில்லாமல், விழிகள்கூட அதிகம் சுழலாமல், கனவின் சாயை படிந்த தோற்றத்தில் நிலவுக்கும் அப்பால் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பார்க்கிறாய், காயத்ரி?” என்று கேட்டேன் நான். இரண்டு பொட்டலங்கள் பட்டாணிச் சண்டல், நாலுவகை முறுக்குகள், இரண்டு மிளகு வடைகள் என்று துவம்சம் செய்து விட்டுப் பார்த்தால், இவள் அவற்றில் ஒன்றைக்கூடத் தொடாமல் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் எனக்கு எப்படி இருக்கும்?

ஒரே வெட்கமாக இருந்தது. இப்படிச் சாப்பாட்டு ராமியாக இருப்பதால்தான் பரீட்சை ‘புஸ்’லென்று போய் விட்டது போலும்!

“என்ன பார்க்கிறாய் அங்கே?”

“பார்க்கிறேனா? உம்.... எனக்கொரு சந்தேகம் சாரு. (அடியாள் பெயர் சாரதா) நிலவுக்கு வெகு அருகில் ரோஹிணி நட்சத்திரம் மட்டும் இருக்கிறதே. மற்றவை ஏன் தொலைவில் இருக்கின்றன?”

“எனக்கும் புராணப்படிதான் இதற்கு விளக்கம் சொல்லத் தெரியும். நானும், நீயும் இலக்கியம்தானே பி. ஏ.யில் படித்தோம்? சொல்கிறேன் கேள். சந்திரனின் மனைவிகள் இருபத்துஏழு நட்சத்திரங்கள். அவர்களில் சந்திரனுக்கு மிக மிகப் பிரியமானவள் ரோஹிணி. அவள் எல்லா ஆண்டுகளையும் போல் இவளிடம் தனி ஆசை வைத்திருந்தான். (புராண காலத்து ஆண்கள்! இந்தக் காலத்தில் ‘பைகாமி’ அது இது என்று எத்தனையோ சட்டங்கள் ஆண்களின் ஆசைக்கு முட்டுக்கட்டை போட!) இதைப் பார்த்து மற்ற மனைவியர் கோபித்துக் கொண்டு தம் தந்தையிடம் கூற, அவர் சந்திரனைச் சபிக்க.... இப்படி அது ஒரு பெரிய சுவையான கதை. லீவு விட்டும். அந்தக் கதைப் புத்தகத்தை என் பாட்டியைக் கேட்டு வாங்கி வந்து தருகிறேன். ஓ! நீ எம். ஏ. படிக்கப் போகிறாயா? சரி.... கல்யாணம் ஆனதும் புராண இதிகாசங்களைப் படிக்கலாம்.....” காயத்ரி மெதுவாக, கன்னங்கள் சிவப்பேற, “போடி!” என்றாள்.

“என்ன? என்ன?” காயத்ரியும் தன் கனவு கலைந்து கல்யாணமென்றால் வெட்கப் படும் அளவுக்கு வந்திருக்கிறாள் என்றால், உண்மையிலேயே அவள் அம்மாவைப் பார்த்து என்ன தேதி என்று கேட்க வேண்டியதுதானே?

ஆனால், முதலில் கல்யாண பந்தத்தில் நான் சிக்கிக் கொண்டேன். பரீட்சை தேற வேண்டும் என்று என் பெற்றோர் கருதவில்லை. நானும் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை.

பங்களூரில் தனிக் குடித்தனம் ஆரம்பித் தேன் நான். வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களுடன் ஒரு கட்டு தபால் கவர்களை நான் வாங்கி வந்ததும் என் கணவர் திகைத் தார். பிறகுதான் அவருக்குப்பிரிந்தது, எனக்கு ஓர் உயிரினுமினிய தோழி இருக்கிறாள் என்று. அவளைக் கனவுலகத்திலிருந்து நனவுல குக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமானால், குறைந்தது வாரத்துக்கு நான் இரண்டு கடிதங்களாவது எழுத வேண்டுமென்று.

அத்துடன் காயத்ரியின் தாயார் நான் ஊருக்குக் கிளம்பும் போது என்னிடம் ரகசியமாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார்.

காயத்ரி ஒரு புதிராம். அவள் மனசிலே என்ன இருக்கிறதென்றே புரியவில்லையாம். எப்படியும் அவளுக்கு வரன் தேடும் பொறுப்பை நான் ஏற்றாக வேண்டுமாம்.

“ஓ! அதற்கென்ன? எத்தனையோ பிள்ளைகள் ‘ஏர் கிராப்டி’ல் வேலையாக இருக்கிறார்கள். பார்த்தால் போயிற்று.....”

காயத்ரியிடம் நான் விடைபெற்றபோது அவள் கண்கள் இலேசாகக் கலங்கின. என்னென்னவோ எண்ணச் சூழலில் அவள் சிக்கித் தவிக்கிறாள் என்பது மட்டும் எனக்குப் புரிந்தது.

“காயத்ரி!” என்றவாறு அவள் கரங்களை என் கைகளுக்குள் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டேன். ரோஜா இதழ்களின் மென்மையுடன் கூடிய அவை இலேசாக நடுங்குவதையும் உணர்ந்தேன்.

“சாரு! நீயும், நானும் என்றமே பிரிய மாட்டோம் என்றிருந்தேன்.... அது பொய்த்து விட்டது....”

எனக்கும் வருத்தமாக இருந்தது. இருந்தாலும், அவள் பேச்சு முற்றிலும் சரியென்று தோன்றவில்லை. ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் பிரிவு ஏற்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறது. காலமெல்லாம் எப்படி இரு தோழிகள் சேர்ந்து வாழ முடியும்?

“காயத்ரி! அநாவசியமாக உன்னையே நீ குழப்பிக் கொள்கிறாய். உனக்கும் தகுந்த இடத்தில் மணமாகிக் கணவனுடன் இல்லறத்தை நடத்த ஆரம்பித்து விட்டால், நட்பெல்லாம் இரண்டாம் பக்கமாக ஆகிவிடும்..... இதைக் கேளடி. உனக்கும் பேஷான ‘அவரை’ப் பிடிக்கப் போகிறேன். ஆமாம், பாரேன்.”

காயத்ரி பரக்கப் பரக்க விழித்தாள். பிறகு புன்முறுவல் பூத்தாள். என் அருகில் நெருங்கி மெதுவாக, “திருமணம் என்றால் எனக்குப் பயமாகவு, அதே சமயத்தில் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது. என் மனசிலே என்னென்னவோ எண்ணங்கள். எத்தனையோ கவிதைகளையும், கதைகளையும் படித்திருக்கிறேன்.... ஆனால், காதல், திருமணம் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை, சாரு..... நீ எப்படி? உனக்குக் கல்யாணமாகி மூன்று மாதங்களாயிற்றே?” என்றாள்.

காயத்ரியின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன் நான். கடற்கரையில் நிலவை வெறித்துப் பார்க்கும் அந்த நோக்கு. தன்னிலே தான் மூழ்கி, கல்லூரிச் சூழ்நிலையை மறந்துவிட்ட தன்மை. பிறர் பார்த்து வாய்

குற்றாலத் தாய்மடியில்

“அலை மகன்”

குற்றாலத் தமிழன்னைக்

கோலமெழிற் குன்றுகளில்,
பெற்றாளே அருவியெனும்
பேரின்பக் குழந்தைகளை.

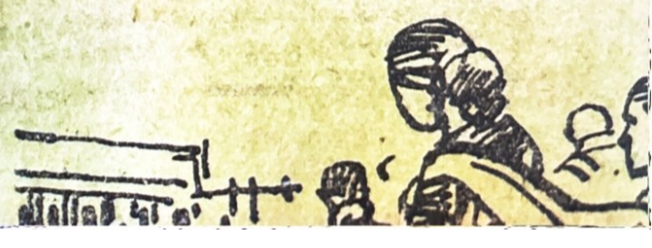
துள்ளிவரும் பிள்ளைகளாய்த்
துவளுகின்ற நீர் வீழ்ச்சி;
சொல்லுகின்ற கதை பலவும்,
சுந்தரத்தேன் கவிதையடி.

வேழ முகப் படாம்போல்
வீழ்கின்ற நீரருவி
வாழும் மலைமகளின்
வார்குழலோ? மேலாக்கோ?

தேன் சிந்தும் தேனருவித்
தித்திக்கு மெழிற் காட்சி;
வான் சிந்தும் நதியாகும்,
வண்ணமெழிற் கோலமடி.

அழகு மயில் தோகையிலே,
ஐங்கிளைகள் பிரிந்தது போல்;
ஒழுகிவிழும் ஐந்தருவி,
உள்ளமெலாம் பொங்குதடி.

சிற்றருவி பேரருவி
செண்பக நீரருவிச்
குற்றாலத் தாய் மடியில்,
குலவுமெழில் விர்தையடி,
மந்திகளின் களியாட்டம்,
மாந்தர்களின் குளியாட்டம்,
சிந்தையெலாம் இனிக்குதடி,
சீராரந்தக் குன்றுகளில்.

விட்டுச் சிரிக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகளை 'என்ன பிரமாதம்!' என்று ஒதுக்கிவிடக் கூடிய அசமந்தத்தனம்! அவளை என்னுள் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமே.

"மூன்று மாதங்களில் என்ன சொல்லிவிட முடியும்? ஒருவரை யொருவர் புரிந்து கொள்ளச் சில வருஷங்களாவது வேண்டாமா? கல்யாணம் ஆன புதிதில் எல்லாரையும் போல் நானும், அவரும் சினிமா, அது இது என்று சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஓரளவுக்கு இதெல்லாம் கற்பனை வாழ்க்கைத்தரம். போகப் போகத்தான் சொல்ல வேண்டும். இருந்தாலும், பெண் நாணலைப் போன்ற வன். எப்படியும் வளைந்து கொடுத்து இல்லறத்தை நடத்திக்கொண்டு போய் விடுவாள்."

"நாணலாக இல்லாமல் இருந்தால்?"

காயத்ரியின் இந்தக் கேள்வி என்னைத் துணுக்குறச் செய்தது.

"கடினமான காட்டு மரங்களும் ரம்பத் துக்குப் பணிந்து போகக் கூடியவை. பெண்களாகிய நமக்கு ஒரு தர்மம் இருக்கிறது. கூடுமானவரையில் எதையும் அநுசரித்து வாழ்ந்து விட்டால் போதும். அதுதான் அந்தத் தர்மமுகூட...."

அவர் என்னைத் தேடி வரவே, நான் அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, டாக்ஸியில் ஏறிக் கொண்டேன். இந்த நிகழ்ச்சியின் நெகிழலில் நான் உணர்ச்சி வசப்படுவதை அவர் என் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தபோது கவனித்து விட்டார்.

"அழுகிறாயா, என்ன?"

"இல்லை! இல்லை! கண்ணில் தூசி விழுந்து விட்டது."

"பொய் பொய் உன் தோழியைப் பிரிவது உனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால், எனக்கு அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி ஓர் உறுத்தல் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. 'ஐ ஸே ஷி ஈஸ் நாட் அன் ஆவரேஜ் கோர்ன்'. புரிகிறதா உனக்கு?"

"ஆவரேஜ் இல்லாமல் என்னவாம்? நல்ல ரசிகை. கடல், வானம், ஆறு, மலை என்றால் தெவிட்டாமல் ரசிக்கும் தன்மை உடையவள். கவிதைகள் என்றால் உயிர். எப்பொழுதும் எதையோ தேடும் கண்கள். ஆஹா! காயத்ரியின் கண்களை நீங்கள் சரியாகப் பார்த்ததில்லை. இமை குவிந்து, விழிகள் சோர, அந்த நயனங்கள் சதா நீரில் மிதப்பவை போல் இருக்கும். கல்லூரி நாடகங்களில் அவளுக்குக் காவியநாயகிகளின் பாகம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது!"

அவர் பேசவில்லை.

பிறகு நான் பெங்களூரிலிருந்து நீண்ட நீண்ட கடிதங்களை அவளுக்கு வுரைந்து கொண்டிருந்தேன். கணவர் என்னுடன் காரியாலயத்திலிருந்து போனில் பேசியது; 'லால் பாக்' தாமரைக் குளத்தருகில் நான் மெதுவாகப் பாட அவர் ரசித்த விவரங்கள், இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ?

பல மாதங்கள் அவர் காயத்ரியைப் பற்றி என்னுடன் பேசவில்லை. திடுமென்று ஒரு நாள் "உன் சிநேகிதியை வரவழையேன்...." என்றார். கடிதம் எழுதினேன். அவளுக்கும் படிப்பு முடிந்து விட்டது....

சர்வகலாசாலையில் பி.எச்.டி. படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தற்சமயம் விடுமுறை வரவே, அவள் வருவதற்கு ஒப்புதல் தந்து கடிதம் போட்டிருந்தாள்.

இரண்டு வருஷ இடைவெளியில் நான் மாறியிருந்தேன். உடம்பில் சதை வைத்திருந்தது. எல்லாம் புரிந்துவிட்ட ஓர் அகம் பாவம் மிதக்கிறதாம் என் கண்களில்!

அவள்? அப்படியே இருந்தாள். சதா சிந்தனை, சிந்தனை. நெடிதுயர்ந்த சண்பக மரங்களின் கிளைகள் பூத்திருந்த சண்பக மலர்களைப் பார்த்தபடி நின்று விட்டாள். 'ஒரு வேளை கற்பனை ஏதாவது செய்கிறாளோ? சண்பக மலர்ச்செண்டை எடுத்துக் கருங் கூந்தலில் காதலன் சூட்ட, அதன் நறு மணத்தில் இவள் இரண்டறக் கலந்துவிடும் கற்பனையோ?' மெதுவாக நான் அவளிடம் கிசுகிசுத்தேன்.

கன்னங்களில் சிவப்பு நிறம் காணக் காயத்ரி 'போடி' என்றாள்.

அன்று சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக அவர் தம்முடன் விருந்து ஒன்றை அழைத்து வந்தார்.

மோதிர வளையங்கள் போன்ற கூந்தலுடைய கிராப்பு. நல்ல உயரம். அழுத்தமான உதடுகள். புகை பிடிப்பவராக இருக்க வேண்டும். உதடுகள் வெளுத்துத் திட்டித் திட்டாகக் கறுத்திருந்தன. மேடான நெற்றி. கைகள் முழங்காலின் அருகே தொங்கின. வாயில் முகப்பில் நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்திருந்த நாங்கள் இவர்களுடைய வருகையால் எழுந்து நின்றோம்.

"மிஸ்டர், சங்கர்! எனது மனைவி இவள். அவள், அவளது உயிர்த்தோழி மிஸ். காயத்ரி" என்று எங்களை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

சங்கர் என்னைப் பார்த்து வணங்கிவிட்டு, காயத்ரியின் பக்கமாகத் திரும்பி அவள் தோற்றத்தில் லயித்தபடி மெதுவாக, 'வணக்கம்' என்று தெரிவித்தார்.

அந்த அசட்டுப் பெண் பதிலேதும் சொல்லாமல் எங்கோ பார்த்தபடி, தன் நீர் விழிகளைச் சோரவிட்டு நின்றனாண்டிருந்தாள்.

"காயத்ரி!" என்று நான் மெதுவாக எழுப்பினேன். எதிரே தெரியும் நீலவானத்தின் ஒரு பக்கத்தில் பிறைநிலா சாய்ந்து தொங்குவதையும், சற்றுத் தள்ளி ரோஹிணி நட்சத்திரம் மினுக்குவதையும் அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"சாரு! சங்கருக்கு நம் வீட்டில்தான் இன்று சாப்பாடு. வீட்டுச் சமையலாகச் சாப்பிட்டு நாளாயிற்றும். பத்தியமாக ஒரு துவையல், பொரித்த குழம்பு, சுட்ட அப்பளம் செய்.... ஓ! உன் சிநேகிதி வந்திருக்கிறாளா? அவளுக்கு வடை, பாயசத்துடன் சாப்பாடு போட வேண்டாமோ?"

காயத்ரி தன் கணவைக் கலைத்தபடி இதைச் செவிமடுத்தாள். "அதெல்லாம் வேண்டாம். சாதாரணச் சமையலே போதும் சாரு..."

"கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் வடை, பாயசம் விருந்தெல்லாம் வைத்துக் கொள்ளலாம்...." என்று சொன்னவள் திடுக்கிட்டு

குவித்து அழைப்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அவள் முகத்தின் அருகில் குவிந்து மேலும் அவள் கூறுவதைக் கவனிக்க முயன்றேன்.

“அவர்?” என்றான் அவள் பரபரப்புடன். நான் சங்கரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். கற்சிலை போல் நின்றிருந்தார் அந்த மனிதர்.

“சங்கர்! காயத்ரி உங்களைக் கூப்பிடுகிறாள், பாருங்கள்” ஏதோ ஓர் அலட்சியத்துடன் சங்கர் படுக்கையை நெருங்கினார். சற்றுத் தள்ளி நின்றபடியே அவளைக் கவனித்தார்.

“மிஸ்டர் சங்கர்! அருகில் சென்று உட்காருங்கள்” என்றார் என் கணவர்.

அவர் உட்காரவில்லை. இரு துளிக் கண்ணீர் உருண்டு தாடி ரேர்மங்களிடையே வழிந்து நனைந்தது. பளபளவென்று அவை மின்னினை.

உஷ்ணமான கண்ணீர் அது. காயத்ரி உடலில் ஏற்பட்ட தீப் புண்களை விட, சங்கரின் மனப் புண்ணிலிருந்து வழிந்த அது கொதிப்புடன் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அப்போது ‘வார்டு’ டாக்டர் வந்துவிடவே அனைவரும் ஒதுங்கி நின்றனர். டாக்டர் அவளைப் பரிசோதித்தார்.

“மிஸ்டர் சங்கர்! உடல்நிலையில் தெளிவு ஏற்பட்டு வருகிறது. எந்தவிதமான அதிர்ச்சிக்கோ, உணர்ச்சிக்கோ இடம் கொடுக்கக் கூடாது. கூடுமானவரை நீங்கள் அதிகம் இங்கே வரவேண்டாம்: இவர்கள் தாயார் இருந்து கவனித்துக்கொண்டால் போதும்...”

“ஆகட்டும், டாக்டர்! அவர்களும் காலை ரயிலில் வந்துவிடுவார்கள்...” காயத்ரியின் தாயாரை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து விட்டுச் சென்ற சங்கர் காயத்ரியின் கண்களில் படாமல் ஒதுங்கியே இருந்தார். நான் வீடு திரும்பிவிட்டேன். எனக்கொன்றும் அதிகப் புண்கள் இல்லை. கைகளில், மணிக்கட்டில், சிறிது புண்கள். அவை ஆற ஆரம்பித்து விட்டன. தாயின் அன்பணைப்பில் காயத்ரி தேறி வந்தாள். நாலைந்து நாட்களுக்கு ஒரு முறை சங்கர் சென்று பார்த்து வந்தார். அவள் முற்றிலும் குணமானவுடன் பழைய காயத்ரியாகவா இருந்தாள்?

சே...சே... அடியோடு மாறி விட்டாள். சுருண்ட அந்தக் குழற் கற்றைகள் இல்லை. எப்பொழுதும் நீரில் மிதப்பவை போன்ற கண்கள் வெளுத்து இருங்கிவிட்டன. ஆனால், கற்பனை, கனவு இரண்டையும் மறந்து யதார்த்த உலகத்தில் வாழ்வதற்கு அவளின் தீக்குளிப்புத் தேவையாக இருந்ததோ?

காயத்ரி பகல் உணவுக்கு அப்புறம் சோபாவில் சாய்ந்தபடியே தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அம்மா அலுப்புடன் என் அறைக்குள் வந்தவள், “மாப்பிள்ளை நாலைந்து நாட்களாக வீட்டுக்கே வரவில்லை. எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது” என்றாள்.

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள், அம்மா? ஏதாவது அலுவலாக வெளியூர் போயிருக்கலாமல்லவா? பொறுத்துப் பார்ப்போம்...”

ஆனால், காரியாலயத்திலிருந்து திரும்பிய என் கணவர் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு

வந்தார். ரிஷிகேசத்திலிருந்த சங்கரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது.

“அருமை நண்பருக்கும், சகோதரிக்கும்” என்று எங்கள் இருவருக்குமே அந்தக் கடிதம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

“இமயத்தின் தாழ்வரையில் அமைதியை நாடி நான் வந்திருக்கிறேன். தவறு என்னுடையது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். வெளித் தோற்றத்தால் காயத்ரியைப் பற்றி நான் கட்டிய முடிவு தவறானது என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

அவளுக்கு ஏற்ற கணவன் நான் அல்ல. எங்களுடைய ஆரம்ப வாழ்க்கை காட்டாற்றின் நீர்ச் சுழல் போல் சுழன்று சென்று பள்ளத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து தேங்கி விட்டது. அவளை எனக்குப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் எங்களுக்குள் ஒருவிதக் கசப்பு வளர்ந்து விட்டது. என்னிடம் இல்லாத — அது என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை — நான் சாதாரண சராசரி மனிதன். படித்தவன். வாழ்க்கை வளமாக நடக்கக் கைநிறையச் சம்பாதிக்கிறவன். இவையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். மனைவியை உலக நியதிப்படி மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க என்னை முடியும். அவளைக் கண் போல் காக்கவும் முற்பட்டேன். — தனிக் குணம் எதையோ அவள் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். மேலே சொல்லப்பட்ட குணங்கள் அவளைத் திருப்திப்படுத்த முடியவில்லை. சண்டையும் பூசலுமாக நாங்கள் வாழ்ந்ததை ஊர் எப்படியோ அறிந்து கொண்டு விட்டது. நான் கடமை தவறியவன், மனைவிக்குத் துரோகம் செய்கிறவன் என்று அது இல்லாத ஒன்றைக் கற்பனை செய்து என்னைத் தெருவில் போகும்போதும் வரும்போதும் தூற்றிக் கொண்டேயிருந்தது. அதற்குச் சிகரமாக அமைந்துவிட்டது காயத்ரியின் அந்தச் செய்கை. சகோதரி! நீங்கள் மட்டும் போலீசார் கேட்ட கேள்விக்குக் காயத்ரியின் தலைப்பு யதேச்சையாகக் காப்பி போடும் ‘ஸ்டவ்’வில் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது என்று கூறாமல் இருந்திருந்தால், நான்? அதைப் பற்றி ஏன் கூற வேண்டும்?

அன்று இலையில் அவியலைப் பரிமாறியவன், சாதத்தைப் படைத்து விட்டு, என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

நான் சராசரி மனிதன் என்று சொல்லவில்லையா? உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு, எதிரே சிற்பம் போல் நிற்கும் அவள் மலர்க்கரங்களை எட்டிப் பிடித்து, “காயத்ரி! வாயேன், நீயும் நானும் சேர்ந்து சாப்பிடலாம்” என்று அழைத்தேன். இந்தத் தவற்றை நான் செய்திருக்க வேண்டாம். விகக்கென்று கையை உதறிக் கொண்டவன், என்னைப் பயங்கரமாக விழித்துப் பார்த்துவிட்டு, “என்னைத் தொடாதீர்கள்” என்று கத்தியவாறு உள்ளே சென்றுவிட்டாள். நான் கையை உதறிக் கொண்டு வெறுப்புடன் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றுவிட்டேன்.

அப்புறம் அவள் ஏன் அந்த முடிவுக்கு வர வேண்டும்? மனோதத்துவ நிபுணர் சொல்கிறார்: “நீங்கள் வெளியே சென்றபிறகு

அந்தப் பெண்ணின் மனத்தில் சோகத்தின் பாரம் அழுத்தி யிருக்க வேண்டும். 'எதி லிருந்தோ விடுதலை அடைந்து ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதக்க வேண்டும்' என்கிற எண்ணம் தோன்றி யிருக்கவேண்டும். உடலே ஒரு சிறை போல் அவளுக்குத் தோன்றி யிருக்கக் கூடும். அதன் முடிவுதான் இது.. மேலும் அவர் சொன்னார்: 'நீங்கள் கோபத் துடன் அவளை நாலு அறைகள் அறைந் திருந்தால் மனத்தில் குமுறித் தவிக்கும் எண்ணங்கள் கண்ணீராகப் புருகி இந்த முடிவுக்கு வராமல் தவிர்த்திருக்கலாம். அவள் குரலுக்கு மேலாக நீங்கள் இரைந்து கத்தியிருந்தால் அவள் அடங்கியிருப்பாள்...' அவர் படித்த விஷயத்தை அவர் ஒப்பித் துக்கொண்டு வந்தார்.

காயத்ரி நன்றாகக் குணமடைந்துவிட்டாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டுதான் நான் ரயில் ஏறினேன். உங்களுக்குத் தெரியும், எனக்கு ஊரில் நிலபுலன்கள் உண்டென்று. நான் சம்பாதித்துச் சேமித்து வைத்ததில் பத்தாயிரம் போல் அவள் பெயருக்கு எழுதி வைத்திருக்கிறேன். பதினையாயிரம் பெறு மான இன்ஷூரன்ஸ் பாலிசி அவள் பேரில் இருக்கிறது. அவள் சுகமாக, சுதந்திரமாக வாழ எல்லாச் சௌகரியங்களும் பணத்தினால் கிடைக்கும். இந்த ஏற்பாட்டை நான் பிச்சையிடுவது போல் இடவில்லை. என் தலையாய கடமை என்றும், என் உள்ளத்தில் அவளிடம் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் அன்புக் காகவும், மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து செய் திருக்கிறேன்.

நான் என் வேலையை ராஜிநாமாச் செய்து பல மாதங்கள் ஆயின. மனைவியைக் கொடு மைப்படுத்தி, அவளுக்குத் துரோகம் இழைத்த தால்தான் அவள் தற்கொலைக்குத் துணிந் தாள் என்கிற அவப் பெயர் சமூகத்தி னிடையே எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அந்தப் பெயர்? ஓ! அது ஆறாத மனத் துயரையும் புண்ணையும் அல்லவா எனக்குள் ஏற்படுத்தி விட்டது. காயத்ரி கடந்தவற்றை மறந்துவிட்டிருப்பாள். அவள் வாழ்க்கையைக் கனவாகவும் கனவை வாழ்க்கையாகவும் எண்ணிச் சுவைப்பதில் பழக்கப்பட்டவள். நான் அப்படி அல்ல.

வாழ்க்கை என்பது கனவே அல்ல; அது நிரந்தரமான உண்மை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு வாழ்கிறேன். ஒருவனோ, ஒருத் தியோ இந்த உலகத்திலிருந்து போய் விட்டால் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் வாழ்க்கை கனவாகவும், மாயையாகவும் ஆகிவிடுகிறது. வாழ்கிறவர்களுக்கு வாழ்க்கை உண்மையாகத்தானே இருக்கிறது? இங்கே கனவும் சுற்பனையும் சம்பந்தப்படாத யதார்த்த வாழ்க்கை ஒன்று இருக்கிறது.

நூற்றுக் கணக்கான குஷ்டரோகிகளின் நிவாரண சங்கத்துக்குள் நுழைந்து விட்டால் வாழ்க்கையைக் கனவாகக் காண முடியாது.

தன் உடலைத் தானே புசிக்கும் இந்த நோயில் அவதிப்படுகிறவர்களால் கனவே காண முடியாது. அவர்களுக்கு வேண்டியது உண்மையான தொண்டு. அதிலே நான் உண்மையாகக் கனவுக் கலப்பில்லாத வாழ்க் கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

காயத்ரியும் நானும் ஒரு நாள் சந்திப் போம். அப்போது வெறும் கனவு அங்கே இருக்காது. உண்மைத் தோற்றத்தை, எங்கள் ஆத்மாவின் யதார்த்தத்தை உணர முடியும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த நான் கண் ணீருடன் அந்த அம்மானைப் பார்த்தேன். கடிதம் எங்களுக்கு எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அதன் உரிமையாளர் காயத்ரிதான். அவ னிடமே அது சேர்க்கப்பட்டது.

தீயில் இட்ட செம்பொன் ஒளி பெறுவது போல், காயத்ரி மனம் மாறித்தான் இருந்தாள். ஆனால், கனவுகள் சிதைந்த நிலையில் உண்மையின் பிடிக்குள் அவள் சிக்கும்போது அந்த உண்மையையே வாழ்க் கையின் ஒளியாகக் காணச் சங்கர் இமயத்தின் தாளில் தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார்.

அன்று அடிவானம் செம்மை பூண்ட போது, காயத்ரியும் அவள் தாயாரும் ஊருக்குக் கிளம்பினர். வண்டி நெடுந்தூரம் சாலையில் செல்லும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தேன்.

திசை மாறிய அவர்கள் வாழ்க்கை கன வாகவே முடிந்து விடுமா? இந்த வினாவுக்கு விடை தர யாரால் முடியும்?

காலம்தான் கூற வேண்டும்.

சத்வைத்தியசாலை. நஞ்சன்கூடு. ஆயுர்வேத வித்வான்: B-V. பண்டிட் அவர்களின்

லோனிடல் ஓஜோலா ஜ்வரேக்
பிரசவ லேகியம் பல விருத்திக்கு ஜ்வர நிவாரணி

ஆயுர்வேத வித்வான் B-V. பண்டிட் அவர்களின்
நஞ்சன்கூடு-பல்பொடி
(சத்வைத்தியசாலை(சுமீட்) கஞ்சன்கூடு) சோர்விகண்டி யனிடெட் கன்ஸர்ன், மகலிங்

ஜஞ்சப் நீலா பஞ்சவடி
ஜீரண உதவி கூடுதல் தைலம் பேதிகளை நிறுத்த

சியவனப்ராச. கூலுமாண்ட் லேகியம், தசமுலாரிஷ்டம் முதலியன கிடைக்கும்
சோதிரஜன்டு யுனிடெட் கன்ஸர்ன், 54, பத்தர் தெரு, சென்னை-1 (மதுரை குடத்தை கோவை)

குழந்தைகளுக்கு:

I.D.L. 12 காஸ்மஸ் பாட்டில்
(கந்துகி மாத்திரை) 0.40
I.D.L. 18 கர்ஜன்
(கோரோஜன் மாத்திரை) 0.50
I.D.L. 15 பாகெக்
(பேதியாக மாத்திரை) 0.40
பஞ்சவடி மாத்திரை
(பேதிகன் வாத்தி நிறுத்த) 0.40
கிராக் (டானிக்) 1.25

கலிக் வெள்ளி விழா சிறுகதைப்
போட்டியில் மூன்றாவது பரிசு பெற்ற கதை-4

“ஏய், லக்ஷ்மி....!
லக்ஷ்மி....!”
“வந்தேன் மாமி!
மாமி.... இனிமேல்
என்னை எச்சுமின்னே
கூப்பிடுங்கோ!”

“ஏண்டியம்மா...?”
“எங்க அம்மா
என்னை அப்படித்தான்
கூப்பிடுவா. ‘லக்ஷ்மி’
என்று கூப்பிட்டால்,
யாரையோ கூப்பிடற
மாதிரி இருக்கு.”

“ஏண்டி! ‘லக்ஷ்மி’ங்
கிற நல்ல பெயரை
விட்டு விட்டு எச்சு
மின்னு கூப்பிடச் சொல்
லறே?” என்று என்
மூத்த மகள் ரமா
கேட்டாள்.

“போங்கோ, அக்கா!
உங்களுக்கு எப்பவும்
கேலிதான்!”

எச்சுமி எனப்பட்ட
‘லக்ஷ்மி’ தன் ஈரக்
கையைப் பாவாடையில்
துடைத்துக் கொண்டு
ஓடி விட்டாள்.

“அம்மா! நீ இவளை
வைத்துக் கொண்டு எப்
படித்தான் காலம் தள்
ளப் போறயோ!” ஊரி
லிருந்து பிரசவத்துக்
காக வந்திருந்த ‘ரமா’
அலுத்துக் கொண்டே
மெதுவாக நாகாலியில்
அமர்ந்து கொண்டாள்.

“சின்னப் பெண்ணு
னாலும் காரியம் நன்றா
கச் செய்வாளாம்.
எனக்கும் இப்பொழுது
ஓத்தாசைக்கு ஆள்
வேண்டியிருக்கு. கூப்
பிட்ட குரலுக்கு ஓடி
வர ஆள் இருந்தால்
தேவலை என்று நம்
வீட்டுக்கு வரும் சாஸ்
திரிகளிடம் சொன்
னேன். தமக்குத்

தெரிந்த ஏழைப் பெண்ணென்று கொண்டு
வந்து விட்டிருக்கார். பாவம்! அப்பா,
அம்மா இல்லையாம். சித்திகிட்டே அவள்
அவஸ்தைப்படறாளாம். சுறுசுறுப்பாய் ஓடி
யாடிச் சொன்னதைச் செய்கிறாள். பார்ப்
போம். உன் பிரசவம் நல்லபடியாக முடி
யணும். அதுவரையில் அவள் இருக்கட்டும்.”

“மாமி! மாமி! இன்னிக்கு முறுக்குக்கு
அரிசி ஊறப் போடறேளா?” என்று கேட்டுக்
கொண்டே எச்சுமி தன் பாவாடையை
முறுக்கிக் கொண்டு வந்து நின்றாள்.

“ஏண்டி, திடீரென்று முறுக்கு மேலே
எண்ணம் போச்சு?”

“இல்லை, மாமி!
நேத்தே ரமா அக்கா
முறுக்குச் சாப்பிட்டு
நாளாச்சுன்னு சொன்
னாளே! நீங்க போடுங்க
மாமி. நான் அரிசி
இடிக்கறேன். மசக்கைக்
காரா கேட்டதைச்
செய்து கொடுக்க
வேணும்னு எங்க
அம்மா சொல்லுவா!”

“சரிதான் போடி,
பெரிய தூத்துப்பாட்டி!
உன்னை நம்பி அரிசி
ஊறப் போட்டால் யார்
இடிக்கிறது? யார் சுத்த
றது? எனக்கு ஏக வேலை
இருக்கு. இன்னொரு
நாள் மீனாட்சி மாமி
யைக் கூப்பிட்டு முறுக்
குச் சுற்றச் சொல்ல
லாம்.”

“வேண்டாம் மாமி!
நானே சுமாராச் சுத்து
வேன். நீங்க போடுங்
களேன்.”

“சரிதான் போடி!
போய் அடுப்பைக்
கவனி. ரசம் பொங்
கிடப் போறது!”

சிறிது நேரமாகியும்
எச்சுமி அங்கிருந்து
நகராததைப் பார்த்த
தும் எரிச்சலுடன்,
“ஏண்டி, நிக்கறே?”
என்றேன்.

எச்சுமி விசம்பிக்
கொண்டே, “என்
மேலே உங்களுக்கு
நம்பிக்கை இல்லை,
மாமி!” என்றாள்.

ரமாவும் நானும்
அதிசயத்துடன் அவளை
உற்றுப் பார்த்தோம்.
இந்தக் காலத்தில்,
‘வேலை செய்கிறேன்’
என்று சொல்லி அழும்
பெண்ணும் இருக்கிறதா
என்று எனக்கு ஆச்சரிய
மாக இருந்தது.

அன்று தான் சொன்னபடியே, எச்சுமி
மாவிடித்து, முறுக்கு சுற்றி, எண்ணெயில்
போட்டு எடுத்து, அதைக் கரகரப்பாகத்
தட்டில் போட்டு, ரமா முன் கொண்டு
வந்து வைத்தபோது எனக்குக் கண்களில் நீர்
துளித்து விட்டது.

எப்படியிருந்தாலும் இந்தப் பெண்ணைக்
காப்பாற்றுவது என்று மனசுக்குள் தீர்
மானம் செய்து கொண்டேன்.

எச்சுமி எனக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகத்
தான் வந்து அமைந்து விட்டாள். பதினான்கு
வயதுள்ள பெண்ணாகவே அவள் தோன்ற
வில்லை. சில சமயம் அவள் பேச்சு
என்னையே திகைக்க வைக்கும். பெரிய குடும்

பத்தில் வந்து சேர்ந்த வேலைக்காரப் பெண்ணு கவே அவள் தோன்றவில்லை. நொடியில் வீட்டிலுள்ளோர் அனைவரையும் வசீகரம் செய்து கொண்டு விட்டாள் எச்சுமி. எச்சுமி இல்லாமல் வீட்டில் ஒரு காரியமும் நடக்காது என்ற நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டாள். அவள் முகம் சுளித்து நான் பார்த்ததே இல்லை. அவளைவிட வயதான என் பெண்கள் இருவரும் விரலசைக்க ஆயிரம் சினுங்கல்கள் சினுங்கும்போது இப் பெண் மட்டும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் வேலை செய்கிறதே என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். எச்சுமியின் சுபாவம் விசித் திரமானது. பரம 'வெகுளி'. அவளைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு அவள் பேச்சும், செய்கையும் எரிச்சலையே தரும்.

இரவு பதினொரு மணி. ஒரு குட்டித் தூக்கத்துக்குப் பிறகு கீழே ஏதோ சப்தம் கேட்கவே, பூனை உருட்டுகிறதா என்ன என்று பார்க்க எழுந்து வந்தேன். சாமான் அறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. எச்சுமி ஏணி மேல் நின்று கொண்டு, சாமான்களை யெல்லாம் நகர்த்தி ஒட்டடை அடித்துப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏண்டி வேதாளம்! என்ன செய்யறே? தூங்கலை!”

“தூக்கம் வரல்லே மாமி! சாமான் அறையை ஒழிச்சுப் பெருக்கணும்னு சொல் லிண்டிருந்தேனே! ஞாபகம் வந்தது!”

“சரிதான்! இறங்குடி கீழே! சரியான நேரம் பார்த்தாள் சாமான் அறையைப் பெருக்க. வேதாளம்போல வேலை செய்தது போதும். விடிந்து பார்த்துக்கலாம்!”

“நீங்க போய்ப் படுத்துக்குங்க மாமி! நான் நொடியிலே முடிச்சுட்டுக் கொஞ்சம் அரிசியும் பொறுக்கிட்டுப் படுத்துக்கறேன்.”

“ஏண்டி! உனக்கு என்ன உடம்பு இரும்பிலா செய்து வைச்சிருக்கு? இறங்குடி, எச்சுமி! நீ தூங்காவிட்டாலும் என்னை யாவது நிம்மதியா தூங்கவிடு!”

“ஏன், மாமி! ரொம்ப சப்தம் செய்து உங்களை எழுப்பி விட்டுட்டேனா?”

“இறங்குடினா.....”

முகத்தை “உம்”மென்று வைத்துக் கொண்டு எச்சுமி கீழே இறங்கினாள். கண் களில் துளித்த கண்ணீரை நான் அவளறி யாமல் துடைத்துக் கொண்டேன். இப்படியும் ஒரு பெண் என் மேல் அபிமானம் வைக் குமா? என் மனம் நெகிழ்ந்தது.

மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி. திடீ ரென்று ரமாவுக்கு இடுப்பு வலி கண்டது. டாக்டர் இன்னும் பத்து நாட்கள் செல்லும் என்று சொல்லியிருந்ததால் சிறிது அஜாக் கிரதையாக இருந்து விட்டேன்.

வேலைக்காரனும் நான்கு நாட்கள் லீவில் ஊருக்குப் போயிருந்தான். குழந்தைகள் எல்லோரும் பள்ளிக்குச் சென்றிருந்தனர். கணவரும் ஊரில் இல்லை.

“டாக்டர் லீலாவதியை அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டுமே! யாரை அனுப்புவது?” நான் துடித்து விட்டேன்.

எச்சுமி தாவணியை இழுத்துச் சொருகிக் கொண்டாள். “நான் போய்க் கூட்டிண்டு

வரேன், மாமி! அக்காவைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

நொடியில் வீதியில் இறங்கி மறைந்து விட்டாள் எச்சுமி. அவள் மறைந்த பிறகு தான் என் மடத்தனம் எனக்குத் தெரிந்தது. மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள டாக்டர் வீட்டுக்கு எச்சுமி எப்படிப் போவாள்? கையில் டாக்ஸிக்குக்கூடப் பணம் கொடுத்து அனுப்பவில்லையே!

ரமா துடிதுடிக்க என் தாயுள்ளம் துடித்தது. பிரசவம் சிறிது கஷ்டமாக இருக்கும் என்று டாக்டர் முன்னமேயே எச்சரித்திருந்ததால் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி என் உயிரே துடித்தது.

“பாம்.... பாம்....!” வாசலில் கார் சப்தம் கேட்டது. எச்சுமி மருந்துப் பெட்டியுடன் இறங்கி ஓடி வந்தாள். நர்ஸ் சகிதம் டாக்டர் லீலாவதி தெய்வம் போல எனக்குக் காட்சி தந்தாள்.

அடுத்த பதினாந்தாவது நிமிடம், “மாமி! உங்களுக்குப் பேரன் பிறந்தாச்சு. ரமா அக்காகிட்டே பந்தயம் கட்டியிருக்கேன். பிள்ளைதான் பிறக்கும்னு. பத்து ரூபாய் வாங்கிக்கணும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெந்நீர்க் குவளையுடன் ஓடி மறைந்த எச்சுமியை நான் வியப்புடன் பார்த்தேன்.

அன்று இரவுதான் எனக்குச் சாவகாசமாக எச்சுமியைக் கூப்பிட்டு, “ஏண்டி, எச்சுமி! டாக்டர் வீட்டுக்குப் போய் வர டாக்ஸிகாரனுக்குப் பணத்துக்கு என்ன செய்தாய்?” என்று விசாரிக்க முடிந்தது. அதே சமயத்தில் அவள் முனிக் கையில் என் பார்வை பதிந்தது.

எச்சுமியின் ஒரே சொத்து அவள் அம்மா அணிந்திருந்த ஒரு ஜோடி தேய்ந்த பொன் வளையல்கள். எனக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டது.

“எந்தக் கடையிலடி வளையலை அடகு வைத்தாய்? பைத்தியக்காரப் பெண்ணே, பணம் கேட்டு வாங்கிப் போகக் கூடாது? ஓடு, சீக்கிரம் போய் மீட்டுக் கொண்டு வா” என்று கூறிப் பணத்தை அவள் கைகளில் திணித்து அவளை விரட்டி அடித்தேன். பிறகு கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

‘எங்கிருந்தோ வந்த இந்தப் பெண் நாளுக்கு நாள் என்னை நன்றிக் கடனில் சிக்க வைத்து வேடிக்கை பார்க்கிறாளே! கண்ணன் சேவகனாக வந்ததாகப் பாரதியார் பாடினாரே! அதுபோல இவள் எனக்குச் ‘சேவகி’ யாக வந்திருக்கிறாளா?’

குழந்தை பிறந்த பதினொரு நாள், ‘தொட்டிலன்று’ ரமா தன் கையிலிருந்து இரு பொன் வளையல்களைக் கழற்றி எச்சுமி எவ்வளவு மறுத்தும் பிடிவாதமாகத் தானே அவள் கைகளில் அணிவித்தபோது என் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“என்னக்கா இது!” என்று எச்சுமி வளையல்களைக் கழற்ற ஆரம்பித்தாள்.

“ஏய் எச்சுமி! என் பிள்ளையை நீ தூக்கணும்னு இந்த வளையல்களைப் போட்டுண்டு தான் தூக்கணும். இல்லாவிட்டால் தொடக் கூடாது. ஆமாம், ஜாக்கிரதை!” என்று

ரமா மிரட்டவும், "ஐயையோ! என்னால் அது முடியாதே. கண்ணனை நான்தானே தூங்க வைக்கணும்" என்று வளையல்களைத் திரும்பவும் அணிந்து கொண்டாள் எச்சுமி.

மத்தியானம் நான் சாப்பிட்ட பிறகு சிறிது இளைப்பாறப் படுக்கும்போது என் அருகில் வந்து எச்சுமி உட்கார்ந்தால் ஆபத்துத்தான்!

"ஏன்டியம்மா மாமியாரே! என்ன விஷயம்? யாருக்குக் கடிதம் எழுதணும்? என்னை நிம்மதியாத் தூங்க விட மாட்டியா?"

"இல்லே மாமி! இரண்டே இரண்டு கடிதாசிதான். பாவம் ரமா அக்கா கண்ணனை வைச்சுண்டு எப்படித் தனியா சமாளிக்கிறாரோ! இரண்டு வரி விசாரிக்க எழுத வேண்டாமா? நீங்க சொல்லுங்கோ நான் எழுதறேன்."

மேஜையின் மேலிருந்து காகிதமும், பேனாவும் எடுத்துக் கொண்டு தயாராக உட்கார்ந்து விடுவாள் எச்சுமி.

"ஏண்ட! அவள் எழுதட்டுமே! அப்புறம் பதில் போடலாம்."

"இல்லே மாமி! ரமா அக்காவுக்குக் கை ஒழியாது. இங்கே நாம் எல்லாம் எப்படி இருக்கோமோன்னுண்ணிண்டே இருப்பா!"

"ஆமாம். உனக்குத்தான் ரொம்ப அக்கறை. இந்த அக்கறை அவளுக்கு இருந்தால், ஊருக்குப்போய் நாலு மாசத்துலே ஒரு லெட்டர்தானே போட்டிருப்பாள்?"

நான் சொல்லுவதை எச்சுமி லட்சியமே செய்ய மாட்டாள். "சுேமம் எழுதியாச்சு. மேலே சொல்லுங்கோ!"

நான் வாசகத்தைச் சொல்லச் சொல்லக் குண்டு குண்டாக அழகாக எச்சுமி கடிதம் எழுதி முடிப்பாள். தன் கைச்சரக்கையும் சிறிது சேர்த்து எழுதுவாள். பள்ளி வாத்தியார் பெண்ணுகையால் பத்தாவது வரையிலே படித்திருந்ததுடன் தானாகவே மேற்கொண்டு நன்றாக விருத்தி செய்து கொண்டிருந்தாள் எச்சுமி.

"அடுத்தது...உங்கள் பெரிய பிள்ளைக்கு..."

"போட போ. உனக்கு வேலை இல்லை. உள்ளூர்க் கல்லூரியில் இடம் கிடைத்தும் வேண்டாம்னு வெளி ஊருக்குப் போய் ஹாஸ்டலில் சேர்ந்து கொண்டு, அம்மா கவலையே இல்லாமல் இருக்கான். அக்கறை இருந்தால் அவன் எழுதட்டும்" என்று நான் சாக்குப் போக்குச் சொன்னாலும் வாரத்துக்கு ஒரு கடிதம் பட்டணத்தில் டாக்டருக்குப் படிக்கும் என் பெரிய பிள்ளை ரவிக்கு எழுதி விடுவேன்.

"இன்னிக்குப் பதில் வரணுமே, வரணுமே!" என்று எச்சுமி தபால்காரனை எதிர் பார்த்து வீதியில் நிற்கும்போது 'இப்படியும் ஒரு பிறவியா?' என்று நான் அதிசயப் படுவேன்.

"ஏண்ட என் மடிப் புடவையை எடுக்கக் 'கம்பு' வைத்திருந்தேனே, காணுமே!" நான் குரல் கொடுப்பதைக் கேட்டு எச்சுமி மாடியிலிருந்து ஓடிவந்தாள். அவள் பின்னால் அருண் மறைந்து நின்றான்.

"என்னடி சமாசாரம்? கம்பு எங்தே?"

தவழ்ஹத் திருத்துங்கள் !

1. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
— திருமூலர்
 2. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு
— பட்டினத்தார்
 3. யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்
— திருநாவுக்கரசர்
 4. உழப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ
— ஐயனாரிதனர்
 5. நாமார்க்கும் குடியல்லோம்
— கணியன் பூங்குன்றனர்
 6. கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே
வாளோடு
முன்தோன்றி மூத்த குடி
— சீத்தலைச் சாத்தனர்
 7. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
— பாரதியார்
 8. வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ்குறு நல்லுலகம் — பவணந்தியார்
 9. உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்
— திருவள்ளுவர்
 10. பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்
வழுவல் — பனம்பாரனர்
- (சரியான விடை அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

"இன்னிக்குச் சுதந்திரதினமாச்சே மாமி!"

"ஆமாம்....அதுக்கு?"

"அந்தக் கொம்பிலே கொடி கட்டி மாடி மேலே பறக்க விட்டிருக்கோம். தோட்டத்துலே வந்து பாருங்கோ. எப்படிப் பறக்கிறதுன்னு!"

பதினான்கு வயதில் 'என்னிடம் வந்த எச்சுமி இருபது வயதாகியும் இன்னும் குழந்தை மாதிரி இருப்பதை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டே அவளும், அருணும் ஓடுவதைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

"இன்னிக்கு என்னடி விசேஷம்? பாயஸம் பண்ணியிருக்கே?"

"ஏன் மாமி மறந்துடுத்தா? உங்க பெரிய பிள்ளையின் பிறந்த நாள் இல்லை! இன்னிக்குச் சாயங்காலம் கோவிலுக்குப் போய் அர்ச்சனை செய்வேளே, அதையும் நான் தான் ஞாபகப்படுத்தணுமா?"

"ஏண்ட! ஊரிலே இருக்கிறவனுக்கு இங்கே பிறந்த நாள் பாயஸமா?" என்று சொன்னாலும் அவள் சமயோசித செய்கையை எண்ணி என்னால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"என்ன? எச்சுமிக்கு இருபது வயதாகி விட்டதே! யாராவது பையனைப் பார்த்துக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டாமா? எல்லவா நாட்கள் இங்கேயே வைச்சிட்டுக்கிறதாய் உத்தேசம்?..." என்று இவர் கேட்கும் போதெல்லாம் எச்சுமி, "போங்கோ மாமா! நான் கலியாணமே செய்துக்க மாட்டேன். உங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு நான்

முன் பக்கத்து விடை:

1. கணியன் பூங்குன்றனார்; 2. பாரதியார்
3. திருமுலா; 4. பட்டினத்தார்; 5. திருநாவுக்
- கரசர்; 6. ஐயனாரிதனார்; 7. சீத்தலைச் சாத்
- தனார்; 8. பனம்பாரனார்; 9. திருவள்ளுவர்;
10. பவணந்தியார்.

தொகுப்பு: தி. செ. இராமசாமி

~~~~~

போகவும் மாட்டேன்" என்று கூறி ஓடி விடுவான்.

"சார், தந்தி!"

"அடியே! உன் டாக்டர் பிள்ளை வருகிறானாம் நாளைக்கு."

"யார் மாமி? உங்க பெரிய பிள்ளையா?"

"ஆமாண்டி எச்சுமி! இரண்டு படி பால் வாங்கிண்டு வா. திரட்டுப்பால் செய்யணும். அவனுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்."

அடுத்த நாள் ரவி வந்து இறங்கியபோது குடும்பமே வாசலில் திரண்டு வரவேற்ற போது, "மாமி... மாமி! இந்தாங்கோ, ஆரத்தி. ஆறு வருஷங்கள் கஷ்டப்பட்டுப் படிச்சுப் பாஸ் செய்துட்டு, வரார்" என்று எச்சுமி கிசுகிசுத்தான்.

திரும்பிப் பார்த்தேன். எச்சுமி ஆரத்தித் தட்டுடன் நின்றாள்.

"என்னம்மா இதெல்லாம்? ஓஹோ! இந்த எச்சுமிப் பாட்டியின் யோசனையா?" என்று கூறி ரவி அவளை எட்டிப் பார்த்தான்.

"ஆமாம்! இனிமேல் உங்கள் வாயிலேயும் விழுந்து எழணும்" என்று கூறிக் கொண்டே எச்சுமி உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

இன்னும் ஒரு மாதம் ரவி ஊரில் இருப்பான். பிறகு பட்டணத்திலேயே சென்று தொழிலை ஆரம்பிக்க உத்தேசம். வீட்டில் பாட்டும். கூத்தும், கேலியுமாக ஒரே அமர்க்களம். ஓயாமல் விருந்தாளிகள். ரவியைப் பார்க்கப் பழைய நண்பர்கள் வந்து போன வண்ணம் இருந்தார்கள்.

ரவியுடன் சேர்ந்து வெளியில் போகவும் வரவுமே எனக்குப் பொழுது சரியாக இருந்தது. அவனுக்குப் பெரிய பெரிய இடங்களிலிருந்து பெண் ஜாதகங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. வீடு இப்போதே கலியாண வீடு போலக் கலகலப்பாக இருந்தது.

வீட்டுக் கவலை எனக்குச் சிறிதும் இல்லாமல் எச்சுமி வேளா வேளைக்கு விருந்து சமைத்துப் போட்டாள். அலுக்காமல், முகம் சுளிக்காமல் பம்பரம் போல் சுற்றி வந்தாள்.

ரவி வந்து பதினைந்து தினங்கள் இருக்கும். அன்று தன் நண்பர்களுடன் உல்லாசப் பிரயாணம் போயிருந்தான். நான் சிறிது நிம்மதியாக இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தேன். பூனை போல் சப்தம் செய்யாமல் எச்சுமி என் காலடியில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"ஏன்டி எச்சுமி! ரவிதான் ஊரிலிருந்து வந்தாச்சே! யாருக்குக் கடிதாசி எழுதணும்?" என்று நான் கேலியுடன் கேட்டேன்.

கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு பதில் சொல்லும் எச்சுமி வாய் திறக்காதது எனக்கு

ஆச்சரியமாக இருந்தது. சட்டென்று திரும்பி அவளைப் பார்த்தேன்.

எச்சுமி கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. தலை குனிந்த வண்ணம் அவள் மௌனமாக அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் பதற்றத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்தேன்.

"எச்சுமி! எச்சுமி! என்னடி ஏன் அழறே? உடம்புக்கு என்ன?" என் குரல் கவலையில் குளறிற்று.

"மாமி! மாமி! நான் எங்க சித்திகிட்டே போகணும்" என்று எச்சுமி துக்கத்துடன் விம்மினாள்.

"என்னடி எச்சுமி? இவ்வளவு வருஷமா நினைக்காதிருந்த சித்தி நினைவு இப்போ வந்தது?" நான் திகைப்புடன் கேட்டேன்.

"மாமி! நான் போகத்தான் வேணும். இல்லாட்டா...இல்லாட்டா..." என்று தடுமாறியவள், சட்டென்று தன் இடுப்பிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து என் கைகளில் வைத்தாள்.

நான் திகைப்புடன் மெதுவாக அதைப் பிரித்தேன். அது ரவியின் கையெழுத்து. அவன் டைரியிலிருந்து கிழிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு காகிதம்.

"லக்ஷ்மி! லக்ஷ்மி! நீ எல்லோருக்கும் எச்சுமி... ஆனால் எனக்கு லக்ஷ்மி. உன்னை விட்டு விலகிப் போனால் உன்னைப் பற்றியு எண்ணங்கள் குறையும் என்று எண்ணி இந்த ஊரில் கல்லூரி இருந்தும், வெளி ஊரில் சென்று தங்கிப் படித்தேன். உன் கையெழுத்தில் வரும் அம்மாவின் கடிதங்கள் எனக்கு உன் நினைவை அதிகப்படுத்தவே செய்தன. நீ எல்லோர் கண்களுக்கும் சமை யற்காரப் பெண்ணாக இருக்கலாம். ஆனால் என் கண்களில் நீ என்றும் லட்சுமியாக, என் இருதய லட்சுமியாகத் தோற்றமளித்தாயோ, அன்றிருந்து இன்று வரை உன்னை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. அந்தஸ்து காரணமாக நான் உன்னை மணப்பதற்கு எல்லோரும் தடையாக இருக்கலாம். -இருப்பார்கள். என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல் எனக்கு உண்டு. ஆனால் அதன் காரணமாகப் பலர் மனத்தை உடைக்கும் சுயநலக்காரரை நான் இருக்க விரும்பவில்லை. நான் உன்னை அப்படி அடைவதைக் கண்டிப்பாக நீயும் விரும்ப மாட்டாய். பிறகு என்னை நீ மதிக்கவே மாட்டாய். கள்ளமில்லா வெள்ளை உள்ளம் படைத்த உன்னைப் பார்த்து எல்லோரும் ஏசவும், 'வேலை செய்யும் வீட்டுப் பிள்ளைக்குச் சொக்குப் பொடி போட்டு மயக்கி விட்டாள்' என்ற அவப் பெயர் குட்டவும் நான் ஒரு நாளும் காரணமாக இருக்க மாட்டேன். அதைவிட நான் உன்னைப் பற்றிய என் எண்ணங்களை என் மனத்துக்குள் சமாதிகட்டி மறைத்து விடுவேன், உனக்குக்கூடத் தெரியாமல்! உன்னை விட்டு விலகிச் சென்று என் வாழ்நாள் முழுவதையும் வைத்தியத் துறைக்கு அர்ப்பணித்து பிறும்ம சாரியாகவே காலம் தள்ளுவேன். நீ எனக்கு என்றும் லட்சுமிதான்..."

கசங்கிய நிலையிலிருந்த அந்தக் காகிதம் எப்படி எச்சுமி கைகளில் வந்தது என்று

எனக்குப் புரிந்தது. டைரியில் எழுதிய பக்கத்தை ஏதோ காரணமாகக் கிழித்துக் கசக்கிக் குப்பைக் கூடையில் போட்டிருக்கிறான் ரவி. அது வேலைக்காரி மூலமாகக் கீழே வந்திருக்கிறது. எச்சமி அடுப்பு பற்ற வைக்கக் காகிதம் எடுத்திருப்பான்.

சாதாரணமாக எந்தக் கசங்கிய காகிதத்தையும் பிரித்துப் படித்து ரசித்துவிட்டு அடுப்பில் போடும் சுபாவமுடைய லட்சுமி இதைப் படித்து விட்டு என்னிடம் வந்திருக்கிறாள்.

சட்டென்று நிமிர்ந்து எச்சமியைப் பார்த்தேன். பயத்தினால் முகம் வெளிற அவள், “மாமி! மாமி! சத்தியமாக எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது” என்று முணுமுணுத்தாள்.

இப்பொழுது என் கண்களில் பழைய எச்சமி தென்படவில்லை. அவளை நான் இப்பொழுது புதுக் கண்களுடன் பார்த்தேன். எச்சமியின் பொன் நிறம் இன்றுதான் என் கண்ணில் படுகிறதா? அந்தப் பொன் நிறம் உழைத்து வாளிப்பாக வளர்ந்த உடலில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அவளுடைய நீண்ட சுருண்ட கூந்தல் அவள் அலட்சியமாக அள்ளிச் செருகியிருந்த விதத்திலும் அழகாகக் காட்சியளித்தது. பழைய புடவையாலான அவள் அதைப் பளிச்சென்று கட்டியிருந்த விதம்! ஆஹா! இந்த அழகு ஒரு மாளிகையில் பிரவேசிக்க வேண்டிய அழகு. அடுப்படியில் அழிகிறது. எச்சமியை அன்றுதான் நான் உணர்ச்சியுள்ள ஒரு பருவப் பெண்ணாகக் கண்டேன். என் உடல் சிலிர்த்தது. என் மனத்துள் ஒரு பெரிய போராட்டம். கண் நேரம். கண் மூடிச் சிந்தனை செய்தேன்.

கண் விழித்துப் பார்த்தபோது எச்சமி முன்னிலும் அதிகமாக நடுக்கத்துடன் என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எச்சமியை இதுவரை ஒரு யந்திரமாகத் தான் அறிந்திருக்கிறேன். அதனால் அவள்

அழகும், பருவமும், அறிவும் என்னுடைய கண்களில் படவில்லை. இன்று புதுக் கோணத்தில் பார்க்கிறேன்.

சாதாரணமாக இந்த நிலை ஏற்பட்டால் எச்சமி ஸ்தானத்தில் இருக்கும் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? ரவியின் ஸ்தானத்தில் இருக்கும் பிள்ளைகள் என்ன செய்வார்கள்? கண்டிப்பாக இந்த எச்சமி மாதிரி தன்னைத் தேடிவரும் ஸ்ரீதேவியை விட்டு விலகி ஓட மாட்டார்கள். நிச்சயமாக ரவியைப் போல தூய எண்ணத்துடன் விலகவும் மாட்டார்கள்.

“லட்சுமி!” என் குரல் எனக்கே புதுமையாக ஒலித்தது. நடுங்கியபடி நிற்கும் லட்சுமியின் கைகளைத் தாவிப் பிடித்து என் அருகில் இழுத்து உட்கார்த்தினேன்.

ஒரு கணம் ஆழ்ந்து சிந்தித்தேன். மறு கணம் என் குரல் உறுதியுடன் ஒலித்தது.

“எச்சுமி! எங்க ரவிக்கு என்ன குறைச்சல்? நீ ஏன் அவனைத் தவிக்க விட்டுட்டு ஓடணும்னு பார்க்கிறே?”

எச்சுமி தன் காதுகளில் விழுந்த வார்த்தைகளை நம்பாதவள் போல் மிரட்சியுடன் என்னைப் பார்த்தாள். வியப்பின் எல்லையில் நின்ற அவள் பேசவும் சக்தி இழந்து கற்சிலை போல அமர்ந்திருந்தாள்.

நிராசை மிகுந்த அந்தக் கண்களில் ஒரு கணம், ஒரே கணம் மின்னல் போலத் தோன்றி மறைந்த ஆனந்தக் கீற்று! பெண்மைக்கே புரியும் பெண்மை அது! அந்தப் பெண் மனத்தை எனக்குப் புரிய வைத்தது.

“சொல்லு லட்சுமி! உனக்கு ரவியைப் பிடிக்கவில்லையா? அந்த உத்தமமான பிள்ளையின் ஆசையை நான் நிறைவேற்ற வேண்டாமா?”

அடுத்த கணம் “அம்....மா....!” என்று கதறிக் கொண்டே லட்சுமி என் காலடியில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

“இந்த பிளாஸ்டிக் சர்க்கரை போடாத காப்பியும், எனக்கு டிகாக்ஷன் போடாத காப்பியும் கொண்டா!”

“ஒரு லாரமாகச் சப்பாத்தி தானா?”
“என்ன செய்வது? உங்க அம்மாவுக்கு இன்னும் பல் வலி குணமாக வில்லையே?”

“நானே நீங்கள் நிலையாடு ஆகிறீர்கள், உங்களுடன் பணியாற்றுகிற குமாஸ்தாக்கள் உங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சனை செய்ய விரும்புகிறார்கள். உங்களுக்கு என்ன வேணும்?”

“555 ஒரு டின், 777 ஊறுகாய், 007க்கு ஒரு டிக்கெட்!”

நாஸ்திகன்

பொன்னித் துறைவன்

அன்று இரவு சர்மா தூங்கவில்லை. மொட்டை மாடியின் ஓர் ஓரத்தில் நின்று கொண்டு வானத்தை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். “சாமு பிழைக்க மாட்டான்” என்று ஜோஸியர் செர்ன்ன வார்த்தைகள் அவர் காதில் நாராசமாக இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த அவ வாக்குக்கு முத்திரை வைத்து, ‘ததாஸ்து’ சொல்வது போல் பூஜையறையில் அகஸ் மாத்தாக அவர் கண்ணில் பட்டு நெஞ்சைக் குமைத்த பகவத்கீதையின் வரிகள் வேறு அவர் முன் நர்த்தனமாடின. வேதத்தையெல்லாம் கரைத்துக் குடித்து, சிருஷ்டியின் ரகசியத்தையே கண்டுகொண்டு விட்டாற் போல் இத்தனை நாட்கள் இறுமாந்திருந்த அவர், இன்று நெருங்கிவரும் மகனின் மரணம் என்ற விசுவ ரூபத்துக்கு முன்னால் கூனிக் குறுகி, அற்பமான ஒரு துளியாக நின்று கொண்டிருந்தார். தெரு நாயின் ஓலம், நீல் வானத்தைக் கிழித்தாற்போல் உதிரும் தீப்பொறி, உத்தரத்தில் தொங்கும் பல்லியின் யதார்த்த ‘வாசகம்’, இவை ஒவ்வொன்றும் அவர் உடலில் தனி உதறலை ஏற்படுத்தியது. கொஞ்சம் அழுகை, கொஞ்சம் பிரார்த்தனை, கொஞ்சம் விரக்தி என்று, விவேகத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாம் சேர்ந்த கலப்படமாக அவர் உருகிக் கொண்டிருந்தார்.

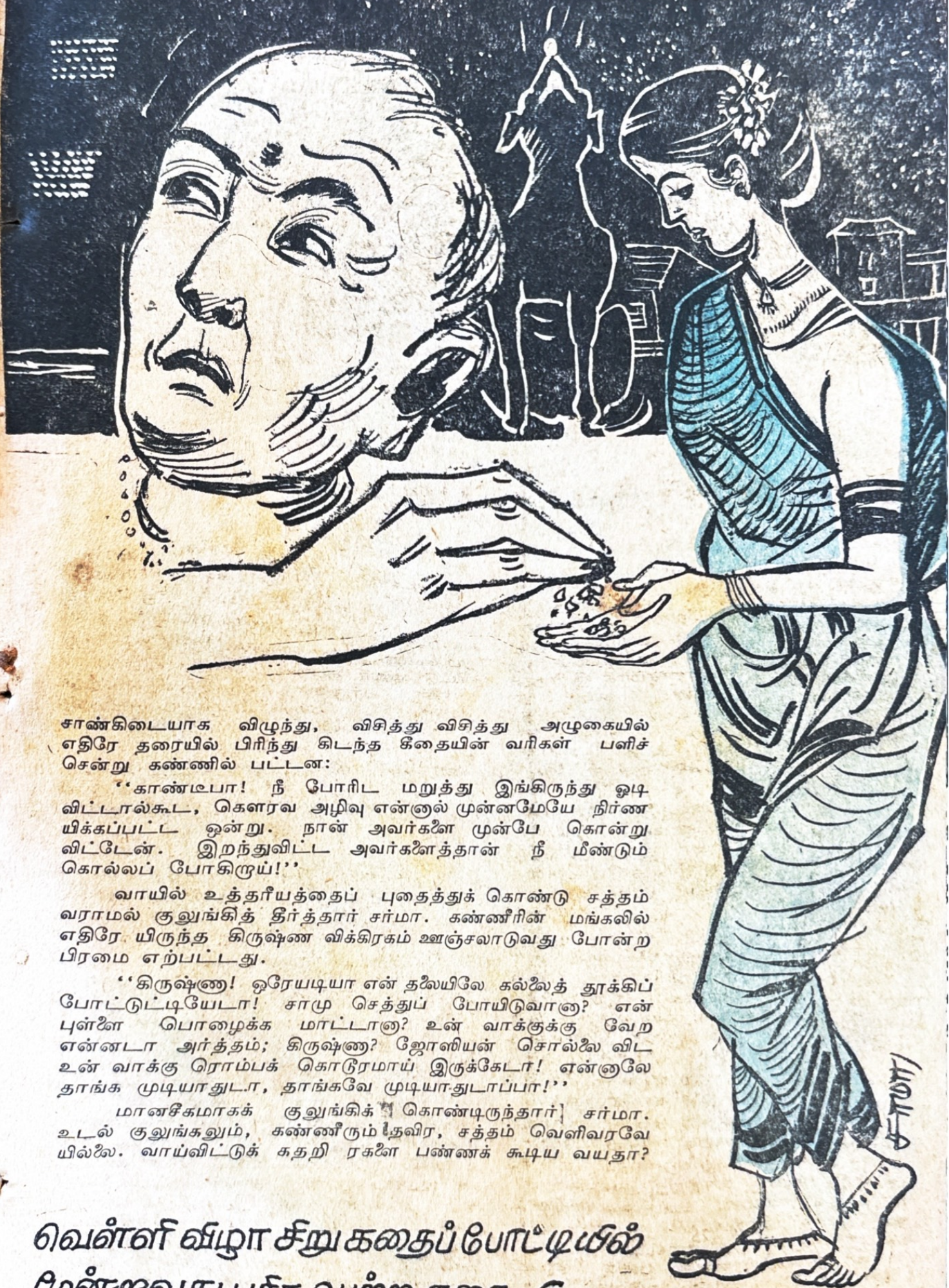
திடீரென்று அவருக்கு என்ன தோன்றிற்றோ! மளமளவென்று முகம், கைகால் களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு, திருநீறு அணிந்து, கிழக்கே பார்த்துத் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார். மனத்துக்குள்ளேயே ருத்ர ஜபம் ஆரம்பமாயிற்று. மூடியிருந்த கண்களுக்குள் படர்ந்த இருட்டின் அடர்த்தியில் ஓரொரு சமயம் ஞான ஒளிக் கீற்றுகள் பளிச்சிட்டுக் கிளை பிரிந்து ஓடுவது போன்ற தோற்றம் ஏற்படும். அப்பொழுதெல்லாம் அவர் உடல் சிலிர்த்துக் கொள்ளும். வெள்ளி முளைத்து, புள்ளினங்கள் கூவி, இரவென்

னும் இறப்பில் உலகம் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டு எழும்போதுகூட, சர்மாவின் நிஷ்டை கலையவில்லை. சுட்டெரிக்கும் எட்டு மணி வெய்யிலும் அவரைச் சுடவில்லை. நாட்டுப் பெண் அகல்யா மாடிக்கு வந்து பார்த்து விட்டு, அவர் தபஸைக் கலைக்க விரும்பாமல் பிள்ளை பாலுவை வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, சாதத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதும் அவருக்குத் தெரியாது.

ஞானப் பிச்சைக்காக விடாப்பிடியாக, கண்களை மூடிய நிலையிலேயே கல்லுளி மங்கத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தார் சர்மா.

ஜோசியர் அப்படி அப்பட்டமாகத் தமக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னதற்குக் காரணமே சர்மாதான். சர்மாவின் பிள்ளைதான் சாமு என்று தெரிந்திருந்தால் அதைச் சொல்லியிருப்பாரோ மாட்டாரோ! “தெரிந்தவர் ஜாதகம்” என்று சர்மா பொய் சொன்னதன்பேரில் ஜோஸியர் உண்மையைக் கூறும்படி ஆகிவிட்டது. அதைக் கேட்ட சர்மா அதிர்ந்து, வெலவெலத்துப் போகையில், ஜோஸியர் திடுக்கிட்டுக் கவலையுடன் என்னவென்று வினவ, விசும்பலுக்கிடையில் சாமு தம் மகன்தான் என்று சர்மா ஒப்புக் கொள்ள, பிறகு ஜோஸியர் ஜாதகத்தை மீண்டும் மேலும் கீழும் பார்த்து, தலையைச் சொறிந்து கொண்டே, ‘சனியின் வக்ர பார்வையை நான் கவனிக்கவேயில்லையே! உம் பிள்ளைக்கு ஒரு குறையும் வராது, கவலைப்படாதேயும்’ என்று தேற்றியும், சர்மா உடல் குலுங்க அழுது கொண்டே வெளியேறினார். நாளை மறுதினம் ஆபரேஷனை வைத்துக் கொள்வதா வேண்டாமா என்ற பெரும் போராட்டம் அவர் நெஞ்சைக் குடைய, அவர் வீட்டை யடைந்தவுடன் நேராகப் பூஜையறைக்குச் சென்று நெடுஞ்

சாண்கிடையாக விழுந்து, விசித்து விசித்து அழுகையில் எதிரே தரையில் பிரிந்து கிடந்த கீதையின் வரிகள் பளிச் சென்று கண்ணில் பட்டன:

“காண்டிபா! நீ போரிட மறுத்து இங்கிருந்து ஓடி விட்டால்கூட, கௌரவ அழிவு என்னால் முன்னமேயே நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்று. நான் அவர்களை முன்பே கொன்று விட்டேன். இறந்துவிட்ட அவர்களைத்தான் நீ மீண்டும் கொல்லப் போகிறாய்!”

வாயில் உத்தரீயத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு சத்தம் வராமல் குலுங்கித் திர்த்தார் சர்மா. கண்ணீரின் மங்கலில் எதிரே யிருந்த கிருஷ்ண விக்கிரகம் ஊஞ்சலாடுவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது.

“கிருஷ்ண! ஒரேயடியா என் தலையிலே கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டியேடா! சாழு செத்துப் போயிடுவானா? என் புள்ளை பொழைக்க மாட்டானா? உன் வாக்குக்கு வேற என்னடா அர்த்தம்; கிருஷ்ண? ஜோஸியன் சொல்லை விட உன் வாக்கு ரொம்பக் கொடுரமாய் இருக்கேடா! என்னாலே தாங்க முடியாதுடா, தாங்கவே முடியாதுடாப்பா!”

மானசீகமாகக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தார் சர்மா. உடல் குலுங்கலும், கண்ணீரும் தீவிர, சத்தம் வெளிவரவே யில்லை. வாய்விட்டுக் கதறி ரகளை பண்ணக் கூடிய வயதா?

வெள்ளி வீழா ச்று கதைப் போட்டியில்
மூன்றாவது பரிசு பெற்ற கதை - 6

உள்ளுக்குள்ளேயே மறுகி மறுகி வெம்ப வேண்டிய வயசு, ஸ்தானம், பொறுப்பு எல்லாம்.

பூஜையறை ஸ்தம்பித்து, சலனமற்ற சோக அவலத்தில் மூழ்கி யிருந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

மகா நைவேத்தியத்தை எடுத்துக் கொண்டு அகல்யா வரும் அரவம் கேட்டதும், கண்களைத் துடைத்து மூடி, தியானம் செய்வது போல் பாவனை செய்தார் சர்மா. அவருடைய பொய்ம்மை நிலை அவரையே குத்திக் குடைந்தது.

‘எவ்வளவு நாட்கள் இதை மூடி மறைக்க முடியும்? எனக்குத் தெரிந்தது அவளுக்குத் தெரிய வேண்டியது நியாயமில்லையா? என் பிள்ளையைப் பற்றி முன்னாடியே தெரிஞ்சுக் கறதுக்கு என் மனசு அடிச்சுண்ட மாதிரி, கணவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அவள் இதயம் துடிக்காதா? நாளை மறு தினம் சாமுவுக்கு ஆபரேஷன் ஆகி, பிறகு அவனுக்குப் பிரக்ஞை திரும்பியோ, அல்லது திரும்பாமலோ - யார் கண்டார்கள், எப் படியோ மூச்சுத் திணறி அவன் சாகும் போது, ‘அம்மா குழந்தே! உன் புருஷன் செத்துப் போயிடுவான்னு எனக்கு அன்னிக்கே தெரியும்மா’ன்னு பீத்திக்கறதுதான் முறையா? அழுகையோ, கூக்குரலோ, யாரா யிருந்தாலும் அனுபவிக்கிறதை அனுபவிச் சுத்தானே ஆகணும்? இன்னிக்கு இல்லென்ன நாளைக்கு. எனக்குப் புத்திர சோகம். அவ னுக்கு....? கிருஷ்ண!’

சர்மா ஒரு கணம் யோசித்தார். ‘ஜோஸி யம் ஏன் பிசகாக இருக்கக் கூடாது? திறந்து கிடந்து கண்களில் பட்ட பகவத்கீதையின் வரிகள் எனக்குத்தான் என்று நான் ஏன் கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டும்?

இந்த க்ஷணத்தில் உயிருடன் இருக்கும் என் பிள்ளை இறந்து விட்டாற்போல் நினைத்

துக்கொண்டு எதற்காக அழ வேண்டும்? ஆப ரேஷன் வெற்றிகரமாக முடிந்து, என் பிள்ளை பிழைத்து நீண்ட காலம் ஜீவித்திருக் கும் பாக்கியம் ஏற்பட்டால்...? நாளை மறு நாள் நடக்கப் போகிற விஷயம் எனக்கு இன்றே தெரிந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு என்னை நாளை வருத்திக்கொள் வானேன்? நாளை வர ஊடுருவிப் பார்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையே - வெறியே - ஓர் அகம்பாவம்தானே? இந்த ஊடுருவலில் நம்பிக்கை வைத்தால் ஆண்டவனிடத்தி லிருக்கும் நம்பிக்கை தளர்ந்து விட்டது என்றுதானே அர்த்தம்? நம்மிடமிருந்து மூடி மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ரகசி யத்தையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டுவிட்ட தர்க நினைத்துக் கொண்டு, கொசுவுக்குப் பிளவை புறப்பட்டாற்போல் தாங்க முடி யாமல் தவிப்பானேன்?’

இப்படிக்கேள்விக்கு மேல் கேள்வியாகப் போட்டுக் கொண்டு தம்மைத் தாமே உலுப் பிக்கொண்டிருந்தார் சர்மா. நைவேத்தி யத்தை வைத்துவிட்டு நின்றுகொண்டிருக் கும் அகல்யாவின் ஞாபகம் வந்தது.

அவசரம் அவசரமாக இரண்டு அட் சதையையும், புஷ்பத்தையும் அள்ளிப் போட்டுவிட்டு ஒரு நமஸ்காரத்தையும், பண்ணிவிட்டு எழுந்தார். இலேசாக ஜூரம் அடிப்பது போன்ற ஒரு வேகமும் நடுக்கமும் உடலைக் கவ்வின. நடுங்கும் கால்களைப் பூமியில் பாவ வைப்பதே பெரும் பாடா யிருந்தது. முகமெல்லாம் முத்து முத்தாக வியர்த்து, கைகால்கள் ஜில்லிட்டன. நாட் டுப்பெண்ணை நேருக்கு நேர் பார்க்கவே அச்சமாக இருந்தது.

சர்மா அறையிலிருந்து வெளியேற வழி விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டாள் மருமகள். அவளைக் கடக்கும்போது ஒரு விநாடி அப் படியே நின்றார் சர்மா. பிறகு சுவரைப்

தர்மசாலேத் தருமம்

புண்ணிய ஸ்தலமான ஹரித்வாரில் ஸ்ரீ அய்யப்பனுக்கு ஓர் ஆலயம் உள்ளது. அந்த ஆலயத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஸ்ரீ அய்யப்பா டிரஸ்ட் (ஹரித்வார்) என் னும் நிறுவனம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த டிரஸ்ட் சமய உணர்வை வளர்த்து ஊக்கமளிப்பதையும், பள்ளிக்கூடங்கள், ஆஸ்பத்திரிகள், தர்மசாலைகள், ஏழை இல்லங்கள் போன்ற அறநெறி ஸ்தாபனங்களை அமைப்பதையும் முக்கிய நோக்க மாகக் கொண்டிருக்கிறது. டிரஸ்டுக்குத் தரப்படும் நன்கொடைகளுக்கு வருமான வரியிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இரவும் பகலுமாக லட்சக்கணக்கான யாத்திரிகர்கள், கங்கைக் கரையில் அமைந்திருக்கும் ஹரித்வாரத்துக்கு வந்து சென்ற வண்ணமிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்கிக் கடவுளை வழிபடுவதற்கு உதவும் வகையில் தர்மசாலை ஒன்றை அமைக்க டிரஸ்டிகள் முன்வந்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ அய்யப்பன் ஆலயத்துக்கு அருகில் டிரஸ்டுக்குச் சொந்தமான நிலம் இருக்கி றது. அங்கு தர்மசாலையை அமைக்க உத்தேசம். கட்டுமானச் செலவுக்கும் டிரஸ்டின் மற்ற அலுவல்களுக்குமாக ஒருநிதியை உருவாக்க அவசியமேற்பட்டுள்ளது. பக்தர்கள் அனைவரும் தாராளமாய் நன்கொடை அளிக்க முன்வர வேண்டும். நன்கொடைகளை Managing Trustee, Sri Ayyappa Trust, Jessaram Road, Hardwar, U. P. என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

பார்த்தபடியே, “ஆஸ்பத்திரிக்கு யாரும்மா போயிருந்தார்?” என்று கேட்டார்.

“நான்தான்...”

“ஏதாவது சொன்னா?”

“முடிஞ்சா உங்களை வரச் சொன்னார்.”

“இதோ கிளம்பிட்டேன்மா” என்று அவசரமாகக் கிளம்பிய சர்மா ஒரு கணம் நிதானித்து விட்டு மீண்டும் பூனை அல மாரிக்குத் திரும்பினார். கீழே இருந்த நிர் மால்ய புஷ்பங்களை எடுத்து நடுங்கும் சுரங் களுடன் அகல்யாவிடம் கொடுத்தார். அதை அவள் வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு, குனிந்த தலை நிமிராமல் தலையில் குடிக்கொள்கையில், சர்மாவுக்கு அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சமாளிக்க முடியாமல் திணறினார். சத்தம் வராமல் உடல் குலுங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண் ணுற்ற அகல்யா, கிழவர் படும் வேதனையைக் காணச் சகியாமல்: “பெரியவாளான நீங் களே இப்படி வருத்தப்பட்டா, சிறிசுகள் நாங்கள் என்ன செய்வோம்?” என்றாள்.

சர்மா திரும்பினார். முகமெல்லாம் வீங்கி, கண்கள் குழம்பிச் சிவந்து, தாரை தாரை யாகக் கண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“என்னாலே தாங்க முடியல்லேமா” என்று கத்திவிட்டு, அப்படியே உட்கார்ந்து குழந்தை போல் கேவிக் கேவி அழ ஆரம் பித்துவிட்டார்.

“இப்போ என்ன நடந்துடுத்து? எதுக் காக இப்படி அலட்டிக் கொள்ளேன்? பகவான் கிருபையிலே எல்லாம் நல்லபடியாத்தான் நடக்கும்” என்று அகல்யா சொல்லும் போதே அவள் குரல் தழுதழுத்து வார்த் தைகள் பிசிறிட்டு, கண்கள் குளம் கட்டின.

திடீரென்று என்ன நினைத்துக் கொண் டாளோ! “நமஸ்காரம் பண்ணேன். உங்க வாயாலே எனக்கு ஆசீர்வாதம் பண் ணுங்கோ” என்று கணீரென்று கூறினாள்: சர்மா வாயடைத்துப் போய், தீர்க்கமாக அகல்யாவின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

ஆடாமல், அசையாமல் அவளை ஒரு கணம் பார்த்தார். பிலுபிலுவெனக் கேசச் சுருள்கள் விளையாடும் அகலமான நெற்றி யின் நடுவே வட்டத் தீப்பிழம்பாயிருந்த குங்குமப் பொட்டு அவரைச் சுட்டெரித்தது. அத் தீப்பிழம்பின் நடுவே தேரோட்டியின் கைச்சவுக்கின் சொடுக்கில் துள்ளிப் பாயும் குதிரைகளின் பளபளப்பு, குளம்புகளின் உதைப்பில் எழுந்த புழுதிப் படலம், அப் படலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சரம் சரமாய்ப் பாயும் அம்புகள், “ஐயோ, ஐயோ” என்ற மரண ஓலம், “கண்ணா, நான் மாட்டேன், நான் இதற்கு ஒப்ப மாட் டேன்” என்ற அர்ஜுனனின் கேவல், “முட்டாளே, கொல்பவன் நான், கொல்லப் படுவதும் நான், நீ ஓய்ந்து விட்டால் உலகமே ஓய்ந்து விடும் என்று எண்ணுகிறாய்?” என்ற கண்ணனின் ஞானோபதேசம் -

சர்மா சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தார். அகல்யாவின் சிரம் தாழ்ந்தது. உடல் வளைந்து தரையைத் தொட்டது.

“மஹராஜியா, தீர்க்க சமங்கலியா இரும்மா!”

உதடுகளின் அசைவில் வார்த்தைகள் பொருளற்ற காற்றாய் வெளிவந்தன. விடு விடென்று வெளியேறினார் சர்மா. கீதையின் திறந்த பக்கம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

ஃ

ஃ

ஃ

தூதுப் பொருள்களினாலான சர்மாவின் உடலை, விரக்தி என்ற வேகம் ஆஸ்பத் திரிக்கு அடித்துச் சென்றது.

“அப்பாவா...?”

“ஆமாண்டா சாமு!”

“வரமுடியுமோ என்னமோன்னு நெனச் சேன்.”

“குழந்தை சொன்னா. வந்துட்டேன்.”

“அகல்யாவைச் சொல்றேனா? ஹும்... எவ்வளவு நாளைக்குக் குழந்தையா இருக்க முடியும்?”

“.....”

“அதோ, அந்தக் கட்டிலைப் பாருங்கோ. நாளைக்கு அந்தக் குழந்தைக்கும் ‘ஹார்ட்’ ஆப்ரேஷன். அதுமாட்டுக்கும் போறவா வரவாளையெல்லாம் வம்புக்கிழுத்துண்டிருக்கு. அதையே என்னாலே செய்ய முடியுறதோ?”

சர்மா மேஜையிலிருந்த சாத்துக்குடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சாமு பேசிக் கொண்டே போனான்.

“குழந்தையா இருக்கிறது கஷ்டமில்லை. குழந்தையா ஆறதுதான் கஷ்டம். கஷ்ட மென்ன, முடியாதுன்னே வெச்சுக்கலாம். அது நேத்தியைப் பத்தி, இன்னியைப் பத்திக் கவலைப்படறதோ என்னவோ, நிச்சயமா நாளைப்பத்திக் கவலைப்படறதேயில்லை. ‘எல்லாம் பகவான் செயல்’ங்கற ஞானத் திலேயே அது நாளைப்பத்தி நிச்சிந் தையா இருக்கு? அதுதானே இல்லை. பக வானைப் பத்தியே அது நினைக்கிறதில்லை. அதனாலேயே அதுக்கு ஞானம் வந்துடறதோ என்னமோ! நாமதான் நாளைப் பொழுதுக்கு பகவான் நமக்கு என்ன வச்சிருக்காரோன்னு இன்னிக்கிருக்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நாசமாயடிச்சுண்டிருக்கோம். நமக்கு பக வான் கிட்ட பக்தியா இருக்கு? பயமு இருக்கு!”

சாமு அடுக்கிக் கொண்டே போனான். எதை நினைத்துக் கொண்டு பேசினானோ, சர்மாவுக்கு எல்லாமே தமக்காகத்தான் கூறுவது போலிருந்தது. அவன் வார்த்தை களின் பொருளை ஜீரணிக்க முடியாமல் தவித்தார்.

என்னால் வெல்ல முடியாததை என் மகன் வென்றுவிட்டானா? சாவுக்கு ஸ்வாகதம் கூறிக் காத்திருக்கும் யோகியாய் விட்டானா சாமு? “அழிவதும் நான், அழிப்பதும் நான்” என்ற

காலத்தை வென்ற நிர்ணயத்துடன் ஒன்றி விட்டானா என் பிள்ளை?

சாமு! என் கண்ணே! நீ இறக்கப் போவது உனக்குத் தெரிந்து விட்டதாடா?

வெளிறியிருந்த சாமுவின் முகத்திலும் ஓர் அசாத்தியக் களை அரும்பியிருந்தது. எதையோ வென்று விட்டாற் போன்ற பெருமிதத்தின் ரேகை படர்ந்து முகம் ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

“என்னப்பா, மௌனத்தில் மூழ்கிவிட்டீர்கள்? என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறீர்களா?” என்றான் சாமு. அவன் குரலில் ஏளனம் கலந்திருப்பதாகத் தோன்றியது, சர்மாவுக்கு.

இருந்தாலும் விட்டுக் கொடுக்காமல். “நமக்குக் கவலைப்படறதுக்கு என்னடா அதிகாரமிருக்கு? ‘மாகேலரா விசாரமு’ங்கற தியாகப் பிரம்மத்தின் பாட்டு உனக்கு மறந்து போச்சா? நல்ல யாரையும் பகவான் கைவிட மாட்டார்...” என்றார்.

“அப்படிச் சொல்லுங்கோ! அந்த ஒரு நம்பிக்கை, நிச்சயமா — திடமா — போலியில்லாம இருந்ததுன்னா, நமக்கு என்னிக் குமே கவலை கிடையாது. ஆனா, ஆத்துலே ஒரு கால், சேத்துலே ஒரு கால் இங்கறமாதிரி பாதி பகவான், பாதி நான் என்று நினைக்கிற போதுதான் எல்லா அவஸ்தையும் வரது... அது போகட்டும், ராத்திரி அவ வரும்போது நல்ல ரஸமா, கொத்தமல்லியைக் கிள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கோ...”

“ஏண்டா, நாளைக்கு ஆபரேஷன். இன்னிக்குச் சாப்பிடலாமா?”

“பரவாயில்லை. ஆபரேஷன் நாளன்னிக் குத்தான்னு டாக்டர் சொல்லிட்டார்.”

“அப்பாடி!” என்று ஒரு புது ஜன்மத்தையே. பையனுக்கு விலைக்கு வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டாற்போல் நிம்மதியான பெருமூச்சுடன் வெளியேறினார் சர்மா.

ஃ ஃ ஃ

மறுநாள் —

மொட்டை மாடியில் மாமனாரின் நிஷ்டையைக் கலைக்காமல், பாலுவை வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, ஆஸ்பத்திரியை அடைந்த அகல்யா கணவனுடன் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சரியாகப் பதினேழு மணிக்கு அவள் ஊட்டிய சாதத்தை அணு அணுவாக ரசித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, தூங்கப் போகும் குழந்தையைப் போல் அவள் மடியில் தலை வைத்து, அந்த ஸ்பர்சு சுகத்திலேயே மீளாத துயிலில் ஆழ்ந்தாள் சாமு.

ஒத்திப் போடாமல் இருந்திருந்தால் ஆபரேஷன் இந்த நேரத்துக்குத்தான் முடிந்திருக்க வேண்டும்.

மூர்ச்சித்து விழுந்த அகல்யாவையும், சாமுவையும் ஒரே காரில் வீட்டுக்கு எடுத்து வந்தார்கள். உறவினர்களெல்லாம் குழுமி, வீடு இரண்டு பட்டது.

மொட்டை மாடியில் நிஷ்டையிலிருந்த சர்மாவுக்கு விழிப்பு வந்தது. விஷயத்தையும் ஊகித்துக் கொண்டார். “இது என்னைப் பாதிக்காது” என்ற அலட்சியம் அவர் விழி வீச்சில் தெறித்தது. நிதானம் இழக்காமல் கம்பீரத்துடன் அவர் பாதம் ஒவ்வொரு படியாக மிதித்து அவரைக் கூடத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. அப்பொழுதுதான் நினைவு திரும்பிய அகல்யா இவரைக் கண்டவுடன் ‘ஓ’வென்று அலறிக் காலில் விழுந்தபோதும் அவர் கம்பீரமாகவே நின்று “கவலைப்பட்டு அழறதுக்கு நமக்கு அதிகாரமில்லேம்மா”- என்று சொல்லிவிட்டு மேலே நடந்தார். ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்றைச் சொல்லித் துக்கம் விசாரித்தும் இவர் எதையுமே லட்சியம் செய்யாமல் நகர்ந்துகொண்டே யிருந்தார். ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஜோசியரின் மீது இவர் பார்வை விழுந்ததும் சாரைப் பாம்பு போல் அவரை நோக்கி விரைந்து அவர் தோள்களைப் பிடித்து ஓர் உலுக்கு உலுக்கி, “ஓய் ஜோஸியரே! நீர் சொன்னது பலிச்சுடுத்துன்னு நெனச்சுண்டு கர்வம் பிடிச்ச அலையாதேயும். ஜெயிச்சது யார் தெரியுமா? நான்தான்யா, இந்த சர்மாதான். என் கண்ணைப் பாரும். அதிலே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் இருக்கா? ஜெயிச்சது யார் ஓய்? செத்துப் போயிருக்கிறது என் புள்ளையாண்டான்யா... நான் அழறேனா பார்த்தீரா? அதுக்கு ஞானம் வேணும்யா, ஜோஸியரே, அதுக்கு ஞானம் வேணும்னேன்! புரிஞ்சுதா? முக்காலத்தையும் உணர்ந்த நீர் உம்பிள்ளை இறந்து போனால் இப்படி இருப்பீரா? நீர் வெறும் ஜோஸியன், நான் ஞானி — தெரிஞ்சுக்கும்!” என்று கூறி அவர் தோள்களை இன்னொரு முறை உலுக்கி விட்டு, நேரே சாமுவைக் கிடத்தியிருந்த இடத்துக்குப் போகும் போது—

பேரன் பாலு இவர் கையில் ஒரு காகிதத் தத்தைத் திணித்தான். சர்மா ஓர் அலட்சியப் புன்னகையுடன் அதைப் படித்தார்.

“அப்பா!

அகல்யா எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு விடுவாள். ஏனெனில் அவள் பெண். சாதாரண சஞ்சலங்களுக்கே அழுகை என்ற உயர்ந்த -கைகண்ட-மருந்து அவர்களிடம் எப்பொழுதும் உண்டு. தாங்க முடியாத கவலையென்றால் அவர்களுக்குச் சீக்கிரம் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். பிறகு கவலை ஏது? எல்லாவற்றையும் விட, போலிக் கலப்பில்லாத, உறுதியான தெய்வ நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு உண்டு.

நாம் - ஆண்களைச் சொல்கிறேன் - அப்படியில்லை. நீங்கள் ஜோஸியனைத் தேடி ஓடியதையும், கீதையைக் கட்டிக்கொண்டு அலறியதையும், உங்கள் துக்கத்தைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் நீங்கள் தவித்த தவிப்பையும் பற்றி அகல்யா என்னிடம் சொன்னாள். நீங்கள் அவசரப்பட்டுவிட்டீர்கள், கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கலாம்... உங்கள் செய்கை எனக்குப் பழைய சம்பவ மொன்றை ஞாபகமுட்டியது. நான் பி. ஏ. பரீட்சை எழுதிய பிறகு ரிஸல்ட்டை முன் கூட்டியே தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று மெனக்கெட்டு, பெயில் என்று தெரிந்து ஒரு வாரம் முன்னதாகவே அழ ஆரம்பித்து, பிறகு ரிஸல்ட் முறைப்படி வெளியானவுடன் இன்னொரு முறை அழுத கதையைத் தான் சொல்கிறேன்!

இப்பொழுது - மரணத்தின் வாஞ்சை மிகுந்த நெருக்கத்தின் கதகதப்பில் - எனக்குச் சில விஷயங்கள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. அதை நீங்கள் ஞானம் என்று சொன்னாலும் சரி, வேறு எப்படிச் சொன்னாலும் சரி.

கல்ப காலம் வாழ்ந்தாலும், மரணம் கண நேரத்தில் நேர்ந்துவிடும் ஒரு சிறிய விபத்துத் தான். மேலும், உலகத்தில் நாம் காணும் விஷயங்கள் யாவும் திரும்பத் திரும்பப் பழைய விஷயங்களேயாகும். ஒரே விஷயத்தை

ஒரு நாள் பார்த்தாலென்ன? நூறு ஆண்டுகள் பார்த்தாலென்ன? பிரபஞ்சத்தின் அமைப்பில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பக்குவ காலம் என்று இருக்கிறது. காலத் தாழ்த்தோ, காலத்துக்கு முன்னோ நடப்பது எதுவுமே கிடையாது...

நீங்கள் என் மரணத்தை எப்படித் தாங்கப் போகிறீர்களோ, தெரியாது. உங்கள் வார்த்தைகளையே சொல்லுகிறேன்: “அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட எனக்கு அதிகாரம் ஏது?” இருந்தாலும் உங்களுக்கு ரகசியமாக ஒரு யுக்தி சொல்கிறேன்.

நிம்மதி வேண்டுமென்றால், நன்றாக வாய்விட்டுக் கதறி அழுங்கள்! நம்மைப் போன்ற சாதாரண மனிதர்களுக்கு - ஆயுள் முழுவதும் ஞானத்தைத் தேடி அலைந்து ஒரு புத்தகம் விடாமல் படித்துவிட்டு, கடைசியாக எதையுமே சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தடுமாறும் நம்மைப் போன்ற மனிதர்களுக்கு-அழ வேண்டிய சமயத்தில் ஊரறிய அழுதும், சிரிக்க வேண்டிய சமயத்தில் வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டும் இருந்தால்தான் மனம் கலகலவென்றிருக்கும். அது ஒன்று தான் நம் கைக்கு எட்டக்கூடிய ஞானம்! நாம் மனிதர்களாகவே வாழ்வோம், மனிதர்களாகவே மடிவோம். மனிதனும் இல்லாமல், தேவனுமில்லாமல், அந்த இரண்டுங்கெட்டான் நிலை இருக்கிறதே, அது மிக மிகக் கொடிது.

உங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையென்றால் அகல்யாவைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

நமஸ்காரம்.

தங்களன்புள்ள, சாமு.”

சர்மா கடிதத்தைக் கண்களில் ஒற்றிய படியே ‘ஓ’வென்று கதறிக் கதறி, குமுறிக் குமுறி, வாய்விட்டு வீடே அதிரும்படி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது தீர்த்தார். “நான் நாஸ்திகன். தெய்வத்தை நம்பாத நாஸ்திகன். எதிலுமே பிடிப்பில்லாத பாவி. இந்தப் பாவி வயிற்றிலா பிறந்தது இந்தத் தெய்வம்?” என்று சொல்லிச் சொல்லித் தரையிலும் விழுந்து புரண்டார்.

சத்வைத்தியசாலை, நஞ்சன்குடி, ஆயுர்வேத வைத்தியர் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

லக்ஷக் கணக்கான குடும்பங்களில்

நஞ்சன்குடி-பல்பொடி

சிறந்த குணம், நீண்ட நாள் வருவது
பல் உபாதைகளைத் தடுக்க 1.0.௨61 மெடிகேட்டரகம்

கூலெக்சு
ஸ்தானாதலம்

நீலா
கூந்தலாதலம்

ஜிஞ்சீப்
ஜீரண உதவி

பாதாமீர்தம்
பெயின்பாம்

சோல ஏஜண்டுகள்: புண்டெட் கன்ஸான், 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1 (டிஸ்ட்ரி 96, பேர்ட் ரோடு)

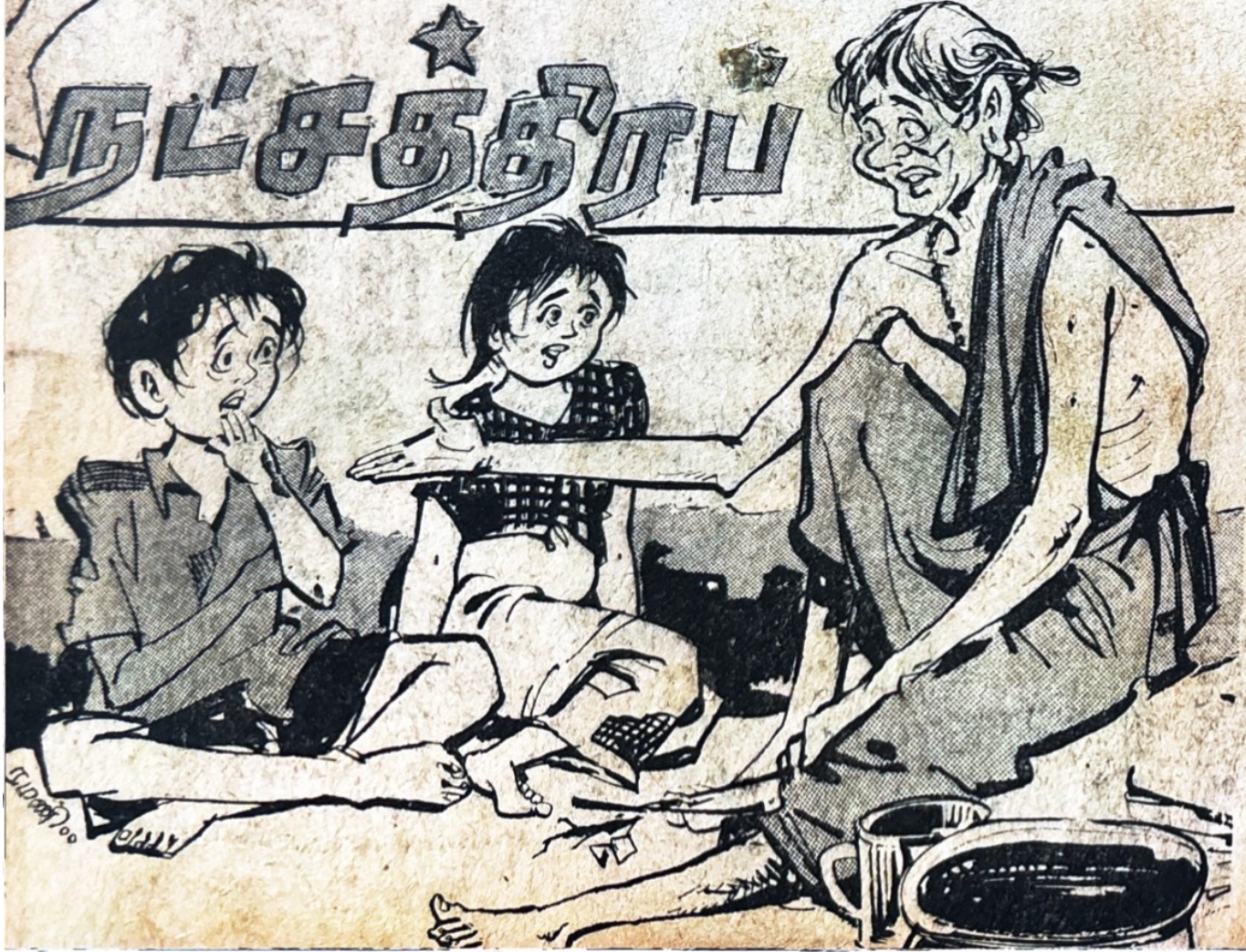
ஒரு கிராமத்தின் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி வாழ்ந்த மூன்று அற்பமான ஏழைகள்—ஒரு கிழவியும், ஒரு சிறுவனும், ஒரு சிறுமியும். இவர்கள் வாழ்வில் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகள், நான் அவற்றை உணர்ச்சிகரமாக விவரிக்க வேண்டிய அவசியமின்றி, அவைகளே உணர்ச்சிமயமாக இருந்தன.

அவர்கள் வாழ்ந்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு கிராமம் மிகவும் அழகு வாய்ந்தது. ஒரு கடைத்தெருவும், அதை அடுத்து ஐந்தாறு வீதிகளும் கொண்டது மத்தியப் பகுதி. அப்பகுதியைச் சுற்றிலும் பல குடிசைகள் வீதி என்று சொல்ல முடியாதபடி இறைந்துகிடந்தன. அவற்றுக்கப்பால் பசுமையான வயல்வெளிகளும், அடர்த்தியான காடுகளும் கொண்ட சமவெளிப்பரப்பை மங்கலாகத் தெரிந்த நீல மலைகள் எல்லையிட்டன.

ஊர்க் கோடியில் ஒரு சிறிய கோயில் உண்டு. போதிய பராமரிப்பு இன்றி அது பாழடைந்து கிடந்தது. அதன் பக்கத்தில் மண்ணில் புதைந்துகிடந்த உடைந்த கருங்கல் தூண்களும் அற்புதமான கலைத் திறன் வாய்ந்த தேர்ச் சக்கரங்களும் சிறுவர்கள் பிரியமாக விளையாடுவதற்குப் பயன்பட்டு வந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் கொஞ்சம் மேடாக முட்டிக்

100

★ நட்சத்திரப்

கொண்டிருக்கும் ஒரு மொட்டைப் பாறையின் ஆதரவில், பனை ஓலைகளும், தென்னங் கீற்றுக்களும் சாக்குத் துண்டுகளும் பிணைந்து உருவாகிய ஒரு சிறு குடில். அதில்தான் அவர்கள் வசித்து வந்தார்கள்.

அவர்கள் எப்படி எப்போது அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் என்பதெல்லாம் திட்டவட்டமாகக் கூற முடியாத விவகாரங்கள். அக்கம்பக்கத்தில் இருந்த செடிகொடிப் புதர்கள் எல்லாம் எப்படி முளைத்து மண்டிக் கிடந்தனவோ, அப்படி.

அந்தக் கிழவிக்கு ஐம்பது வயதுக்கும் கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கலாம். குள்ளமாகவும் ஒல்லியாகவும் இருப்பாள். முதுகுசற்று வளைந்திருக்கும். கண்களுக்குக் கீழ் எலும்புகள் புடைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் முகம் விகாரமாகத் தோன்றுவதில்லை. வயதைக் கடந்த முதுமை. அவளுக்கு ஒரு பெயர் இருந்ததா என்பதே யாருக்கும் தெரியாது.

அந்தச் சிறுவனுடைய பெயர் நீலமேகம். நீலா என்று அழைப்பார்கள். அவனுக்கு எட்டு வயது இருக்கும். சிறுமியின் பெயர் குடாமணி. அவளை அவன் மணி என்று அழைப்பான். அவளைவிட அவள் இரண்டு வயது இளையவள்.

பாட்டி விடியற்காலையில் எழுந்து வயல்வெளி ஓரமாக இருந்த குறுகிய வாய்க்காலில் குளித்துவிட்டுப் பிழைப்புக்காக வெளியே சென்றால் மாலையில்தான் வருவாள். அதுவரை அவர்கள் இருவரும் கோயில் மண்டபத்தில் விளையாடுவார்கள்; அல்லது படுத்துக் கிடப்பார்கள்.

கோயிலுக்குச் சிறிது தூரத்தில் தெற்கு நோக்கிக் செல்லும் விசாலமான சாலை ஒன்று உண்டு. பிரம்மாண்டமாகத் தழைத்து நின்ற ஆலமரங்கள் சாலை நெடுக நெருக்கமான பந்தல் அமைத்திருந்தன. அந்தச் சாலையில் அரை மைல் தூரம் நடந்து சென்றால் ஆற்றை அடையலாம். அது நிலையற்ற சலன புத்தியுள்ள ஒரு சிற்றூறு. விவசாயிகள் அதை நம்புவதில்லை. அகலம் கொஞ்

நெடுங்கதை

வே. கோவிந்தராசன்

சம் அதிகமாக இருந்தாலும் அது வெறும் மணல் வெளியாகத் தான் காட்சியளிக்கும். அந்த ஆற்றைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்பது சிறுமி குடாமணியின் நெடுநாளைய ஆசை. தினமும் ஒரு முறையாவது தன் அண்ணனிடம் கேட்டு வந்தாள். அன்று மாலையும் வெய்யிலின் கடுமை சற்றுத் தணிந்த பிறகு அவள் மெல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“டேய்....நீலா! டேய்.... ஆத்துக்குடா...டேய்....!”

மண்டபத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டு தீப்பெட்டிகளையும், நூலையும் வைத்துக் கொண்டு மும்முரமாக என்னவோ செய்து

கொண்டிருந்த நீலா மெள்ள எழுந்து அவள் அருகில் வந்து அவள் தலையில் நறுக்கென்று குட்டினாள்; காதைப் பிடித்துத் திருகினாள். “இனிமேல் டேய்னு சொல்லுவியா....ம் சொல்லுவியா?....”

“இல்லேடா டேய், சொல்லலேடா.... காதை விடுடா, டேய்...”

அவன் காதை விட்டுவிட்டான். அவள் திரும்பவும் ‘டேய்’ என்று சொல்வதை அவன் கிரகிக்கவில்லை. அவன் கவனம் தீப் பெட்டிகளில் மூழ்கிவிட்டது. அவன் காதைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டான்.

சிறிது நேர மெளனத்துக்குப் பின் மீண்டும் ஆரம்பித்தான். “நீலா!....நீலா அண்ணா! என்னை ஆத்துக்குக் கூட்டிப் போறேன்னு ஏமாத்திக்கிட்டே வர்றியே, கூட்டிட்டுப் போகமாட்டியா...?”

இப்போது ‘டேய்’ என்று சொல்லாமல் முன்னெச்சரிக்கையாகப் பேசினாள். அவன் சலிப்புடன் நிமிர்ந்தான்.

“அட, மணிக்குட்டி! ஆத்துக்குப் போனால் இந்தப் பாட்டி கத்துமே!”

“பாட்டிகிட்டே சொல்ல வேண்டாண்டா... சொல்ல வேண்டாம் அண்ணா!”

நீலா சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தான். பிறகு தீப்பெட்டிகளையும் நூலையும் சுருட்டிக் கால் சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக் கதவின் கம்பியை நன்றாக மடக்கி முறுக்கி விட்டான். அந்தக் கம்பிதான் அந்த வீட்டுக்குப் பாதுகாப்பு. அதற்கு மேல் பாதுகாப்புத்தான் எதற்கு?

“நான் ஆத்துக்குப் போறேன்... வர்ற வங்க வரலாம்....” என்று கூவிக்கொண்டே அவன் திடீரென்று அந்தச் செம்மண் சாலை யின் புழுதி புகையாக்க கிளம்ப ஓட்டமாக ஓடினாள்.

“டேய்....டேய்....” என்று கத்திக் கொண்டே அந்தக் குட்டைப் பெண் குருவி வால் போன்ற தன் சடை குலுங்க அவன் பின்னாலேயே ‘குடு குடு’ வென்று ஓடினாள்.

ஆற்று மணலில் கால் புதையப் புதைய நடப்பதில் மணிக்குட்டிக்கு அடக்க முடியாத மகிழ்ச்சி. ஓடி ஓடிப் பொத்தென்று விழுந்து கும்மாளமிட்டான். ஆற்றின் ஓரத்தில் முப்ப தடி அகலத்துக்குக் கணுக்கால் அளவு தெளிந்த கதகதப்பான நீர் மாலை வெய்யிலில் பொன்னிறமாக மின்னியவாறு சல்சலவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி வீசி அது குண்டு குண்டாய்ப் பளபளத்துக் கொண்டே கீழே விழுந்து மறைவதைக் கண்டு அவளுக்கு வியப்புத் தாளவில்லை.

“சரி, தண்ணீரில் ஆடியது போதும். இந்த டெலிபோனைப் பிடி!” என்று கூறிக் கொண்டே நூல் முடிந்த தீப்பெட்டி ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தான் நீலா. நான் தண்ணீருக்கு அக்கரையிலே நின்னுக்கிட்டு பேசுவேன். நீ இதைக் காதில் வச்சுக் கேளு.”

முதலில் அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவன் அவளுக்கு நன்றாக விளக்கிச் சொல்லி நூலின் வழியாகத் தான் பேசுவது அவளுக்குக் கேட்கிறதா என்று சொல்ல வேண்டும் என்று கூறினாள். நீரின் இந்தப் பக்கம் அவளும், அந்தப் பக்கம் அவளும் நின்றார்கள். இரு

வரையும் இணைத்த மெல்லிய நூலுக்கு அடியில் அந்தச் சிற்றூறு உற்சாகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் டெலிபோனில் பேசினான்.

“ஹலோ.... நான் நீலமேகம் பேசறேன். சிலோன்லே இருந்து பேசறேன்...”

“என்னடா சொல்றே? சத்தமாகச் சொல்லு!” என்று அவன் டெலிபோனைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு கத்தினான்.

“ஹலோ... ஹலோ.... சிலோன்லேருந்து நீலமேகம் பேசறேன். இந்தியாவிலிருந்து யார் பேசறது?”

சிலோனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் கடலாக ஓடுகிறோம் என்று பெருமை கொண் டாற்போல் ஆற்று நீர் கொஞ்சம் வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தது. வெள்ளம் சிறுகச் சிறுகப் பெருகிற்று. குடாமணி நின்ற இடத்தை யெல்லாம் தாண்டிப் பரவிற்று.

“ஹலோ... ஹலோ.... சிலோன்லே ருந்து நீலமேகம்....”

“டேய் தண்ணி வருதுடா, டெலிபோனை நிறுத்து.”

“ஹலோ...ஹலோ...சிலோன்லேருந்து...”

தண்ணீர் முழங்கால் அளவு வந்துவிடவே தொப்பென்று ஒரு முறை விழுந்து எழுந்து நின்றாள் குடாமணி. டெலிபோன் தொடர்பு அறுந்து போன கோபத்தோடு அவளைப் பார்த்த நீலா தண்ணீர்ப் பெருக்கின் அபரி மிதமான வேகத்தைக் கண்டு பயந்து போய்க் கூச்சலிட ஆரம்பித்தான்.

“மணி... ஓடிப் போ, ஓடிப் போ...இங்கே வராதே, ஓடிப்போ!”

பயங்கரமான அவன் கூச்சலைக் கேட்டு மணி பதறிப் போனாள். ஏதோ ஆபத்து என்று புரிந்து கொண்டதும் உதவியை நாடும் இயற்கை உணர்வோடு அவள் தன் அண்ணனை நோக்கி ஓட முற்பட்டாள்.

“மணி வராதே, ஓடிப்போ...ஓடிப்போ...” என்று கத்திக் கொண்டே அவன் எதிர்க் கரையை நோக்கி ஓட முற்பட்டான்.

“ஐயோ, என்னை விட்டுட்டுப் போகா தேடா, போகாதே அண்ணா நீலா அண்ணா...”

தண்ணீர் அவள் மார்பளவு வந்துவிட்டது. அவள் மேலும் ஆழத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். வெறி பிடித்தவன் போல் ஓடிய நீலா நின்று ஒரு கணம் நிதானித்தான். பிறகு மணியை நோக்கித் திரும்பி வர ஆரம் பித்தான். வெள்ளத்தின் வேகம் அவன் காலை இழுத்தது. ஆயினும் அவன் நிதான மாக ஒரே திடத்துடன் நடந்து வந்தான். “இங்கே வராதே, ஓடிப்போ!” என்று அவன் வாய் விடாமல் அரற்றிக் கொண்டிருந்தது. எப்படியோ அவளை நெருங்கிவிட்ட சமயத் தில் நீரின் வேகத்தால் அவள் சட்டென்று மூழ்கி மறைந்து விட்டாள்.

நீலா ஓவென்று அலறினாள். “ஐயோ, மணி, செத்துப் போயிட்டாதே... மணி...”

நுரைத்து ஓடிய நீர்ப்பரப்பு அவன் எதிரே ஊஞ்சல் போல் மெள்ள அசைவதாகத் தோன்றியது. அதில் மணியின் தலையைக் காணோம். அவன் கால் போன வழியே ஓடினாள். ஓரிரு விநாடிகள்தான். சற்றுக் கரையோரமாக அவள் ‘சளக்’கென்று நீரி லிருந்து எழுந்து நின்று கொண்டு இரண்டு

கைகளையும் வீசியவாறு தடுமாறினாள். ஒரே பாய்ச்சலாகச் சென்று அவள் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு, கரையை அடைந்தும் நிற்காமல் ஓடினாள் நீலா. சாலையை அடைந்து நிச்சயமாக அவ்வளவு தூரம் தண்ணீர் வர முடியாது என்று தெரிந்த பிறகே அவன் ஓட்டம் குறைந்தது. மணி தேம்பிக் கொண்டு நின்றாள். ஓடியதில் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. குளிராலோ, பயத்தாலோ அவள் உடல் வெடவெடவென்று நடுங்கிற்று. அவள் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள் நீலமேகம். அவன் விரல்களும் நடுங்கின.

அவளுக்குக் கொஞ்சம் நிதானம் வந்ததும், “இந்தாடா!” என்று தன் கையில் அது வரை விடாமல் பிடித்திருந்த தீப்பெட்டியை அவனிடம் கொடுத்தாள். அவன் திடுக்கிட்டு அவற்றைப் பார்த்தான். மற்றொரு தீப்பெட்டி அந்த வெள்ளத்தில் எங்கே போயிற்றோ! “என்னை விட்டுட்டுப் போகா தேடா....” என்று அவள் கெஞ்சிய வார்த்தைகள் அவன் காதில் ஒலித்தக்கொண்டே இருந்தன. அவன் கண்களில் நீர் முட்டியது. மணியின் கையைப் பற்றியவாறு அவன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அவர்கள் வீட்டை அடையும்போது இருள் பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. வீட்டுக்கு வெளியே திறந்த வெளியில் சுள்ளிகளை எரித்துக் கிழவி சோறுக்கிக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

“பாட்டி வந்திருச்சி.... ஐய்யய்யோ!” என்றாள் மணி.

“ஆமாம், நெருப்புக்குப் பக்கத்திலே காலை நீட்டி உட்கார்ந்திருக்கு. கொள்ளி வாய்ப் பிசாக மாதிரி” என்றான் நீலா. அவர்கள் அருகில் நெருங்கியதும் பாட்டி ஏதோ மெல்லிய குரலில் ராகமிட்டுக் கொண்டிருந்தது கேட்டது.

“பாட்டி பாட்டுப் பாடுது!” என்றாள் மணி.

“இல்லை; அழுவுது!” என்றான் நீலா. “சில சமயத்திலே இப்படித்தான் ராகம் போட்டு அழும்.”

பாட்டா அல்லது அழுகையா என்று தீர்மானிப்பதற்கு முன் அது நின்று போயிற்று. திடுதிடுவென்று எரிந்த தீயில் கிழவியின் முகம் மஞ்சளாகப் பளபளத்தது. நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் ஓடிய கோடுகள் தழுவின் அசைவில் நடுங்குவது போலத் தோன்றின. உலர்ந்து போய்க் கழுத்து வரை தொங்கிய செம்பட்டைத் தலைமயிரை ஒரு சிறு முடி போட்டுக் கட்டியிருந்தாள். நீலாவும் மணியும் அவள் பக்கத்தில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கிழவி திடீரென்று விழித்துக் கொண்டவன்போல், “ஏண்டா, சங்கரசாதிப் பயலே! ஒழிஞ்சு போவுறதுதானே, ஏன் வந்தே?” என்று கத்தினாள். அவளுடைய குரல் கரகரப்பாக ஆணின் குரலைப் போல் இருக்கும். கண்களை இடுக்கி அவள் மணியைப் பார்த்தாள். “அடிப் பாவி, துடைகாவி, இப்படி நனைஞ்சு போய் வந்திருக்கே! ஆத்துக்குப் போனியா?”

என்று கேட்டு அவளை அடிக்க ஓடி வந்தாள். மணி தப்பி ஓடிவிட்டாள்.

சிறிது நேரம் சுள்ளிகளை உள்ளே தள்ளுவதும் வெளியே இழுப்பதுமாக அடுப்பருகே இருப்புக் கொள்ளாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் கிழவி. பிறகு மடியிலிருந்து வேகவைத்த வள்ளிக்கிழங்கை எடுத்து, இரண்டாகப் பிட்டு, ஒன்றை மணியிடமும் மற்றொன்றை நீலாவிடமும் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிக் கொண்ட மணி சட்டென்று பாட்டியின் மடியில் கைவிட்டு மற்றொரு கிழங்கை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

“அதைக் குடுத்திடு.... ஏ, பெட்டை நாயே! அதைக் குடு, இப்படி!” என்று கையை வீசியவாறு கத்தினாள் கிழவி.

“பாட்டி.... பாட்டி.... இதையும் எடுத்துக்கிறேன், பாட்டி!” என்று கூத்தாடிய அந்தக் குள்ளமான பெண்ணைப் பார்த்ததும் கிழவிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “தின்று நாசமாய்ப் போ, பெட்டைச் சனியனே!” என்று சபித்தவாறு மற்றொரு கிழங்கை எடுத்து நீலாவிடம் தந்துவிட்டு மடியைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டாள். காய்ந்து மக்கிப் போன குச்சிகள் நன்றாக எரிந்ததால் பாணியிலிருந்து சோறு பொங்கி வழிந்தது.

சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கும் வரையாருமே பேசவில்லை. குடாமணி படுத்தவுடன் அயர்ந்து தூங்கி விட்டாள். இறுக்கமாகப் பின்னி வளைந்திருந்த சடையில் இலேசாக ஈரம் கசிந்தது. அதை அவிழ்த்து விட்டுத் துணியால் அழுத்தித் துடைத்தாள் நீலா. விழித்துக் கொண்ட மணி, “நான் அறுக்கலைடா டெலிபோனை” என்று இன்னும்

ஏதோ முணு முணுத்துக் கொண்டே மீண்டும் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து போனான்.

வெளியே நிலவொளி மங்கலாகப் பரவியிருந்தது. வீட்டுக்கு முன்னால் சர்ணத்தால் மெழுகிச் சுத்தமாக இருந்த இடத்தில் நீலா காலை நீட்டிச் சாய்ந்து கொண்டாள். சுமார் பத்தடி தூரத்தில் இருந்த ஒரு சிறிய குப்பை மேட்டில் கிழவி விறைப்பாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “பாட்டி அந்தக் குப்பைமேட்டில் உட்கார்ந்து கிடக்கும்.....”

அதற்குக் காரணம் உண்டு. ஏதோ ஆடு மாடுகள் வராமல் காவல் காப்பதுபோல் அவள் பேய் பிசாசுகளுக்குக் காவல் இருப்பாள். அதற்காக ஒரு பழைய தாயத்தை அந்தக் குப்பை மேட்டில் அவள் புதைத்து வைத்தது நீலாவுக்குத் தெரியும். அதோடு ஒரு பிய்ந்து போன செருப்பும் அங்கே எப்போதும் இருக்கும். செருப்பைக் கண்டால் பேய் நெருங்காதாம்!

“பாட்டி!” என்று அழைத்தான் நீலா.

“அட, சங்கரசாதிப் பயலே.... இன்னும் தூங்கலையா, நீ?” என்று எரிச்சலுடன் தன்கரகரப்பான குரலில் கத்தினான் கிழவி. அவன் தூங்காததால் தான் சுருட்டுப் பிடிக்க முடியவில்லையே என்ற ஆத்திரம் அவளுக்கு. ஓர் ஆண் பிள்ளை எதிரில் சுருட்டுப் பிடிப்பதை அவள் ஒரு பெரிய அவமானமாகக் கருதினாள்.

“மணிக்குட்டிக்கு ஜூரம் வந்தாலும் வந்துடும் பாட்டி..”

“எல்லாம் உன்னாலேதான்.... நீ செய்யுற வேலைதான்.... அவளை ஏன் ஆத்துக்கு இழுத்துக்கிட்டுப் போனே? நான் தினமும் என்ன சொல்லிட்டுப் போறேன்? ஆத்துக்குப் போகாதீங்கன்னு தலையிலே அடிச்சிக்கிறேனா! எமனாட்டம் ஆளுச்சே! வருஷா வருஷம் காவு வாங்காமல் விடாது....”

சட்டென அவள் குரல் தழுதழுத்தது. இலேசான சிச்சுக் குரலில் அழுகை பொங்க அவள் கூறினாள். “அவளையும் அதுதான் காவு கொண்டுது.... அவதான் உங்கம் மாவை.... உசரோடு வாரிக் கொடுத்திட்டு நிற்கிறேன். உங்கப்பன் வடக்கே ஓடிப்போயிட்டான். உங்க ரெண்டு பேரையும் என் தலையில் கட்டிட்டுப் போனானே, மகராசி.

“என்னாலே முடிஞ்ச மட்டும் பாடுபட்டேன். உங்களுக்கு ஆக்கிக் கொட்டினேன்.... ராக்கண்ணு முழிச்சு, பகக்கண்ணு முழிச்சு உங்களை வளர்த்தேன். என் சக்தியும் தீர்ந்து போச்சு. கண்ணு தெரியலை. எந்த வீட்டுக்குப் போனாலும் வாண்டான்னு சொல்லுதுங்க. நான் விளக்கின் பாத்திரம் சுத்தமாக இல்லையாம்..... ராங்கிக்கார நாயி.... நான் கூட்டறது சரியில்லையாம்..... நான் நெல்லு குத்தும் போது உரலையே உடைக்கிறேனாம். ராங்கிக்கார நாயி.... இப்ப கொஞ்சம் கண்ணு என்னவோ மங்கலாப் போச்சு தான். அதுக்கு நான் என்ன பண்ணுவேன்? என்கிட்டே வஞ்சனை இல்லே.”

“உனக்கு வயசு என்ன பாட்டி?”

“என்னமோ ஆச்சு. ஆடு கண்டா? நாற்பது வயசிலே சாளேசுவரம் வருமாம். எனக்கு இப்பத்தான் வந்திருக்கு போலிருக்கு. விடிஞ்சா என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலை. மத்தவங்க தாட்சிண்யத்தை எத்தனை நாள் எதிர்பார்க்க முடியும்? நீதூங்கு. சாவுவரலை.”

“உனக்குச் சாவு வரலை. எனக்குத் தூக்கம் வரலை!”

“ரெண்டும் ஒண்ணுதான்டா, வனக் குரங்கே! எழுந்து உள்ளே போய்ப் படு.”

“நான் வனக் குரங்கு. நீ கிழக் குரங்கு!”

பாட்டி ஒரு கம்பை எடுத்து ‘டக், டக்’ கென்று தரையில் தட்டினாள். வீட்டுக்கு முன்னாலும் குப்பைமேட்டுக்கு அருகிலும் அதே போல் நான்கு முறை தட்டியவாறு சுற்றி வந்தாள்.

“இது என்ன புது மாதிரி மந்திரம்? சீக்கிரம் சொல்லு.... கிழப் பிசாசே!”

“வாயை மூடு! மல்லிகைப் பூ வாசனை வருது பார்த்தியா?”

“ஆமாம்! ஆற்றங்கரை நந்தவனத்திலே யிருந்து வருது. காற்றடிக்கிறதாலே வருது.”

“ஆமாம்! அதேதான் - இந்த வாசனைக்குப் பூச்சிப் பொட்டு வரும். தட்டிச் சந்தடி செய்தால் ஓடிப் போகும்.”

“பாம்பு வருமா?”

“ஐயோ, ஐயோ, ராவுலே அந்தப் பேரைச் சொல்லலாமா! மூட ஜென்மமா இருக்கியே! உள்ளே போய்ப் படுன்னாலும் அசைய மாட்டேங்கிறே!”

நீலா எழுந்தான். அடிவானத்திலிருந்து கொஞ்சம் உயரே வந்திருந்த குறைச் சந்திரன் இப்போது கீழே இறங்க ஆரம்பித்திருந்தது. சுள்ளிகள் எரிந்த இடத்தில் வெண்மையான சாம்பலுக்கிடையே ஓரிரு நெருப்புத் துண்டுகள், கற்றழையில் ரோஜா மலர்ந்தது போல் தென்பட்டன. கிழவிகையில் கம்புடன் குப்பைமேட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“நீ சும்மா வீட்டிலேயே கிட, பாட்டி! நான் ஏதாவது வேலைக்குப் போகிறேன்” என்றான் நீலா.

அவன் அப்படிச் கூறியது அவளுக்குப் பெரிய ஆதரவாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்று யோசித்தாள். எதுவும் நடக்கக்கூடியதாக மனசுக்குப் படவில்லை. இதற்கு முன்பு இரண்டு வருடங்கள் அவன் பள்ளிக்குச் சென்று ஏதோ படித்தான். அதற்கு மேல் ஏனோ அவன் படிக்கவில்லை. அவளும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை. அதெல்லாம் தேவையில்லாத ஆடம்பரங்களாகத்தான் அவளுக்குத் தோன்றின. அவன் பள்ளிக்குப் போகாததால் அவள் மணியைத் தன்னோடு அழைத்துப் போகாமல் வீட்டிலேயே விட்டு விட்டுப் போக முடிந்தது.

“என்ன செய்வது?.....” என்று வெகு நேரம் யோசித்துக் கடைசியில் மூவருமாகச் சேர்ந்து இலை தைத்து விற்கலாம் என்று தீர்மானித்தாள் கிழவி. என்னதான் யோசித்தும் வேறெதும் சரிப்பட்டு வரவில்லை. ‘சிறு மூலதனம் இல்லாமல் எதையும் செய்ய

முடியாது. அல்லது பாடுபடுவதற்காவது சக்தி இருக்க வேண்டும். இலை தைத்து விற்பது சுலபம்.... மூலதனம் வேண்டாம். சாலையி லிருந்த ஆலமரங்களிலும் அக்கரையிலிருந்த பலாமரங்களிலும் இலைக்குப் பஞ்சமில்லை. நீலா கொண்டு வந்து சேர்க்க மாட்டாள்....

அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலேயே நீலா உபயோகமாயிருந்தாள். தேவையான இலைகளை அவன் எப்படியும் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். ஈர்க்குச்சிகளைக் கொண்டு பாட்டி வட்ட வட்டமான இலைகளைத் தைத்தாள். கண் பார்வை மங்கி விட்டதால் தடவித் தடவி அவள் தைப்பதற்கு வெகு நேர மாயிற்று. நீலா சீக்கிரத்திலேயே இலை தைக்கக் கற்றுக் கொண்டாள். நாளாவட் டத்தில் பாட்டி ஒப்புக்கு உட்கார்ந்திருந் தாளே தவிர அவனே எல்லா இலைகளையும் தைத்து வந்தான். சிற்றுண்டிசாலைகளுக்கு எப்படியும் இலை தேவைப்பட்டது. நீலா இரண்டு மூன்று கடைகளை வாடிக்கையாகப் பிடித்து வைத்திருந்தான். இவ்வாறுகப் பாட்டிக்குப் பழைய உற்சாகம் மீண்டும் வந்து விட்டது.

மணிக்குத் தானும் நீலாவோடு சென்று இலை கொண்டு வர வேண்டும் என்று அடங் காத ஆசை. ஆனால் 'இந்தக் கிழப் பிசாசு விடாது' என்று எண்ணிப் பேசாமல் இருந்து விட்டாள். இரவு நேரத்தில் வீட்டுக்கு வெளியே உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் தன் அண்ணனிடம் 'துருவித் துருவி'க் கேள்விகள் கேட்பாள். அவனும் ஏதேதோ சொல்வான்.

"நீ ராத்திரி நேரத்திலேதானே நட்சத் திரத்தைப் பார்த்திருக்கே. நான் பகலி லேயே தினமும் பார்க்கிறேன்."

"எங்கேடா?... எங்கே அண்ணா?"

"உச்சி நேரத்திலே மரத்துக்கு அடியிலே யிருந்து அண்ணாந்து பாரு. ஒவ்வொரு இலை இருக்கிலேயும் ஒரு நட்சத்திரம் ஜொலிக்கும். சூரிய வெளிச்சம்தான்! அப்படியே கண்ணு கூசும். எவ்வளவு அழகாயிருக்கும் தெரியுமா? ஒவ்வொரு மரமா பார்த்துக்கிட்டே போவேன். பளிச் பளிச்சின்னு என்னமாத் தெரியும்! இப்போகூட என் கண்ணிலே அந்த நட்சத்திரமெல்லாம் தெரியுது...."

"நானாயிலிருந்து இந்தக் குட்டியையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போடா.... இலை பத்தாது" என்றாள் பாட்டி.

"நானும் நெனைச்சேன்....."

"காற்றுக் காலம் வரட்டும். அதுவரைக் கும் இப்படித்தான்."

"ஆமாம்! காற்றுக் காலம் வந்தால் தேவலை....."

பூனை போல் அங்கு வந்து உட்கார்ந் திருந்த மணி, "காற்றுக் காலம் வந்தால் என்ன?" என்றாள்.

"காற்றுக் காலம் வந்தால் வர்ழை இலை யெல்லாம் கிழிஞ்சு போகும். நம்ம தையல் இலைக்குக் கிராக்கிதான். நிறையக் காசு கிடைக்கும்."

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்த மணி, எழுந்து வந்து நீலாவின் முன்னால் உட்கார்ந் தாள். பிறகு ஆழமான நிதானத்துடன், "அந்த வாழை இலையையெல்லாம் இப்பவே கிழிச்சு விட்டுட்டா என்ன?" என்றாள்.

நீலாவுக்கு மீண்டும் தூக்கிவாரிப்போட் டது. அந்தப் பயங்கரமான யோசனை தனக்கே ஒரு முறை தோன்றியதை அவன் நினைத்துக் கொண்டான். கிழவி கத்தினாள்.

"அடி, துடைகாலி! நீ செய்தாலும் செய்வே. இத்துணாண்டு இருக்கு, நெனைப் பைப் பாரேன். ராட்சசி, என்னையே ஒரு நாள் கொன்னு போட்டாலும் போட்டுடும். கொலைகாரப் பாவி....."

மறு நாளிலிருந்து பாட்டியை மட்டும் வீட்டில் விட்டுவிட்டு நீலாவோடு மணியும் இலைக்குச் சென்று வந்தாள். மெள்ள மெள்ள அவரும் இலை தைப்பதற்குக் கற்றுக் கொண்டாள். தினமும் வெளியே சென்று இலைகளைச் சுமந்து வருவது அவ னுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவன் ஒவ்வொரு மரமாக நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே கூத்தாடுவான். அவ னுக்கு அது பிடிப்பதில்லை. "தினமும் இதென்னடா, வேலை? கழுத்து வலிக்கும்" என்று சலித்துக் கொள்வான்.

காற்றுக் காலம் மூன்று முறை வந்து போய் விட்டது. பழைய மாதிரி இல்லாமல் தற்காலத்திலே வெய்யில் அதிகரித்துப் போய் விட்டதாகப் பாட்டி கூறி வந்தாள். காலம் ஏதோ விபரீதத்தை விளைவிக்கும் வன்மத் தோடு காத்திருப்பது போல் தோன்றியது. நெல் வயல்களிலே ஆங்காங்கே மோட்டார் வைத்துத் தண்ணீர் இறைப்பது சகஜமாகி விட்டது. புதிதாக அந்தக் கிராமத்தின் வழியாக ஒரு பஸ் தினமும் ஒரு முறை போய் வந்து கொண்டிருந்தது. சில ஆல மரங்களின் விழுதுகள் மண்ணில் புதைந்து கிளைத்து இலை விட்டிருந்தன. நீலாவும் மணியும் கொஞ்சம் வளர்ந்து விட்டார்கள். அதை ஈடு செய்வது போல் கிழவி ஒரு பிடி குறைந்து போனாள்.

மணி 'டேய்' என்று கூப்பிடுவதை விட்டு விட்டாள். அண்ணா என்றே அழைத்தாள். அவள் பேச்சில் எப்போதும் உள்ள அலட்சியம் இருந்தாலும் அதில் ஒரு மலர்ச்சி யும் இருந்தது. ஆனால் நீலா மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தான். நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து அவன் இப்போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளுவதில்லை.

அன்றிரவு படுத்துக் கொள்ளும் போது, "இந்த நட்சத்திரங்கள் பெரிய தொந்தரவு. எந்நேரமும் கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கு. அதை என் கண்ணிலிருந்து விரட்டிப் பார்க் கிறேன், முடியல்லே! போராட வேண் டியதாயிருக்கு...." என்று கலங்கிப் போய்க் கூறினாள் நீலா.

"இனிமேல் அந்தப் பகல் நட்சத்திரங் களைப் பார்க்காதே, அண்ணா!"

"பார்க்காமல் இருந்தாலும் அதெல்லாம் என் கண்ணில் இருந்து கொண்டே இருக்கு. மணி! கண்ணை மூடினாலும் நட்சத்திரம்.... திறந்தாலும் நட்சத்திரம்.... சேச்சே! எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கும் போல் ஆயிடுச்சு. உற்றுப் பார்த்து இலை தைக்கவே முடியலே."

"நீ தைக்காதே, அண்ணா! நானே தைச் சுடுவேன்!"

மல்லிகை மணமும் பாட்டியின் 'டக், டக்' ஒலியும் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து வந்தன. சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் உறங்கிப் போனார்கள்.

மறு நாள் வெளியே சென்ற போது நீலாவினால் வெய்யிலைத் தாளவே முடிய வில்லை. மணலிலிருந்தும், மரத்திலிருந்தும், நீரிலிருந்தும், இலைகளிலிருந்தும் அனல் வீசி அவனைக் கருக்குவது போல் இருந்தது. இலேசான வெயில் பட்டாலும் தலைவலிப்பதாகச் சொல்லித் துடித்தான். அவனைப் பத்திரமாக அழைத்துக் கொண்டு இலையேதும் இன்றி உடனே வீடு திரும்பிவிட்டான் மணி.

கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் நாட்கள் போனதே தெரியாமல் நீலா வீட்டிலேயே படுத்துக் கிடக்க வேண்டிய ஒரு நிலையை அடைந்து விட்டான். பாட்டியின் எந்தப் பற்றுக்கும் அவன் தலைவலியைப் போக்கும் சக்தி இல்லாமற் போய் விட்டது. உள்ளூர் வைத்தியர் மிகவும் நல்லவர். அவர் இலவசமாகவே அவனுக்கு வைத்தியம் செய்ய முன் வந்தார். இரண்டு பக்கமும் தொங்கிய தமது நரைத்த மீசையை ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டே, 'இது மண்டையிலே கோளாறு இல்லேம்மா, கண்ணிலே!' என்று சொல்லி விட்டு ஏதேதோ மூலிகைகளை அவன் கண் களுக்கு வைத்துக் கட்டினார்.

கடைசியில் அது நடந்தே போய்விட்டது. நீலா பார்வையை இழந்துவிட்டான். அந்த நட்சத்திரங்களைத் தவிர வேறு எதுவுமே அவன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. நட்சத்திரங்களை அள்ளி, அள்ளி யாரோ கண் முன்னால் கொட்டிக் கொண்டே யிருந்தார்கள். அவனால் எதையுமே பார்க்க முடியவில்லை.

நீலா இந்த உலகத்தை விட்டே பிரிந்து போனவன் போல் எப்போதும் வீட்டுக்குள்ளேயே உட்கார்ந்து கிடந்தான். என்ன தான் முயன்றும் பாட்டியால் இந்தத் துயரத்தைச் சகித்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. இரவும் பகலும் ஓயாமல் அவன் தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

மணியைப் பொறுத்தவரை ஒரு மௌனமான புதிய வாழ்க்கை தொடங்கிற்று. அவள் தனியாகவே சென்று இலைகள் கொண்டு வந்தாள். தானே பதமான இலைகளைத் தைத்துக் கடைகளில் கொடுத்து, காசைப் பெற்றுக் கொண்டாள். அவளே உணவு சமைத்து அவர்களைச் சாப்பிடச் செய்தாள்.

ஒரு நாள் பாட்டி மணியை அழைத்து அவள் முகத்தைத் தன் மெல்லிய விரல்களால் தடவித் தந்து, "கடைசியில் நீ பாடு பட்டு எங்களைக் காப்பாத்தும் நிலையாச்சு!" என்று பெருமூச்செறிந்தாள். பிறகு, கொஞ்சம் மெல்லிய குரலில், "இப்ப எனக்குக் கொஞ்சம் பார்வை தெளிவாக இருக்குடி. திரையை விலக்கிட்ட மாதிரி பளிச்சுனு இருக்கு. இது எப்படி ஆச்சுன்னு தெரியலை. அப்பா.... இந்த நாலு வருஷங்களா என்ன கஷ்டம்.... தண்ணிக்குள்ளே இருந்த மாதிரி! ஒரு வேளை சாளசுவரம் தானே தெளிஞ்சு போகும்னு சொல்வாங்களை அப்படி இருக்

குமோ என்னவோ.... அது எப்படி இந்த வயசிலே? எப்படியோ தெளிஞ்சது." என்று.

"அது ஒரு கணக்குப் பாட்டி!"

'எம்ச்சி என்னவோ சொல்லப் போகிறாள்' என்று மனத்துக்குள்ளேயே எண்ணியவாறு பாட்டி, "என்ன கணக்கு?" என்று.

"அதுதான். அண்ணனுக்குப் போயிட்டது. உனக்கு வந்திட்டுது. அதுதான் கணக்கு!"

பாட்டி ஏதோ குற்றவாளியைப் போல் மணியைப் பார்த்தாள். "இனிமே நீமட்டும்தைக்க வேண்டாம். நானும் தைக்கிறேன்" என்று.

"வேண்டாம், பாட்டி! நீ அண்ணனைப் பார்த்துக்க. இதை நான் கவனிச்சுக்கிறேன்" என்று அன்புடன் கூறினாள் மணி.

"இதிலே ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை. அவ்வளவு கொழுப்பு. நாம இல்லாட்டா இந்தக் கிழ நாயி என்ன செய்யும்கிற அழுத்தம்..... திமிர் பிடிச்ச கழுதை.... இன்னும் எத்தினி வருசத்துக்கும் உழைச்சத் திங்கிறதுக்கு இந்தக் கட்டைக்குச் சக்தி இருக்குடி.... உன் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை.... தெளிஞ்சுக்க...."

கிழவி ஓநாய்போல் எழுந்து நடந்தாள். அவளுக்கு என்ன கோபம் என்பது மணிக்கு விளங்கவில்லை. அவள் அமைதியாகத் தைக்க ஆரம்பித்தாள். வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு பாட்டி கொஞ்சம் தாழ்ந்த குரலில், "நீ வெளியே போவது எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை" என்று.

மேலும் இரண்டு முறை காற்றுக் காலம் அவசர அவசரமாக வந்து போயிற்று. இலை விற்பனையைக் கிடைத்த அற்பமான வருவாயில் அந்த மூன்று உயிர்களும் வாழ்ந்துதான் வந்தன. மணி பன்னிரண்டாவது வயதைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் பாட்டி கூறினாள். "அந்தப் பங்களா ஜட்டிலே ஒரு கிழவன் குந்திக் கிடப்பானே, அவனுக்கு இழுத்துக்கிட்டுக் கிடக்கு தாம்....."

நீலா துயரத்தோடு சிரித்தான். "ஏன் பாட்டி, உனக்குப் பயமா இருக்கா? அவன் உன்னைவிடச் சின்ன ஆளா, பெரிய ஆளா?"

"அவனுக்கு வயசு கம்மிதான்!"

"இருந்தாலும் பயப்படாதே, பாட்டி! உன்னை அசைக்க முடியாது. நீ என்ன சாதாரணக் கட்டையா?"

"வரமாட்டேங்குதேடா. நானா சாகப் பயப்படுவேன்? வரமாட்டேங்குதே? அந்தக் கிழவன் என்ன வேலை செய்தான். சும்மா பிஞ்சியிலே உட்கார்ந்துகிட்டுப் பங்கா இழுக்கிறது. சுலபமான வேலை. நீ கூடச் செய்யலாம்....."

படுத்திருந்த நீலா 'சட்'டென எழுந்து உட்கார்ந்தான். அவன் முகத்தில் அற்புதமான ஒளி வீசிற்று, யாரோ ஓய்வுபெற்ற ராணுவ அதிகாரி அந்தப் பங்களாவில் உல்லாசமாக வாழ்ந்து வந்தார். வெய்யிலைத் தாங்காத வர்க்கம். காற்றுக் காலத்திலே கூட அந்தக் கிழவன் பங்கா இழுத்துக்கொண்டே இருப்பான். உட்கார்ந்து கொண்டு கயிற்றை இழுக்க வேண்டியதுதானே! எவ்வளவு சுலபமான வேலை! அந்தக் கிழவன் இறந்து போனால்...

“பாட்டி! அந்தப் பங்களா வீட்டு ஆபீசருகிட்டக் கேளு. விடாதே. எப்படியாவது கேட்டு என்னை அங்கே கொண்டு போய் உட்காரவெச்சுடு. என் கவலையெல்லாம், மிஞ்சு போகும். பாட்டி, ஏமாந்துடாதே. வவளவுதான்... ஏமாந்துடாதே...”

“அந்தக் கிழவன் சாகக் கிடக்கிறான். ப்பக் கேட்கக் கூடாது. பிறகு பார்க்கலாம். எப்படியும் சேர்ந்துக்கலாம். இந்தக் குட்டி வெளியே போகிறது எனக்குப் பிடிக்கலைடா.... பெட்டைக் கழுதை... வெளியே சுத்தக் கூடாது.”

“சரி பாட்டி!”

மணி இலை தைப்பதை நிறுத்தி விட்டு நகத்தைக் கடித்தவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

“என்னடியம்மா யோசிக்கிறே? நகத்தைக் கடிக்காதே. இனிமே வெளியே போக முடியாதேன்னு யோசிக்கிறியா?” என்று எகத்தாளமாகக் கேட்டாள் பாட்டி.

அவளுக்கு எந்தவிதமான பதிலையும் மணி கூறவில்லை. கொஞ்ச நாட்களாகவே அவள் நெஞ்சை ஒரு பெரிய பாரம் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஓர் இனம் தெரியாத அச்சம் அவள் உள்ளத்தை இடையறாது ஊடுருவிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள். கடைக்காரன் இப்போதெல்லாம் அவளிடம் வலியப் பேசிச் சிரித்தான். வேண்டுமென்றே சீக்கிரமாகக் காசு தராமல் அவளை நிற்கவைத்து விளையாட்டுக் காட்டுவான். அவள் வெட்கப்படும்படி ஏதாவது கூறுவான். “கொஞ்சம் பொடி வேணும்” என்று சொல்லி அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளிவிட்டு மூக்கில் விரல் வைத்து உறிஞ்சுவான். பிறகு “பொடி ஒரே காரம்” என்பான். எல்லாரும் அவளைக் கிண்டலாகப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள். இதைப் பற்றிப் பாட்டியிடமோ அண்ணனிடமோ அவளுக்குச் சொல்லத் தோன்றவில்லை. இதெல்லாம் மற்றவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல முடியாத, தானே சமாளிக்க வேண்டிய தொல்லைகளாக அவள் உணர்ந்தாள்.

இந்த நிலையில் ஆற்றுக்குச் செல்லும் வழியிலே புதிதாகக் கம்பம் நட்டுக்கொண்டிருந்த நான்கைந்து பேர்களில் இளைஞனாகத் தோன்றிய ஒருவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல் தோன்றவே திடுக்கிட்டுத் தடுமாறிப் போனாள் மணி. அது வெறும் பிரமையா அல்லது உண்மைதானா என்று அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் நெஞ்சு படபடத்தது. ஒரு வகையான மகிழ்ச்சியுடன் கடல்

போன்ற பயமும் அவளை நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து கொண்டது. மறுநாளும் அதே போல் நடந்தது. அப்போது இரண்டு கம்பங்களை நட்டு இருந்தார்கள். அவன் சிரித்தது நன்றாகவே தெரிந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் மணி அவமதியற்றுக் குழம்பினாள். நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு தன்னை மறந்து வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். பாட்டி வந்து அவளை நெட்டியவாறு “என்னடி?” என்று கேட்ட போதுதான் அவளுக்குச் சுய உணர்வு வந்தது. பாட்டி அவளுக்கு வெகு அருகில் குத்துக் காலிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு கிசுகிசுக்க ஆரம்பித்தாள். “நகத்தைக் கடிக்கக் கூடாதுன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்? நகத்தைக் கடிச்சால்...”

“என்ன?” என்று கேட்பது போல் மணி ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“வயசாயிட்டுது. ஒண்ணும் தெரியாதவளா இருக்கியே? நகத்தைக் கடிச்சா சம்

மதம்னு அர்த்தம்.... தெரிஞ்சுதா? மட்டி மாதிரி எவனையாவது பார்த்தால் நகத்தைக் கடிக்காதே. காறித் துப்பணும். அப்ப எந்தக் கழுதையும் நெருங்காது. பெட்டைச் சிறுக்கி நெருப்பு மாதிரி இருக்கணும்!”

உள்ளிருந்து நீலா கத்தினாள். “அங்கே என்ன பாட்டியும் பேத்தியும் மந்திரம் போடுறீங்க? பங்களா கிழத்தைப் பார்த்தீங்களா? என்ன ஆச்சு...?”

“அது இன்னும் இழுத்துக்கிட்டுத்தான் கெடக்கு. எப்பப் போகுமோ தெரியலை. நரம்பு மாதிரி உடம்பு. லேசுவே போகாது போலிருக்கு. வானம் இருட்டிக்கிட்டு வருது. அந்த இலையை எடுத்து உள்ளே போடலாமா....சரி, வானும், நனையட்டும்...”

அன்றிரவு நல்ல மழை பெய்தது. சாரல் சுழன்று கதவின் இடுக்கு வழியாகக் குடிசைக்குள்ளும் அடித்தது.

காற்றுக்கும், மழைக்கும், மண்ணுக்கும் நிகழ்ந்த மூர்க்கமான போராட்டத்தின் சின்னம் காலையில் எங்கும் தென்பட்டது. எங்கு பார்த்தாலும் இலைகள் சிதறிக் கிடந்தன. சாலையெல்லாம் ஆலம் பழங்கள் குண்டு குண்டான சிவப்பு மணிகளாய் இறைந்து கிடந்தன. எங்கேயோ சிறிது தூரத்தில் இடி விழுந்து ஓர் ஊற்று நீர் உண்டாகி நீர் பீறிடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

கையில் கம்பிச் சுருள்களை வைத்துக் கொண்டு ஒரு கம்பத்தருகில் அவன் அன்று தனியாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் குழந்தை போல் சிரித்தான். அவள் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். பிறகு நகத்தைக் கடித்தாள்.

“எங்கேயோ இடி விழுந்திருக்காமே, எங்கே?” என்றான் அவன்.

“தெரியலை” என்று சொல்லும்போது அவள் குரல் கம்மிவிட்டது. மெதுவாகக் கணைத்துக் கொண்டு, “இது எதற்கு, இந்தக் கம்பமெல்லாம்?” என்றாள். அப்போதும் அவள் குரல் விடுபடாமல் கம்மியே இருந்தது.

“‘லைட்’ டுப் போடறதுக்குத்தான். இந்த ஊருக்கு மின்சாரம் வந்தாச்சு. இன்னும் பத்து நாளையிலே ஊர் முழுவதும் ‘லைட்’ எரியும்... உன் பேர் என்ன?...”

ஆர்வத்தோடு அவனை நோக்கிய மணி மற்ற ஆட்கள் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மிரட்சியுடன் ஆற்றை நோக்கி ஒரே ஓட்டமாக ஓடி விட்டாள்.

அன்று மாலை நீலாவிடம், “அண்ணா, ‘நம்ம ஊருக்கு ஒரு விருந்தாளி வந்திருக்கிறார்!’” என்றாள்.

“இரண்டாவது ‘பஸ்’ விட்டிருக்காங்களா?”

“ஊஹும்!”

“பின்னே?”

“மின்சாரம்!”

“என்ன?”

“ஆமாம், அண்ணா! வரிசையாகக் கம்பம் நட்டு, அதிலே கம்பி கட்டி வேலையெல்லாம் ஜோரா நடந்துக்கிட்டு இருக்கு.” இதைச் சொல்லும்போது அவள் அவனை நினைத்துக் கொண்டாள். “இன்னும் பத்து நாளையிலே விளக்கு எரியுமாம்!”

நீலா தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். அளவற்ற சோகம் அவன் முகத்தில் படர்ந்தது. அவளுக்கும் வருத்தமாக இருந்தது. அண்ணனுக்கு இதையெல்லாம் பார்க்கக் கண்ணில்லையே என்று நினைத்ததும் அவளுடைய கண்கள் கலங்கின. வெளியே பார்ட்டி என்னவோ உற்சாகமான செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள். உள்ளே நுழைந்ததும், “ஒரு வழியா தீர்ந்தது!” என்று சொல்லி விட்டு உட்கார்ந்தாள். “ஒரு வழியா அந்தப் பங்கா இழுக்கிறவன் கட்டையைப் போட்டான்.... நமக்காகவா செத்தான்? என்னவோ அவன் காலம் முடிஞ்சது, போனான். இப்படிச் சந்தோஷப்படக் கூடாது. ஆனால் அவன் போனதாலே நமக்கு நன்மை இருக்கே!”

“இல்லை பாட்டி!” என்றான் நீலா.

“ஏன் இல்லை? நாளைக்கே நான் கேட்டு மாட்டேன்...!”

“வேண்டாம் பாட்டி!” என்று மீண்டும் அவன் குறுக்கிட்டான். பாட்டி பதறிப் போய் “என்னடா சொல்றே?” என்றாள்.

“நம்ம அதிருஷ்டம் நம்மை விட்டுப் போகுமா, பாட்டி! இந்த ஊருக்கு மின்சாரம் வருதாம். இனிமே விசிறியெல்லாம் தானே சுத்தும். ‘பங்கா’ வேண்டிய அவசியமே இல்லை.”

அன்றிரவு அவர்கள் மூவருமே சரியாக உறங்கவில்லை. மறுநாள் நிகழப் போகும் பேரிடியை உணர்ந்தவர்கள் போல் பேச்சற்று, செயலற்றுக் கிடந்தார்கள். பாட்டி ஏதேதோ நினைவுகளில் ஆழ்ந்தாள். எதிர்பாராமல் கிடைத்த பெருந்தனம் திடீரென்று பறி போய்விட்டது போல் அவள் அதிர்ச்சியடைந்திருந்தாள். அந்தக் கிழவன் மடிந்து போயும் பலனில்லாமல் போய்விட்டதே! எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு இருந்தாள்! “இனி என்ன செய்வது? கண்கள் நன்றாகத் தெரிந்தாலும் உடம்பிலே சக்தி இல்லாமல் போச்சு. அந்தக் குட்டியை இப்படி வெளியே அலைய விடறது கட்டோடு பிடிக்கலை...” வெளியே முழு நிலா தெளிந்த வெண்பனி போல் ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. மல்லிகை மணம் காற்றில் இழைந்தது. கிழவியின் ‘டக் டக்’ ஒலி எழவே இல்லை.

விடிந்த பிறகு சற்றுத் தாமதமாகவே எழுந்து வந்த மணியைக் கிழவி கண்களை இடுக்கிப் பார்த்தாள். “இங்கே வாடி!” என்று அழைத்துப் பிறகு, “ஐயோ! கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டாளே! இன்னும் பன்னிரண்டு கூட முடியலை. கடவுளே! இவ்வளவு சீக்கிரமா? தள்ளி நில்லடி.... ஒரு மூலையிலே உட்காரு. வீட்டுக்குள்ளே நுழையாதே. நான் என்ன செய்வேன்...” என்று ராகமிட ஆரம்பித்தாள்.

மணி மெல்லிய குரலில், “பாட்டி! பாட்டி! கத்தாதே. ஐயையோ, அண்ணன் காதிலே விழும்.... ஏன்தான் இப்படிக்கத்துவியோ...!”

“சீ நாயே, சும்மா கிட... அட நீலா.... அட நீலமேகம்...”

“பாட்டி...” என்று கொடுமையாக ஒங்கிக் கத்தினாள் மணி. இரண்டு கைகளையும் இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டு கண்கள் பிதுங்குவதைப் போல் ஆவேசத்தோடு அவள் பாட்டியைப் பார்த்தாள். பிறகு வெறி கொண்டவனைப் போல் சாலையை நோக்கி நடந்தாள்.

“அடி ராட்சசி! இது என்னடி ஆங்காரம்? நில்லடி. அடிப் ‘பாவி’, அவபாட்டுக்குப் போருளே. அடியே நீ போவியா..... போப்போ, ஒரேயடியாப் போயிடு... திரும்பி வராதே! வந்தே கொலை விழும்... இன்னைக்கு நீ போ, உனக்குச் சூடு வைக்கிறேனா இல்லையா பாரு. அடியே போகாதேடி. வாடி. அடே நீலமேகம்...”

மணி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிறிய உருவமாகக் குறுகி, தூரத்தில் மண்டியிருந்த புதர்களின் மேல் மிதப்பது போல் தோற்றம் தந்து பாட்டியின் விழிப்புலனில் இருந்து மறைந்தாள்.

அவளுக்கே புலனாகாத ஒரு மூர்த்தனயம் அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது. உடலெல்

லாம் முறுக்குவது போலிருந்தது. பரபரப்பும் ஜூர வேகமும் கொண்ட உணர்வு. 'அரளிச் செடி அக்கரையில்லாதா இருக்கு? இங்கே இல்லையா, என்ன?' என்று சம்பந்தமில்லாமல் நினைத்தாள். 'அரளியின் நினைவு ஏன் வந்தது? அரளி விதையைத் தின்று சாகவா போகிறோம்' என்றும் நினைத்தாள். வெகுதூரம் வந்த பிறகே அவள் சற்று நிதானமடைந்து, 'நமக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? ஏதாவது மூளை பிசகியிருக்குமோ?' என்று நினைத்தாள். வெட்க மேலீட்டால் மெள்ள நகைத்தாள்.

அவள் உள்ளம் கசிந்தது. 'ஐயோ பரவம்.. பாட்டி! கலவரப்பட்டிருப்பாள். இனி வெளியே செல்லவே விடமாட்டாள். இந்தப் பாட்டிக்கு எவ்வளவு பயம்... குழந்தைமாதிரி எனக்குக் கூடப் பயம்தான். அந்தக் கடைக்கு இனிமேல் போகக் கூடாது. சேச்சே! எவ்வளவு அருவருப்பான பெரிய மனிதர்கள்!'

ஆற்றைக் கண்டதும் அவளுக்கு உடனே குளிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. மெள்ள நீரில் இறங்கி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

'அண்ணா... நீலா அண்ணா! தங்கக் கட்டி! உனக்கு என்னுலே எவ்வளவு கஷ்டம். இந்தப் பாட்டி தடுக்காமல் இருந்தால் நான் இலை விற்பனையை உன்னைக் காப்பாற்றுவேன். அது விடாது, நிச்சயமா விடாது. நான் இனிமேல் உங்களுக்குச் சமைதான்....'

தூரத்தில் ஆற்றை நோக்கி ஓட்டி வந்த மாட்டு மந்தையை, வேறு திசையில் திருப்பி விட்டுக் கொண்டிருந்தான் மாட்டிடையன். திரளாக எழுந்து பரவிய புழுதிப் படலத்தில் மாடுகளின் இடையே அவனுடைய குச்சி போன்ற மெல்லிய கால்கள் சுறுசுறுப்பாகச் சுற்றி வருவது தெரிந்தது.

கழுத்தில் 'சில்'லென்று நீர் பட்டதும், அவள் உடம்பு சிலிர்த்தது. 'கழுத்துவரை எப்படித் தண்ணீர் வந்தது' என்று திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றாள். அவள் முகம் பயங்கரமாக மாறிற்று. புதுத் தண்ணீர் பெருக்கெடுத்து 'ஜிவ்'வென்று பரவிக் கொண்டிருந்தது. முன்பு ஒரு முறை இதே போல் சிக்கிக் கொண்டது நினைவு வந்தது. 'எவ்வளவு ஆபத்தான காட்டாறு! எப்படிப் போவது! இரண்டு கரைக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரே தூரம்தான். அரளிச் செடி அக்கரையில் தானே இருக்கு? சேச்சே! அது எதற்கு? நான் ஏன் சாக வேண்டும்? இது என்ன காலையே நகர்த்த முடியவில்லை. எருமை போல நின்னுக்கிட்டு... உடனே ஓடிவிட வேண்டும். அது யார்... அந்த மாட்டுக்காரன் பார்க்கிறானா? திடீரென்று பேச்சு வந்து விட்டது போல் 'ஐயையோ... இதோ இந்தப் பக்கம்... இங்கே இருக்கேன்...' என்று இரு கைகளையும் வீசியவாறு கத்தினாள். காலில் கயிற்றைக் கட்டி இழுப்பது போல் தண்ணீர் அவளை இழுத்துச் சாய்த்தது. அந்த இளைஞனின் சிரித்த முகம் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது. 'நகத்தைக் கடித்தது பாட்டிக்குத்தான் தெரியாதே... தண்ணிக்குள்ளும் ஒரே வெளிச்சமா இருக்கு... எழுந்திருக்க முடியலையே!' முச்சுத் திணறியது. அவள் தண்ணீர் குடித்தவாறு துடித்தாள். நினைவு தப்பிற்று. வெள்ளம் சினந்து சுழித்துப் பாய்ந்து சென்றது.

"மச்சான்! அதோ வரப்பு மேலே உட்கார்ந்திருப்பது யாரு?"

"அவருதான் கொள்முதல் அதிகாரி! நாம உழுது, நாற்று நட்டு, களைமிடுங்கி, ஒழுங்காப் பயிரிட்டு, அறுவடை ஆன உடனே, அத்தனையும் வாங்கிட்டுப் போக வந்திருக்காரு."

ஆற்றங்கரையில் பெரிய கூட்டம் சூழ்ந்து நின்றது. "அந்தப் பொண்ணுதானேயா! தாவணிகூட இல்லாமல் கடைக்கு வருமே, பார்த்ததில்லே?"

"அடப் பாவமே... நல்ல குட்டி!"

கூட்டத்தின் நடுவே மணியின் உடல் போர்த்தப்பட்டுக் கிடந்தது. அவள் கண்கள் வானத்தையே பார்ப்பது போல் திறந்திருந்தன. வானத்தில் நீலமேகம் ஏதும் இல்லை. நீலமேகம் பிரமை தட்டியவன்போல் அவள் பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருந்தான். உள்ளும், வெளியும், எங்கும் அவளை அகண்டாகாரமாக இருள் சூழ்ந்திருந்தது. குவியல் குவியலான நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் எங்கோ மறைந்தன. அவன் கண்ணுக்குள் இப்போது இருந்த தெல்லாம் ஒரே ஒரு நட்சத்திரம்தான். பிரகாசமான ஒளியுடன் மிருதுவான மலர்-போன்ற அந்த ஒற்றை நட்சத்திரம் 'அண்ணா, அண்ணா' என்ற உயிர்த் துடிப்பை அவனுள் கிளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

மணியின் உடலைப் போராடி ஆற்றிலிருந்து மீட்டு வந்த இடையன் இன்னும் அங்கேதான் இருந்தான். பாட்டி அவளைப் புலம்பித் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"படுபாவி, சாகவிட்டுட்டுப் பிறகு தூக்கி வந்தியா... செத்தப்புறம் எதுக்குடா தூக்கினே... ஏன் தூக்கினே? நீயும் விழுந்து சாகிந்துதானே, கொலைகாரப் பாவி..."

அந்தக் கூட்டம் அடை கட்டினாற் போல் அப்படியே இடுகாட்டை நோக்கி நகர்ந்தது. அடக்கம் செய்வதில் மனிதன் காட்டும் இயற்கையான அக்கறை அங்கு பளிச்சிட்டது, என்னவோ அது சமுதாயத்தின் ஒரு பெருமை போல. கேவலம் ஒரு காக்கை இறந்தால்கூட அதைச் சுற்றி நூறு காக்கைகள் கூடிக் கொண்டு கத்துகின்றன.

கிழவியும் நீலாவும் மூன்று நாட்கள்வரை ஒன்றுமே பேசவில்லை. பெற்றோரை இழந்து விட்ட அநாதை போல் இருவரும் கேள்வி முறை இன்றி விழுந்து கிடந்தார்கள்.

நான்காம் நாள் கிழவி எழுந்தாள். “இனி இங்கே என்னடா வேலை? ஒரு நிமிஷம் தங்கக் கூடாது. புறப்படு.”

“...ம்.....” என்றான் நீலா. தொண்டை ஒட்டிக் கொண்டு அவனால் பேசமுடியவில்லை.

“புறப்படு, புறப்படு! பட்டணத்துக்குப் போவோம். பெரிய டாக்டர்களைப் பார்த்து உன் கண்ணுக்கு வைத்தியம் செய்யலாம். இனியும் இங்கே என்ன வேலை? புறப்படு.... கிழவி உளறுகிறாள்னு நெனைக்காதே, என் கிட்டே பணம் இருக்கு! ஆமாண்டா, ஆசையாச் சேர்த்து வச்ச பணம் அப்படியே இருக்கு.... புறப்படு!”

நீலா திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

“ஏண்டா, நான் சொல்றது கேட்கலையா, இனிமே நமக்கு எதுக்குடா லூடு, குடும்பம் எல்லாம்... எங்கே வேணாலும் சுத்தலாம்.... புறப்படு... பணம்... அதுக்குத்தானே யோசிக் கிறே....”

கிழவி தள்ளாடியவாறு எழுந்தாள். தான் வழக்கமாக உட்காரும் குப்பை மேட்டுக்குச் சென்று குப்பைகளை விலக்கிவிட்டுச் சிறிது தோண்டினாள். அங்கிருந்த மண் கலயத்தை எடுத்து வந்து நீலாவின் கையைப் பிடித்து அதில் வைத்தாள்.

அதைத் தடவிப் பார்த்த நீலா, “என்ன இது?” என்றான்.

“இது ரத்தம்டா, ரத்தம்... இந்தக் கிழவி ரத்தம். என் ஆயுசு பூரா கண்ட பயன்... முந்நாறு ரூவா... குப்பை மேட்டிலே புதைச்ச வச்சு, பேய்போலக் காத்துக்கிட்டிருந்தேன்!”

“பாட்டி” என்று கூறியபடி அந்தக் கல யத்தைக் கீழே வைத்தான் நீலா. பிறகு மெள்ளத் தடவி அவள் சுருக்கம் விழுந்த தோள்களைப் பிடித்தான். அவன் கைகள் இறுகின. அவன் முகம் பயங்கரமாக மாறிற்று. அதைவிடப் பயங்கரமான வார்தைகளை அவன் கூறினான். “நீதானே.... நீதானே மணியைச் சாகடிச்சே? இப்ப நான் உன்னைக் கொல்றேன்.... செத்து ஒழி. பேராசை பிடிச்ச பேயே! பணத்தை வச்சிக் கிட்டே எங்களைப் பட்டினி போட்டே. அவளை அடிச்சுச் சித்திரவதை செய்தே. இப்ப நீ சாவு... என் கையாலேயே சாவு. இந்தப் பணத்தைப் பூதம் காக்கிற மாதிரி காவல் காத்தியே, அதையும் உன்னோடு சேர்த்துப் புதைக்கிறேன்....”

அவன் அவள் கழுத்தை நெரித்தான். கிழவியின் வாய் குழறியது. உயிர்ப் போராட்டத்தின் இறுதி முயற்சி போல் உடலை முறுக்கி அவளை விலக்கித் தள்ளினான். ஒரு கை விலகியதும் அவன் அவள் தலை

மயிரைத் தடவிப் பிடித்துக் கொண்டான். இரண்டு பஞ்சை உடல்களும் துடிதுடித்தன. இரண்டு எரிமலைகள் ஒரே சமயத்தில் வெடித் தாற்போலிருந்தது. பட்டடக்கும் கோழி போல் கிழவி அவனோடு போராடினாள். “என்னைக் கொல்லுடா.... கொல்லுடா....” என்று கீச்சுக் குரலில் கத்தினாள். இன்னும் ஏதேதோ கூறினாள். அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தைகளை விடக் காற்றே மிகுதியாக வெளிவந்தது. கடைசியில் அவள் முழு மூச்சையும் திரட்டி அவனை நெட்டித் தள்ளி னாள். அவன் ஒரு மூலையில் விழுந்து எங்கே இருக்கிறோம் என்று தெரியாமல் காற்றில் கையை வீசித் தடுமாறினான். அவன் உதட்டில் ரத்தம் கசிந்தது.

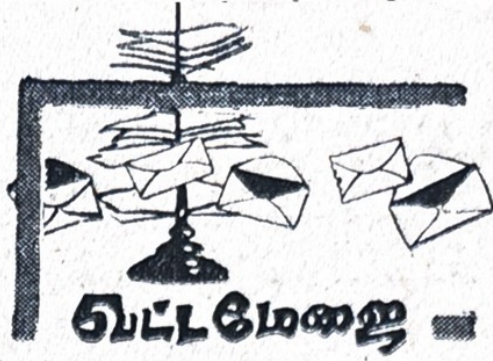
“சங்கரசாதிப் பயலே! உனக்கு இவ்வளவு தெரியுமாடா... காண்டாமிருகமே... எதுக் குடா சேத்து வச்சேன்... நான் சீலை வாங்கிச் சுத்திக்கவா... அட மூடமே! அந்தப் பெட்டை நாயிக்கு ஒரு நல்லது செய்யறதுக்கு எங்கே போவுறது?... அவளைத் தெருவிலே அலைய விடறதா? விட முடியுமாடா?... பொம் பளைக்கு எது முக்கியம்? நானும் எங்கம் மாவும், உங்கம்மாவும் வாழ்ந்த மாதிரி ராசாத்தி அவளும் வாழ வேண்டாமா? அதுக்குத்தான் காவல் காத்தேன். கடைசியிலே காவு கொடுத்தேன்... நான் பட்டினி கிடக்கலையா, குலை காயச் சுருண்டு கிடக் கலையா? ஏழையாப் போகலாம்டா... இறங் கிப் போகக் கூடாது.”

பாட்டிக்கு மூச்சுத் திணறியது. தள் ளாடியவாறு மெள்ள நடந்து சென்று மற்றொரு ஓரமாகக் காலை நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டான். நீலா துயரத்துடன் கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்டான்.

அன்று மாலை அந்தக் கிராமத்துச் சாலையில் நின்ற பஸ்ஸில் நீலாவை அன்புடன் பற்றிய வாறு உட்கார்ந்திருந்தான் கிழவி. திடீரென்று மனத்தில் தோன்றிவிட்ட நிம்மதி யாலோ என்னவோ அவளுக்குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது. பேரிரைச்சலுடன் பெட்டிகள் உருள அந்தப் பஸ் புறப்பட்டவுடன் அவள் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். பெரிய புழுதிப் படலத்தில் வெறும் புள்ளியாக மாறிய ‘பஸ்’ சிறிது நேரத்தில் பணிக்கட்டி உருகுவது போல் மறைந்து விட்டது.

அதன் பிறகு அவர்கள் அந்தக் கிராமத் துக்குத் திரும்பவே இல்லை. அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்ற ஒரு முடிவைக் கற்பித்துக் கூற நான் விரும்பவில்லை. அவர்கள் வாழ்ந்த இடம் நாளடைவில் சிதைந்து புதர் மண்டிக் கிடந்தது. அந்த மண்டபம் மேலும் பாழடைந்து போயிற்று. நந்தவனத்தில் மல்லிகை மண்டிப் போனதால் அந்தப் பிராந்தியம் முழுதும் எந்நேரமும் மணம் வீசி ஓர் உயிர்த் துடிப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டே இருந்தது.

- அதிகாரக் கெடுபிடி
- அச்சம் வேண்டாம்!
- ஒரு வேண்டுகோள்
- நடந்ததுதான் நம்புங்கள்!

ஆகஸ்டு 18ந்தேதி வடஆர்க்காடு மாவட்டம் திருப்பத்தூரிலிருந்து எங்களின் வீட்டுச் செலவுக்காகச் சுமார் மூன்று படி அரிசி, படி 1-95 பைசா விலையில் வாங்கி அதையும் இன்னும் வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களையும் கைப் பையில் வைத்து எங்கள் ஊரான தர்மபுரி மாவட்டம் கல்லாவிக்குப் புகைவண்டியில் எடுத்து வந்தேன். காகங்கரையில் அதிகாரிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு சுமார் ஐந்தாறு பேர்களுக்கு மேல் ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் ஏறிப் பொதுமக்களிடம் இருந்த 1 படி, 2 படி அரிசி, மற்றும் புஞ்சை தானியங்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்து எடுத்துப் போய் விட்டார்கள். எனது கையிலுள்ள பலசரக்குச் சாமான்களையும் சேர்த்து அரிசியுடன் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். அரசாங்க உத்தரவின்படி ஐந்து படி வரை எடுத்துப் போகலாமென்று வாதாடியதற்கு 'எங்களுக்கு உத்தரவு கிடையாது. தவிர இது மூன்று படி என்று எங்களுக்குத் தெரியாது!' என்று கூறிப் பிடுங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஒரு நாள் கழித்துத் திருப்பத்தூர் தாலுக்காபீஸில் கேட்டதற்கு 'டி. எஸ். ஓ. வைக் கேள்' என்றார்கள். அவரைக் கேட்டால் 'தாசில்தாரைக் கேள்' என்றார். பலரைக் கேட்டும் கடைசியில் என்னுடைய பையும், அதில் உள்ள சாமான்களும் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அரசாங்கம் பெர்துமக்களின் உடைமைகளுக்குச் சரியான பாதுகாப்பு அளிக்குமா?

கல்லாவி
2-9-66

க. மு. இராசன்

பதினேழு ஆண்டுகளாகத் தி. மு. க. மூலம் நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல தொண்டு புரிந்துவரும் அருமை அண்ணாவின் படத்தைப் பதினாறு படங்களில் மட்டுமல்ல (தங்கள் புத்தகத்தில்) நாலு கோடி தமிழர்களின் இதயத்திலும் பதித்து விட்டார்கள்.

மதுரை

17-9-66

தேனிநாதன்

தலைப்பில்லை' என்ற தலைப்பின் கீழ் அண்ணாதுரை அவர்கள் சமயத்துக்கேற்றபடி திறம்படப் பேசியதாகக் கல்கியில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையில் பேசுவதற்காகச் செயலாளர், அறிஞர் அண்ணாவை அழைக்க முடிவு செய்தார். ஆனால் தலைவர் கட்சிச் சார்பில் பேசுவார் என்று அஞ்சியதால் பலர் இம்முடிவை விரும்பவில்லை. எனினும் இறுதியில் அறிஞர் அண்ணாவே அழைக்கப்பட்டார்.

கல்லூரிக்கு வந்ததும் தம்மை அழைப்பதற்குப் பலர் அஞ்சித் தயங்கியதாக அறிந்த அண்ணா, "அச்சம்" என்ற தலைப்பிலே பேசத் தொடங்கினார்! "கட்சியைப் பற்றிப் பேச நாங்கள் கல்லூரிக்கு வரவேண்டியதில்லை. எங்கு வேண்டுமானாலும் கூட்டம் கூடும். என்னை அழைக்க அச்சம் வேண்டாம். அச்சமின்மைதான் வாழ்க்கையின் வெற்றிக்குக் காரணம்" என்று ஆரம்பித்துச் சொற்பொழிவாற்றினார்.

அயன்புரம்

15-9-66

மு. ஜகந்நாதன்

"இறைவன் இறந்து விட்டாரா?" நாடகத்தின் முடிவு துன்பியலைக் கொண்டது. உணர்ச்சிகரமான, துன்ப முடிவுகள் கொண்ட குணசித்திர நாடகங்கள் நடத்த வேறு குழுவினர் இருக்கின்றனர். 'சோ'வின் நாடகங்களைக் காண வருபவர், மனச் சோர்வுக்கு மாமருந்தான ஹாஸ்யவெடிகளைக் கேட்டு மெய்ம்மறந்து சிரிக்கவே வருகின்றனர். துன்பியல் நாடகத்தை அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை அவரது ரஸிகை என்ற முறையில் தெரிவிக்கிறேன். "சோ" அவர்கள் நகைச்சுவை நாடகங்களாகவே எழுதி நடித்து நமக்கு அளிக்க வேண்டுகிறேன்.

சென்னை

15-9-66

வி. வித்யா

நடந்ததுதான் நம்புங்கள்-நட்பும் நகையும் என்ற பகுதியைப் படித்தேன். கற்பனைக் கதைகளேவிட, உண்மை நிகழ்ச்சிகள் உள்ளத்தை ஒரு நொடியில் தொடுகின்றன.

'உயிர் காப்பான் தோழன்' என்பதைத் தான் பெரும்பாலோர் அறிந்திருப்பார்கள். கொலையும் செய்வான் நண்பன் என்பதை இதன் வாயிலாக அறிவார்கள். நண்பர்களாக எல்லோரையும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது. உயர்ந்த பண்பு உள்ளவர்களை நன்றாகத் தெரிந்த பின்னர் அவர்களை நண்பர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறது.

மேட்டூர் அணை

20-9-66

தா.முருகன்

போலீசில் சேரும் ஆர்வத்தில் ஒருவன் தானே கொலைகாரனாக மாறுவது விசேஷமில்லை. கொலையுண்ட மாணிக்கத்தையே கடைசி 'பாரா'வில் கொலைகாரனாக எழுதியிருப்பதுதான் வெகு விசேஷம்!

பம்பாய்

19-9-66

டி. எஸ். கிருஷ்ணமணி

உலகம் தலைகீழாகியது - எனக்கு அல்ல; அந்த நொண்டிப் பல்லிக்கு! விட்டிப்பூச்சி யொன்றைப் பிடிப்பதற்காகத் தன் யதாஸ் தானத்திலிருந்து விர்ரெனப் பாய்ந்து வந்த அது அம் முயற்சியில் தோல்வியுற்றதா லேயே அப்படிச் சுவரில் தலைகீழாக ஒட்டிக் கொண்டு சிரசாசனம் பண்ண ஆரம்பித்தது.

எனக்கு இந்தக் காட்சி புதிதல்ல. கடந்த ஐந்தாறு மாதங்களாகவே ஒவ்வொரு நாளும் இதைப் பார்த்து வருகிறேன்.

எனது படிப்பு அறையின் நடுவே வெகுதூரமாகப் பழைய பீங்கான் மூடியுடன் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பல்பு விளக்கை மாற்றிவிட்டு, நாலடி நீளமான மெர்க்குரி குழாய் விளக் கைச் சுவரில் திதாகப் பொருத்திய நாள் முதல் அந்த நொண்டிப் பல்லி அங்கே குடியேறி வாசம் செய்து வருகிறது.

குழாய் விளக்கின் குளுமையைக் கண் கூசாமல் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்த அந்த முதல் நாள் அன்றே என் கவனத்தை அப்பல்லி வெகுவாகக் கவர்ந்து விட்டது.

அப்போது அது - குட்டிப் பல்லி தான். பிறந்து பத்துப் பதினைந்து நாட்களே ஆகியிருக்கும். அறைச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த புத்தர் படமொன்றின் பின்னாலிருந்து வெகு வேகமாக வந்த அது, புது விளக்கின் தண்ணொளியைக் கண்டு பிரமித்தாற் போல் சற்று நேரம் அதையே வெறித் துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு மகிழ்ச்சியுடன் சுவரில் அங்கு மிங்குமாக ஓடியாடத் தொடங்கியது.

என்னுடைய அறையில் மட்டும் குழாய் விளக்குப் போட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றி என் மனைவிக்கு உள்ளூறக் கொஞ்சம் மனத்தாங்கல்.

அது அன்றே சிறு வாக்குவாதமாகவும் வெடித்தது.

“இந்த ட்யூப் லைட்டுக்குக் கரண்ட் ரொம்பச் செலவாகாதாமே, நிஜம்தானா?”

“அப்படித்தான் கேள்வி. ஏன்?”

“சமையலறை விளக்கை இரவு பகல் எந்த நேரமும் எரியப் போட வேண்டியிருக்

கிறதே! அதையும் இம்மாதிரிக் குழாய் விளக்காக மாற்றி விட்டால் கரண்ட் பில் பணம் குறையுமில்லையா?”

“ஆமாம். ஆனால் இதற்கே அறுபது ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகி விட்டது. இன் னொரு குழாய் விளக்குப் போடப் பணத் துக்கு எங்கே போகிறதாம்?”

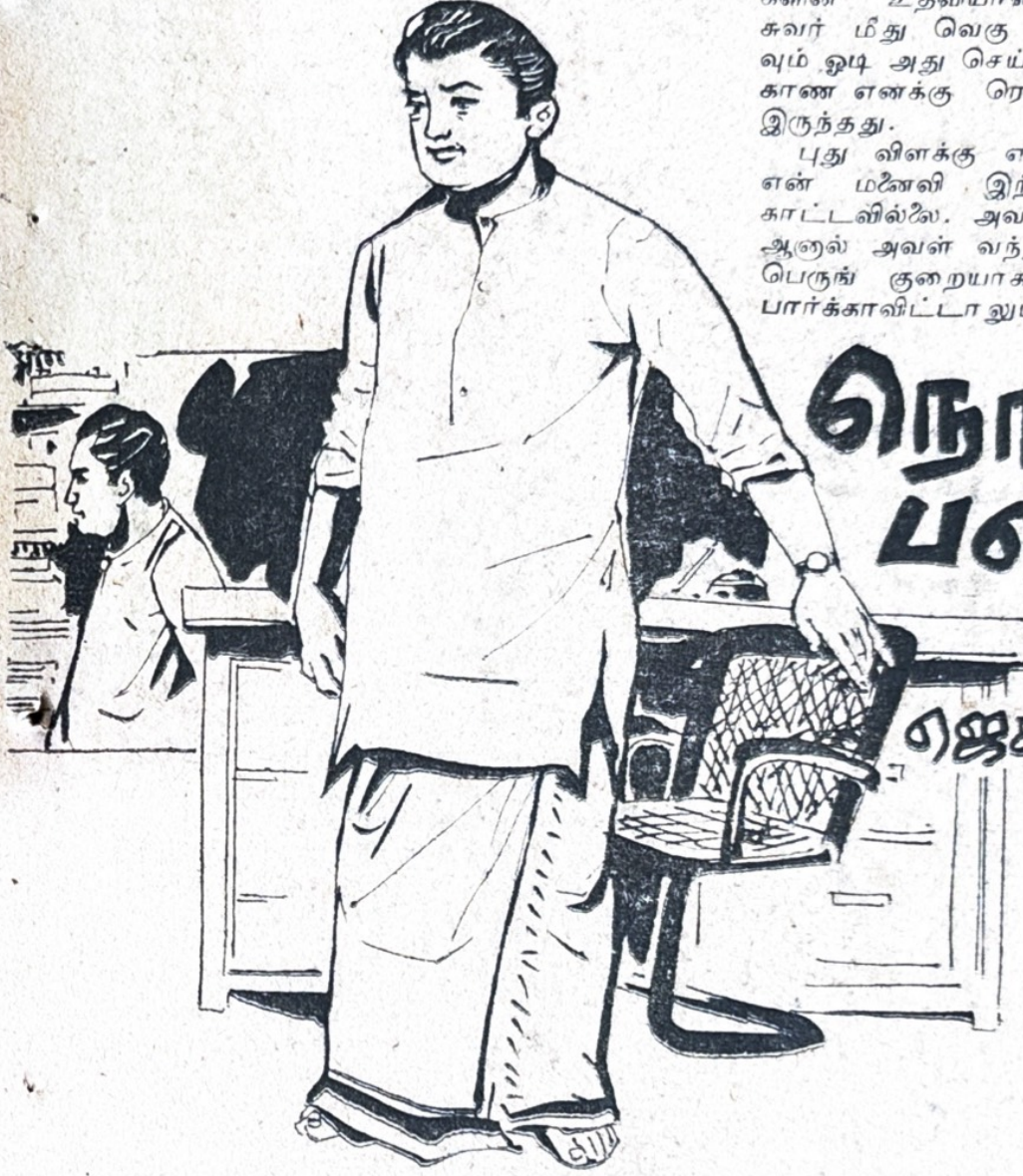

“தெரியுமே, உங்கள் சுயநலம்! உங்க ளுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் எப்படி யாவது ஒப்பேற்றிக் கொள்வீர்கள். பிறத்தி யாரைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிற வழக்கமே கிடையாது. அந்தப் பாழாய்ப் போன பல்பு விளக்கு கர்டா விளக்கை விட மோசமாய் அழுது வழிகிறது. அவசரத்தில் எதையுமே

நிதானிக்க முடிகிறதில்லை. எண்ணெயில் பொரியும் வெங்காயம் சிவக்கிறதா, தீய்கிறதா என்பதும் புரிகிறதில்லை. சோம்புக்கும் சீரகத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரிகிறதில்லை. இப்போது போடுகிற ரேஷன் அரிசியில் கலந்து கிடக்கிற கல்லையும் - நெல்லையும் பொறுக்கி எடுப்பதற்குள் கண்கள் இரண்டும் தெறித்து விழுகிறதற்போல் ஆகித் தலைவலிவந்து விடுகிறது....

நான் வாயை இறுக மூடிக் கொண்டேன். இடி, மின்னல், மழை எல்லாம் ஓய்ந்தன.

புது விளக்கின் தண்ணொளியை ரசித்து ஒரு புத்தகம் படிக்கவோ, அல்லது நாலு வரிகள் எழுதவோ கூட இயலாமல் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கிடந்த என்னை உற்சாகப்படுத்தி நிமிரச் செய்தது இந்தப் பல்லிதான்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே அது என் கவனத்தைக் கவர்ந்ததற்கு இன்னொரு காரணம் அதன் பின்னங் கால்களில் ஒன்று முடமாகி மிருந்ததே! அந்தக் காலில் விரல்கள் இல்லை; வெறும் குச்சி மாதிரி நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் மற்ற மூன்று கால்களின் உதவியால் சிறிதும் சிரமமின்றிச் சுவர் மீது வெகு லாகவமாகவும் வேகமாகவும் ஓடி அது செய்த சர்க்கஸ் வித்தைகளைக் காண எனக்கு ரொம்பவும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

புது விளக்கு எரிவதைப் பார்க்கக் கூட என் மனைவி இந்த அறைப் பக்கம் தலை காட்டவில்லை. அவளுக்கு அத்தனை கோபம். ஆனால் அவள் வந்து பார்க்காதது எனக்குப் பெருங் குறையாக இருந்தது. விளக்கைப் பார்க்காவிட்டாலும், அந்த நொண்டிப்

நொண்டிப் பல்லி

ஜெகசீந்திரன்

அடுத்து என் பிள்ளைகள் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களுக்கு வீடு முழுக்கக் குழாய் விளக்குகளாகப் போட வேண்டுமாம். காரணம் அந்த ஒளியை விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவர்கள் புகம், அணிந்திருக்கும் உடை, நகை எல்லாம் வெவ்வேறு நிறங்களில் பளிச்சென்று அழகாகத் தோன்றுகின்றனவாம்!

வயசின் காரணமாகக் கொஞ்சம் வெள்ளெழுத்தாகிப் போன என் கண் பார்வையை உத்தேசித்துப் படிப்பு அறையின் விளக்கை மாற்றப் போய் அது இப்படியெல்லாம் பல புதிய கோரிக்கைகளைத் தோற்றுவித்து விட்டதை எண்ணிக் குழம்பியவனாய், அந்தப்

பல்லி பேசும் கும்மாளத்தையாவது அவளைக் கூப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டுமென மனம் பரபரத்தது. இம்மாதிரி விஷயங்களில் நான் எப்போதுமே ரொம்ப ரொம்பச் சின்னப் பிள்ளையாகி விடுவது வழக்கம். இதனால் சில சமயம் என் மனைவியிடம் மட்டுமல்லாது, பிள்ளைகளிடமும் அசட்டுப் பட்டம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வதும் உண்டு. எனவே, என்னுள் மூண்டெழுந்த அவ்விருப்பத்தையும், உற்சாகத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு, அந்தப் பல்லியின் ஒரு கால் எப்படி ஊனமாகியிருக்கும் என்ற ஆராய்ச்சியில் சிந்தனையைச் செலுத்தலானேன்.

பொழுது நன்றாக இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. வெளியே இருள் கனத்துக் கவியக் கவிய என் அறையில் புது விளக்கின்பால் வெள்ளமாகப் பெருகியது. அதன் சீதளச் சுகத்தை விழிகளால் பருகி, அறுபவித்துக் கொண்டிருந்த நான், “ஐயையே! என்னங்க இது?” என்ற வியப்பும், கசப்புமான குரல் கேட்டு அவசரமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். என் மனைவிதான் உடம்பைக் கூசிக் கொண்டு ஒரு புறமாக வந்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன?” என்று கேட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன்.

அந்த அறையெங்கும் ஒரே விட்டில் பூச்சிகள் மயம்! மேசை, நாற்காலி, புத்தக அலமாரி, சுவர்கள் - இங்கெல்லாம் விட்டில் பூச்சிகள் படை படையாக மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் பெயர் தெரியாத ஏதேதோ பூச்சிகள், வண்டுகள் வந்து நிறைந்து புது விளக்கைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

என் உடம்பு சிலிர்த்தது. காரணம், என்னுடைய தலையிலும், கழுத்திலும்கூடச் சில பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. கிணறு வெட்டப் பூதம் கிளம்பின கதையாகி விட்டதே! பரிதாபமாய் என் மனைவியைப் பார்த்தேன். அவள் சேலைத் தலைப்பைப் பிரித்து உதறிக் கொண்டே அப்பால் ஓடினாள்.

“பார்த்தாயா? இந்த அறையில் போட்ட புது விளக்கைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் இவ்வளவு நேரம் முறுக்கிக் கொண்டிருந்தாயே; உனக்கு முன் எவ்வளவு ‘பேர்கள்’ இதைப் பார்த்து ரசிக்க வந்து விட்டிருக்கிறார்கள், பார்!” என்று அவளைத் தமாஷ் பண்ணினேன்.

“ரொம்ப அழகுதான்! முதலில் இந்த விளக்கை அணையுங்கள். வீடு முழுக்கப் பூச்சியும் வண்டுமாக வந்து அடைகிறது. பிள்ளைகளின் மூக்கிலே காதுகளிலே எதனாச் சும் புகுந்து தொலைக்கப் போகிறது” என்று சிடுசிடுத்தாள் அவள்.

எத்தனை நாட்களாகத் திட்டமிட்டு எவ்வளவு ஆசையாகப் போட்ட விளக்கு! அது எரியத் தொடங்கி இன்னும் ஒரு மணி நேரம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அனைத்து விடச் சொல்கிறாளே!

ஸ்விட்ச்போர்டு அருகில் சென்ற நான் மெல்லத் திரும்பி அந்த நொண்டிப் பல்லியைப் பார்த்தேன். அடாடா! அதற்குத்தான் என்ன கொண்டாட்டம்! எத்தனை உற்சாகம்! வெள்ளைச் சுவரில் அங்கு மிங்குமாகச் சுறு சுறுப்புடன் ஓடி, விட்டில் பூச்சிகளைக் கவ்விக்கவ்வி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்று அதற்கு இராஜ விருந்து. இதை முன்கூட்டியே தெரிந்து கொண்டதான் இந்தக் குழாய் விளக்கைக் கண்டதும் அவ்வளவு குஷியாக ஓடி வந்ததோ?

‘பட்’டென்று விளக்கை அனைத்து விட்டு வராந்தாவுக்குப் போனேன். அங்கே வழக்கமாக எரியும் சாதா பல்பு விளக்கு வழக்கம் போல் அழுது வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கை எந்தப் பூச்சியும் சட்டை செய்யவில்லை.

“தினந்தோறும் இதே மாதிரிதான் இருக்குமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வராந்தாவுக்கு வந்தாள் என் மனைவி.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். அதனால் தான் உன் சமையலறையில் இந்தக் குழாய் விளக்குப் போட வேண்டாமே என்று எண்ணினேன். இப்போது என்ன சொல்கிறாய்? நாளைக்கே ஒன்று போட்டு விட்டுமா?” என்றேன் நமட்டுச் சிரிப்புடன்.

“வேண்டாம்! வேண்டாம்! அங்கே கொண்டு போய் இந்த விளக்கைப் போட்டால் அப்புறம் புது மாதிரியான அசைவ உணவெல்லாம் தன்னாலேயே தயாராகி விடும்!” என்று பதறினாள் அவள்.

ஒரு பெரிய பிரச்னை நல்ல விதமாகத் தீர்ந்து போயிற்று. இதற்குத் தோன்றாத துணையாக வந்து உதவி செய்த விட்டில் பூச்சிகளுக்கும், மொச்சை வண்டுகளுக்கும் மனமார நன்றி செலுத்தினேன். ஆனால் அந்தக் குழாய் விளக்கால் என் படிப்பு, எழுத்து வேலைகள் குந்தகமாகி விடும்போல் இருக்கிறதே! இப்புதுப் பிரச்சனையைத் தீர்ப் புது எப்படி?

“அப்பா! பூச்சிகள் வராமல் இருக்க நான் ஒரு வழி சொல்கிறேன், கேட்கிறீர்களா?” என்றவாறு தன் ‘விட்டுப் பாடங்கள்’ செய்வதைக்கூட விட்டு விட்டு எழுந்திருந்து ஓடி வந்தாள், என் இரண்டாவது பெண். அவளுக்கு வயது பதினென்று.

நான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். “விளக்கைப் போட்டு விட்டு, கூடவே மின்சார விசிறியை வேதமாகச் சுழல விடுங்கள் பா! கொஞ்ச நேரம் அப்படிச் காற்று வீசினால் பூச்சிகள் ஓடிப்போய் விடும்.”

ஆகா, என்ன அருமையான யோசனை! அந்தச் சின்ன மூளையில் இவ்வளவு பெரிய குயுத்தி எப்படி உதயமாகியது?

“பேஷ்! பேஷ்! நீ எப்போதுமே சமர்த்துத் தான்!” என்று பாராட்டி விட்டு எழுந்து போய்க் குழந்தைப் பெண் சொன்னவாறே செய்தேன்.

அடுத்த கணம் என் அறை ஒரே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. பத்திரிகைகள், காகிதங்கள், கடிதாசிகள் எல்லாம் ‘பறக்கும் தட்டு’களாகி வீடு முழுக்கப் பறந்தன. ஒரு புயல் மண்டலமே அங்கு உருவானாற் போல் தோன்றியது. நானும் என் மனைவியும், பிள்ளைகளும் பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடிச் சிதறிப் பறந்த காகிதங்களையும் பத்திரிகைகளையும் தாவிப் பிடித்துத் தவ்விப் பொறுக்கி அடுக்கி, அவற்றின் மேல் பெரிய புத்தகங்களாகத் தூக்கிப் போட்டு அழுத்தினோம்.

“போதும், போதும்! ஃபேனை ஆஃப் பண்ணுங்கள்!” - கூவினாள் என் வீட்டுக்காரி.

ஓடிப்போய் மின்விசிறியின் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தினேன். வீடு அமைதியாகியது. படையெடுத்துவந்த பூச்சிகளும் வண்டுகளும் எங்கோ மாயமாய் மறைந்து விட்டிருந்தன. ஆனால் அறை முழுவதும் விட்டில் பூச்சிகளின் மெல்லிய சிறகுகள் உதிர்ந்து கிடந்தன. அவற்றையெல்லாம் பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்துவதில் முனைந்தாள் என் மனைவி.

நான் சாய்வு நாற்காலியில் போய்ச் சாய்ந்து கொண்டு, இந்த அமார்க்களத்தில் அந்த நொண்டிப் பல்லியின் கதி என்ன ஆயிற்றோ என்ற கவலையுடன் அங்குமிங்குமாகப் பார்த்தேன். சற்று நேரங் கழித்து வாசற் கதவுக்கு மேற் சுவரில் பொருத்தப் பட்டிருந்த குழாய் விளக்கின் நீண்ட இரும் புத் தகடு ஃபிரேமுக்குள்ளிருந்து மெல்ல வெளியே தலைநீட்டி எட்டிப் பார்த்தது அந்தப் பல்லி. சுவர்களில் பூச்சிப் பொட்டுகள் ஏதுமில்லாததைக் கண்டோ என்னவோ, மீண்டும் அது விளக்குச் சட்டத்தின் இடுக்கில் புகுந்து மறைந்தது. அதன் வயிற்றுப் பிரச்சனை இன்று வெகு சீக்கிரம் தீர்ந்து போயிற்று அல்லவா?

இதுதான் அந்த நொண்டிப் பல்லி எனக்கு அறிமுகமான விருத்தாந்தம்!

இப்படி ஒவ்வொரு நாள் மாலைப் போதிலும் என் அறையின் குழாய் விளக்கு எரியத் தொடங்கியதுமே - ஓர் அரை மணி நேரத் துக்கு - மேலே சொன்ன அமார்க்களமெல்லாம் தொடர்ந்து நடைபெறலாயின. சில தினங்களுக்குப் பின் நிலைமை மாறியது; அதாவது பூச்சிகள் - வண்டுகள் படை யெடுப்பு மட்டுப்பட்டது. பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவை வருவது நின்றே போயிற்று. நான் நிம்மதியடைந்தேன்.

அந்த நொண்டிப் பல்லி மட்டும் என் அறையை விட்டு எங்கும் போகவில்லை. அது தான் தனக்கென்று மிகப் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு விட்டதே! இப்போதெல்லாம் மாலை ஆறரை மணி முதல் இரவு பத்துப் பதினொரு மணி வரையில் எனக்குப் பொழுது போவதே தெரிவ தில்லை. அந்த நொண்டிப் பல்லியின் சாகஸ விளையாட்டுக்களைப் பார்ப்பதில் அப்படி ஒரு சுவாரசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் என் படிப்புக் குறைந்தது. எழுதுவதிலும் சிந்தனை செல்வதில்லை. இவற்றை விட அந்தப் பல்லியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்ப திலே அதிக விஷயங்கள் கற்றுத் தெளிவது போலவும், அதிக ஆத்ம திருப்தி பெறுவது போலவும் எனக்குத் தோன்றலாயின.

ஒரு கால் ஊனமாயிருந்தாலும் அந்தப் பல்லிக்குத்தான் எத்தனை தன்னம்பிக்கை! எவ்வளவு தீரம்! எத்தகைய புத்தி சாதாரணம்! தனக்கு வேண்டிய உணவை வேட்டையாடு வதில் அது காட்டும் திறமை அபாரத்திலும் அபாரமானது! அவ்வேட்டையில் அது ஒரு முறைகூடக் குறி பிசுருவதே இல்லை.

விண்வெளிக்குச் செல்லும் ராக்கெட்டு போல் சுவரில் நெடு நேரே ஓட்டிக் கொண்டு நிற்கும் அந்தப் பல்லி. எங்கிருந்தேனும் ஒரு விட்டிலோ, பச்சை வெட்டுக்களியோ, தயிர்க்கடைஞ்சான் பூச்சியோ பறந்து வந்து குழாய் விளக்கின் மேல் உட்காரும். அதை இது எப்படித்தான் பார்த்து விடுமோ? சரே லெனப் பக்கவாட்டில் ஒரு பாய்ச்சல்; விஷயம் தீர்ந்து போகும்! சில சமயம் அந்த விட்டில்பூச்சி அல்லது வெட்டுக்களி அதன் பிடியில் சிக்காமல் தப்பி வேறிடத்

துக்குப் பறந்து போய் உட்கார்ந்து விடுன தும் உண்டு. நொண்டிப் பல்லிக்கு அப் போது ஏமாற்றம்தான். ஆயினும், அது நம்பிக்கை இழப்பதில்லை; அவசரப்பட்டுத் துரத்திச் செல்வதில்லை. இருந்த இடத்தி லிருந்து கொண்டே, தொலைவில் இருக்கும் அந்தப் பூச்சியைக் கண்ணிமைக்காமல் ஒரே நோக்காக வெறித்துப் பார்க்கும். பித்தளை மணி போல் பளபளவென்று தலையில் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் அதன் கண்களில் அப்படி என்னதான் காந்தசக்தி இருக்குமோ, தெரியவில்லை. மெஸ்மரிஸ்த்தால் மயக்கி இயக்கப்படுவது மாதிரி, தப்பிச் சென்ற அப்பூச்சி தானாகவே அதை நோக்கி மெல்ல மெல்லப் பறந்து வரத் தொடங்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தூரத்தில் நெருங்கியதும் ஒரே பாய்ச்சல் - 'லபக்' - சுவரின் மீது அப்படி ஒரு புரட்டு, இப்படி ஓர் அடி; மறுகணம் பூச்சி விழுங்கப்படும். அடுத்து இன்னொரு வேட்டைக்குத் தயார் நிலை!

அந்த நொண்டிப் பல்லியின் மேல் எனக்கு ஒரு விஷயத்தில் ரொம்ப ரொம்பக் கோபம். அது என்னவெனில், தான் பிடிக்கும் இரை சற்றுப் பெரிதாக இருந்துவிட் டால் அதை ரசித்துச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவ தற்கு மறைவானதோர் இடத்தைத் தேடிச் செல்வது அதன் வழக்கம். அப்படிச் செல் லும் இடம், எதிர்ச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த புத்தர் படத்துக்குப் பின்புறம்! தன் வாசஸ்தலமான அந்தக் குழாய் விளக்குச் சட்டத்தின் மடிப்பு இடுக்குக்குள் போகப்படாதோ? அங்கே அசத்தமாகி விடும் என்பதாலோ என்னவோ, அந்தக் காரியத்துக்கென அவ்விடத்தை அது நாடிப் போவதே இல்லை.

மகான்களின் பெயர்களையும், அவர்கள் வகுத்துத் தந்த கொள்கை, கோஷங்களையும் திரைகளாக்கிக் கொண்டு அவற்றின் மறைவிலே சில சமூகத் துரோகிகள் இன் றைய அரசியல், கலை, சமயத் துறைகளில் நடத்தி வரும் பஞ்சமா பாதகங்களைப் போல் அல்லவா இந்தப் பல்லியும் செய்ய ஆரம் பித்து விட்டது! என்னால் அதைக் காணச் சரிக்க முடியவில்லை.

ஒரு நாள், கொழுத்த பட்டாம்பூச்சி யொன்றைக் கவ்விக்க கொண்டு புத்தர் படத்தின் பின்புறத்தை நோக்கி அது விரைந்து செல்லத் திரும்பியதைப் பார்த்து ஆத்திரமடைந்தேன் நான்.

பழைய பத்திரிகையொன்றில் சீன அதிபர் மா-சே-துங்கின் புகைப்படம் வெளியாகியிருந்தது. அதைத் தேடி எடுத்துக் கத்திரித்து ஒரு தினக் காலண்டர் அட்டையில்து ஓட்டினேன். பிறகு புத்தர் படத்தைக் கழற்றிவிட்டு அவ்விடத்தில் மா-சே-துங்கின் படத்தை மாட்டினேன். நொண்டிப் பல்லி தன் கொலைத் தொழிலை நடத்த இனி அப் படத்தின் மறைவிடத்தை நாடிச் செல்ல லாம்! நல்ல பொருத்தமான இடம்தானே அது? என் புத்திசாலித்தனத்துக்கு நானே ஒரு 'சபாஷ்' போட்டுக் கொண்டேன்.

ஏதோ வேலையாக என் அறைக்கு வந்தான் மனைவி. அவளுடைய கண்ணில் அந்தப் படம் பட்டது. “என்ன இது?” என்றான் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு.

“நீதான் பாரேன்! படத்திலிருக்கும் ஆசாமி யாரென்று தெரிகிறதல்லவா? நம் வீட்டு நொண்டிப் பல்லி உயிர்வதை செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறேன்! என்ன பேஷான காரியம் பண்ணியிருக்கிறேன், பார்த்தாயா?”

“உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா என்ன? அயல் மனுஷர் யாரேனும் வந்து உட்கார்ந்து பேசுகிற அறை இது; இங்கே அந்தப் படத்தை மாட்டி வைத்திருக்கிறீர்களே? அதைப் பார்க்கிறவர்கள் உங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? ஊர், உலகம் இருக்கிற நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

என்னுடைய அந்தக் கோமாளித்தனத்தில் மறைந்திருந்த ‘ஆபத்துக் கனல்’ இப்போதுதான் என் மூளையில் சுர்லென உறைத்தது. அவசரமாக எழுந்து போய் அப்படத்தைப் பிய்த்துக் கிழித்தெறிந்து விட்டு அசடு வழிய வந்து உட்கார்ந்தேன். ஒரு விஷயத்தின் மையப் புள்ளியைப் பெண்கள்தாம் எத்தனை விரைவாகவும், நேராகவும், தெளிவாகவும் தொட்டுக் காட்டி விடுகிறார்கள்!

நொண்டிப் பல்லி இப்போதெல்லாம் தன் கொலைக் காரியத்தைப் பகிரங்கமாகவே செய்ய ஆரம்பித்தது. அதற்கு எங்கேனும் மறைவிடம் இருந்தால்தானே? நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதை விட்டொழித்தேன். தினமும் பார்த்து வந்ததால் அந்தக் காட்சி எனக்குச் சாதாரணமாகி விட்டது.

ஒரு நாள் இரவு சமையல் வேலைகளை யெல்லாம் முடித்துவிட்டு என் அறைக்கு வந்த மனைவி எதிர்ச் சுவரில் ஹாய்யாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு பத்திரிகை யொன்றில் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தாள். வழக்கம் போல் அந்த நொண்டிப் பல்லி செய்யும் ‘சர்க்கஸ் வித்தை’களை வெகு சுவாரசியமாகப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தன் விதியை இன்று தானே முடித்துக் கொள்வது என்று தீர்மானித்து விட்டாற் போல் எங்கிருந்தோ விரைனப் பறந்து வந்த ஒரு சிள் வண்டு குழாய் விளக்கின் அருகில் சென்று அமர்ந்தது. நொண்டிப் பல்லிக்கு ரொம்பப் பசி போலும். வண்டைப் பார்த்த மறுகணமே சற்றும் நிதானிக்காமல் அதைக் கவ்விப் பிடிக்க ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தது. ஆனால் என்ன ஏமாற்றம்! அதன் ஊனக் கால் சுவரின் பிடிப்பை நழுவவிட்டதாலோ என்னவோ, மேலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டது.

“ஹெய், சே!” என்று கையிலிருந்த பத்திரிகையைப் போட்டுவிட்டுப் பதற்றத்துடன் எழுந்தாள் என் மனைவி. எழுந்தவள் உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு, முத்தானையையும் கொசுவத் தொங்கலையும் வேகமாக உதறினாள்.

நம்பிக்கை என்பது மிக மென்மையான மலரைப் போல் சிறிய புயல்காற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு போகக்கூடிய பொருள் அல்ல. நம்பிக்கை என்பது இமாலய மலையைப் போல் அசையாத தன்மை படைத்தது. - 41 தீஜி

“என்ன? என்ன?” என்றேன் ஒன்றும் புரியாமல்.

“அந்தப் பாழாய்ப் போன பல்லி என் மேலே விழுந்திடுச்சு!” என்று அருவருப்புடன் முகத்தைச் சுளித்துக் குழறினாள் அவள்.

நான் அவசரமாக அங்குமிங்கும் பார்த்தேன். அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து அப்போதுதான் விரைன்று சுவரின் மேல் ஏறி விரைந்தது நொண்டிப் பல்லி.

என் மனைவியின் உடல் இலேசாக நடுங்கியது. “சனி! எங்கே விழுந்து தொலைச்சதுன்னு தெரியலையே!” என்று கவலையுடன் அங்கலாய்த்தவாறு தன் தலையையும் கழுத்தையும் முதுகையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். பிறகு உள்ளே போய்ப் பழைய பஞ்சாங்கம் ஒன்றைத் தேடிப் பிடித்து எடுத்து வந்து அதன் பக்கங்களைப் புரட்டலானாள்.

நான் அவளுடைய கவலையைப் புரிந்து கொண்டேன். மனித உடம்பின் மேல் பல்லி விழுந்தால் அப்படி விழும் ஒவ்வோர் இடத்துக்கும் ஒரு பலன் உண்டாமே? அந்தப் ‘பலனை’த்தான் இப்போது அவள் அறிய முற்பட்டிருக்கிறாள்!

“கவலைப்படாதே! நம்ம வீட்டு நொண்டிப் பல்லி ரொம்பச் சுமர்த்து! சுப பலன் தரக்கூடிய இடமாகப் பார்த்துத்தான் அது விழுந்திருக்கும்!” என்று கேலி பண்ணினேன்.

அன்றிரவுெல்லாம் அவள் சரியாகவே தூங்கவில்லை. அவ்வப்போது எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த நொண்டிப் பல்லியைச் சபிக்கத் தொடங்கினாள். அதை வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்க்கப் போவதாகக் கறுவினாள்.

மறுநாள் மாலை விளக்கேற்றியதும் புதிய ‘நபர்’ ஒருவர் என் அறைக்கு விஜயம் செய்தார். ஆமாம்; அதுவும் ஒரு பல்விதான். கரும்புள்ளிகளுடன்கூடிய முரட்டுப் பல்லியாயிருந்தது அது. எங்கேனும் மரப் பொந்தில் வாசம் செய்து வளர்ந்ததாக இருக்கலாம். அந்த நொண்டிப் பல்லிக்கும் இதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! அது அழகாக, மென்மையாக, உரித்த இருல் மீனைப்போல வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கும். வாழும் சூழ்நிலையைப் பொறுத்துத்தான் உடல் - மன இயல்புகள் அமையும் என்பது மனித இனத்துக்கு மட்டுமே உரியது அல்ல போலும்.

தனக்கு ஒரு துணை வந்து சேர்ந்துவிட்ட மகிழ்ச்சியாலோ என்னவோ அந்த நொண்டிப் பல்லி இன்று வெகு உற்சாகமாக வேட்டையாடத் தொடங்கியது. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின் இன்னொரு விஷயத்தையும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். என் அன்பைக் கவர்ந்த நொண்டிப் பல்லி

பெண் என்பதும், புதிதாக்க வந்த கறுப்புப் பல்லி ஆண் என்பதும் தான் அது. அவை இரண்டும் இப்போது அந்தக் குழாய் விளக்குச் சட்டத்தின் இடுக்கில் சேர்ந்தே வாழத் தொடங்கின.

அன்றிரவு எட்டு மணிக்கு மேல் கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைத்தது. ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தேன். உடனே என் பார்வை எதிர்ச் சுவரை நோக்கிச் சென்றது.

'ச்சொ, ச்சொ, ச்சொ! கிர்க், கிர்க்!' ஒரு விநாடிதான். நான் வெட்கத்துடன் கண்களை மூடிக் கொண்டேன். என்னை யறியாமலே எனக்குச் சிரிப்பும் வந்துவிட்டது.

"என்ன, நீங்களாகவே சிரித்துக் கொள் கிறீர்கள்? எனக்கும் கொஞ்சம் சொல்லி விட்டுச் சிரியுங்களேன்!" என்றான் மனைவி.

"ஒன்றுமில்லை...." என்று மழுப்பிவிட்டு வேறு ஏதோ விஷயத்தை ஆரம்பித்து அவள் கவனத்தைத் திருப்பிவிட்டேன்.

எல்லா உயிரினங்களின் வாழ்க்கை நியதி களும் ஒன்று போலவேதான் அமைந் திருக்கின்றன!.....

ஒரு வாரம் கழிந்தது. திடீரென்று நொண்டிப் பல்லியைக் காணோம். கறுப்புப் பல்லி மட்டுமே என் கண்ணில் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நொண்டிப் பல்லி எங்கே?

எனக்கு அந்தப் பல்லியைக் காணாததால் முன்னிரவுப் பொழுதைக் கழிப்பது சிரம சாத்தியமாகி விட்டது.

பதினைந்து நாட்களுக்குப் பின், எனது அன்புக்குரிய நொண்டிப் பல்லி வந்து எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்தது! இத்தனை நாட்கள் அது எங்கே போய் இருந்தது? உடம்பு ரொம்பவும் மெலிந்துவிட்டிருக் கிறதே! முன்போல் ஓடியாடிப் பூச்சிகளைப் பிடிக்கக்கூட அதற்குத் தெம்பு இல்லை.

கறுப்புப் பல்லி இப்போது அதைச் சட்டை செய்வதில்லை. தன் உணவு வேட்டையிலேயே அது கண்ணையிருந்தது.

'கிர்க், கிர்க், கிர்க்!'

நான் நொண்டிப் பல்லியை ஆசையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதன் குரலைக் கேட்டோ என்னவோ, குழாய் விளக்குச் சட்டத்தின் இடுக்கிலிருந்து சின்னஞ் சிறு குட்டிப் பல்லி வெளியே ஓடி வந்தது.

ஓ.... நொண்டிப் பல்லி முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்து விட்டதோ? இப்போது அது 'அம்மா'வாகி விட்டதாகும்!

ஆச்சரியத்துடன் அந்தக் குட்டிப் பல்லி யைப் பார்த்தேன். அது குழாய் விளக்கின் ஒளியைக் கண்டு கண் கூசினதோடு சுவரில் அப்படியே ஓட்டிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தது.

மறுகணம், அந்த முரட்டுக் கறுப்புப் பல்லி அதைப் பார்த்து விட்டது. இன்று அதற்கு அகோரப் பசியோ, அல்லது இயற்கையாகவே மூண்டெழும் இன விரோதமோ தெரியவில்லை. குட்டிப் பல்லி யைக் கவனி விழுங்க அது பாய்ந்தது.

பிராண பயம் கொண்ட குட்டிப் பல்லி அங்குமிங்குமாக ஓடியது. ஆனாலும் அதை

விடாமல் துரத்தியது கறுப்புப் பல்லி. அப்போது நொண்டிப் பல்லி, கறுப்புக் கௌளியை எதிர்த்துப் போரிடத் தயாராகி யது. கணவன்-மனைவிச் சண்டை!

வெகு நாட்களாகப் புரியாமல் இருந்த ஒரு விஷயம் இப்போதுதான் எனக்குப் புரிந்தது. அதாவது, அந்த நொண்டிப் பல்லிக்கு எப்படி ஒரு கால் ஊனமாகியது என்ற விஷயமே அது.

இந்த நொண்டிப் பல்லியும் குட்டியா யிருந்தபோது இப்படித்தான் வேறொரு பல்லிக்கு இரையாவதிலிருந்து தப்பி ஓடி யிருக்கும்; அச்சமயம் தன் ஒரு காலை மட்டும் இழந்து, பின் உயிர் தப்பி விட்டிருக்கும்.....!

இன்று அதன் குட்டிக்கும் அதே கதி ஏற்பட்டு விடுமா? கறுப்புப் பல்லி குட்டிப் பல்லியை மூர்க்காவேசமாகத் துரத்திப் பிடிக்க முயன்று கொண்டிருந்தது.

இதற்கு மேலும் அந்த ஜீவ மரணப் போராட்டக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியவில்லை. அவசரமாக எழுந்தேன். கையிலிருந்த புத்த கத்தைப் பிரித்தவாக்கில் உயரே தூக்கிச் சுவரைத் தட்டினேன். அப்படித் தட்டினால், கொலை வெறி கொண்ட அந்தக் கறுப்புப் பல்லி பயந்து தன் முயற்சியை விட்டுவிட்டு ஓடி விடும் என்பது என் எண்ணம்.

கனமான அந்தப் புத்தகத்தைக் கொண்டு சுவரைத் தட்டியதால், சுண்ணாம்புப் படை பெயர்ந்து என் கண்ணில் விழுந்துவிட்டது. பிரித்துப் பிடித்திருந்த புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டுக் குனிந்து கண்ணைக் கசக்கித் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் நிமிர்ந் தேன். சுவரின் மேலிருந்த குட்டிப் பல்லி யைக் காணோம். மற்ற இரண்டு பல்லிகள் மட்டுமே இருந்தன.

குட்டிப் பல்லி எங்கே? உயிர் தப்பிச் சென்று விட்டதா? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். நான் அமைதியடைந்தேன்.

அடுத்த நாள் மாலை விளக்கேற்றியதும் வழக்கம் போல் விட்டில்பூச்சி வேட்டை யாடக் கறுப்புப் பல்லி வெளியே வந்தது. ஆனால் நொண்டிப் பல்லி வரவில்லை. அதன் குட்டிப் பல்லியையும் காணோம். அவை இரண்டும் எங்கே போயின? இந்த இனத் துரோகி பல்லியின் சகவாசமே வேண்டாம் என்று வேறெங்கேனும் குடிபெயர்ந்து போய் விட்டனவோ?

என் மனத்தில் இருள் சூழ்ந்தது. அமைதி யின்றித் தவித்தேன். அதிலிருந்து மீளப் புத்தகத்தின் துணையை நாடினேன். நேற்று படித்த அதே புத்தகம்தான் இன்றும் கைக்குக் கிடைத்தது. பாதியில் படித்து நிறுத்திய பக்கத்தைப் புரட்டினேன்.

மறு விநாடி என் நெஞ்சில் யாரோ ஓங்கி அறைந்தாற்போல் ஓர் அதிர்ச்சி! பரபரப்புடன் கண்களை நிமிண்டிக் கொண்டு புரட்டிய பக்கத்தை மீண்டும் பார்த்தேன்.

அங்குக் குட்டிப் பல்லி அதில் அப்படியே நகங்கிப் 'பாடமாகி' விட்டிருந்தது!

“இந்தப் பூவைக் கொஞ்சம் தலையில் வச்சு விடுங்க
னேன்” — நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த கணவன் சாரங்க
னிடம் அந்த மல்லிகைச் சரத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்
பிய நிலையில் மண்டியிட்டு அமர்ந்தான் வனஜா.

வெறுப்புத் தோய்ந்த விழிகளிடையே மனவியின் தலை
யைப் பார்த்தான். பிறகு சுவாசினமுள்ள வலது கையின்
சுண்டுவிரலால் விரல் அளவு மயிரிழையை இழுத்து அதனி
டையே அவள் கொடுத்த பூச்சரத்தைச் சூட்டினான் சாரங்கன்.

கீழ்த் தாடையில் கையைக் கொடுத்துத் திருப்பி ஆசை
தீர அந்த முகத்தைச் சில நிமிஷங்கள் பார்த்துப் பூரித்த
நாட்களும் உண்டு. அது இப்பொழுது அல்ல. முன்பு அந்தப்
பெருமையின் பூரிப்பு இன்று இருவரிடமும் இல்லை. அந்த
நேசக் கரம் இன்று விரல் அளவு மயிரிழையைத் தொடுவ
தோடு நின்று விட்டது!

“ஆபீசுக்குக் கிளம்பியாச்சா?”

“ஆமாம்.”

“இவ்வளவு சீக்கிரமா?”

“மானேஜர் இன்னிக்குச் சாயங்காலம் வெளியூர்
போகிறார். அதற்குள் அவருக்குத் தேவையான ‘பைல்’களை
யெல்லாம் தயார் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும்.”

பற்றுதல் இல்லாத கேள்வி. பதிலும் ஏறத் தாழ் அதே
நிலையில் இருந்தது.

“உங்களுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடெல்லாம் அதோ
கூடத்தில் எடுத்து வச்சுட்டேன். தண்ணீர், தட்டு, மோர்...
எல்லாம் இருக்கு. வெந்நீர் எடுத்து விளாவி வச்சுட்டேன்.

டவல், சோப்பெல்லாம் இருக்கு. நீங்கள் எதை
யும் தோய்க்கவேண்டாம். குளித்துவிட்டுக் குளிய
லறையிலேயே போட்டு விடுங்கள். சாயங்காலம்
நான் வந்து தோய்த்து விடுகிறேன். இன்னிக்குக்
கொஞ்சம் அவசரமாக ஆபீஸ் போக வேண்டி
யிருக்கு....”

பூவைத் தலையில் வைத்துக் கொண்ட
வனஜா எழுந்து சுவர் ஓரமாக முன் வராந்தா
வில் கிடந்த செருப்பைக் காலில் மாட்டிக்
கொண்டே பேசினாள்.

அவள் பேசுவதை அவன்தான் கேட்டாக
வேண்டும். காதில் படாதவன் போல் இருக்க
முடியாது. ஏனென்றால், சிறியதான அந்தத் தனி
வீட்டில் அவள் பேசுவதைக் கேட்க வேறு
யாரும் இல்லை. மனத்தில் இருக்கின்ற வெறுப்
புக்காக அவள் வார்த்தைகளை உதாசினப்படுத்த
அவனளவில் அவன்
திராணியற்றவன்.

என்றுமே எதற்
குமே அவனிடம் இந்த
மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்
களில் பதில் வராது.
இது அவளுக்கும் தெரி
யும். தூர நின்றோ,
அல்லது நடுக் கூடத்
தில் அமர்ந்திருக்கும்
அவனுக்குப் பின்புற
மாக நின்றோ அவ
னைச் சற்று நேரம்
கண்கலங்கப் பார்ப்
பாள்.

நெடுந்தார வாழ்க்
கைப் பயணத்தில்
இப்படி மறைவாக
அவனுக்குள்ளே கண்
னீர் சிந்தக் கூடிய
தொரு நிரந்தரமான

இருள் அவள் வாழ்வில்
வந்தாகி விட்டது. இனி
அந்த இருளில் அவள்
ஒருத்தியாக மட்டுமே நடந்
தாக வேண்டும். இந்த
ஐந்தாண்டுகளில் வராத
துணையா இனிமேல் வரப்
போகிறதா? இந்த ஐந்
தாண்டுகளில் கூட வந்தவர்
களேவிட விட்டுச் சென்ற
வர்கள்தான் அதிகம்.
ஆதரவு காட்டியவர்களைக்
காணோம். அனுதாபத்
தோடு விடை பெற்ற வழிப்
போக்கர்கள்தான் ஏராளம்.
ஒதுக்குப்புறமான வீடு.
கிணறு. பேச்சுத் துணைக்குக்
கூட அருகில் நெருங்கி வர
அஞ்சி ஓடுகிற அந்நியோந்
தியம்! இந்த ஐந்தாண்டு
களில் எல்லாம் அவளுக்குப்
புளித்து விட்டன; வெறுத்
தும் விட்டன. வெறுத்தது
இவை- மட்டும் தானா? வாழ்
வும் கூடத்தான்.

தலையில் கணவன்வைத்து
விட்ட பூவைத் தொட்டுச்

“இருள்”
மகரீஷி

வெள்ளி விழா சிறுக்கிதழ் பாடல்களைத் திரைப்படங்களாக எடுத்திருக்கிறது

சரி செய்து கொண்டே வீட்டை விட்டு அலுவலகம் புறப்பட்டாள் வனஜா.

அலுவலகத்தில் அவள் நினைவெல்லாம் வீட்டைச் சுற்றியே இருந்தது. எப்பொழுதும் உள்ளதுதான் இது.

வாழ்க்கையில் வெறுப்பையும் வேதனையையும் அதிகரிக்கும் கணவன் மேல் இப்படியொரு பாசத்தின் தவிப்பு.

“மத்தியானம் சரியாகச் சாப்பிட்டீர்களா?” – அலுவலகத்திலிருந்து வந்துவிட்ட வனஜா அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உடை மாற்றிய வண்ணம் உள்ளிருந்தபடியே கேட்டாள்.

படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தைத் தாழ்த்தி, தன் கவனத்தை வெறுப்புடன் அவள் மறைந்து கொண்டிருந்த அறைப் பக்கம் திருப்பினாள்.

“என்னவோ சாப்பிட்டேன்” என்றாள். கண்களில் உள்ள பாவத்தைப் போலவே பதிலிலும் வெறுப்பு.

“சமையல் நன்றாக இருந்ததா? காலையில் ஆபீஸ் போகிற அவசரம்.” பதிலுக்குக் காத்திராமல் பரபரவென்று பின் கட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

“ஆபீசுக்குப் போகிற அவசரமா உனக்கு? ஆபீஸுக்குப் போகிற திமிர்” என்று எண்ணிக் கொண்டே கையிலிருந்த புத்தகத்தைக் கீழே போட்டாள் சாரங்கன்.

இரவு மணி பத்து இருக்கும்.

“வனஜா!” என்று அழைத்துக்கொண்டு பகலில் இல்லாத குழைவோடு அருகில் வந்து நின்றான் சாரங்கன்.

எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன, அவர்கள் உடல்கள் தூர விலகி. ஒரே கூட்டினுள் இருந்து வாழ்ந்த போதிலும் இசைவுகளும், எண்ணங்களோடு இணைந்த மனங்களும் துருவங்களாக விலகிப் போய்க்கூட அநேக ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

“தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். நான் என்னைத் தத்தம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் வாழ்வும் தாழ்வும் உங்களையே சார்ந்து நிற்கின்றன. ஆனால் இந்த நம் ‘உறவு’ நீடிப்பதன் முடிவைத்தான் என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.”

“எப்பொழுதும் புலம்புகிற உன் பழைய பிரலாபம்தான்” — சாரங்கன் ஆத்திரப்பட்டான்.

“ஆத்திரப்படாதீர்கள். பழக்கம் என்பதைச் சுலபத்தில் அறுத்துக் கொள்ள முடியும் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் சிரமப்பட்டாலும் சில பழக்கங்களைத் துண்டித்துக் கொண்டாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின் சபலத்துக்கு அடிமைப்பட்டுத் தவிப்பதை நான் வெறுக்கிறேன். இந்த ஜன்மத்து ஊழ்வினை நம்முடனேயே மாய்ந்து விட்டும். நம் வம்சம் ஒன்று ஏற்பட்டு அதில் இது விட்ட குறையாகத் தொடர வேண்டாம்.” — வனஜா தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் போய் உட்பக்கம் தாழ் போட்டுக் கொண்டு விட்டாள்.

வழக்கமாகக் கணவன் கையால் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய பூச்சரத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் வனஜா.

“நான் போய் வரட்டுமா?”

சாரங்கன் பதிலொன்றும் பேசவில்லை. இரவு நிகழ்ச்சியின் சாயல் அவன் மனத்தை விட்டு அகலாத நேரம் அது.

“ஏன் இந்தப் போலி அன்பெல்லாம் என்னிடம் காட்டுகிறாய்? இப்படி என்னை வைதப்பதில் உனக்கொரு தனி ஆனந்தம். இல்லையா?” சாரங்கன் ஏளனமாக நகைத்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“போலி அன்பா?” என்று கேட்ட வனஜா குமுறும் துயரத்தோடு அழுதுவிட்டாள்.

“நான் காட்டுவது போலி அன்பா? எங்கே என்னைப் பார்த்துப் பேசங்கள். அன்புக்கு அர்த்தம் தெரியுமா உங்களுக்கு? அன்பில் போலிக்கும் நிஜத்துக்கும் இருக்கிற வேறுபாடு எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மையான அன்பென்றால் என்ன என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்றவள் அழுது கொண்டேதான் பேசினாள். இடையிடையே உள்நெஞ்சத்துக் குமுறல் சிரிப்பாக வெளிப்பட்டது.

“சரி, சரி. உங்களுடன் தர்க்கிக்க எனக்கு அவகாசமில்லை” என்று சொன்னவள் கண்ணீரிடையே கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே மறுமொழி பேசாமல் புறப்பட்டு விட்டாள்.

இப்படி ஏற்படுகிற சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவள் தன்னை அடக்கிக்கொண்டே பழக்கப்பட்டு விட்டாள். இப்படிப்பட்ட பழக்கம் இருப்பதால்தான் இன்றைய பரிதாபகரமான அவளது வாழ்வை ஓரளவு சீர்கெடாமல் காக்க முடிகிறது.

குமுற வேண்டிய இடங்களில் குமுறி, அடங்க வேண்டிய இடங்களில் அடங்கி, சிரித்து, சினந்து, குழைந்து குழைந்து சமாளிக்க வேண்டியவைகளைச் சமாளிக்க வில்லை யென்றால் சாரங்கனோடு அவள் நடத்துகிற வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் தோற்று விடுவாள். சாரங்கனுடன் நடத்துகிற வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் அவள் தோற்றாள் என்றால் அத்தோல்வி அவளுக்கு மட்டுமல்ல; அவனுக்கும் அது தோல்விதான்.

இறந்த காலம் என்பது இருவருக்குமே ஒரு வெறும் இன்ப நினைவுதான்.

நிகழ்காலம் என்பது அவளைப் பொறுத்த வரையில் அமைதியின்மை.

எதிர்காலம் என்பது அவர்கள் இருவரைப் பொறுத்தவரையில் குனியம்.

“உண்மை அன்பாமே, உண்மை அன்பு யாரிடம் கதைக்கிறாள்....” குரூரமான நினைவுகளில் அதன் செயலும் சேர்ந்தது. மேஜை மேல் அவள் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த தண்ணீர்ச் செம்பை ஆத்திரத்துடன் தள்ளிவிட்டாள். தண்ணீரை நான்கு பக்கமும் சிதற அடித்துக் கொண்டு அது முற்றத்தில் போய் உருண்டு கிடந்தது. வில் வடிவத்தில் சிதறி இருந்த அந்த நீர்த் தாரை முற்றத்தில் விழுமுன் ஒரு சுழிப் புடன் முடிவடைந்திருந்தது. அதற்குள் தண்ணீர் தீர்ந்து விட்டதால் அதற்குப்பின் நீர்க்கோடு இல்லை.

அவள் தன்னை உதாசீனப்படுத்துவதாகச் சாரங்கன் நினைத்தான். இத்தவறான அநுமானத்தின் மேல் அவன் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிற கிலேசம் தோல்வி மனப்பான்மையின் முனைப்பில் ஜனித்ததுதான்.

அவளுடைய மௌனத்துக்கும், அவளுடைய ஆந்தரிகமான சோகத்துக்கும் ஆறுதல் வேண்டி அலைந்த காலங்களில் அவள் கண்ட தோல்விதான் அவளுடைய சோக மௌனத்துக்குக் காரணம்.

மனத்தில் மெதுவாக வந்து கவிழும் இருளை விலக்கி விட்டுக் கொண்டு வெளிச் சத்துக்கு வர முயன்றபோதெல்லாம் அவளது கரத்தைப் பிடித்து அழைத்து வர ஓர் இணையின்றித் தவித்துச் சோர்ந்து அயர்ந்தபின் உண்டான விரக்திதான் இதற்கெல்லாம் காரணம். உற்சாகமின்றித் தவிப்பதற்கும் அதுதான் காரணம். உறவின் நெருக்கத்தைவிடத் துயரின் நெருக்கம்தான் அவளுக்கு அதிகம். இதைச் சாரங்கன் உணர்ந்துவருகத் தெரியவில்லை.

“ஏன், என்னமோ போல இருக்கே?” — அவளோடு வேலை செய்யும் அவள் சிநேகிதி சகுந்தலா கேட்டாள்.

“மனசு சரியில்லை” என்று இரண்டு வார்த்தைகளில் பதில் வந்த போது இரண்டு

கண்களும் மனத்தின் சோக கனம் தாங்காமல் துடித்தன.

“வனஜா, சொல்லேன், என்ன விஷயம்? உன் கணவர் ஏதேனும் சொன்னாரா?”

அலுவலகத்தில் பிற்பகல் இடைவேளை. மனம் சோர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்த போது சிநேகிதை சகுந்தலாவின் வார்த்தைகள் அவளுடைய நைந்த உள்ளத்துக்கு அருகில் வருகிற மாதிரி தோன்றியது.

“ஆமாம்” என்றான் வனஜா.

“உன்னைப் பொறுத்தவரையில் சுகம், துக்கம் என்பதெல்லாம் நீயாகப் பார்த்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். விழுந்தாலும் எழுந்தாலும் திரும்பிப் பார்க்கக்கூட நாதியில்லை. என்ன செய்வது? உன் சுழி இப்படி.”

“சகுந்தலா! நான் அவரை எவ்வளவு நேசிக்கிறேன், தெரியுமா? அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளத் தெரியவில்லை. இப்பொழுதைக்கு மனம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கு. வாழ்க்கையே வெறுப்பாத் தோணிறது. இதற்கெல்லாம் மனசைப் போட்டு வாட்டிக் கொண்டு பின்தங்கி விட்டால் வாழ்க்கை நடத்த முடியுமா? சொல்லேன். நான்கு பேருக்கு முன்னாலே அமர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கேடி? அதுக்காகவேனும் நானுக்காக இருக்க வேண்டாமா? இதையெல்லாம் பார்த்து ஆத்திரப்பட்டால் ஆச்சா? முதன் முதலில் விதிவசத்தால் இப்படி மனைவி வேலைக்குப் போய்க் கணவன் வீட்டோடு இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுப் போச்சுன்னு மனைவிமேலே இருக்கிற சந்தேகம் ஒழியணும். அப்புறம்தான் வீட்டிலே அமைதி நிலைக்கும்.”

“உன்னோட நல்ல மனசுக்கு இப்படி யொரு துரப்பாக்கியம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டாம்.”

“நீ சொல்கிற மாதிரி இதை நான் துரப்பாக்கியம் என்றுகூட நினைக்கிறதில்லை. இது ஒரு விபத்து என்றுதான் மனசைத் தேற்றிக் கொண்டு வருகிறேன். நித்திய வாழ்வில் நம்மைச் சுற்றியிருக்கிற எத்தனையோ விபத்துக்களிலும், விபரீதங்களிலும் இதுவும் ஒன்று. சில விபத்துக்கள் மனிதனுக்கு உடனே எழுந்து உட்காரத் தெம்பைக் கொடுத்து விடும். சில விபத்துக்கள் வாழ்வுடன் பிணைந்து விடுகின்றன என்று நான் தேர்ந்து விட்டேன். நீயே சொல்லுடி. அவருடைய இந்த நிலைக்காக நான் மனம் ஓடிந்து வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து விடுகிறேன் என்று வைத்துக் கொள். அது எங்களுக்கு இன்னொரு பெரிய விபத்து இல்லையா?” என்றவள் மிக மிக ஆழ்ந்த துயரத்தோடு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே எழுந்தாள்.

“இயற்கையின் கூற்றைக் கண்டு மலைத்து நிற்கின்றவன் மனிதனையல்ல சகுந்தலா! தானும் அமைதியிழந்து பிறரையும் அமைதி இழக்கச் செய்கிறவர்கள் மேல் என்னதான் தாய், தந்தை, அண்ணன் தங்கை, தம்பி, கணவன் என்றிருந்தாலும் அநுதாபம் சீக்கிரம் பிறக்கவே மாட்டேனென்கிறது. என் கணவரமேல் நான் பட்டுக் கொள்கிற குறையெல்லாம் இதுதான்.....” என்று

“எசமான், கோபிச்சக்காதிங்க! சும்மா முகத்திலே வெள்ளையடிக்க எம்மாந் செலவு ஆகுது! வீடு பூரா வெள்ளையடிக்கனும்னா கொஞ்சம் அதிகமா ஆகாதுங்களா!”

சொல்லிக் கொண்டே தன் இடத்துக்குப் போய் விட்டாள் வனஜா.

கூடத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த தன் திருமண போட்டோவையே பார்த்தபடி நின்றான் சாரங்கன். அதை இந்த இடத்தி னின்று எடுத்துவிட எவ்வளவோ தடவை களில் முயன்று தோல்வி கண்டிருக்கிறான் வனஜா! அமைதியை அது எவ்வளவோ வகையில் கெடுப்பதாக அவள் சாட்டிய குற்றங்களை அவன் ஏற்கவில்லை.

“இந்த வீட்டில் எல்லாம் உன் இஷ்டப் படிதான் நடக்கின்றன. உன்னுடைய அபரி மிதமான அன்புப் பார்வையில்தான் இக் குடும்பத்தில் விளக்கு எரிகிறது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. அதை இந்தப் போட்டோவை அப்புறப்படுத்துவதிலும் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்று குத்தலும் கோணலுமாக ஒருமுறை கூறியிருக்கிறான் சாரங்கன். அதிலிருந்து அவள் அதை அந்த இடத்திலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டாள். இன்று கூடத்தில் அபூர்வமாக அதையே பார்த்தபடி நிற்கும் கணவனைக் கண்டவன் அவனுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று அவளும் பார்த்தாள்.

பின்னால் வந்து நிற்கும் வனஜாவைப் பார்த்து விட்டு அப்பால் நகர்ந்தான் சாரங்கன்.

நிஜம் நகர்ந்தது. நிழல் தோன்றியது. மணக் கோலத்தில் அவளும் சாரங்கனும், கிட்டத்தட்ட பத்தாண்டுகளுக்குமுன் எடுத்துக் கொண்டது.

“பையன் பிரமாதமாக இருக்கிறானே! வேலைகூட ஏதோ பெரிய கம்பெனியில் என்று கேள்விப்பட்டேன். வனஜா, நீ ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலி” என்று திருமணத் துக்கு முன்பும், பின்னும் வந்து குவிந்த வாழ்த்துரைகள்!

“உனக்கு இருக்கிற அழகுக்கும், அறிவுக் கும் ஆண்டவனுக்குப் பார்த்துக் கொடுத்த நிதியடியம்மா இது. நன்னா இருங்கோ, குடியும் குடித்தனமுமா குடும்பம் தழைக்கட்டும். பதவிசா இரு.” - வாழ்ந்து வளர்ந்து,

“உனக்கு, எந்தப் பொருளையும் சேக்கிரத்தில் நாசம் பண்ணுவதே வேலையாப் போச்சு. நாம ரெண்டு பேரும் ஒரே நாளில் தேப் பிரஷ் வாங்கினோம். என்னுடையது அப்படியே இருக்கு. உன்னுடையது நன்றாகத் தேய்ந்து விட்டது பார்.”

வளம் பெற்றுத் தளர்ந்த வயோதிக உள்ளங்களின் ஆசீர்வாதங்கள் -

இவை யொன்றும் அவள் வாழ்வில் நிலைத்து நிற்கவில்லை.

வாழ்வில் பெருமளவில் நம்பிக்கை மோசம் போய் விட்டான் அவள் !

ஒரு நாள் காலை வேலைக்குச் சென்ற கணவன் அதன்பின் போகவேயில்லை. சந்தேகங்களும் கேள்விகளும் எழுந்தபோது ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக் காட்டிவிட்டு மௌனமாகி விட்டான் அவன்.

அவன் வேலை போய் விட்டது. உடம்பை சொஸ்தமாக்கிக் கொண்டு வந்தால் மீண்டும் வேலை. அது எத்தனை காலமானாலும் சரி. இல்லை யென்றால் இல்லை.

கால வரையறைக்குள் தீர்க்கக் கூடிய பிணியா அது? ஊழிக் கூற்றை ஆழம் காண இந்த மனிதர்கள் யார்? அவன் பேசுகின்ற இறுமாப்பிலே இதைக் கண்டு உணர முடியுமா அவனால்?

காலடியில் சுற்றி வருகின்ற கூற்றின் வலியக் கோர விளையாட்டைக் குனிந்து பார்க்க அவனுக்கு வாழ்க்கையில் நேர மில்லாமலே போய்க் கொண்டிருக்கிறதே !

வனஜாவின் கேள்விக்குச் சாரங்கனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் எதைப் பதிலாகக் கூறுவான், அவனுக்கே தெரியாத போது.

ஏழைக் குடிலில் ராஜ வைத்தியம் நடந்தது. மருந்துகள் விதம் விதமாக ஏராளமாகக் குவிந்தன. எஞ்சியது, காலி மருந்து சீசாக்களும், காலி மனமுமேதான். தோல்வியும், தளர்வும்தான்.

பிறகு ஏற்பட்ட குடும்ப மாறுதல்களை நினைத்தால் இன்றுகூட வனஜாவுக்கு உடம்பு சிலிர்க்கும்.

நகைப்பு, நச்சரிப்பு, உதாசினம். அவர்களைத் தனிமைப்படுத்த நடந்த இடையறாத

சூழ்ச்சிகள். இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அவளிடத்தில் - கிளர்ந்த வைராக் கியம்.

“உன் வீட்டுக்காரனை அழைத்துக் கொண்டு நீ எங்கே வேண்டுமானாலும் போ” என்று எழுந்த வார்த்தைகள்-அந்தச் சவாலை ஏற்று அவள் வெளியேறிய நெஞ்சுரம் - எல்லாம் சாரங்கனுக்கும் தெரியும். உரம் பெற்ற அந்த உத்தமியின் நிழலில் அவன் இதுவரை குறை கண்டதேயில்லை தான். ஆனால் இயல்பான மனித மனத்தின் சபலத்தால் அவன் ஆட்டி அலைக்கப்படுகின்ற நேரங்களில் ஏற்பட்ட சிறுசிறு புயல். அதனால் அலைப்பறும் அமைதி. விடுபட்ட உறவு நிலை. விடுபடாத உறவுமுறை. பார்த்த முகம். பார்த்துத் தழைந்த முகம். நினைத்த நினைவுகள். நினைத்த நினைவின் அறுந்த இழைகள்.

தொட்டு நின்ற நிலை. தொடாமல் விலகும் நிலை. நெருங்கிய உள்ளங்கள். நெருங்காத ஸ்தூலம்! அணைப்பில் சுகித்த இன்பம், அந்த நினைப்பில் ஏங்கும் துன்பம். குமுறும் நெஞ்சம்; கோபமுறும் நெஞ்சம்.

“வனஜா !”

கணவன் சாரங்கன் பின்னின்று அழைத்தான்.

நொய்மையின்றி அவன் நகைத்தான் !

“ஏன், என்னமோ போல இருக்கிறாய்?”

காலையில் நெருஞ்சி முள்ளாகக் குத்திய வன் மாலையில் நெருங்கி வந்து கேட்டான்.

இதைப் போலப் பேதலித்த செய்கை களைத்தான் அவளால் மன்னிக்கவே முடிய வில்லை.

“வெறியை அடக்குங்கள். வாழ்க்கையில் அமைதி பெறலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே நகர்ந்தான்.

“நீ உன் உதாசினத்தை நிறுத்து. வாழ்வில் அமைதி பெறலாம்” என்றான் சாரங்கன்.

“தவறான கணக்கின் விடையும் தவறாகத் தான் வரும். சரியான முறையிலே ஒருவரை யொருவர் உணரவில்லையென்றால் விடிவே கிடையாது” என்றாள் வனஜா கொஞ்சம் சினத்துடன்.

“சம்பாதிக்கின்றோம் என்ற திமிர் உனக்கு. என்னை நீ அலட்சியம் செய்கிறாய். ஏனென்றால் நான்.... நான்.....”

“வேண்டாம். தயவுசெய்து அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். நான் உங்களை அலட்சியம் செய்யவேயில்லை. மனத்துக்குள் உங்களை நான் பூஜிக்கிறேன். காலையில் ஆபீஸ் புறப் படுமுன் உங்கள் கையால் மலர் சூடிக் கொள்ளும்போதுகூட நான் கடவுளிடம் என்ன வேண்டுகிறேன், தெரியுமா? ‘இறைவனே ! இப்படிப் பூச்சுட்டிக் கொள்ளும் பாக்கியத்தையாகிலும் எனக்கு நிரந்தர மாக்கு’ என்று. என் துடிப்பை நீங்கள் உணர மாட்டேன் என்கிறீர்கள். தயவுசெய்து நான் சொல்வதற்குக் கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுங்கள். மனசில் உள்ள அற்பமான ஆசைகளை விட்டொழியுங்கள். அதில் மட்டும் தான் வாழ்க்கை அடங்கியிருக்கிறதா? இல்லை, அது மட்டும் தான் வாழ்க்கையா? நாம் மீதி நாட்களை அமைதியுடன் கடந்தாக வேண்டாமா? எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? உங்களுக்கும் என்னைத்

தவிர வேறு யார்? உங்களுக்காக, உங்களை என் ஆயுள் உள்ளவரை காப்பாற்றிக் காக்க வேண்டியது என் கடமை என்று நினைக்க இடம் கொடுங்கள். வெளியில் சமுதாயத்துடனும், தூர விலகி நின்று வேற்றுமை காட்டும் உறவினருடனும் நான் எவ்வளவு போராட வேண்டியிருக்கிறது தெரியுமா? அந்த அலுப்பிலும் அசதியிலும் அயர்வோடு வீடு வரும் என்னை உங்களுடனும் போராடும்படியாக வைத்து விடாதீர்கள்.”

வனஜா துக்கத்துடன் நெஞ்சையடைக்க மேலும் பேசினாள்:

“நான் எதற்காக உங்களை அலட்சியப் படுத்த வேண்டும்? நான் இப்படியெல்லாம் சோர்வுடன் இருக்கிறேனே என்றால் அதற்கு நீங்கள்தான் காரணம். நீங்கள் இந்தமாதிரி கோபதாபங்களையும், அற்ப மோகங்களையும் விட்டு விட்டு இருங்கள். சொர்க்கத்தை என்னால் இங்கே கொண்டு வர முடியும். அதற்கு நீங்கள்தான் வழி செய்து தர வேண்டும். நான் சம்பாதிப்பதில் எனக்குச் சிரமமோ, அயர்வோ, வருத்தமோ கொஞ்சம் கூட இல்லை. ஆனால் என் பிரயத்தனங்கள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள்தான் அடிக்கடி கலைத்து விடுகிறீர்கள்.

“என் அமைதி, என் அபிலாஷை, என்று எதையும் நீங்கள் மதிப்பதே யில்லை.”

அமைதியிழந்த வனஜா சாரங்கனிடம் தன் உள் நெஞ்சத்தைத் திறந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வனஜாவின் வார்த்தைகள் சாரங்கனுடைய புகை படிந்த இருட்டு நெஞ்சின் கதவுகளை “மெதுவாகத் திறந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அவன் அயர்வுடன் வெளியே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

தவறான வழியிலே வளர்த்துக் கொண்டு விட்ட தன் எண்ணங்களை நேர்வழிப்படுத்த அவன் இது நாள்வரையில் முயற்சி செய்ய வில்லை. அந்தத் தவற்றை அவன் இப்பொழுது உணர்ந்தான்.

பையில் இரண்டு ரூபாய் நோட்டு இருந்தது. பிரகாசமான ‘நியான் ஸைன்’ விளக்குகளோடு எதிர்ப்பட்ட ஹோட்டலைப் பார்த்தான். அப்பொழுது இருந்த நிலையில் ஒரு கப் காப்பி அருந்த வேண்டும் போலிருக்கவே வேகமாக அவன் கால்கள் ஹோட்டலை நோக்கி விரைந்தன.

ஹோட்டல் உள்ளே அடியெடுத்து வைக்கு முன் கால்கள் பின்னி நின்றன. உள்ளே செல்ல மனம் கூசியது. நுழை வாயிலில் தொங்கிய சிறு அறிவிப்புப் பலகையைக் கண்ணுற்றான்.

“பெரும் வியாதியஸ்தர்கள் கண்டிப்பாக உள்ளே பிரவேசிக்கக் கூடாது.”

முகத்தில் அடித்தாற்போல் வெட்க உணர்வோடு திரும்பி விட்டான்.

வீட்டில் வனஜா ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து விசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கண்களில் கண்ணீர் சுரந்து கொட்டக் கூடத்தில் வந்து நின்ற சாரங்கன், “என்னை மன்னிச்சுடு, வனஜா. ‘ஜன்மவினை’ இப்படியாகி விட்டது எனக்கு. வெளி உடம்புதான் இப்படியென்றால் மனமும் கூட ரொம்ப அழகிப் போய்க் கொண்டிருந்த நேரத்தில்

பிரச்னை

தீர்ந்ததா?

‘யயாதி’

ஒரு பத்திரிகையாசிரியர் துண்டு விழுந்த ஒரு பத்தியில் அவசரத்தில், நாலு வரி விளம்பரம் வெளியிட்டார்: “உங்கள் பிரச்னை எதுவானாலும் தீர்த்து வைக்கிறோம். உடனே எழுதுங்கள்” என்று.

பிறகு அவர் பத்திரிகையில் இடம் துண்டு விழும் பிரச்னை ஒருபுறமிருக்கத் துண்டைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு எங்கேயாவது போய்விடலாமா என்று கூட அவர் எண்ண நேர்ந்தது! வந்த பிரச்னைகளில் ஒருசில அந்த ஸ்ட்ரீட்ஸ்தில் இருந்தன.

1. எனக்கு 35 வயது. இன்னும் எனக்கு நல்ல வரன் அமையவில்லை. நானும் ஆபீஸில்தான் வேலை பார்க்கிறேன். கதை, கட்டுரைகளில் எழுதுகிற மாதிரி யாரும் காதலிக்க மாட்டேன் என்கிறார்களே!...

2. மூன்று குழந்தைகளும் ஏராளமான கடன் தொல்லைகளும் உள்ள நாங்கள் விவாக ரத்துச் செய்துகொள்ள விரும்புகிறோம். இந்தக் குழந்தைகளை நாங்களே கவனித்துக் கொள்கிறோம், கடன்களை ஏற்க ஏதாவது ஸ்தாபனம் முன் வருமா?

3. நானும் ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்க விரும்புகிறேன். மூலதனம் தரக் கூடியவர் யாருமுண்டா?... தாங்கள் முதல் கட்டுரை வழங்க முடியுமா?

4. நான் இப்போது பி.யு.சி. படிக்கிறேன். தினமும் காலேஜுக்குப் புறப்படும்போது பக்கத்து வீட்டுப் பையன் தொடர்ந்து வருகிறான். அவன் எஸ். எஸ். சி.தான் படிக்கிறான். நான் இந்த வருடம் பெயிலாகிவிட்டாருமா?

அதை நீ பதப்படுத்தத் தயாராக இருக்கே. உடம்புதான் இப்படியாகி விட்டது. உள்ளத்தையாவது நீ எனக்குப் பாதுகாத்துக் கொடு. எனக்கேற்பட்ட ஒரு தோல்வியை இன்னொன்றைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதன் மூலமாக ஈடு செய்து கொள்கிறேன்.”

நெடுஞ்சாண்கிடையாக அங்கே மாட்டியிருந்த சாமி படத்தின் முன்னால் விழுந்தான்.

இதைக் கண்ணுற்ற வனஜாவின் நெஞ்சம் புல்லரித்தது. ஆர்வத்துடன் அவள் அவன் அருகில் ஓடி வந்தாள். அவன் சிரித்துக் கொண்டே பின்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டான்.

இருளில் அவள் வாழ்க்கைப் பயணம் பயமின்றித் தொடர்ந்தது.

ஒலிபெருக்கியில் அருமையான நாதஸ்வர இசை பெருகிப் பரவிக் காற்றின் அணுக்களை இனிமையாக்கியது. வண்ண விளக்குகளும், ஒளி

சிந்தும் 'நல்வீரவு' என்ற எழுத்தும், வாழை மரமும் மாவிலையும் அலங்கரித்த பந்தலும் ஜனங்களைக் கவர்ந்து இழுத்தன. கல்யாண மண்டபமோ என்று ஒரு முறை நின்று பார்த்தவர்களை உள்ளே அழைத்தது வாசலில் இருந்த கரும் பலகையில் எழுதிய வாசகங்கள்:

"வீண நாதஸ்வரபிணி, பிரம்ம வித்யாராணி கலாவதிக்கு அரசாங்க விருது கிடைத்ததையும், வெளிநாட்டுக்கு நம் கலைப் பிரதிநிதியாகச் செல்லப் போவதையும் ஒட்டி ரசிகர் சங்கத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள பாராட்டு விழா.

அனைவரும் வருக.

ஸ்ரீமதி கலாவதியின் இசைக் கச்சேரியும் உண்டு....."

ஜரிகை அங்கவஸ்திரமும் பளீரென்று ஒளிவீசும் மில் வேட்டியுமாகக் காரிய தரிசி உள்ளுக்கும் வெளிக்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தார். நேரம் ஆக ஆகக்

விழா

கல்கி வெள்ளி விழா

ஸ்ரீபிரியா

கல்கி

கூட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டே யிருந்தது. கலாவதியின் இசை மகிமை அப்படி.

“வர வேண்டும்.....” பெரிய தொரு கும்பிடுடன் படகு போல் வந்து நின்ற கார் அருகே சென்று குழைந்தார் காரியதரிசி.

வெள்ளைத் தாமரை போல் மலர்ந்த முகம். அதில் வட்டமிடும் வண்டு போன்ற அழகான, அடக்கமான கண்கள், மலர்ந்த தாமரையின் மையத்தில் பிரியாத மொட்டாக, முகத்தில் எடுப்பான நாசி. அதற்குமேல் பரந்த நெற்றியில் தீச்சுடர் போலச் சிவப்புத் திலகம். மலருக்குக் கீழுள்ள தண்டு நீருக்குள் இருப்பது போல் உடலை மறைத்துத் தழுவி நின்றது ஒரு பட்டுச் சேலை. கழுத்து ஆபரணங்களோ, ஏன் ‘சோளி’யின் நிறமோகூடத் தெரியாமல் போர்த்தி நின்றது அது. மலர் அருகே மிதக்கும் இலைகள் போல இரு கரங்கள்

வெளியே தெரிந்தன; அழைத்தவரை வணங்கின. பட்டுப் பாதங்கள் மெல்லடி வைக்க உள்ளே சென்றாள் இசையரசிகலாவதி.

சுற்றியிருந்தவர்கள் தொடர்ந்தனர்.

“பூர்வ ஜன்மத்தில் நல்ல புஷ்பங்களை இறைவனுக்கு அர்ச்சித்திருப்பாள். இன்று அந்த விரல்கள் அப்படி இசை பேசுகின்றன...” பெருமூச்சு விட்டனர் பல ரசிகர்கள்.

“முகந்தில்தான் என்ன தெய்வீகக் கலை; குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. உண்மையில் இப்படிப்பட்ட கலைஞர்களால்தான் நம் கலா சாரம் உலகம் முழுதும் பெருமையடைய முடியும்.....” - இது ஒரு விமரிசனம்.

சிநு கதைப் போட்டியில் முன்னு வது பரிசு பெற்ற கதை

10

ஹால் நிரம்பி விட்டது. ஆனால் மந்திரஸ்தாயித் தந்தியை மீட்டினால் 'மைக்' கின்றி 'ரெய்' என்று மறுகோடி வரையில் சீராக ஒலிக்கக் கூடிய அமைதி!

காரியதரிசி ஜிப்பாக் கைகளைச் சரி செய்து கொண்டு மேடைக்கு வந்தார், வரவேற்புரை நிகழ்த்த. "நமது கலையரசியைப் பற்றி நான் அதிகம் கூறத் தேவையில்லை. கலைகளே பெண்மையின் தனித்தனத்தான் கையாளவேண்டிய பொக்கிஷம். அதிலும் இசைக் கலை இன்னும் மேன்மையானது. அதனினும் வீணவாதனம் என்பது தெய்வாம்சம் பொருந்தியது. அப்படிப்பட்ட ஈசுவரார்ப்பணமான வாத்தியத்தைக் கலை நுணுக்கங்களை நன்கு அறிந்து, ஒரு பெண்ணே அப்பியசித்து விட்டார். அப்போது இசையால் அவருக்குப் பெருமையா, அவரால் இசைக்கு மேன்மையா என்பது பற்றி என் போன்ற வெறும் கேள்வி ஞானம் மட்டும் உள்ள ரசிகனால் என்ன கூற முடியும்? இருந்தாலும் ஒரு வார்த்தை..... என் அறிவுக் கெட்டிய வரை அவர் வீணை வாசிக்கவில்லை. வீணை என்னும் மதலை, தன் மழலை மொழியில் தாயிடம் கொடுக்கிறது. ஆனால் அது அவருக்கு மட்டும் குழந்தையல்ல. இசையெனும் மதலை ஒவ்வொரு ரசிகனுக்கும் உடைமை. அதனால் 'தன் மதலையின் மழலை இனிதாகத் தெரிகிறது ரசிகர்களுக்கு.... இல்லை... அவர் விரல்களில் சரஸ்வதி நர்த்தனம் செய்கிறார். சுருதியும், தாளமும் அவருக்கு அடிமைகள். ஆனால் இத்தனை திறமையும் உள்ள அவரிடத்தில் இல்லாதது ஒன்றுண்டு. அதுதான் கர்வம்! இரசிகர்கள் ருசியறிந்து, நேரம் காலம் அறிந்து, இசைக்கும் இசையன்பர்களுக்கும், இசை மூதாதையர்களுக்கும் குறைவு ஏற்படா வண்ணம் 'விளையாடு'வதில் நம் இன்றைய பாராட்டுக்குரியவர் மிகத் தேர்ந்தவர். 'சுட்டி'க் குழந்தை 'பாண்டி'க் கோட்டில் தத்தித் தத்தி ஓடித் துள்ளிப் பறந்து வெற்றியடைவது போல் அவர் விரல்கள் மெட்டில் தாவிக் குதிக்கும். இன்னிசை பிறக்கும். அவர் அரசாங்க விருது பெற எத்தனை தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதற்கு ரசிகர்கள் கூட்டமே - உங்கள் வருகையே- அத்தாட்சி. அவர் வெளிநாடு செல்வது எத்தகைய பெருமை என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டுமெனில்....."

முன்னணியில் இருந்த ஒரு பெண் குழந்தை மாலை சூட்ட, மக்கள் அதற்குக் கைதட்டி ஆரவாரிக்க, அடக்கமாக ஒரு கும்பிடு போட்டபடியே 'மைக்' அருகில் வந்தாள் கலாவதி.

நெடிய உருவம்; உயரத்துக்கு ஏற்ற பருமன்; கம்பீரமான தோற்றம்.... கலாவதி நன்றிகூற முன்வந்தாள். "இறைவன் தந்த அருளாக என் விரல்கள் பேசுவது போல், குரலுக்குப் பேச வராது. இருந்தாலும் திடீரென்று முன்னேற்றப் பாதையில் 'என் அநுபவங்கள்' பற்றிக் கூறப் பணித்துவிட்டனர். என் முன்னேற்றமும், பெருமையும் வளர நான் அறிந்தது ஒரே இரகசிய வழி தான். அதுதான் இசையுலகில் நான் முதலடி எடுத்து வைத்த பாதை. அதை மட்டும் இரகசியமாகச் சொல்கிறேன் இன்று உங்களுக்கு.... அதில் ரஸமான பகுதியிருந்

தாலும் அது அன்று எனக்கு ஆணையிட்டவரின் பெருமை." - கலாவதி தன் இனிய குரலில் ஆரம்பித்தபோது பல 'காமிரா'க்கள் 'கிளிக்'கென்றன.

"இத்தனை புகழுக்கும், பெருமைக்கும் நான் உரியவளே அல்ல என்பது முதல் இரகசியம்....."

'ஆகா!' - முன்வரிசை ரசிகர்கள் சிரக்கம்பம் செய்து அவள் தன்னடக்கத்தை வியந்தார்கள்.

"தெய்வ சங்கல்பம் என்று நாம் சொன்னாலும் அந்தத் தெய்வம் நம் முன் ஏதோ ஓர் உருவத்தில்தான் வந்து நமக்கு வழி காட்டுகிறது. அத்தகைய அவதாரமாக எனக்குக் காட்சி அளித்தவர் என் குருநாதர் 'சுப்பிரமணியம்' அவர்கள்தான். ஆம், அவர்தான் என்னை, 'இந்த வழியில் போ' என்று கை காட்டியவர். அவரை உங்களில் பலருக்குத் தெரிந்திராது. ஏனெனில், அவர் சுமார் கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியவர். அத்துடன் இன்று போல் அன்று கலைஞர்களை விளக்குப் போட்டுக் காட்ட ஆட்கள் இல்லை! குடத்து விளக்காகவே வாழ்ந்தவர் அவர். இன்றும் எங்கோ ஓரிடத்தில் அப்படித்தான் அவர் 'இருப்பார்' என்று நான் சொன்னால்.... அதென்ன இருப்பார் என்ற ஹேஷ்யச் சொல் என்று கேட்பீர்கள். ஆம், அவரைப் பற்றி நான் அறிந்து இருப்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதன்பின் நான் பல குருக்களை ஆசிரயித்தாலும், ஏன் இன்னும்சுட என்னை விட அநுபவஸ்தர்களைக் கண்டு விட்டால் அவரிடம் ஒரு மணி நேரமாவது பாடம் கேட்கும் வழக்கம் என்னிடம் இருந்தாலும், என் ஆதி குரு அந்த சுப்பிரமணியத்துக்கே, அந்தக் கண் காணாத தெய்வத்துக்கே என் பெயர், புகழ், பெருமை எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணித்து அஞ்சலி செய்கிறேன். அதுதான் அவருக்கு என் குருதட்சணை....." உணர்ச்சி வசப்பட்டதாலோ, குரு தியானத்தாலோ ஒரு கணம் கலாவதி தன் கண்களை மூடித் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

கலாவதி தன் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு ஒரு முறை கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டுத் தொடங்கினாள். இயற்கையாகப் பிரவசித்தது பேச்சு.

"வா, அம்மா... குழந்தை! வீணை கற்றுக் கொள்வதற்கு உனக்கே ஆசையா? அல்லது அம்மா சொல்கிறாளே என்று வந்து உட்கார்ந்து விட்டாயா?" இதுதான் சுப்பிரமணியம் தம் எதிரே உட்கார்ந்த குட்டி சிஷ்யை கலாவை அறிமுகம் செய்து கொண்ட விதம்.

"எனக்கேதான்... ஆசை." இரு கரங்களின் விரல்களையும் பிணைத்தபடி தலைகுனிந்து நின்றாள் கலா.

"ம்.... சரி..... உனக்கென்ன வயது?"

"பதினான்கு....."

"வீணை மகாமக வாத்தியம், அதாவது பன்னிரண்டு வருஷங்கள் குறைந்த பட்சம் பயிலவேண்டிய கலை என்பார்கள், தெரியுமா?" குழந்தை கலா விழித்தாள்.

"அதாவது இதைக் கல்யாணப் பாட்டாக்கி, நாலு வர்ணம் பதினைந்து கீர்த்தனம் ஆனதும் பெண் பார்க்க இரண்டு பாட்டுப்

பாடி விட்டுப் பின் உறையிலிட்டு மூடி உன் புக்ககத்தினர் வீட்டு மூலைக்கு அலங்கார மாக்கிவிடக் கூடாது. இந்த வாத்தியத்தை. பின் இது உன் பெண் பெரியவளானதும் அதே போல உன் வழியில் கற்பித்துச் சீதன மாக்கிவிடக் கூடாது” என்கிறேன்.

கலாவுக்கு இன்னும் புரியத்தான் இல்லை. இருந்தாலும் தலை ஆட்டினாள்.

“என்ன இப்படிச் சொல்லி விட்டீர்களே” என்று பெண்ணைப் பெற்றவள் அப்போது குறுக்கிட்டாள்.

“ஆமாம், அம்மா! அதுதான் என் நிபந்தனை. நான் வெறும் டியூஷனுக்கு வரும் வாத்தியார் அல்ல. என் பெயர் சொல்ல ஒரு சிஷ்ய பரம்பரையைத் தேடும் வித்துவான். குழந்தையின் ஞானத்தையும், ஆசையையும் பற்றி என் நண்பர் கிருஷ்ண பாகவதர் கூறிய தாலும், உங்கள் குடும்பத்தில் சங்கீத வாடை இருக்கிறது என்பதாலும்தான் நான் சம்மதித்தேன்.” சுப்பிரமணியத்தின் பேச்சு வீணை சாதகம் போல் கடுமையானதுதான்; ஆனால் உண்மை சுவாரசியமாக இருந்தது.

கலாவின் தாய் வாய் திறக்கவில்லை. புத்தம் புது வீணையைக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டு ஒரு பிறந்த குழந்தையைத் தூக்குவது போல் மெல்லக் கையிலெடுத்து ஏந்தினார் குரு. முதலில் தம் விரல்களை மீட்டி ஒரு விநாயகர் துதி, சரஸ்வதி சுலோகம் வாசித்தார். அதன் பின் தயாராயிருந்த எதிர் வீணையைத்தான் எடுத்துக் கொண்டு புதியதை சிஷ்யையிடம் கொடுத்தார். பயபத்தியுடன் அதை வாங்கிக் கொண்டாள் கலா.

பாடம் ஆரம்பித்து இரண்டு வருஷங்களாயின. ஏதோ ஓரளவுக்கு வாசிக்கக் கை பழகி விட்டது. ஒரு நாள் நண்பர் வீட்டில் வாசித்தாள் கலா. அவர்கள் ஒரு சரஸ்வதியின் வெள்ளிப் படத்தைப் பரிசளித்தனர்.

“கலா, படம் ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறது, இல்லையா?” வாத்தியார் சுப்பிரமணியம் கேட்டார் வீணையை மீட்டியபடி.

“ஆமாம், ஸார்! உங்கள் ஆசிரியருந்தால்....” இப்போது கலா சற்றுத் தைரியமாகப் பேசினாள் அவரிடம்.

“என் ஆசி உனக்கு என்றும் உண்டு. ஆனால் கலா, கலை என்பது கட்டட வேலை அல்ல, அஸ்திவாரம் முதல் ஒவ்வொரு தளம் கட்டும் போதும் அதை எல்லாரும் பார்க்க! பூரணமான கலைதான் பிரகாசிக்கும். அரைகுறையாக அதை வெளிப்படுத்துவது கலைஞனின் ஞானத்தை மட்டும் அல்ல, கலைக்கும் மதிப்பைக் குறைத்து விடும். நாலு ராகம் ஆலாபனை, எட்டு கீர்த்தனை ஆனதும் ரேடியோ ஆடிஷனுக்கு மனுப் போடும் பாடகி அல்ல நீ! புரோகிராமங்களுக்குத் தக்கபடி பாடம் பண்ணி வைப்பவன் அல்ல நான். உன்னை நான் அப்படித் தயார் செய்யவில்லை. நீ சங்கீதத்தின் நேர் வாரிசு. உன் இசையைக் கேட்டு ரசிகர்கள் தானே வரவேண்டும். நீ இசையை மீட்டி அவர்களை வலுவில் அழைக்கக் கூடாது. அதாவது உன் கலை பூரணத்துவம் பெறுமுன் நீ அதை வியாபாரப் பொருளாக்கி விடாதே என்று எச்சரிக்கிறேன்....” உணர்ச்சியுடன் பேசினார் குரு.

கலாவுக்குப் புரிந்தது. ஆம், மின்னி அழைக்கும் அவசரப் பரிசுகள் கலைஞனின்

“கேரள கைவினைக் கலைஞர் ஒருவர் ஒரு சின்ன குண்டுமணிக்குள் முந்துறு யானைகளைச் செய்து உள்ளே வைத்திருந்தாராம். அடேயப்பா! குண்டுமணி எங்கே....யானை எங்கே.....!”

“போதும் வாயை மூடுங்கோ. எதை எதை எங்கே பேசணும்கற வியவஸ்தையே இல்லை உங்களுக்கு!”

ஞானத்தை அரைகுறையாக்கி, இசையை விடப் பணத்தில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்து பின் கலைஞன், அவன் புகழ் எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் என்று நினைத்தார் அவ ஞடைய குருநாதர்.

பாடம் கேட்க ஆரம்பித்து ஆறேழு வருஷங்கள் ஓடி விட்டன. இதற்குள் ஓரளவு நன்றாகவே வாசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் கலா. ஏன், சுப்பிரமணியமே அவளைக் கலை வாணியின் அம்சம் என்று புகழும் அளவுக்கு அவள் திறன் பரிமளித்தது. இயக்குவிக்க நல்ல ஆசான் இருக்கும் போது அவள் உற்சாகம் தானாகப் பெருகியது. வீட்டில் தலயாணப் பேச்சுத் தொடங்கியது. ஆனால் அவள் மறுத்து விட்டாள். படிப்பும், முடிந்த தால், இரவு பகல் பாட்டு..... ப ந்தான்! விரல்கள் கறுப்பேறிக் காய்த்து விட்டன. கண்கள் கற்பனையில் லயித்து, விரல்களை விரட்டித் தனி ஒளி பெற்று விட்டன. இந்த நிலையில்தான் அவன் தந்தையின் நண்பர் ஒருவர் வந்தார். ஒரு சினிமாப் படாதிபதியாம் அவர். பாவம், ஏதோ பிதுரார்ஜிதச் சொத்தை வைத்துக் கொண்டு ‘சீப்’பாகப் படம் எடுக்க நினைத்தார். ஒரு படம் முழுசாக எடுத்து அநுபவப்பட்டிருந்தார். எத்தனை தூரம் வெற்றி பெற்றாரோ! இப்போது உதயணன் - வாசவதத்தா எடுக்க நினைத்தார். புராணப் படங்களுக்கு மவுசு இருந்த காலம் அது.

கதாநாயகியாக ஒப்பந்தமானவன் வீணை பயிலவில்லை. அவன் வீணையுடன் பாவனை செய்ய, பின்னணியில் இசைக்க நண்பர் என்ற முறையில் கலாவின் தந்தையை உதவிக்கு

கான்பூரில் பிச்சைக்காரர்களுக்கு மாதவருமா
ளம் 700 அல்லது அதற்கு மேலேயே கிடைக்கிற

தாம். கான்பூரில் நகரத்
தின் வசிக்கும் மக்களின்
எண்ணிக்கை பதினைந்து
இலட்சமாகும். அதில்
பதினையாயிரம் பேருக்கும்
மேலாகப் பிச்சை வாங்
கியே பிழைப்பு நடத்து
கிறார்கள். - ஒரு சர்வே
ரிப்போர்ட்டிலிருந்து

நாடினார் அவர். கலா பின்னணியில் வீணை
வாசிக்க வேண்டுமாம்! அவளும் பயிற்சி
மாணவிதானே! சினிமா என்றதும் சற்றுத்
தயங்கிய பெற்றோர், பின், மகள் முகமோ
பெயரோ தெரியாது. வெறும் வீணைதான்
ஒலிக்கும். கணிசமான தொகையும் வரும்
என்றதும் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால்
அவர்களுக்கு உள்ளூறப் பயம்தான் சுப்பிர
மணியம் என்ன சொல்வாரோ என்று.....!
சந்தர்ப்பம் சாதகமாகவே அமைந்தது.

சுப்பிரமணியம் மங்களுரைச் சேர்ந்தவர்.
கலை, இசை என்றே நினைத்துக் காலத்துக்கு
ஏற்பப் பிழைக்கத் தெரிந்தவர். ஒரு கலைக்
குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஏதோ ஓர் அலை
யால் ஒதுக்கப்பட்டுத் தென்நாடு வந்தவர்.
கலாவின் அதிர்ஷ்டம், இசையை இறைவனைப்
போல் அவள் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்கச்
செய்த வழி காட்டியானார். ஆனால் அவர்
குடும்பத்தில் திடீரென்று ஒரு சுழல் ஏற்பட்
டது. பெற்றோர்கள் மறைந்தனர். வயது
வந்த சகோதரிகளின் பொறுப்பு அவரைச்
சார்ந்தது. அத்துடன் அப்போதுதான் அவர்
புகழை அறிந்த பழைய அரச வம்சத்தினர்
அவரைத் தங்கள் குடும்பத்தில் ஆசானாக
ஏற்று ஊருக்கே வரவேற்றனர். அவர்
போக வேண்டியவரானார்.

ஆனால்.... அவர் புறப்படும் தினம், பெற்
றோர்கள் இரகசியமாகச் செய்த ஒப்பந்தம்
நெஞ்சை உறுத்த, கலா அந்தக் கடைசி
நிமிஷத்தில் அதை உடைத்து விட்டாள்.
சினிமாவுக்கு 'விரல் கொடுப்பது' சம்பந்த
மாக அவர் ஆலோசனையைக் கேட்டாள்.

அவ்வளவுதான், சுப்பிரமணியம் எப்படி
ருத்திரமூர்த்தியானாரோ! "கலா, உன் விரல்
மீது ஆணை. நீ அந்த வழிக்குப் போகாதே.
உண்மைக் கலைஞனுக்கு அது ஒரு கல்லறை.
கலையைப் புதைக்கும் படுகுழி அது. 'பணத்
தைக் காட்டி ஆலை மயக்கும் நஞ்சு அது.
இரவல் கொடுப்பது விரலைத்தானே என்று
ஆரம்பித்து பின் ஒவ்வொன்றாய்ப் பறி
கொடுத்து விட்டு நிற்பாய். அது உன் சொந்த
விஷயம். ஆனால் கர்ணனுக்குத் துரோணர்
இட்ட சாபம் போல் கடுமையாகக் கூறு
கிறேன். என் விருப்பத்தை மீறிக் கலையைக்
காசுக்கு நாசமாக்காதே..... கலை அழியும்;
இன்று மெட்டிலே துள்ளி ஓடும் உன்
விரல்கள் ஒரு மீட்டலில் உள்ளத்தைக் குளிர்
விக்கும் விரல்கள், ஒரு நாள் உண்மையாகக்
கலாதேவியின் பரிபூரண அனுக்கிரகத்துக்
குப் பாத்திரமாகப் போகிறது. அந்தக்
கரங்களைத் தெய்வத்தை வணங்க மட்டும்
கூப்பிக் குவித்தால் நல்லது. அத்தனைதான்
சொல்வேன்....."

கலா தலைவணங்கினாள். வீட்டில் எல்
லோரும் எதிர்த்தனர், அவள் முடிவை.
ஆனால் குருவின் ஆணை. அவர் விரலை ஆட்டித்
தடுத்த பாதை, விரல்கள் மீது இட்ட ஆணை.
கலா மீற விரும்பவில்லை.

கூட்டத்தினர் 'கடகட' வென்று கைதட்டி
ஆர்ப்பரித்தனர். 'ஆகா, என்ன பக்தி. அது
தான் குருகுல வாசம். இல்லாளிட்டால்
வித்தை பலிக்குமா?' என்றனர். மெய்
சிலிர்த்து ஒருகணம் நின்ற கலாவும் சமாளித்
துக் கொண்டு தன் வீணை மேடையில் இருந்த
பக்கம் நோக்கிக் கரம் கூப்பி வணங்கினாள்.

"அன்று ஆணையிட்டுச் சென்றவர்தான்.
அதன்பின் சுப்பிரமணியத்தைப் பற்றி
எனக்கு ஒரு செய்திகூடத் தெரியவில்லை!
இடையே எங்கேயோ வாழ்க்கையின் அலை
களால் அலைக்கப்பட்டேன் நானும். ஆனால்
என் இசை மட்டும் அப்படியே காற்றின்
அலைகளில் பரவி இரசிகர்களின் உள்ளத்தில்
தங்கி விட்டது. இன்னும் நான் தந்தியில்
என் விரல்களை ஓடவிடும் போது எங்கோ உரு
வாக, அருவாக என் இசையைக் குருநாதர்
கேட்கிறார் - இது நான் பழக்கிய விரல்கள்
என்று ஆனந்தபரவசம் அடைகிறார். - என்று
மானசீகமாக மகிழ்கிறேன். அந்த அவர் நினை
வின் தூய நிழலில் நான் விரல்களை இயக்கு
கிறேன். என் கற்பனை அவர் ஆசியாக மலர்
கிறது; துள்ளும் ஸ்வரங்களில் அவர் பேசு
கிறார். இது அவர் தந்த செல்வம். அவர்
கூலிக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. நானும்
வெறும் சிஷ்ய பாவத்துடன் மட்டுமின்றி
அதை வரப்பிரசாதமாகவே ஏற்றேன்.

"அன்று என் பாதை பிரிந்திருந்தால்,
பணத்துக்காக என் தந்தையின் நண்பருக்
குப் பணிந்திருந்தால் இன்று, சினிமா உலகில்
கால் வைத்த பல பிரமுகர்களின் சமாதிக்
கு மலர் தூவத்தான் இந்த விரல்கள் பயன்
பட்டிருக்கும். அல்லது எனக்கும் அதே கதி
வந்திருக்கும். அந்த அளவில் 'சினிமாக்காரி'
என்று எனக்கு மக்கள் கூடலாம்! ஆனால் அது
வெறும் 'கூட்டம்' தான்! ரசனையுள்ள நாலு
பேர்கள், நல்லதொரு சங்கீதத்தை ஈசு
வரார்ப்பணமான செல்வம் என்று வழிபடக்
கூடிய நாலு பேர்கள் என்னைக் கௌரவித்
தாலும் போதும். அதன் மதிப்பு பெரிது
என்பது என் சித்தாந்தம். இப்போதும்
வெளிநாடுகளுக்குச் செல்வது என்பது
எனக்கு அத்தனை விருப்பமில்லைதான். நம்
கலையின் நளினத்தை அவர்கள் எந்த அளவு
உணர்வார்கள் என்பதிலும் ஐயம்தான்.
ஆனாலும் நம் நாட்டுக்கு, நம் போன்ற
கலைஞர்களுக்கு ஒரு பெருமை தர, அங்கும்
உள்ள நம் இந்தியச் சகோதரர்களுக்காக,
என்னைப் பெற்ற பொன்னாட்டுக்கு ஒருகடமை
யாகத்தான் செல்கிறேன். இன்றும் என்னைப்
பலர் சினிமாவிலும், பல விளம்பரங்களி
லும் இழுத்துப் போட முயல்கின்றனர்.
ஆனால் அதோ என் கண்களுக்கு எதிரே
எப்போதும் என் குருநாதரின் விரல்கள்
'மக்களின் தூய ரசனையைத் தவிரப் பணத்
துக்குக் கலையை விற்காதே.....' என்று
ஆணையிட்டு என்னைத் தடுத்தாட்கொள்
கின்றன. அவருக்கு என் அஞ்சலியை மீண்டும்
ஒரு முறை செலுத்தி அவர் ஆசியால் எனக்குக்

கிடைத்த ரசிகப் பெருமக்களான உங்களை
யும் வணங்குகிறேன்.....”

கலாவதி அமர்ந்தபின்னும் ஐந்து நிமிஷங்க
ளாயின கரகோஷம் அடங்க.

தலைமை வகிக்க வந்திருந்த மந்திரி தமது
வழக்கமான பல்லவி பீடிகைகளுடன் பேச்
சைத் தொடங்கினார். காரியதரிசி மாலைபட்டு
அவருக்கு மரியாதை செலுத்தினார். இசை
யரசிக்குப் புகழ் மாலையுடன் அவர் பேச்சை
முடிக்குமுன் காரியதரிசி மேடைக்குப் பின்
ஓடினார், அடுத்துப் பேச விருந்த தேவ
சேனாதிபதியை ‘ரஸிகர்கள்’ மத்தியிலிருந்து
அழைக்க. ஆனால்.... ஆனால்.... முன்வரிசை
யில் இடமளித்தும் தம் நண்பர்கள் கோஷ்டி
யுடன் சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்த அந்தப்
பிரபல இசையமைப்பாளர் எங்கே? அவ
ருக்கு என்ன கோபம்.... அதோ....!

“சார்... சார்....” வாசல்புறத்தை வேக
மாகக் கடந்த அவரைத் தேடிப் பிடித்து
நிறுத்தினார் காரியதரிசி. அவர் மனத்தில்
ஆயிரமாயிரம் பீதிகள். சினிமாவைப் பற்றி
இப்படிப் பேசியிருக்கக்கூடாதுதான் கலையரசி.
அதுதான் தேவசேனாதிபதின் கோபமோ?

“சார். ஏதோ அவரவர் தன் தொழிலைப்
பற்றி அப்படித்தான் பேசுவார்கள். அதற்
காகத் தாங்கள் தவறாக எண்ணிக் கோபித்துக்
கொள்ளக் கூடாது. வாருங்கள் சார்! ரசிகப்
பெருமக்கள் ஏமாந்து விடுவார்கள், தங்களைக்
காணாமல்.....” - காரியதரிசி அழைத்தார்.

“சே, அட்டா! இதென்ன, காரியதரிசி
சார், ஓர் அவசர காரியம் அதுதான்...”
வைர மோதிரம் டாலடித்த கைகளைக்
கூப்பி விடைபெற முயன்றார் தேவசேனாதிபதி.

“அவரை அறிமுகம் செய்து கொள்ள
விரும்பினீர்களே, சார்! சற்று அதிக நேரம்
தான் அவர்கள் பேசி விட்டார்கள். தங்களுக்குத்
தாமதமாகி விட்டது. இருந்தாலும்
அதை நீங்கள் வேறுவிதமாக.....”

“அட்டா.....! அபசாரம்! அவர்கள்
பேச்சை நீங்கள் அப்படிக் கூறுவதா, காரிய
தரிசிவாள்! அது அத்தனையும் சாரம், சத்
தியம். சார், அதன்பின் இனி என் பேச்சு
எடுபட முடியாதுதான். மற்றொரு முறை
வருகிறேன். தவிர திடீரென்று ஒரு மெட்டு
நினைவு வந்தது மக்களின் கரகோஷ ஒலியில்!
நானே ரிக்கார்டாக வேண்டிய பாட்டு,
தீபாவளி ரிலீஸ் படம். புறப்பட்டு விட்
டேன், உடனே. நன்றி....வணக்கம்....” -
காருக்குள் ஏறி அமர்ந்து கதவைப் படை
ரென்று சாத்திக் கொண்டார் தேவசேனாதிபதி.
இது ஒரு விசித்திரப் பிரகிருதி! அல்லது கலைக்கு
இதுவும் ஒரு திருக்கோலமா என்பது போல்
திகைத்து நின்றார் காரியதரிசி!

டிரைவர் பாய்ந்து தன் ஸீட்டுக்குள் ஏறி
அமர்ந்தான். கார் புறப்பட்டது.

சினிமா உலகில் மின்னுமளவு அந்தஸ்தும்
பொருளாதாரமும் உயர்ந்துவிட்ட இசை
யமைப்பாளர் தேவசேனாதிபதியை ஆறேழு
வருடங்கள் முன்வரை யார் அறிவார்? சினிமா
உலகில் பலரைப் போலத் திடீரென்று உதித்த
ஒரு தாரகை அவர். அவரை அன்றும் அறிந்த
வர் இல்லை. நாளையும் நினைக்கப் போகிறவர்
இல்லை. ஆனால் அன்றும் இன்றும் அறிந்தவர்
முன், அறிந்து வணங்குபவர் முன் தம்மை

● கோபத்தில் மனிதன் குரல் உயர்த்தும்
பொழுது அவன் பெரும்பாலும் தாழ்ந்து
போகிறான்.

நிந்தனைக்கு!

● அறிவாளிகளை அறியாதவர்கள் என்று
சாதிக்கும் முயற்சி முட்டாள்தனத்துக்குச்
சரியான பாதுகாப்பு. - மயிலன்

அறிமுகம் செய்து கொண்டு வைரங்கள்
மின்னும் கூழையோடித் தடித்துவிட்ட தம்
விரல்களை எடுத்துக் கரம் குவித்து வணங்க
அவருக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? என்ன
அறிமுகம் வேண்டியிருக்கிறது?

வீணையை மீட்டும் கலாவின் விரல்கள்,
“அதோ.... அதோ என் குருநாதரின்
விரல்கள் என்னை ஆணையிடுகின்றன....”
என்று சுட்டிக் காட்டியதை நினைத்தார்,
மியூஸிக் டைரக்டர் தேவசேனாதிபதி.

ஆனால் இசையின் பிறப்பிடமான, தூய்
மைக்குப் பிறப்பிடமான ஆதார சுருதியை
மறந்த விரல்களும் அவையேதாம் என்பது
யாருக்குத் தெரியும்? வீட்டில் தூசி படிந்து
தந்தியறுந்து மூலையில் கிடக்கும் தம் வீணையை
நினைத்தார் தேவசேனாதிபதி. அன்று அதை
மீட்டிய அவரது விரல்கள் இட்ட ஆணையில்
இன்று ஓர் ஆத்மா சங்கீதத்தின் ஜீவநாடியில்
தெய்வீகமாக ஐக்கியமாகி விட்டது.

கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கலாவதி
மானசீகமாகத் தன் குருவை வணங்கிவிட்டு
வீணையைப் பிறந்த குழந்தை போல் அலுங்
காது எடுத்து மடி மேல் இருத்தி விரல்களால்
மீட்டுவதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தார்.
சினிமா உலக இசையரசர் தேவசேனாதிபதி.

அவர் கண்கள் கலங்கி ஒரு சொட்டு நீர்
விழிக் கடையில் தேங்கியது. அதை விரல்
களால் அழித்தார் அவர். அந்த விரல்களை
ஒரு கணம் நோக்கினார். “குழந்தாய், உன்
பாதை சரியானது என்று வாழ்த்தி ஆசி கூற
‘டிப் டப்’பென்று ஆங்கில மெட்டு, ஹிந்தி
ட்டூன், தமிழ்ப் பாட்டு என்று தாளமிட்டுக்
கதம்ப இசையமைக்கும் இந்த விரல்களுக்கு
இனி உரிமை இல்லை!..... என் அறிமுகம்கூட
உனக்கு வேண்டாம்.”

அவள் நினைத்ததுபோல் அவர், உருவ
மாகவோ, அருவமாகவோ வாழ்த்தும் நல்ல
தொரு குருநாதனாகவே அவளுக்கு இருக்
கட்டும். அவளுடைய குரு இசைக் கலைஞர்
சுப்பிரமணியம்தான். இது தேவசேனாதிபதி!
இசையின் வெறும் கூடு!

மானசீகமாகத் தெய்வீகக் கலைக்குத் தலை
வணங்கியவர், ‘ரெஸ்டாரெண்டுக்கு ஓட்டு!’
என்று கூசாமல் டிரைவருக்கு ஆணையிட்டார்.
கலாவதியின் விரல்கள் இசைகூட்டிய நேரத்
தில், தமது விரல்களிடையே சிகரெட்
புகையத் தம்மை மறந்து எங்கோ லயித்திருந்
தார் அந்த ஆணையிட்ட விரல்களுக்கு உரியவர்!

[கந்தசாமி குளித்துவிட்டு உணவருந்த உட்காருகிறார் சமையல் அறையில். அவர் மனைவியைக் காணும்.]

கந்த: கமலா!... கமலா!...

[மனைவி வருவதற்காகச் சிறிது நேரம் காத்திருந்து பார்க்கிறார். மனைவி வருவதாகக் காணும். அதனால் குரலை இன்னும் உயர்த்தி, 'கமலா' 'கமலா' என்று கத்துகிறார். அவர் மகன் சுந்தரம் வருகிறான்.]

சுந்தரம்: ஏம்பா இப்படிக் கத்துகிறீர்கள்? அம்மா இப்போது வர மாட்டாள். ரொம்ப 'பிஸி'யாக இருக்கிறாள்.

கந்த: அவள் எப்போதுதான் 'பிஸி'யாக இல்லை? என்றைக்கு எனக்கு ஒழுங்காக ஆபீஸ் நேரத்துக்குள் சாப்பாடு போட்டிருக்கிறாள்? (கோபமாக) கமலா! கமலா!...

[அவர் மனைவி கமலா சாந்தமாக வருகிறாள்.]

கமலா: எதற்கு இப்படி வீடு இடிந்து விழுவது போல் கத்துகிறீர்கள்? இப்பொழுது என்ன 'சுடி' முழுகிப் போய்விட்டதாம்?

கந்த: தினமும் ஆபீசுக்கு 'லேட்'டாகப் போனால் குடி முழுகித்தான் போய்விடும்.

கமலா: நீங்கள் நேரத்தோடு ஆபீசுக்குப் போவதை யார் தடுத்தார்கள்? போவது தானே?

கந்த: போவதா? நீ சாப்பாடு போட்டால் தானே போக முடியும்?

கமலா: இன்னிக்கு வீட்டில் சமையல் கிடையாது.

கந்த: ஐயோ! ஏன்? நேற்றுத்தானே ரேஷன் வாங்கிப் போட்டேன்?

கமலா: யார் இல்லை என்றார்கள்?

கந்த: பின்னே?

சுந்தரம்: பின்னே என்னப்பா. சமையல் இல்லை. எல்லாரும் ஹோட்டலில்தான் சாப்பிட வேண்டும்.

கந்த: நீ சும்மா இருடா. ஏன் கமலா சமையல் செய்யவில்லை?

கமலா: நேற்று எங்க 'லேடீஸ் கிளப்'லே ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தோம். கிளப்

அங்கத்தினர்கள் யார் வீட்டிலும் இன்று சமையல் இல்லை.

கந்த: உன் கிளப்புக்கும் என் சாப்பாட்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

கமலா: ஏன் இல்லாமல்? நீங்க ஆபீஸிலே ஆறு நாள் வேலை செய்தால் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு நாள் லீவு கொடுக்கிறார்கள் அல்லவா? ஆனால் வீட்டில் அப்படிப்பட்ட லீவு ஏதாவது உண்டா? வருஷம் 365 நாளும் மாடு போல் உழைக்க வேண்டுமா?

கந்த: இதுவும் நல்லாத்தான் இருக்குது. இந்த ரேட்டிலே 'காஷுவல் லீவு', சிக் லீவு, பிரிவிலெஜ் லீவு'ன்னு கூட ஆரம்பித்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே.

சுந்தரம்: கட்டாயம் ஆரம்பிக்கத்தான் போறாங்க.

கந்த: அடேய் முந்திரிக் கொட்டை! மூடுடா வாயை. கமலா, இதெல்லாம் என்ன விளையாட்டு?

கமலா: விளையாட்டா! நிஜமாகத்தான் சொல்றேன். திங்கட்கிழமைதோறும் மனைவி களுக்கு விடுமுறை. அதையொட்டி இன்றைக்கு வேலை நிறுத்தம்.

கந்த: இப்படித் திடீர்னு நோட்டீஸ் தராமல் ஸ்ட்ரைக் செய்தால் எப்படி கமலா?

சுந்தரம்: நாட்டிலே வேலை நிறுத்தம் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் நோட்டீஸ் தருகிறார்களா

அப்பா? அப்படி நோட்டீஸ் கொடுத்தால் வேலைநிறுத்தத்தின் வேகம் குறைந்துவிடாதா? எதிர்பாராதபோது வேலைநிறுத்தம் செய்தால்தான் ஒரு திடீர் அதிர்ச்சி ஏற்படும், இப்போ உங்களுக்குச் சாப்பாடு இல்லாத அதிர்ச்சி போல.

சுந்த: உன்னை விளக்கம் கேட்டார்களா? அது சரி, நீ ஏண்டா பள்ளிக்கூடம் போக வில்லை?

கமலா: அதைக் கேளுங்கள். நான் கிளப் வரை போய் வருகிறேன். ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்து விடுங்கள். (போகிறாள்).

சுந்த: திங்கட்கிழமை ஒருவேளை பட்டினி கிடக்கச் சொல்லி அரசாங்கம் சொல்லுது. அவுங்க தீர்மானத்தையொட்டி ரெண்டு வேளையும் பட்டினி கிடந்தாய் போச்சு. அது கிடக்கட்டும். நீ ஏண்டா பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை என்றால்?

சுந்தரம்: நாங்களெல்லாரும் ஸ்ட்ரைக் பண்ணிட்டோம்ப்பா.

சுந்த: ஸ்ட்ரைக்கா! ஏண்டா?

சுந்தரம்: இந்த வர்த்தியாருங்க ரொம்ப அக்கிரமம் செய்கிறாங்களப்பா.

சுந்த: என்னடா செய்கிறார்கள் அப்படி? சுந்தரம்: நன்றாகப் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நிறைய மார்க்குப் போடுகிறார்கள். மந்த புத்திப் பையன்களுக்கு மார்க்கே போடுவதில்லையப்பா!

சுந்த: இதுவும் நன்றாகத்தான் இருக்கிற தடா. படிக்காவிட்டால் எப்படிடா மார்க் போட முடியும்?

சுந்தரம்: நீங்களும் என்னப்பா அந்த வாத்தியார் போலப் பேசுகிறீர்கள்? 'உப் பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை' என்பது பழமொழியல்லவா? நாங்க கட்டும் பள்ளிக் கூடச் சம்பளத்திலிருந்துதானே அவர்களுக்குச் சம்பளம் தருகிறார்கள். அந்த நன்றி வேண்டாமா? நாங்கள் என்ன 'முதல் மார்க்கா' கேட்டோம். கேவலம் 'பாஸ் மார்க்' தானே கேட்கிறோம். அதுகூட முடியாதென்றால் நியாயமா? அதற்காக மந்த புத்திப் பையன்கள் எல்லாம் சேர்ந்து வேலை நிறுத்தம் செய்து விட்டோம்.

சுந்த: நிம்மதியாகப் போயிற்று. புத்தி சாவிப் பையன்களை வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தால் எல்லோரும் பாஸ் செய்வார்கள். பள்ளிக்கூடத்துக்கும் நல்ல பெயர்.

சுந்தரம்: அப்படி விட்டுவிடுவோமா? நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்போது மற்றப் பையன்களைப் பள்ளிக்கூடத்தில் நுழைய விடுவோமா? அவர்கள் காலை முறித்து விட மாட்டோமா?

சுந்த: அப்படிச் செய்தால் உங்களைப் பிடித்து ஜெயிலில் தள்ளிவிட மாட்டார்கள்டா முட்டாப் பயலே!

சுந்தரம்: மாணவர்கள் யூனியன் எதற்கு இருக்கிறது என்று நினைக்கிறீர்கள் அப்பா? அப்படி ஏதாவது அக்கிரமம் செய்தால் பள்ளிக்கூடத்தில் மேஜை நாற்காலி என்று ஏதா

வது இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா? தெருவில் ஒரு பஸ் போகும் என்று கனவு காண்கிறீர்களா? எல்லாவற்றையும் கொளுத்தி விடமாட்டோமா? எங்க ஸ்டூடென்ஸ் யூனியன் ரொம்ப ஸ்ட்ராங்கப்பா. இதை ஒரு அரசியல் விவகாரம் ஆக்கும்வரை நாங்கள் விடமாட்டோம்.

சுந்த: நாசமாய்ப் போயிற்று! (அவர் மகள் ஜானகி வருகிறாள்) என்னம்மா ஜானகி நீ ஏன் ஆபீசுக்குப் போகவில்லை?

ஜானகி: நாங்களெல்லாம் ஸ்ட்ரைக் பண்ணிட்டோம்ப்பா.

சுந்த: அம்மா ஸ்ட்ரைக், பிள்ளை ஸ்ட்ரைக், பொண்ணும் ஸ்ட்ரைக்கா? ஏன்ம்மா ஸ்ட்ரைக் பண்ணினே?

ஜானகி: பின்னே என்னப்பா. எங்க ஆபீஸ் மானேஜர் ரொம்பப் பொல்லாதவரா இருக்காரப்பா.

சுந்த: அவர் என்னம்மா செய்தார் அப்படி?

ஜானகி: எங்க 'கோட்டாப்' படி தினத்துக்கு நாற்பது கடிதங்கள் டைப் செய்யணும். போனால் போகிறதென்று நாற்பத் திரண்டு கடிதாசுகள் டைப் அடித்து விட்டு நாவல் படித்துக் கொண்டிருந்தேன், அப்பா! அது கூடாதாம். ஐந்து மணிவரையில் டைப் அடித்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டுமாம். எப்படி?

சுந்த: ஏம்மா, சம்பளம் ஒழுங்காக வாங்குகிறாயோ இல்லையோ? அப்போ தினத்துக்கு எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்துதானே ஆகணும்?

ஜானகி: என்னப்பா நீங்களும் அந்த மானேஜரைப் போலவே பேசுகிறீர்கள்? முதலில் தினமும் எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்து இருபது கடிதங்கள் டைப் செய்து வந்தோம். மானேஜர் ஒரு நாள் எங்களை யெல்லாம் கோபித்துக் கொண்டு நாற்பது கடிதங்களாவது டைப்படித்தாக வேண்டும் என்றார். சரி என்று ஐந்து மணி நேரத்தில் நாற்பது கடிதங்கள் டைப் அடித்துவிட்டு மீதி நேரத்தில் நாவல் படித்தால் அது தவறும். அதனால் 'நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்து இருபது கடிதங்கள் வேண்டுமா, அல்லது தினத்துக்கு நாற்பது கடிதங்கள் தேவையா?' என்று கேட்டு வேலைநிறுத்தம் பண்ணி விட்டோம்.

சுந்த: இதுவும் நல்ல ஒழுங்கம்மா.

[“சார், தயால்!” என்றபடி தயால்காரர் வந்து ஒரு கடிதத்தைக் கந்தசாமியிடம் தந்து செல்கிறார். அதைப் படித்த கந்தசாமி “அட கடவுளே” என்று சொல்லித் தலைமீது கை வைத்து அமர்ந்துவிடுகிறார். சுந்தரம் கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கிறான்.]

ஜானகி: சுந்தரம்! யார் எழுதியிருக்கிறார்கள்?

சுந்தரம்: அப்பா ஆபீஸிலேயும் வேலை நிறுத்தமாம்!

ஜானகி: ஐயையோ! அப்பா மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டாரே. டாக்டரைக் கூப்பிடு... டாக்டரைக் கூப்பிடு.

(திரை)

ஜி லுங் ஜிலுங் ஜிலுங்'கென்ற சதங்கை ஓசையுடன் தலையை இப்படியும் அப்படியும் மாக ஆட்டி ஆட்டிக் கொண்டு, வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் மாடு, சரக்கென்று வண்டிக்காரனின் கைக் கயிறு ஒரு முறை இறுகித் தளர்ந்ததும் புரிந்து கொண்டு நிற்கிறது. வண்டிக்காரன் முன்புறம் குதித்துக் கீழே இறங்கிப் பின்னால் வந்து சாமான்களை எடுத்து இறக்கக் கைகொடுக்கிறான். மெயில், தெற்கே செல்வது, பிரயாணிகளை இறக்கி விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய் ஒரு நாழிகை ஆகப் போகிறது. ஆனால், இப்போதுதான் மாட்டு வண்டி அக்கிரகாரத்தினுள் வந்து சேருகிறது.

வண்டிக்காரன் காசை வாங்கிக் கொண்டு நகர்கிறான். வந்தவர் திண்ணையிலேயே நிற்கிறார்; நின்று என்னவோ பார்க்கிறார்.

“உள்ளே வாருமேன். அப்படியே நின்னுட் டீரே?” உள்ளேயிருந்து வரும் பெண்மணி கேட்கிறாள்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்? உள்ளே வரப்படாதோ?” அவள்தான் கேட்கிறாள். நீர், வருகிறீர், போகிறீர் என்பது அவர்கள் பாஷை.

“ஒண்ணுமில்லே. யாராத்துப் பையன் அது? அப்படிப் படிச்சிண்டிருக்கான்?”

“ஓகோ, அதைத்தான் பார்க்கிறீரா? வாரும், உள்ளே. எல்லாம் சொல்கிறேன்.”

பெட்டியையும் பையையும் கையில் ஏந்திக் கொண்டு உள்ளே செல்கிறார். கதவு நிலையில் தலை மேலே பொறித்துள்ள பெருமாள் பாதம், சங்கம் - சக்கரம் - இவற்றுக்குக் கைகள் சற்றே குவிகின்றன.

“நீர் கல்கத்தாலிலேயிருந்து ஒரு வருஷம் கழிச்சு வந்து பார்க்கிறீர். உமக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கு. நாங்களளாம் தினமும் பார்த்துப் பார்த்துக் கண் மலந்துபோறோம்!”

“ஆச்சரியமா யிருக்கே. நம்மூரிலே ஒரு பிள்ளையாண்டான் இப்படிப் படிக்கிறான்!”

இத்தனைக்கும் இது ஜூன் மாசந்தானே? எனக்கே சந்தேகமாப் போச்சு, இது மார்ச்-ஏப்ரல் மாசமோன்னுட்டு.”

“சொல்லுவீர், சொல்ல மாட்டீரோ!”

“செப்டம்பர் பரீட்சைக்குப் போகிறானே ஒரு சமயம்?”

“ராம ராமா! ஏதாவது உளரூதீர் உம்ம வாயாலே. அவன் ஏன் செப்டம்பருக்குப் போகணும்?”

“பின்னே, இப்பவே புடிச்சப் படிக்குன்னு சொல்லு.”

“ஆமாம், நீர் வந்தீரே வண்டிலே. வண்டிச் சத்தத்தைக் கேட்டுட்டுத் தலையைக் கொஞ்சம் தூக்கியிருப்பானா அவன்? கவனிச்சீரோ?”

“அதுதான் எனக்கும் அதிசயமாய் இருக்கு. அன்னண்டை, இன்னண்டை கவனிக்காமே அப்படியே புஸ்தகமும் கையுமாய் இருக்கானே!”

“நீர் இப்ப வரப்போனாப் பார்த்துட்டுச் சொல்றீர்? அவன் உம்ம மெயில் வரப் போவே திண்ணைலே வந்து உக்காந்தாச்சு!”

“யாராத்துப் பயல்? கேட்டேனே, சொல்லல்லியே இன்னும்?”

“நீரே யோசிச்சுட்டுச் சொல்லுமே!”

அவர் தலை சொறிபடுகிறதுதான் மிச்சம்.

“நானே சொல்லிடறேன். நம்ம கோவிலு வராகன் இருக்கானேல்லியோ?”

“ஆமாம். பூவராகனைத் தெரியாமயா இருக்கும்? மேலே சொல்லு.”

“சாட்சாத் அவன் பிள்ளை சம்பத்து தான்!”

“நெஜமாவா?”

“போய் வேணுக் கேட்டுட்டு வாரும்.”

“அதுக்காகச் சொல்லலேடி. பூவராகன் பிள்ளையா அது?”

“சம்பத்தேதான்!”

“எப்பப் பாத்தாலும், கிட்டுப் புள்ளு விளையாடிண்டிருப்பானே?”

“அதெல்லாம் பழங்கதை!”

“அப்படின்னா?”

“இப்பல்லாம், புஸ்தகமும் கையுமாய்த் தான் அவனைப் பார்க்கலாம்.”

“தேவலேயே. நம்மூர் முன்னுக்கு வந்துடும் போல் இருக்கே!”

கைகால் கழுவக் கிணற்றடிக்குப் போனவர், மேல் துண்டினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு புறக்கடையிலிருந்து வருகிறார்.

“ஆமாம், எனக்கொரு சந்தேகம்.”

“கேளுமேன்...இந்தாரும், டம்பளரிலே காப்பி வச்சிருக்கேன்.”

எதிரே வெள்ளிப் பாத்திரங்களில் காப்பி வந்து நிற்கிறது.

“ஆமாம், படிச்சுட்டு என்ன பண்ணப் போறோம்?”

“அவனையே போய்க் கேளுமேன்.”

“ஏதாவது இஞ்சினியர், டாக்டரா வரணுன்னுட்டு வச்சிருக்கானே?”

“இருக்கும். ஏன் படாது?”

“படாதுன்னு சொல்லலே. இவ்வளவு உசிரை விட்டு இப்பவே புடிச்ச நன்னு படிக்கிறுன்கறயே.”

“அதென்னவோ அதிசயமா” த்தான் இருக்கு. என்னவோ சொல்வாளே, அந்த மாதிரி, எந்தப் புத்துலே எந்தப் பாம்பு இருக்கோ? பெருமாள் எப்படி வச்சிருக்காரோ?”

“அடி சக்கை! பூவராகன் பிள்ளை டாக்டர் சம்பத்தாவோ அல்லது ஜம்முனு இஞ்சினியர் சம்பத்தாவோ வந்துடுவான்கிறே. பலே!”

“பின்னே, எதுக்காக இப்படிப் படிக்கிறான் சொல்லும்?”

“வாசு மாமா!” கூப்பிட்டவண்ணம் நுழைகிறவன் சம்பத்துதான். நெற்றியில் கண்ணைப் பறிக்கும் ஸ்ரீ சூர்ணம் — திருமண சாத்தியிருக்கிறது. தலையில் குடுமி எண்ணெயின் பளபளப்பில் மின்னுகிறது. எஸ் கட்டு எனும் பழைய வகையில் எடுத்துக் கட்டியிருக்கும் குடுமி, கட்டம் கட்டமாகக் கரும்புத் துண்டம் போல் காட்சியளிக்கிறது. காதுகளில் சிவப்புக் கடுக்கன்.

“உங்களைத்தான் மாமா.”

“என்னடா வேணும், சம்பத்து?”

“ஒண்ணுமில்லே. உங்களிடம் சேம்பர்ஸ் அல்லது ஆக்ஸ் போர்ட் டிக்ஷனரி இருக்கா?”

“..... !”

“பார்த்துட்டுத் தந்துடறேன், மாமா?”

“போடா, பைத்தாரா! அதுக்காக இல்லைடா, சம்பத்து. நீ திருப்பித் தராமயா இருந்துடப் போறே?” — சிரிக்கிறார் வாசு.

விழிக்கிறான் சம்பத்து.

“ஆமாம், நீ எத்தனாவது படிக்கிறே? எனக்கு அதே சந்தேகமாப் போச்சு.”

“போங்கோ மாமா, உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“இல்லை, லிடரேச்சர் ஆனர்ஸ் ஏதாவது படிக்கிறயா, ஒருத்தருக்கும் தெரியாமே?”

“போங்கோ மாமா!”

அவனுக்கு வெட்கம் தாங்கவில்லை.

“நெஜமாத்தான் சொல்றேன். இப்பத்

தான் போஸ்டல் ட்யூஷன் நிறையக் கிளம்பி யிருக்கே. நீ பாட்டிலே, வெளியிலே எஸ். எஸ். எஸ். ஸி. படிக்கிறதாச் சொல்லிண்டு, பிரைவேட்டா ஏதாவது யுனிவர்சிட்டி பரீட்சைக்குப் பணம் கட்டி எம். ஏ. - கிம். ஏ. படிச்சிண்டிருக்கியோ?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே, மாமா!"

"எஸ். எஸ். எஸ். சி. பரீட்சைக்குத்தானேடா போப் போறே, சம்பத்து?" - அதை உறுதிப் படுத்திக் கொள்கிறவர்போல் கேட்கிறார்.

"ஆமாம், மாமா!"

"பின்னே, என்ன பெரிய டிக்ஷனரியெல்லாம் கேட்க ஆரம்பிச்சுட்டே?"

"இல்லே, ஒரு வார்த்தைக்கு அர்த்தம் தெரியலே. அதுதான் பார்க்கலாமேன்னு" என்று இழுக்கிறான்.

"என்ன வார்த்தை அது?"

சம்பத்து சொல்கிறான், இன்ன வார்த்தையென்று. அவர் இன்னொரு முறை கேட்கிறார் - "என்ன வார்த்தை?"

மீண்டும் சொல்கிறான் அவன் அவ்வார்த்தையை.

"ஸ்பெல்லிங் என்ன?"

எழுத்துக்கூட்டிச் சொல்கிறான்.

அவர் விழிக்கிறார்.

"எங்கே வந்திருக்கு அந்த வார்த்தை?"

"இன்னிக்கு 'ஹிந்து'ப் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கு, மாமா, மூணம் பக்கத்திலே."

மாமாக்காரர் வியப்பில் ஆழ்கிறார்.

"அர்த்தம் தெரிஞ்சுண்டு என்னடா பண்ணப் போறே, சம்பத்து?"

என்னவோ கேள்வி இது.

சம்பத்து கையைப் பிசைகிறான். உள்ளே யிருந்து, பெண் குரல் வருகிறது - "குழந்தை, அவன் கேட்கிறான். டிக்ஷனரியை எடுத்துக் கொடுங்களேன். அத்தே விட்டுட்டு, ஊர்க் கேள்வி யெல்லாம் கேட்டுண்டு!"

"அதுக்கு இல்லேடி. நாமும் அந்த வார்த்தையைச் சித்தெ தெரிஞ்சுக்கலாமேன்னு!"

குரலுக்கு உரியவள் வருகிறாள் - "அப்படிச் சொல்லுங்கோ. பார்த்தியாடா, சம்பத்து. உங்க மாமாவுக்கும் தெரியலே நீ சொன்ன வார்த்தை. மகா பி. ஏ. அவர் இத்தனைக்கும்!"

சம்பத்து அடக்கத்தோடு நிற்கிறான்.

உள்ளே சென்று அகராதியை எடுத்து வருகிறார் வாசு.

"மாமா சொல்றது கிடக்கட்டும். நான் நெஜமாத்தான் கேட்கிறேன். நீ எதுக்காகக் கேட்கறே அதுக்கு அர்த்தம்?"

"இல்லே, மாமா. நான் அந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் என்னவாயிருக்கும்னு ஊகிச்சு வச்சிருக்கேன். அது மட்டும் சரியாயிருந்தாப் போறும். அதை, பாடத்துலே, ஒரு இடத்துலே உபயோகப்படுத்தலாம். அந்த இடத்துக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்!"

மாமா அயர்ந்து போகிறார், பையனின் பேச்சைக் கேட்டு.

"சரி, சொல்லு, நீ நினைக்கிற அர்த்தத்தெ. டிக்ஷனரியிலே பார்க்கலாம் சரியானனுட்டு."

சம்பத்து சொல்கிறான் தயக்கத்தோடு தன் ஊகத்தை. அகராதியை அவர் புரட்டுகிறார். அதே பொருளைத்தான் அதுவும் சொல்கிறது.

"பலேடா, சம்பத்து! நீ சொன்னது சரிடா."

"அவ்வளவுதான் மாமா. எனக்கு வேண்டியது." சம்பத்து நகர்கிறான்.

"சம்பத்து கிட்டெத்தான் இருக்கட்டுமே அந்த டிக்ஷனரி. குழந்தை பரீட்சைக்குப் படிக்கிறான். அவன் வச்சிண்டு கொடுக்கட்டுமே."

"மாமா உத்தரவு போட்டாச்சு. இந்த தாடா, சம்பத்து. பரீட்சை மட்டும் வச்சிக்கோ."

சம்பத்துக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. "ரொம்ப நன்றி, மாமா."

"நன்றி மாமின்னு சொல்லுடா."

"மாமாக்கும் மிக்க நன்றி!"

சம்பத்து புத்தகத்தோடு நடையைக் கட்டுகிறான். மனைவியிடம் சொல்கிறார் - "எனக்கென்னவோ இந்தப் பிள்ளை ரொம்ப அதிசயமான பிறவியா யிருக்கு!"

"உங்களுக்கே தெரியாத வார்த்தையெல்லாம் இவனுக்குத் தெரியறது பாருங்களேன்."

"இந்த ரேட்லே போனானு, நிச்சயம் இவன் மத்த எல்லாப் பசங்களையும் சாப் பிட்டுடுவான்னு நினைக்கிறேன்."

"ஏதோ உங்க வாய் முகூர்த்தம் பலிக் கட்டும். ஏழைக் குழந்தை. நன்னு வரட்டும், ஊருக்கே மொதலா."

"ஊருக்கே மொதலாவாவது? மாகாணத் துக்கே முதலாக வருவான்னு சொல்லு."

"பாட்டி!" - கூப்பிட்டது சம்பத்துதான். பாட்டி திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

"கோதைப் பாட்டி!" அழைத்தவண் ணம் ஓடி வருகிறான். பாட்டி நிற்கிறாள். "யாரு? சம்பத்தா?"

"நான்தான் பாட்டி."

பாட்டியின் இடது கை ஒரு துணி மூட்டையை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வலது கரத்தில் 'குளபாத்ரம்'.

"ஒண்ணுமில்லே. நடங்கோ, நானும் கூடவே வரேன். தேர்த்தாமாடத்தானே போறேன்?"

"சொல்லேன், என்ன வேணும்னு? நீ மெனக்கெட்டு எதுக்குக் கூடவே வரணும்?"

"பரவாயில்லே பாட்டி."

"சரி, சொல்லு விஷயத்தை." வெள்ளைப் புடவையைக் காது மடலுக்குப்பின் செருகிக் கொண்டே கேட்கிறார் பாட்டி.

"நீங்க காலம்பற எத்தனை மணிக்கு எழுந் துக்கறேன்?"

"என்ன விஷயம்?"

"ஒண்ணுமில்லே. நான் மெயில் சத்தம் கேட்டுத்தான் முழிச்சிக்கறேன். உங்க ளோடேயே எழுந்திண்டுலாம்னு பார்க்க்றேன். தினமும் நீங்க எழுந்திண்டவுடனே, எனக்கொரு குரல் கொடுத்தேன்னு, நானும் எழுந்திண்டுலேன்."

"திவ்வியமாச் செய்யறேன். இதுக்கென்ன காசா, பணமா?"

"சரி, பாட்டி! இதுக்காகத்தான் கூப்பிட் டேன்."

பாட்டி அவனை ஆசையோடு பார்க்கிறாள்.

“ஏண்டா, குழந்தே, உன் உடம்புக்கு ஆகுமாடா? இப்படியெல்லாம் ராப் பகலாக் கண் முழிச்ச உடம்பைக் கெடுத்துக்கலாமா?”

“பரீட்சைக்கு வாசிச்ச யாருக்காவது உடம்புக்கு வருமா, பாட்டி? நீங்களே சொல்லுங்கோ..”

“அதுக்கில்லேடா, சம்பத்து. நீயோ வருஷம் பூரா, ஒழுங்கா ஆரம்பத்துலேந்தே வாசிக்கிறவன். இந்தக் காலத்துப் பசங்க மாதிரிக் கடைசிக் காலத்துலே புஸ்தகத்தைப் பிரிச்சுப் பார்க்கிறவன் இல்லே.....”

“அதுனாலே?”

“நீ வருஷம் முழுக்கவே ஒழுங்காப் படிச்சிண்டு வந்திருக்கியே?”

“அப்புறம், ஆமையும் முயலும் கதை மாதிரி ஆயிடும் பாட்டி. என்னதான் படிச்சிருந்தாலும், கடைசிலே போய்க் கோட்டை விட்டேப்படாது, பாருங்கோ..”

“ஆனாப் படி, உன் இஷ்டம்..”

“எல்லாம் உங்க ஆசீர்வாதம்தான்!”

பாட்டி அவன் காதருகே குசுகுவென்று பேசுகிறாள் - “ஆனா, ஒண்ணு மட்டும் கண்டிஷன், சம்பத்து..”

“என்ன பாட்டி?”

“நீ படிச்சுப் பட்டம் வாங்கி நாளெக்கி, ஒரு இஞ்சினீயரா வந்தா, அப்ப என்னெ மறந்துட மாட்டியே?”

“போங்கோ, பாட்டி!”

“என்ன, போங்கோ? அப்படினா, என்னெ மறந்துடுவேன்னு சொல்லு..”

“நான் இஞ்சினீயரா வந்தான்னா, உங்களை மறக்கற பிரச்சனையே வரப் போறது? நான் தான் இஞ்சினீயரா வரப் போறதில்லையே?”

“அப்படினா டாக்டரா வரப்போறயா?”

“இல்லே பாட்டி..”

“என்னடா, பைத்தாரா, எதுக்கெடுத்தாலும் இல்லென்னா, என்னதான் பண்ணப் போறே?”

சம்பத்தின் கண்கள் எங்கோ தூரத்தே நோக்குகின்றன. பாட்டி அவனை விடுவதாக இல்லை.

“வக்கீலா வரப் போறயா? அல்லது, ஜட்ஜாவே, வந்தாடறயோ, என்னவோ? நம்ம பூவராகப் பெருமாள் உன்னெ நம்ம ஜில்லாக்கே கலெக்டராப் பண்ணிடறாரோ, என்னவோ?”

சம்பத்து நாக் குழறுகிறான். “அதெல்லாம் இல்லே, பாட்டி!”

“என்கிட்டே சொல்லப்படாதாக்கும். சரி, உன் இஷ்டம்! நீ படிக்கிற படிப்புக்கு நிச்சயம் மாகாணத்திலேயே முதலா வரப் போறேன்னுட்டு, அன்னிக்கு வாசு சொன்னான் விளையாட்டுப் போல. அடுத்தாப்பலே, போஸ்ட்மாஸ்டர் நேத்திக்குச் சொன்னார். நீ எதுக்காக இப்படிப் படிக்கிறேன்னு, என்கிட்டே சொல்ல மாட்டே? சரி, வேண்டாம்..” - பாட்டி பொய்க் கோபத்தோடு பேசுகிறாள்.

சம்பத்தின் மனம் சங்கடப்படுகிறது. “அதெல்லாம் ஒண்ணுமே இல்லே பாட்டி! முதல்லே நல்லப்படியா மார்க் வாங்கிப் பாஸ் ஆகட்டும். அதுக்கப்புறம் சொல்றேன் பாட்டி..”

பாட்டியின் முகம் மலர்கிறது.

“அது சரியான பேச்சு!” துணி மூட்டையும் குளபாத்ரமும் செல்கின்றன.

“டேய், சம்பத்து!”

“என்ன மாமா?” - கூப்பிட்ட குரல் வந்த திண்ணைக்குச் செல்கிறான். சீட்டாட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

“எங்கேடா சட்டையெல்லாம் போட்டிண்டு, அமார்க்களமா கிளம்பினே?”

“ஒண்ணுமில்லே, மாமா. டவுனுக்குப் போறேன்..”

“என்னடா விசேஷம்? காலேஜ் அட்மிஷனு?”

“போங்கோ, மாமா..”

“டவுன்லே என்னடா பின்னே?”

“ஸ்கூலுக்குப் போய், எஸ். எஸ். எல். சி. புத்தகம் வாங்கிண்டு வரணும், மாமா..”

“அதுக்குள்ளே வந்திருக்குமாடா அந்தப் புத்தகமெல்லாம்?”

“வந்திருக்கணும், மாமா!”

“கோதண்டு ஒண்ணுமே சொல்லலியே?” பேசுபவரின் வீட்டுப் பிள்ளை கோதண்டு.

“அவன் ஏன் சொல்கிறான்? நமக்கு ஏறின படிப்புத்தான் உம்ம கோதண்டத்துக்கும் ஏறாது. இவன் படிக்கிற பயல்!” - சீட்டாட்டத்தில் எதிரியாக இருப்பவர் ஒருவர் பேசுகிறான். “அது சரி!” - பெற்றவர் ஒப்புக் கொள்கிறார். பிள்ளையின் சரக்குத் தெரியாதா அவருக்கு?

சம்பத்து நிற்கிறான். “எதுக்கு மாமா கூப்பிட்டேன்?”

சாமர்த்தியம்!

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்போது குடியானவர்களின் விடுகளைச் சோதனையிட்டு வந்த ஜெர்மன் துப்பறியும் போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர், ஒரு குடியானவனிடம் “உன் வாத்துக்கு என்ன உணவு கொடுக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

“அரிசி” என்றான் அவன்.

“அப்படியா? அரிசி மக்கள் தின்னும் உணவு. உன்னைக் கைது செய்கிறேன்” என்று அவனைக் கைது செய்தார்.

அடுத்த குடியானவனிடமும் இதே கேள்வியைக் கேட்டபோது அவன், “சோளம் போடுகிறேன்!” என்றான். “அதுவும் மனிதன் தின்னும் உணவுதான். உன்னையும் கைது செய்கிறேன்” என்றார்.

மூன்றாவது குடியானவனிடம் கேட்டபோது, “நான் என் வாத்துக்கு ருபாயாகவே தந்துவிடுவேன் - அது எது வேண்டுமோ அதை வாங்கித் தின்றுவிடும்!” என்றான். அவன் தப்பித்துக் கொண்டு விட்டான்.

—ப. கந்தசாமி

“ஆமாண்டா, நான்தான் கூப்பிட்டேன். மறந்து போச்சு.”

சீட்டாட்டத்துப் பேர்வழி இன்னொருவர் உதவிக்கு வருகிறார் — “உம்ம் அப்பாவின் சிராத்தம் வரதுன்னு சொல்லிண்டிருந்தீர்.”

“ஆமாண்டா, சம்பத்து. வர புதன் கிழமை பூவராகனுக்கு ஆத்துலே கொஞ்சம் ஜோலி இருக்கும். வரச் சொல்லிடு.”

“என்ன ஜோலி, மாமா?”

“மாமா”வுக்கு இக்கேள்வி அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை.

“என்ன ஜோலியாவது? எத்தனையோ வேலை இருக்கும் சிராத்தம்னா. கிணத்துலே தண்ணி இழுத்துக் கங்காளம் நிறைய ரொப்பி யாகணும். விடிகாத்தாலே வரச் சொல்லிடு.”

“நானே வரேன், மாமா!” சம்பத்து பேசுகிறான். “தேர்த்தாமாடிட்டு, மடியா நானே வந்துடறேன், மாமா.” சம்பத்து செல்கிறான். அவனைப் பற்றித் திண்ணையில் ஒரு சம்பாஷணை.

“பயலெப் பார்த்தியோல்லியோ?”

“ஆமாமாம், அப்பாவே ஒண்ணு சொல் விட்டாலும், இவனுக்குப் பொத்துண்டு வரும்.”

“ஆமாம், கண்ணுலே வச்சுத்தான் இவன் காப்பாத்தப் போறான் பூவராகனை.”

“அன்னிக்கு இப்படித்தான் ஆராவமுது ஆத்துலே ததியாராதனை. எடுபிடி வேலைக்குப் பூவராகனை வரச் சொல்லி எழுதியிருந்தது. இவன் யார்கிட்டேயோ சொல்லான்: ‘பெரு மாளுக்குத் தேர்த்தக் குடம் தூக்கிக்குட அப்பாவுக்கு உடம்பு ஒண்ணும் ஆயிடல்லே. இந்த மாதிரி ஊர்க்காராளுக்கு வீட்டுக்கு வீடு தேர்த்தம் இறைச்சுத் தூக்கித் தூக்கியே அப்பா தோள் காச்சப் போச்சு.’ எப்படி இருக்கு, பய பேச்சு!”

சம்பத்தின் காதில்கூட இந்தப் பேச்சு விழுகிறது. அவன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறான்.

“அசடு, கண்ணைத் துடைச்சிக்கோடா!” யாரோ என்று பார்க்கிறான். போஸ்ட் மாஸ்டர் அகத்து மாமி: “அவா பேச்செல் லாம் எனக்கும் காதுலே விழுந்துது. கிடக்கட் டும். நீ போய், ஜயிச்சிண்டு வா. இந்தா, வாங்கிப்பயோல்லியோ? வீரவைஷ்ணவனா?”

“போங்கோ மாமி. எனக்கு இது எல்லாம் ஒண்ணுதான்.” அந்த அம்மாளின் கரத்தி லிருந்து எடுத்து நெற்றியில் ஸ்ரீகுர்ணத்தின் மேல் இட்டுக் கொள்கிறான்.

“மாரியம்மன் கோவில் விபூதி-குங்குமம். ரன்னர் சங்கரன் போயிருந்தான் அந்தப் பக்கம். தபால் பட்டுவாடா பண்ணிட்டு வரச்சே கொண்டு வந்தான். உனக்கோசரம் எடுத்து வச்சேன். நல்ல மார்க்கு வாங் கிண்டு ராஜா மாதிரி வரணும்.”

“சம்பத்து!” — கீழண்டைப் பிராகாரத்தி னின்று அழைப்பு வருகிறது.

“என்ன மாமா வாங்கோ.”

காஞ்சீபுரம் ஊஞ்சற் சங்கிலி கரை போட்ட கோவில் வேஷ்டியை இடுப்பில் அணிந்துள்ள சம்பத்து அசல் அர்ச்சகர் பிள்ளையாகக் காட்சி தருகிறான். காது மடலில் திருத்துழாய்!

“எங்கேந்து பேசறே?”

“மடப்பள்ளிலேயிருந்துதான். வாங்கோ மாமா.”

உள்ளே செல்லத் தயங்கியவாறு நிற் கிறார். அவர் கண்கள் அகல விரிகின்றன.

“சம்பத்தா? என்னடா பண்ணே?”

சம்பத்தேதான். அவன் மடப்பள்ளியில் மும்முரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“ஆமாம், மாமா”... ஒன்றும் சொல்லா மல் இருக்கிறான் அவன்.

“தளிகையா பண்ணிண்டிருக்கே?”

“ஆமாம், மாமா.”

“பூவராகனுக்கு உடம்பு சரியில்லையா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. எப்பவும் போல இருக்கா, ஏதோ பெருமாள் புண் ணியத்துலே.”

“பின்னே நீ ஏன் எல்லாம் பண்ணிண்டு திண்டாடறே?”

“ஒண்ணும் நான் திண்டாடல்லே மாமா. பெருமாள் கைங்கர்யத்திலே திண்டாட்டம் எங்கே வந்தது? கொடுத்து வச்சிருக்க வேண்டாமோ? பண்ணறத்துக்கு?”

வந்தவரின் முகம் வியப்பில் விரிகிறது.

“என்ன வேணும் மாமா? ஒரு நிமிஷம் இருங்கோ. வெண் பொங்கலுக்கு மொளகு பொடிச்சிண்டிருக்கேன். ஆனதும், தத்யோத

சத்வைத்தியசாலை, நஞ்சன்குடு, ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

50 ஆண்டுகளாக, லக்ஷக்கணக்கான குடும்பங்களில்

நஞ்சன்குடு-பல்யோடி

ஐகோர்ட்டில் உரிமைதீர்ப்பு பெற்றது

 போலிகள் செய்பவர்கள் இதைக் கவனிக்கவும்

குழந்தைகளுக்கு: காஸ்மஸ், கர்ஜன், பாலக்ஸ், பஞ்சவடி, கிசராக் (டானிக்)

மாதர்களுக்கு: சதாவரி லேகியம், ஜீவனி, யூடினாஸ் (கர்ப்பினிகள் டானிக்), டோனடெல்

மருந்துகள் விற்க விரும்புகிறவர்கள் விபரத்திற்கு 0-10 பைசா தபால் தலையுடன் எழுதவும்

சோம் ஜெண்டுக்: யுனிடெட் கன்ஸர்ன், 54, பத்தி தெரு, சென்னை-1; மதுரை, கோவை, குடத்தை, மதுங்கு

னத்துக்குத் திருமப் பாறிட்டு வந்துடறேன். உங்களுக்கு ஏதாவது வேணுமா?"

மடப்பள்ளியின் இருட்டிலும் சம்பத்தின் ஆடை கண்ணைப் பறிக்கிறது.

"ஒண்ணுமில்லே. பூவராகன் இருந்தால், திருமால் வடைக்குச் சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்."

"அப்பா ஆஞ்சநேயர் சந்நிதிலே இருப்பா. இல்லாட்டா, தாயார் சந்நிதிக்குப் போய்ப் பாருங்கோ."

"சரி."

"வேறே ஒண்ணும் இல்லயே, மாமா."

"இல்லை... ராத்திரி வண்டியிலே ஊருக்குப் போறேன். அதான் பிரசாதம் வாங்கிண்டு போகலாம்னு."

"சரி, நானே அப்பாகிட்டே சொல்லி உங்களுக்கு ரெண்டு வடை எடுத்து வச்சுடச் சொல்றேன். போறுமோல்லியோ?"

சம்பத்தின் கரங்கள் இயங்குகிற வேகத்தைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்கின்றன அவர் கண்கள்.

"என்ன மாமா நிக்கறேன்? இன்னும் ஏதாவது வேணுமா?"

"இன்னிக்குப் 'பெரிய அவசரம்' முடிய எத்தனை நேரமாகும்?"

"ரேவதி நட்சத்திரம் பாருங்கோ இன்னிக்கு? அதனாலே உத்சவருக்கு ரங்கநாதர் அலங்காரம் ஆகணும். அதுக்கப்புறம்தான் நைவேத்தியம் அம்சை ஆகும் பெருமாளுக்கு. தாயார், ஆண்டாள், பெரிய திருவடி, சின்னத் திருவடி எல்லாச் சந்நிதியும் முடிச்சிண்டு, பிரசாதம் வெளியே வரச்சே, மணி நாலு ஆயிடுங்க. உங்களுக்கு ஆறிப் போனாப் பரவாலியே. ஊருக்குத்தானே கொண்டு போகப் போறேன்?"

அவர் அசையாமல் நிற்கிறார்.

"என்ன மாமா, நின்னுட்டேன்?"

"நீ செய்யறது, பேசறது ஒண்ணுமே எனக்குப் புரியல்லேடா, சம்பத்து."

வடைக்குப் பருப்பு அரைப்பதில் சம்பத்து முனைகிறான். "நான் அப்பாகிட்டே சொல்லிடறேன், மாமா."

"ஏண்டா, நான் நின்னுண்டு பார்க்கப் படாதுங்கறயா? போயிடறேன் நான்."

"சேச்சே, அபசாரம்! அப்படிச் சொல்வேனா, மாமா?"

அவர் அங்கிருந்து எப்பொழுது போனாரோ தெரியாது. திடீரென, 'சம்பத்து' என்ற அழைப்பு வேறு குரலில் வருகிறது. தலையைத் தூக்குகிறான். கோதைப் பாட்டி நிற்கிறாள்.

"வாங்கோ, பாட்டி."

"என்னடா இது, அங்கே பேப்பர்லே உன் பேர் போட்டிருக்காம். ஊரே அமர்க்களப்படறது!"

"என்ன சொல்றேன், பாட்டி?"

"ஒண்ணுமே தெரியாதது மாதிரி கேட்கறியேடா? நெஜமா உனக்குத் தெரியாதா?"

"எதைச் சொல்றேன், பாட்டி?"

"என்னடா இது? இப்படிக்கே கேட்கறே. நீதான் நம்ம மாகாணத்திலேயே மொதலாமே எஸ். எஸ். எல். சி. பரீட்சையிலே!"

"இருக்கலாம், பாட்டி. எல்லாம் பெருமான் கிருபையும், உங்க ஆசீர்வாதமும் தான்" என்றான் சம்பத்து.

"என்னடா, இவ்வளவு சர்வசாதாரணமா சொல்லி முடிச்சுட்டே? மாகாணத்திலேயே மொதலாப் பாஸ் பண்ணிட்டு, நீ பாட்டிலே இங்கே கோயில் கைங்கரியத்தில் இருக்கியே?"

"....ஆமாம், பாட்டி....!" - சம்பத்தின் குரல் கம்மியது.

"என்னடா, சம்பத்து, இப்பவும் புதிர் போடறப்பலேயே பேசறியே?"

"புதிர் ஒண்ணுமில்லே பாட்டி, இதுலே."

"புதிர் இல்லையாவது! அப்படியெல்லாம் விழுந்து விழுந்து படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிட்டு, இங்கே கோவிலிலே என்னவோ பண்ணிண்டிருக்கியே? என்னடா, இதெல்லாம்?"

"ஏன், பாட்டி, இதுலே என்ன தப்பு?"

"பின்னே எதுக்கடா, அவ்வளவு உசிரைக் கொடுத்து ராப் பகலாக் கண் முழிச்சுப் படிச்சே?"

"இதுக்காகத்தான் பாட்டி."

பாட்டியின் வாய் திறக்கவில்லை.

சம்பத்து சொல்கிறான்: "அப்பவே கேட்டேனே, பாட்டி, நீங்க. அந்தக் கேள்விக்கு இப்ப பதில் சொல்றேன். நான் அவ்வளவு உழைச்சுப் படிச்சது அத்தனையும் இதுக்காகத்தான்."

பாட்டியின் குரல் தழுதழுக்கிறது. "இதுக்காகவா உன்னெ விடிகாலம் அப்படி நடுக்கற குளிரிலெல்லாம் எழுப்பினேன் நான்? ஏண்டாப்பா, என் மனசு கேட்கலியே?"

பாட்டி தலை முட்டாக்கைச் சரி செய்து கொள்கிறாள். சம்பத்தின் புஜத்துத் தசை நார்கள் ஆட்டுக் கல்லை அவன் சுழற்றிக் கொண்டு வரும் போது, புடைக்கின்றன. பாட்டியின் கண்களில் நீர் துளிக்கிறது. தலைத் துணிக்கு வெளியே, முன் நெற்றியில் சுமங்கலி நாளத்து வகிடு எட்டிப் பார்க்கிறது.

"பாட்டி, அப்பவே நான் பெருமானிடத்துலே வேண்டினேன். எப்படியாவது பகவான் கிருபையே பிரெசிடென்சி பஸ்டா வந்தாடணும்னு எனக்கொரு ஆசை. அந்த ஆசையை நம்ம பூவராகப் பெருமான் நடத்திக் கொடுத்திட்டார். எனக்கு இது போறும், பாட்டி."

பாட்டி கதறுகிறாள்: "எனக்குப் புரியவே இல்லையேடா, சம்பத்து."

"ஏன், பாட்டி, இதுலே புரியறதுக்கு என்ன இருக்கு?"

"அப்படியில்லே. இந்த வேலைக்கு வர்றதுக்கு இத்தனை சிரமப்பட்டு வாசிக்கணுமா?"

"ஏன், பாட்டி, பிரெசிடென்சி பஸ்டா வந்தா, இஞ்சினியராவோ டாக்டராவோ போகணும்னு சாஸ்திரமா? பகவானுக்கு மட்டும் படிப்பு ஏறுதவன், வேறே எல்லாம் 'ட்ரை' பண்ணிக் கிடைக்காதவன், ஒண்ணுக்குமே லாயக்கில்லாதவன் - இவாள்ளாம் தான் வேணுமோ? காசுக்கு ஆசைப்பட்டிண்டு, பூலோகத்துக்கே சேவை செய்யப் போறதாக வெளியிலே சொல்லிண்டு, இஞ்சினியருக்கோ, டாக்டருக்கோ நான் படிக்க ஆசைப்படல்லே. இந்தச் சின்னாண்டு பெருமாளுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணிண்டு, எங்கப்பாவுக்கு வயசுக் காலத்திலே ஒத்தாசையா இருப்பேன். இது தப்பா?"

முழு நாவல்

லலிதா ரஸாயனப் பரிசோதனை அறையில் இரண்டு பெரிய பீரோக்களுக்கு நடுவில் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய அழகைக்குக் காரணங்கள் எத்தனையோ உண்டு.

“ஐயே! அந்தக் கருப்பியா, அவளோடு குருப் போட்டோவா? நான் வரவில்லை. எனக்கு அந்தப் போட் டோவும் வேண்டாம்” என்று மற்ற மாணவிகள் நகையாடும் அளவுக்கு லலிதா கறுப்பு. அழகற்றவளாகூட.

அழகில்லாதவள் என்று தன்னை ஒதுக்குகிறார்களே என்பதால் உண்டான நிரந்தர சோகமும், அது கொடுத்த ‘அழுமுஞ்சி’ என்ற பட்டப் பெயரும் அந்தக் கல்லூரியில் அவளுடைய சிநேக எண்ணிக்கையை அறவே

ஒழித்துவிட்டன. அவள் உதவி கேட்டு நெருங்கி வந்து பேசி வாங்கிப் போவார்கள். ஆனால் அந்தரங்கமாக அருகில் நெருங்குகிறவர்களே மிகமிக அரிதாகப்

போய்விட்டது. பலரின் வெறுப்பு, பலரின் அநுதாபம் பலரின் அலட்சியம் என்று இப்படி வெறுப்பின் பல்வேறு கோணங்களுக்கு நடுவே அவள் தலியே விடப்பட்ட போதுதான் வரதன் அவள் மேல் அன்பு கொண்டு அவளை நெருங்கினான்.

ரஸாயனப் பரிசோதனைக் கூடத்தில் இரண்டு பெரிய பீரோக்களின் மறைவில் அவள் எதையோ நினைத்து விசித்து விசித்து அழுது கொண்டிருந்தாள். விசம்பல் ஒலி

கேட்டு எட்டிப் பார்த்த இரண்டொருவர் கண்டும் காணாமல் போய் விட்டனர்.

“அந்த அழுமுஞ்சி எதையோ நினைத்து அழுதுண்டு இருக்கு” என்ற ஒரு மாணவியின் ஒலியும் அவள் காதில் விழாமல் இல்லை. ஆறுதலுக்கு மட்டுமாகிலும் அருகில் வந்து கேட்கக் கூடிய பெருந்தன்மையானவர்களே அங்கே அரிதாகிவிட்ட நிலையில்தான் அவள் முன்னால் வந்து நின்றான் வரதன்.

வரதனும் அவளும் ஒரே வகுப்பு. பாடப் பிரிவும் இருவருக்கும் விஞ்ஞானம். ரஸாயன

வரதனைக் கண்டவுடன் அவள் தன் அழுகையைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டவளாகத் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டே எழுந்தாள்.

“உட்காருங்கள்.”

“மூடும் நேரமாகி விட்டதே.”

“இதோ சாவி. பூட்டிக் கொண்டு வரும் படி ஏ. ஜி. சாவியைக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.”

கையிலிருந்த கைக்குட்டையால் கண்களை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டபோது

கண்மை விழிப் பிராந்தியத்தில் பரவியது.

“உங்கள் துயரத் துக்கான காரணம் என்னிடம் சொல்ல முடியுமா?” — மிக மிக வினயத்துடன் கேட்டான் வரதன்.

அந்தக் கேள்வி அவள் துயரை இன்னும் அதிகமாக்கிய போது மார்பகம் எழும்பி அடங்கியது.

.....அந்தக் கோப்பையில் இருந்த அக்கினித் திராவகம் அவள் முகத்தில் கொஞ்சம் பட்டுக் கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறியது.

அறையில் ஒரே எக்ஸ்பெரிமெண்டை இருவரும் சேர்ந்து செய்த நாட்களும் எத்தனையோ உண்டு. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்ட சொற்பமான பழக்கம்தான் இப்பொழுது அழுகிற அவள் முன்னால் மௌனமாக வந்து நிற்கத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

கல்லூரியில் ஒரே வகுப்பில் படிக்கிறோம் என்ற ஓர் உறவைத் தவிர வேறு எந்தவித இணக்கமும் இல்லாத, அறியாத இவரிடம் தன் அந்தரங்க சோகத்தை எப்படிச் சொல்வது என்று அவள் குழம்பிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவள் மனக் குரலாக அவன் பேசினான். “பரவாயில்லை, சொல்லுங்கள்.

துயரங்களைச் சொல்வதற்கு ஓர் அத்தியந்தம் வேண்டும் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஒப்புக் கொள்கிறேன். அப்படிப்பட்ட ஓர் அத்தியந்தம் இக்கல்லூரி வட்டத்திலே உங்களுக்கு இல்லை என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இதோ, இந்தச் சூழ்நிலை, இந்தச் சந்தர்ப்பம், நம்முடைய நட்பைப் பலப்படுத்து மானால் அதை நான் போற்றுவேன். வர வேற்பேன்..... சொல்லுங்கள். ப்ளீஸ்....”

வரதன் கெஞ்சினான். ஒருவேளை அவளுடைய அந்தரங்க சோகம் பிறரிடம் சொல்ல முடியாததாக இருக்குமோ! தான் தொந்தரவு படுத்துகிறேமோ என்ற ஒரு தயக்கம் தோன்றிய போது வரதன் கொஞ்சம் நிதானித்தான். “மன்னிக்க வேண்டும். சொல்ல முடியாத — சொல்லக் கூடாத விஷயமானால் நான் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை....” என்று தயக்கத்துடன் எழுந்தவனைக் கண்ட அவள் மனம் நிமிர்ந்தது. தன் மேல் அபூர்வமாகப் பரிவு காட்டும் ஒரே ஒரு நண்பனையும் இவ்வளவு சீக்கிரம் இழக்க அவள் மனம் இடம் தரவில்லை. மனத்தளவில் தயக்கம் சரியான பாதையைத் திறக்காமல் இருந்த நிலையிலேயே துயரத்துக்கான காரணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி விட்டாள்.

“என் அப்பா என்னைக் கண்டாலே வெறுக்கிறார். என்னைக் கண்டால் அவருக்குப் பிடிப்பதே யில்லை. எனக்கு என் மேல் அன்பு வைக்கவோ, பரிவு காட்டவோ யாருமே இல்லை. சில நேரங்களில் நான் ஏன் இன்னும்

அன்பாக இல்லை என்ற ஏக்கம் இருக்கிறது. எல்லாரும் உங்களைக் கண்டு ஒதுங்குகிறார்கள் என்கிறார்கள். தந்தைகூட அன்பும் பரிவும் காட்டவில்லை என்கிறார்கள். விவாகமானாலாகிலும் அந்த அன்பும் பரிவும் அவரிடமிருந்து கிடைக்க வழி பிறக்குமல்லவா? நல்ல இணையின் வாயிலாக உங்களுடைய தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமல்லவா?”

“நல்ல இணை?” மீண்டும் கண்ணீர் விட்டாள் லலிதா! “அப்பா எனக்காகப் பார்த்திருப்பது நல்ல இணையே அல்ல. என்னை எவன் கழுத்திலாவது கட்டிவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவர் அவசரம். இப்பொழுது அவர் எனக்காகப் பார்த்திருக்கும் மாப் பிள்ளையை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“பிடிக்கவில்லை என்றால் எந்தவிதத்தில்?”

“ரொம்ப ஒல்லியான உடம்பு. குட்டை. எனக்கு அவர் இணையாகவே முடியாது.” — லலிதா வெட்கத்தை விட்டு இந்த இடத்தில் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாள்.

லலிதாவின் மதர்த்த வளர்ச்சியில் ஒரு வசீகரம் உண்டு. அந்த நடையில், அந்த உயரமான உடம்பில் கழுத்தும் அதன் கீழும் தால் வரையிலே காணப் பெறும் அப்பூரணமான மலர்வு ஒரு வகையில் அசாதாரணமானதுதான்.

குள்ளமும், ஒல்லியுமான பிள்ளையை அவள் வெறுப்பதில் மனத் தத்துவ ரீதியில் தவறே யில்லை. பெண்மையைக் கவர ஓரளவு ‘அவுட் லுக்’ கும் தேவைப்படுகிறது என்பதை வரதன் மறுப்பவன் அல்ல.

“நீங்கள் சொல்லி விடுவதுதான்!” — மீண்டும் வரதன் பேசினான்.

“சொல்லி விட்டேன். மீண்டும் சொல்லத்தான் போகிறேன். நான் அதற்குச் சம்மதிக்கப் போவதில்லைதான். இருந்தாலும் என் சார்பில் எனக்காக அநுதாபப் பட்டுப் பேச என் வீட்டில் யாருமேயில்லை.

உயிரோடு இருக்கிறேன் என்று கூடத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அப்பா என் கல்யாண விஷயமாக அடம் பிடிக்கிறார். எங்கிருந்தோ கண்டு பிடித்து அழைத்து வந்த மனத்துக்குப் பிடித்தமில்லாத ஒருத்தரைக் கல்யாணம் செய்து கொள் என்று தொந்தரவுபடுத்துகிறார்.” — வார்த்தைகள் தயங்கித் தயங்கித் தொடர்ந்தன. பிறகு சரளமாக வந்தன.

“என் மனத்துக்குப் பிடிக்காமல் போவானேன்? உங்களுக்கோ தன் மேல் யாருமே

அதை நினைத்தால்தான் துயரத்தை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை.”

லலிதாவுக்குத் தாயார் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தந்தை வேதாந்தத்தையும் தெரியும். ஆனால் பழக்கம் கிடையாது. இதையே ஒரு முகாந்திரமாகக்

கொண்டு லலிதாவின் தந்தையைப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டால் என்ன என்று நினைத்தவன், “நீங்கள் அநுமதித்தால் உங்கள் சார்பிலே, உங்களுடைய மன நிலையை உங்கள் தந்தையிடம் எடுத்துச் சொல்ல நான் வரத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றான். வரதனின் இவ்வார்த்தை அவளுக்கு அதிகமான பரவசத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். “நிஜமாகவா? நீங்கள் வந்து சொல்கிறீர்களா! கட்டாயம் வாருங்கள். என் அப்பா உங்களை ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். வித்தியாசமாக நினைப்பவரும் அல்ல. நீங்கள் வந்து சொன்னால் மிக மிக உதவியாக இருக்கும்” என்றான். அவளுடைய குழந்தைத் தன்மையான பேச்சு, மனம் எல்லாம் அவனிடத்திலே அவளைப் பற்றியதோர் இரக்கத்தைச் சேர்த்தன.

“என்று வரட்டும்?”

“இன்றே வாருங்கள். சாயங்காலம் அப்பாவும் இருப்பார். நானும் இருக்கிறேன்” என்றவள் தன் தந்தையிடம் எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் கல்லூரி நண்பர் என்கிற வகையில் அவனுடைய வருகையால் தந்தைக்கு எந்தவிதத் தப்பெண்ணமும் உண்டாக வழியில்லை என்பதையும் சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தாள்.

பரிசோதனை அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு இருவரும் நடந்தனர்.

அன்று மாலை வரதன் அவள் வீட்டுக்கு வந்தது. அவள் தந்தை வேதாந்தத்திடம் பேசினது எல்லாமே அவள் அருகிருந்து கவனித்த விஷயம்தான். அதன் தொடரில் அவளை மீண்டும் கல்லூரித் தோட்டத்தில் தனிமையில் சந்தித்தபோது அவன் அவள் தந்தையைப் பற்றி வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசினான். “உங்கள் தந்தை உங்கள் நன்மையை உத்தேசித்துத்தான் அதைச் செய்யத் தொடங்கினான். அதில் அவருக்கு எந்த வித பிடிவாதமும் இல்லையாம். நீங்கள்தான் ரொம்ப நடுங்கிப் போயிருக்கிறீர்கள்.”

“நான் நடுங்கவில்லை. நீங்கள் வந்து சரியான நேரத்தில் மிக மிகச் சாதுரியமான முறையில் என் மன நிலையை எடுத்துச் சொன்னதன் பேரில் அப்பா அடங்கிப் போய் விட்டார். ‘விவாகம் என்பது என்ன தான் பெரியவர்களால் நடத்தப்படுவதாக இருந்தாலும் அதை இரு சாராரும் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டு நடப்பதில்தானே சிறப்பு! ஒருதலைப்பட்சமான முடிவு என்பது என்றைக்குமே ஆபத்தில்லையா?’ என்று நீங்கள் சொன்னதன் பேரில் அவர் சமாதானம் அடைந்திருக்கலாம். அது மட்டுமல்ல, அப்பாவின் அவசரத்துக்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அதைப் பிறகு தெரிந்து கொள்வீர்கள் - அது போகட்டும். நேற்று அப்பாவுடன் ரொம்ப நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களே, அப்படி என்ன பேச்சு?”

“எல்லாம் பேசினோம். அவருடைய வாழ்க்கை அநுபவங்கள், வெற்றி தோல்விகள், அவர் அடைந்த லாப நஷ்டங்கள், புதிதாக அவர் எடுத்திருக்கின்ற பேப்பர் ஏஜன்ஸி

பற்றி - இப்படி எல்லாவற்றையும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். மனம் விட்டுப் பேசக் கூடிய அவரது சுபாவம், என்னை ரொம்பவும் கவர்ந்துவிட்டது. அதோடு தன் மகள் காரணமாக அவர் உற்சாகம் ரொம்பச் சுண்டிப் போயிருக்கிறது” என்று சிரித்துக் கொண்டே. அவள் பதில் ஏதும் கூறாமல் அவளைப் பார்த்தாள். அகலமான முகம், ஆத்மார்த்தங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய உண்மையொளி வீசுகிற நிதர்சனமான கண்கள்.

அன்பென்ற அகழியிலிருந்து ஏக்கத்தின் பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது.

காதல் என்பதே சில மாயமான மனவிகாரத்தின் அடிப்படையில் பிறப்பதுதானே! ஒரு பெண் தன் மனத்தை ஒருவனிடம் பறி கொடுக்க, சந்தர்ப்பத்துக்கென்றே, சூழ்நிலைக்கென்றே காத்திருக்கத் தேவையில்லை என்பதைத் தாக்கரீதியிலே ஒப்புக் கொண்டால், லலிதா அதை மீறி விடவில்லை. அப்படி அதை மீறியிருந்தாலும் தவறில்லை. அன்பு மலர அந்தச் சந்தர்ப்பம்தான் முக்கியம் என்றாலும் அதுவும் இங்கே அவளுக்கு இசைவாகத்தான் பொருந்தியிருக்கிறது.

முதல் நாள் தந்தையின் அறிமுகம். அவளை ஓர் இக்கட்டிலிருந்து விடுவித்த சாதுரியம். அல்லது உபகாரம் இதோ இன்று நெருங்கி வந்து பேசக் கூடிய அத்யந்தம்; எல்லாமே அந்த மாயமான மனவிகாரத்தின் அடிப்படையில் உண்டான விநோதம்தான்!

ஓர் அழிவின் வேகத்தைப் போலவே சில வேளைகளில் அன்பின் வேகமும் அசாதாரணமான வேகத்தில் சென்று படர்வதுண்டு. அழிவை நோக்கி விரைகிற அன்புக்கும் ஒரு வேளை இது பொருந்துமோ?

கல்லூரி தொடங்குவதற்கான மணி அடித்தாகி விட்டது. இருவருமாகப் பேசிக் கொண்டே மெல்ல நடந்து வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தனர்.

கல்லூரி வகுப்பில் பின்னால் தள்ளியுள்ள கடைசிப் பெஞ்சியில் அமர்ந்திருக்கும் வரதன் சில வேளைகளில் அப்படியே முன்னே சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் அவள் அநேக தடவை கண்டிருக்கிறாள். அவன் ஏதோ கம்பெனியொன்றில் இரவு ‘ஷிப்டி’ல் வேலை செய்கிறான் என்பதை அவனிடமிருந்து இல்லாமல் பிறர் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

வசதியான குடும்பத்தில் அவன் பிறக்கவில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். எத்தனையோ தடவைகளில் அவனுடைய கல்லூரிப் படிப்புக்கே இடைஞ்சல் வந்து விடும்படியான சூழ்நிலைகள் எத்தனையோ ஏற்பட்டதுண்டு. கல்லூரிச் சம்பளம் கட்ட முடியாமல் தவித்ததையும் அவள் கண்டு உதவியும் இருக்கிறாள்.

“நான் தொடர்ந்து படிக்கத்தான் விரும்புகிறேன். என் குடும்ப வறுமை என்னை வெளியே நெட்டித் தள்ளிவிடும் போலிருக்கிறது. இப்பொழுது கடைசி வருஷம், இந்த

மூன்று ஆண்டுகளில் என் பணம் என்று கல்லூரிக்கு இரண்டொரு “டேர்ம்” தான் கட்டியிருப்பேன். மற்றதெல்லாம் என் நண்பர்கள் எனக்குக் கொடுத்து உதவியது தான்” என்று சொல்லுவான்.

அவனுடைய குடும்பம், பெரிய குடும்பம். தாயார், கண் தெரியாத தந்தை, விதவைச் சகோதரி, வயதுவந்த தங்கைகள் இருவர்—அந்தச் சாகரத்தில் அவன் மூத்த பிள்ளை! பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான் லலிதா.

சோக மயமான அந்த உருவம் அவளுடைய பச்சாத்தாபத்தை அதிகமாக்கியது.

லலிதாவுடன் கொஞ்சம் நெருங்கிய நட்பு உண்டாகி, அது காலக்கிரமத்தில் இன்னும் அதிக ஈடுபாட்டோடு இணைந்து வந்த அந்தக் குறுகிய கால அளவிலே, மற்றவர்களின் பொருமைக்கு ஆளாகவில்லை வரதன். பொருமைக்கு ஆளாக லலிதா பெரிய அழகியல்லவே. பரிகாசத்துக்கு, நேரிடையாகவும், மறைமுகமாகவும் ஆளானான்.

மற்றவர் செய்கிற பரிகாசம், அதைக் கண்டு மனம் துடிக்கும் லலிதாவின் சோகம், அதை நினைந்து தனிமையில் அவள் விடுகின்ற பெருமூச்சுக்கள்—இவையே வரதனை இன்னும் ஓரளவு அதிகமாக அவள் பக்கம் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு போயின. இதற்கிடையில் வரதனின் குடும்பச் சூழலில் எத்தனையோ பிரளயங்கள்—ஒவ்வொரு சமயமும் அந்தப் பயங்கர அலையின் மேல் நீந்தி லலிதாவின் வீட்டு வாசற்படியில் வந்து நிற்பான். அதற்காக அவள் தயங்குவதேயில்லை. வரதனுடைய துயரங்களைத் தீர்ப்பது தன் கடமைகளில் ஒன்று என்ற மனோபாவத்தை ஒருவிதப் பெருமையோடு வளர்த்துக் கொண்டு விட்டவளுக்கு அவன் உதவி கேட்டு வரும் போது தயக்கம் ஏற்படக் காரணமே இல்லையே!

“என்னைப் பிடிக்கிறதா உங்களுக்கு?” கட்டுப்பாட்டை மீறினதோர் ஆவேச நிலை அவளுக்கு. தன்னைப் பூரணமாக நேசிப்பவரின் விழிகளில் வருகின்ற நம்பிக்கை மட்டும் போதவில்லை. விழிகளில் உள்ளதை வார்த்தைகளில் கேட்க அவள் துடியாகத் துடித்தாள்.

“நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்....” —வார்த்தைகளின் சங்கமத்திலே அமுதம் பிறந்து, அது அவள் நெஞ்சிலே சுரந்து பின் அதுவே கண்களில் கண்ணீராகக் கரைந்து, கொட்டியது. நெகிழ்வின் உச்ச நிலை, தன் காதுகளையே நம்ப முடியாத வார்த்தைகளைக் கேட்டதால் உண்டான பரவசம்; வரதனின் சுரத்தைத் தன் இரண்டு கைகளில் இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள் அழகற்ற லலிதா.

லலிதாவின் தந்தை வேதாந்தத்துக்கு மகளுடைய விவாக விஷயமாக அதிக சிரமம் ஏற்படாது என்ற அளவுக்கு வரதன் லலிதா இவர்களின் பிணைப்பு அவரை நிம்மதியடையச் செய்தது. அழகற்ற தன் மகளுக்கு இப்படியொரு ‘நேசக் கரம்’ நீளுவதைத் தடுத்து நிறுத்த அவர் அவ்வளவு விவேகமற்றவர்

ஆந்திரச் சட்ட மன்றத்தில் ஒரு சமயம், கே. வரதாச்சாரி என்ற உறுப்பினர் மிக அவசரமாக மன்றத்தின் உள்ளே கைத்தடியுடன் புகுந்து தம் இருக்கையிலும் அதனுடையே அமர்ந்து விட்டார்.

கிருஷ்ண ராவ் என்ற உறுப்பினர், “கைத்தடி கொண்டு வருவது தவறல்லவா?” என்று சபாநாயகரைக் கேட்டார். சபாநாயகர் விடையளிப்பதற்கு முன்பே தாம் செய்தது தவறென்று உணர்ந்து வரதாச்சாரி கைத்தடியுடன் வெளியேறிவிட்டார்.

“வயதில் முதிர்ந்தோர் கைத்தடி கொண்டு வரக்கூடாதா?” என்று மற்றொருவர் கேட்க, “ராஜாஜியவர்கள் தம் தளர்ந்த வயதில் சென்னை முதல் அமைச்சராக இருந்த போது கைத்தடியை மன்றத்தின் வெளியே வைத்து விட்டே உள்ளே நுழைவார் என்றும் அவ்வாறே நாமும் நடத்தல் வேண்டும்” என்றும் கிருஷ்ணராவ் விளக்கினார்.

நாகமாணிக்கம்

நாகராசன்

கைத்தடிப்
பிரச்னை

*****

அல்லவே! அதோடு அவருமே இந்த நிலை ஓர் உச்சத்தைச் சீக்கிரம் எட்டிவிட வேண்டும் என்று காத்திருந்தார். லலிதா அவரை விட்டுப் போய்விட்டால் அவர் நினைக்கிற—எதிர்பார்த்திருக்கிற மற்றொரு காரியத்தை எந்தவிதமான மனச்சாட்சியின் உறுத்தலுக்கும் தம்மை ஆளாக்கிக் கொள்ளாமல் சாதித்துக் கொண்டு விடலாம்.

ஆம், ரமாபாயைப் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டு விடலாம். ஐந்து வருஷங்களாகத் திரை மறைவில் நடக்கிற காதல் நாடகத்தை அரங்கேற்றி விடலாம். இதுதானே அவர் திட்டம்! கல்யாண வயதைக் கடந்து விட்ட மகளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு இரண்டாம் மனைவியுடன் வீட்டில் சல்லாபிக்க முடியுமா? அதற்கும் வேதாந்தம் தயார் தான். ஆனால் அந்த ரமாபாய்தான் அதற்குத் தயாராக இல்லை.

“உங்கள் பெண் லலிதாவை யாருக்காவது விவாகம் செய்து கொடுத்து விடுங்கள். உங்களிடம்தான் பணம் இருக்கிறதே. ஆளா கிடைக்க மாட்டான்? அதைச் சீக்கிரம் முடியுங்கள். பிறகு நம் ‘பாண்டேஜ்’” என்று கூறி விட்டாள். அவளுக்கு லலிதாவின் மேல் வெறுப்பும் கிடையாது; வாஞ்சையும் கிடையாது. தனிப்பட்ட குணதிசயங்களோடு அவள் வேதாந்தத்தைக் கவரவில்லை. வேதாந்தமும்

அவளை ஏதோ அளவுக்கு மீறின காதல் வயப்பட்டோ, விரக தாபத்தால் ஈர்க்கப்பட்டோ அவள் மேல் பைத்தியமாகி அலைய வில்லை. ஏதோ மன ஈர்ப்புத்தான். சபல குணங்களின் இருமுனை ஈர்ப்பு அவ்வளவு தான்; ரகசியமான முறையில் சந்திப்பை மூடி மறைக்க இருவர் மனத்திலும் பயம் முளைவிட்டது. அந்தப் பயத்தோடு இருவரும் தூர விலகிப் போய்விட முடியவில்லை. உறவு

.....இந்தக் குழந்தையைப் பற்றி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இதோடு நீ இங்கே வந்தால் உனக்கு இந்த வீட்டின் கதவு சாத்தப்பட்டுவிடும்.....

அவ்வளவு நெருக்கமானதாகப் பிணைந்துவிட்டிருந்தது. இவைகளோடு அவர்களுடைய 'பாண்டேஜை'த் தடுக்கவும் யாருமில்லை. ஒரே ஒரு தடை லலிதாதான்! வயது வந்த பெரிய பெண்.

“அப்படியா?” என்று வியந்தான் வரதன். லலிதாவின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு வியப்பாகத் தோன்றின.

“ஆமாம்...” என்றாள் லலிதா வெட்கத்துடன்.

“அந்த ரமாபாய்க்கு வயது முப்பதுக்கு மேலே இருக்கும். இலை மறைவு காய் மறைவாக இது ஐந்து வருஷங்களாகவே உண்டு.”

“ஐம்பதுக்கு மேல் வயதை ஓட்டிவிட்ட உன் தந்தைக்கு இந்த வயதில்.....”

“வயதுக்கும் விவேகத்துக்கும் அவரைப் பொறுத்த வரையில் சம்பந்தமில்லை.” லலிதா இதை வெறுப்புடனோ, வேகத்துடனோ சொல்லவில்லை. அநுபவித்துக் களித்த, அல்லது பார்த்துப் பார்த்துப் புளித்த நிலையோடு ஒருவித அலட்சியமாகவே பேசிஞாள்.

“இப்பொழுது சொல்லுங்கள். நான் அவருக்கு ஒரு தடைதானே?”

இதற்கு வரதன் “தடை என்று ஏன் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? உனக்கும் காலத்தில் நடக்க வேண்டியதுதானே!” — என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

அன்று அவள் வரதனை வகுப்பறையில் கண்டபோது மிக மிக அதிகமாகக் கலவரம் அடைந்தாள். வரதனுடைய தோற்றம் அவளை என்னமோ செய்தது.

ஏன் இவர் இப்படி இருக்கிறார்? உடையும், முகமும் இப்படி இருப்பானேன்? வீட்டில் ஏதேனும் நடந்திருக்குமோ? கண்கள் கூடக் கலங்கிப் போயிருக்கின்றனவே! தலை கலைந்திருக்கிறது. அவரைப் பார்த்தால் ஒரு கல்லூரி மாணவர் போலவேயில்லையே! ஏழைமைக்கு இப்படி ஒரு கோலமா?

வகுப்பு முடியும் வரை அவள் சிரமப் பட்டுக் காத்திருந்தாள். அது முடிந்ததோ இல்லையோ, ‘விடு விடு’வென்று அவர்கள் எப்பொழுதும் சந்தித்து உரையாடும் கிமெண்ட் மேடையருகில் போய் நின்றாள்.

அவன் வந்தான்.

அவனுடைய நிலையை அவன், அவள் வற்புறுத்தியதின் பேரில் விளக்கினான். வீட்டில் உண்டான ஒரு தவிர்க்க முடியாத இக்கட்டு. சங்கிலியை அடகு வைத்த இடத்தில் அதை உடனே திருப்பிக் கொள்ளும்படி தொந்தரவு கொடுப்பதையும், அப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையில் அதை மீட்கப் பணமில்லாமல் அலைவதையும், இதன் காரணமாக வீட்டில் அவனுடைய விதவைத் தமக்கைக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்ட சண்டை காரணமாக ஏற்பட்ட மனஸ்தாபங்களையும் விளக்கி விட்டுச் சோகத்துடன் நின்றான்.

வரதன் கலங்குவதை அவளால் காணவே முடியவில்லை. அன்று மாலையே அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று நகையைத் திருப்புவதற்கான தொகையைக் கொடுத்தாள்.

இரவு தொழிற்சாலையில் வேலை. பகல் நேரத்தில் கல்லூரிப் படிப்பு! நிம்மதியில்லாத வீட்டின் சூழ்நிலை. எவ்வளவு முயன்றும் அமைதியை நிலைநாட்ட முடியாத குடும்பம். வறுமையோடு பின்னிப் பிணைந்த சூழ்நிலையிலும் குறையாத குறைகள், கோபதாபங்கள், சுடுசொற்கள், மனக்கிலேசங்கள் நடுநிலைமை நழுவிப் போகும் சம்பவங்கள்—எதையும் சரிவர ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முடியாத பெரிய குடும்ப நிலை. யாருக்கென்று வாழ்வது? யாருக்கென்று உழைப்பது? படித்துப் பட்டம் பெற்று உழைத்து, சம்பாதித்து இந்த ஆலவிருட்சம் மாதிரியான குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துக் கடைத்தேற்ற வேண்டும்.

வரதன் ஒரே ஒரு முறையல்ல, இப்படிப் பல முறைகள் சிந்தித்து மலைத்திருக்கிறான். இந்தச் சாகரத்தில் நீந்திக் கரை சேருவோம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குச் சிறிது காலமாக இல்லை. அதை என்றோ இழந்துவிட்டான். நடுவில் லலிதாவின் அன்பும் பரிவும் அவனுடைய நைந்த உள்ளத்தில் கொஞ்சம் பசுமை செழிக்க உதவி செய்தன. இப்பொழுது அந்த நம்பிக்கையையும் இழந்து கொண்டு வந்தான். அவனுடைய உதவியை எத்தனை நாட்களுக்குப் பெற முடியும்? அவளையும் நேசித்துக் கொண்டு, அவள் உதவிக்காகக் கையையும் நீட்டிக் கொண்டு இருப்பது எவ்வளவு கேவலம்? குடும்பம் இருக்கிற நிலையில் அவளை நேசிக்கிறேன் என்று வேறு சொல்லியாகி விட்டது. இந்த நிலையில் அவளையும் கல்யாணம் செய்து கொண்டு அந்தச் சூழலில் அவளையும் கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டுமா?

கேள்விகள், அதற்குக் கிடைத்த பதில்கள், மனத்தளவில் எழும்பி அடங்கிய அசாதியங்களில் களைப்பு — இதற்குப் பின் உண்டான முடிவுதான் மிக மிக பயங்கரமான, இயற்கையை மீறின நுகரியம்.

அன்று மாலை நேரத்தில் வகுப்புகள் எல்லாம் முடிந்தபின் வெளியே வந்தபோது அபூர்வமாக வரதன் பரிசோதனை அறைக்குள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே அறையின் ஒரு கதவை மட்டும் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைவதைத் தூர நின்று பார்த்தாள் லலிதா. வரதன் அந்தப் பரிசோதனை அறையைத் திறந்த நிலை, கலவரம் சூழச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது, அன்று முழுதும் அவனிடம் காணப்பட்ட தனிமை, மோனம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்த போது லலிதாவுக்கு ஏற்பட்ட பதப்படிப்புக்கு அளவேயில்லை.

இந்த வேளையில் அவருக்கு அங்கே என்ன வேலை இருக்கும்?

கேள்வி அவளை அந்த அறைக்குள் நெட்டித் தள்ளியது. உள் பக்கம் தாழிடப்படாமல் இருந்த ஒரு கதவை மட்டும் சப்தமின்றித் திறந்து கொண்டு உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள். பார்க்க எடுத்துக் கொண்ட அந்த விநாடியை விடக் குறைந்த அளவு நேரத்தான் அவள் வரதன் மேல் பாய்ந்த நேரம். அவன் வாயருகில் போய் விட்ட கண்ணாடிக் கோப்பையை அசுர வேகத்தில் தட்டிவிட்டவள் அதே வேகத்தில் அங்கிருந்த ஸ்டீல் ஒன்று தடுக்கிக் கீழேயும் விழுந்தாள். எந்தக் கண்ணாடிக் கோப்பையை வரதன் கையினின்று தட்டி விட்டாளோ, அந்தக் கோப்பையில் இருந்த அக்கினித் திராவகம் அவள் முகத்தில் கொஞ்சம் பட்டுக் கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறியது.

வலது காதுக்கு அருகில் பட்ட திராவகம் கீழ்த் தாடை வரையில் வழிந்து மேல் தோலைக் கறுக்கி விட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையில் கீழே விழுந்த லலிதா வலது கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொண்டே எழுந்தாள்.

வரதன் பதறி விட்டான். சில விநாடிகள் அவனது மூளை செயலற்று ஓய்ந்துவிட்டது.

“லலிதா!.... லலிதா!....!”

லலிதாவின் கண்களிலிருந்து வலி தாங்க முடியாமல் கண்ணீர் வந்து கொண்டிருந்தது. முதல் உதவிக்கென்று அவன் பதற்றத்துடன் வெளியே ஓடி வந்து உதவிக்கு அங்கிருந்த இரண்டு விரிவுரையாளர்களை அழைத்தான்.

“மேஜை மேலிருந்த அக்கினித் திராவகம் என் கைபட்டு நழுவி என் மேல் சிந்திவிட்டது, அவ்வளவுதான்!” என்று வந்து கேட்டவர்களிடம் அவளே முந்திக் கொண்டு பதில் சொன்னது தன்னைக் காப்பாற்றத்தான் என்பதை வரதன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

திடகாத்திரமான உடல், மனமும் தான் அப்படி. எனவேதான் இவ்வளவெல்லாம் ஏற்பட்டும் லலிதா எந்த நிலையிலும் சுய நினைவுகளை இழந்து விடவோ, உறுத்தும் ரண வேதனையால் வாய்விட்டு அரற்றவோ செய்யவில்லை. மாறாக, வந்த விபத்துக் கான காரணத்தைத் துண்டித் துருவிக் கேட்டவர்களிடம் மெல்லாம் அதையேதான் சொன்னாள்.

தந்தை வேதாந்தத்தின் கவலையும் விசாரமும் இரட்டிப்பானதற்குக் காரணம் இருந்தது. மகள் ஏற்கனவே அழகற்றவள். அதோடு அக்கினித் திராவகம் பட்டுக் காதிலிருந்து

கீழ்த்தாடை வரையில் இரண்டு விரல் அகலத்துக்குத் தோல் கருகிப் பின் உரிந்து வெண்மையாகி விட்டிருந்தது. அவரது கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையையும் வேரோடு சாய்த்து விட்டது.

மனத்தில் வேதனையின் உறுத்தல் புரையோடிக் கொண்டிருக்கையில், இயல்பாக இருக்க வேண்டிய அன்பின் அந்நியோந்நியத்தில்கூடச் சிறு கீறல் விழத் தொடங்கி விட்டது.

இருபது நாட்களுக்குப் பின் லலிதா மீண்டும் கல்லூரி வந்த போது அவளுக்குக் காத்திருந்த அந்தச் செய்தி அவளுடைய ஆரூத் துயரத்துக்கு அப்பொழுதே அடிகோலி விட்டது. வரதன் ராணுவத்தில் சேர்ந்து விட்டார். இனி கல்லூரிக்கு வரமாட்டார்.

தனியே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவள் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மாலை நேர வானில் மேகத் திடலுக்குக் கீழே தனியாக ஒரு பறவை மிக மிக நிதானத்துடன் பறந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. துயர் சூழ்ந்த இந்தப் பத்து நாட்களில் கல்லூரியும், அதன் வகுப்புகளும், வரதனுடன் அமர்ந்து பேசுகிற மரங்கள் அடர்ந்த அந்தத் தோப்பும், பரிசோதனை அறையும் அவன் உள்ளத்தில் வெறுப்பையும் வேதனையையும் வளர்த்தன.

அழகற்ற தன் வாழ்வுக்கு ஒரேயொரு துணை.

உயிரைக் கொடுத்து, உயிரைக் காத்த தற்கு நேரில் சந்தித்துப் ‘போய் வருகிறேன்!’ என்று சொல்லக்கூட மனம் வராமல் மனம் மரத்துப் போன விந்தையை எண்ணி நொந்தவளுக்கு, அன்று வந்த அக்கடிதம் அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைத்தது.

குடும்பக் கஷ்டத்தின் காரணமாக நிரந்தரமாக விடுதலை பெறத் துடித்து அக்கினித் திராவகத்தைக் குடித்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்றது, அதனால் உண்டான சங்கடங்கள், அதற்கு மன்னிப்பு, சாவைவிட வாழ்விலே வாழ்வை, எதிர்த்துப் போரிட்டு அதன் சவாலை முறியடிக்க எண்ணியது. நேரில் வந்து விட்டால் அனுமதி கிடைக்காது என்ற சந்தேகத்தால் வெளியில் யாரிடமும் சொல்லாமல் ராணுவத்தில் சேர்ந்து விட்டது — என்று இப்படி எல்லாமே இருந்தது அக்கடிதத்தில். அதோடு, “உன் தியாகத்துக்குப் பிரீதி செய்யவே அருகதை யற்றவனாகி விட்டேன். மனிதாபிமானத்தின் முன் நீ மிக மிக உயர்ந்து விட்டாய். உன் தியாகத்தை மறப்பவன் மனிதனே ஆகமாட்டான். தயவுசெய்து காத்திரு — எத்தனை நாட்களானாலும் வந்து விடுவேன். முன்பு அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை முன்னே வைத்துக் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருந்தேன். தனியாக.... ஆனால் இப்பொழுதோ பல பேர்களுடன் சேர்ந்து நாட்டுக்காகப் போராடும் பணியில் இறங்கிவிட்டேன்” — என்று இப்படிக் கடிதம் நீண்டு கொண்டே போய் ஓரிடத்தில் முடிந்திருந்தது. அந்தக் கடிதம் முடிந்த இடத்தில் தான் லலிதாவின் சோக வாழ்வும் ஆரம்பித்தது.

வாழ்க்கை என்பது வெறும் காதல் கடிதங்களில் மட்டும் இல்லை என்பதை வரதன் அவளைத் தனியே விட்டுச் சென்றபின் உணர்ந்தான் லலிதா.

தூரத்துப் பச்சை போல வெறும் எண்ணங் களை மட்டும் உணர்வு பூர்வமாக வளர்த்துக் கொண்டு அதன் இதமான நிழலிலே போலித்தனமான சுகத்தை நுகர்வதை வளர்ந்துவிட்ட அவள் இதயம் ஏற்கவில்லை. வளர்ந்துவிட்ட அவள் உடல் ஏற்கவில்லை. வளர்ந்து விட்ட நியாயமான ஆசை ஏற்க வில்லை. வரதனுடன் அவள் எட்ட நின்று பழகிய ஆரம்ப காலத்துக்கும், நெருங்கி வந்து தொட்டு அணைத்துச் சிரித்து, முகத்தை வருடி, முத்தமிட்டுப் பழகிய கடைசி நேரத் துக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமுண்டு. அந்தப் பழக்கத்தின் நெருக்க நினைவுகள்தான் இன்று அவளுடைய எதிரிகள்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை வந்த கடிதங்கள்கூட இப்பொழுதெல்லாம் அபூர்வமாகப் போய் விட்டன.

நாட்களின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிடு வதைவிடச் சோகமயமான நினைவுகளால் உடல் வாடிய வேதனையைக் கணித்து விடுவது லலிதாவின் உருவத்தைப் பொறுத்த வரையில் சுலபமாகவே தோன்றியது.

வீட்டுக்கு வரும் கடிதங்கள்கூட நின்று விட்டன. மாதமானால் வரும் பணத்தோடு சரி. அதிலிருந்து வரதன் ராணுவத்தில் பணி யாற்றுகிற வேலைப் பிரிவு மிக மிக முக்கிய மானதாக இருக்குமென்பதை ஊக்கக் முடிந் தது லலிதாவுக்கு.

வேதாந்தத்தின் சினம் இந்த ஓராண்டுக் காலத்தில் குறைவதற்கான சம்பவம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ரமாபாயை அவர் திட்டப் படி பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்வதற் கான சந்தர்ப்பத்தை லலிதா இன்னும் ஏற்படுத்தவே யில்லை.

இளமைத் துடிப்புள்ள அந்த வாலிப நாட்களைவிட இத்தொன்றும் வஸந்தம் வீசும் நாட்களில்லைதான். வேகமும் துடிப்பும் சிந்திச் சிதறும் பருவமில்லைதான். என்றாலும், இந்த இணைப்பிலும் ஓர் அவசரம் அவர்க ளிடையே! இருவருக்குமே விளங்காத மோக நிலையின் தவிப்பு.

அக்கினித் திராவகம் பட்டுத் தோல் கருகிக்காதி விருந்து கீழ்த் தாடை வரை வெள்ளையோடி விகாரப்படுத்திவிட்ட மகளின் முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அநு தாபத்தைவிடச் சில வேளைகளில் ஆத்திரம் தான் அதிகமாக வரும் அவருக்கு. செய்யாத சிகிதையை இல்லை. பார்க்காத டாக்டர் இல்லை. ஏற்கனவே அதிக அழகில்லாத கறுப்பு, அதில் இது வேறு சேர்ந்து கொண்டது.

வேதாந்தத்துக்குத் தெரியாது, இது எப் படிப்பட்ட தியாகத்தின் வடு என்று.

வேதாந்தத்தின் மனக் குமுறல் அவர் நெஞ்சத்தில் கனன்று பிறகு லலிதாவின் முன் வெடித்துச் சிந்தியது.

“உன்னை அவன் நன்றாக ஏமாற்றிவிட் டான். யாரையோ நல்ல மனமில்லாதவனை நம்பி நீ மோசம் போய் விட்டாய். இனியும் அவனை நினைந்து வீணில் காலம் கடத்து

“கரும்பு என்ன விலை?”

“சேஞ்சரி பைசா தான்!”

வதை நான் விரும்பவில்லை. எனக்குக் காரி யம் நடந்தாக வேண்டும்” என்றவர் மேற் கொண்டு காரியங்களில் தீவிரமாக இறங்கி விட்டார். தடுத்துக் கூறும் சந்தர்ப்பத்தை அவர் அவளுக்குத் தரவில்லை.

விம்மலிலும், வெடிப்பிலும் இரண்டு முறை வரதனின் வீடு சென்று அவனுடைய ராணுவ விவசயத்தை வாங்கி வந்தான். அவசரம் அவசரமாக அவள் எழுதிய கடிதத் துக்கு அவனிடமிருந்து பதிலே வரவில்லை.

‘தந்தையின் வார்த்தைகள் ஒரு வேளை உண்மையாக இருக்குமோ? இருக்கும் வரை யில் தேவையான உதவிகளைப் பெற்று, அதற் காகவே காதலிப்பது போல் நடத்து என்னை ஏமாற்றியிருப்பாரோ? அப்படியானால் அவ ரைக் காப்பாற்றப் போய் ஏற்றுக் கொண்ட இந்தத் தழும்பு வெறும் வடுதானா? தியாகத் தின் சின்னமில்லையா? இதயமில்லாத ஒரு போலியை நம்பியதற்கு நான் அடைந்திருக் கிற வாழ்க்கை அடையாளமாகவே போய் விடுமா?’

எண்ணம் கசந்தது. இதயம் இருண்டது. நினைவுகளும், நினைவைச் சார்ந்த நினைவு களும் மன அமைதியை அதிகப்படுத்திய நாட்களிலேயே வேதாந்தம் தம் தீவிரமான மாப்பிள்ளை வேட்டையில் வெற்றியும் அடைந்து விட்டார்.

ஒரு நாள் மாலைப் போதில் அவளை யாரோ சேலத்திலிருந்து பெண் பார்க்க வரு கிறார் என்பதைச் சொல்லித் தயாராக இருக் கும்படி கட்டளை பிறப்பித்து விட்டார், வேதாந்தம்.

வரதனின் பராமுகம், தந்தையின் வார்த்தைகள், வரதனைப் பற்றித் தந்தை கிளப்பி விட்ட தப்பிப்பிராயங்களின்பின்னே உள்ள வலு, அதனால் ஏற்பட்டு அடங்காத மனக் குழப்பத்தின் சாயல், இவை போன்ற

நிலையில் அவள் வேதாந்தத்துக்கு மறுப்பேதும் கூறவில்லை, பணிந்தே போய் விட்டாள்.

தந்தை பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்த அந்த மனிதர் தன்னை எப்படி விரும்பினார்? தன் முகத்தில் உள்ள வடுவைக் கண்ட பின்னரும் கூடத் தன்னை ஏன் மணந்தார் என்ற ரகசியம் பின்னர்தான் தெரிந்தது அவளுக்கு. அதிலும் அவளுக்குப் பெரும் தோல்வி தான். ஒன்றிலே இழந்த அமைதியை வேறு ஒன்றில் பெறலாம் என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு நேச நினைவின் கதவுகளை இறுக்கமாகச் சாத்திவிட்டு வாழ்வெனும் வெளியில் வந்து நின்ற போது அவளை மணந்த நரசிம்மன் அவளை நெருங்காமல் தூர நின்றான். தூர நின்றதோடு மட்டுமல்ல, தூரவே விலகியும் சென்றான்.

“என்னைப் பிடிக்கவில்லையா உங்களுக்கு?” அவள் கேட்ட முதல் கேள்வி இது.

நரசிம்மன் நகைத்தான். துயரத்துக்கு நகைப்பதும் ஒரு குணம் என்றால் அது நகைப்பு இல்லை.

“எனக்கு இந்த உலகமே பிடிக்கவில்லை.”

“இந்த உலகமே பிடிக்காமல்தான் என்னை விவாகம் செய்து கொண்டீர்களா?” என்று கேட்டுவிடத் துடித்தாள். ஆனால் அதை மாற்றிக் கொண்டு, “நான் அழகில்லாதவள். அதோடு அருவருப்பாகக் கன்னத்தில் தோல் உரிந்து வெண்மையான தழும்பு வேறு. அதுதான் காரணமாக இருக்கும்” என்றாள். லலிதாவின் குரல் துயரத்தோடு வந்தது. கண்களும் பனித்தன.

அருகில் நின்ற நரசிம்மன் தழைந்த அவள் முகத்தைத் தூக்கினான்.

“உன் அழகைப் பற்றியே நான் கவலைப் படவில்லை. நீ அப்படியில்லையே என்ற ஏக்கமோ, தாபமோ எதுவுமே எனக்கு இல்லை. உன்னைப் பெண் பார்க்க வந்த போதே இந்த வடுவைப் பார்த்தேன். உன் தந்தையும் அதன் காரணத்தைச் சொல்லி விட்டார். ஆகையால் இதைப் போன்ற புற நிலையின் தேய்வுகளை நான் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவேயில்லை.”

நரசிம்மன் அவளை விட்டு நகர்ந்து நின்றான். அவன் பேச்சுக்கள்கூட அவளுக்குப் புரியாப் புதிராக இருந்தன.

“பின் இந்த உலகமே பிடிக்கவில்லை என்று கூறக் காரணமென்ன?”

நரசிம்மன் சிறிது நேரம் தயங்கினான். பிறகு திடம் பெற்றவனாக, “நீ எனக்கு மனைவியாக இருப்பதைவிட ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக இருக்கவேண்டும். இருப்பாயா?” என்று கேட்டான்.

லலிதாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தாம் ஏதோ பெருமளவில் ஏமாந்து விட்டதாக மட்டுமே அந்த நேரத்தில் ஓர் அவசர உணர்வாக உணர முடிந்தது.

“உங்களுக்கு ஒரு குழந்தையா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் நான்.... நான்...”

“நீ இரண்டாந்தாரமல்ல எனக்கு....” என்றவன் நீண்ட பெருமூச்சோடு நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

நீ குழந்தையைப் போலவே இருக்கப் பாடு படலாம்; ஆனால், உன்னைப் போல அவர்களை ஆக்க முயலாதே. -- கலில் கிப்ரான்

அனுப்பியவர்: அ. பாண்டியராசன்

*****

“எனக்கு முதல் மனைவி என்ற ஒருத்தி கிடையாது. ஆனால் குழந்தை மட்டும் உண்டு. இதை நீ நம்புவாயா?”

“இதை நான் நம்பி என்ன ஆகவேண்டும்? நம்பாமல் உங்களுக்கு வாக்குக் கொடுப்பதைவிட நீங்கள் சொல்கிற உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு உங்களைத் திருப்திப்படுத்த நிச்சயமாக என்னால் முடியும்.”

லலிதாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான் நரசிம்மன். இரண்டு கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வழிந்தோடியிருந்தது.

ஓடிச் சென்று அவனது கண்களைத் துடைத்து விடுவதற்கானதொரு நெகிழ்வை அந்தச் சூழ்நிலை அவளுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக மனத்தின் மூலையில் குழப்பமும், பயமும் வந்து கனத்துக் கொண்டிருந்தன.

“நடத்தை கெட்ட துரோகி ஒருத்தியை நம்பி நான் மோசம் போய் விட்டேன் லலிதா!” என்று சொல்லிவிட்டு உடல் குலுங்கக் குலுங்க அமுதான் நரசிம்மன்.

லலிதாவினால் ஒரு பிடிப்பின்றி அங்கே நிற்க முடியவில்லை. எதிரே கிடந்த நாற்காலியைப் பற்றிக் கொண்டு விழிகளில் பீதியோடு அசைவற்று நின்றாள்.

“நடத்தைகெட்ட ஒருத்தியை நம்பி என் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டு விட்டேன். அது போதாதென்று எவனுக்கோ அவள் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு பையனுக்கு இன்று தந்தையாக இருக்க வேண்டிய பாவத்தையும் நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். நல்லவள் என்று எண்ணியது ஒருபுறமிருக்க என் சபலத் தால் ஏற்பட்ட விளை என்பதையும் நான் உன்னிடம் சொல்வதில் வெட்கப்படவில்லை. நல்லவன் மாதிரி என்னிடம் நடத்துவிட்டு வேறு யாருக்கோ ஜனித்ததை ‘உங்களுடையதுதான்’ என்று கூறி என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஒரு நாள் தன் சுய சொகு பத்தையும் காட்டிவிட்டு ஓடி விட்டான்.”

“ஓடி விட்டானா?”

“ஆம்! ஓடிவிட்டான், வேறு யாருடனோ!”

“அப்படியென்றால் அவன்...”

“அவளை எப்படி வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம். கண்ணியமற்றவளை எந்தப் பெயர் வைத்து அழைத்தால் என்ன?”

லலிதாவுக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. “உங்களுக்குப் பிறக்காத குழந்தை என உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அல்லது ஒரு பெண்தானே சொல்ல முடியும்?”

“அதை ஆணும் கொல்ல முடியும் இல்லையா?”

லலிதா மௌனம் சாதித்தாள்.

“அவள் எனக்கு முன் வேறு யாருடனோ கொண்டிருந்த தொடர்பும், அதனால் உண்டானதும் எனக்குத் தெரிய வந்தபோது அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டுத் தீர்மானித்தேன். இதை உணர்ந்து விட்ட அவள் தனக்குக் குழந்தை பிறக்கும்வரையில் சாது போல் இருந்து விட்டு, பிறகு குழந்தையை என் கையில் கொடுத்து விட்டுப் பாசாங்கு செய்தாள். நீலிபோல் அழுதாள். ஊரைக் கூட்டினாள்....”

நரசிம்மன் அதை அதோடு நிறுத்திவிட்டான். அதற்கு மேல் அதைத் தொடர அவனுக்கு விருப்பமில்லை. மௌனியாகி விட்டான். அவனது மௌனம் சீக்கிரம் கலையாது என்பதை அறிந்தவள் அப்போது உண்டான ஒரு மன நெகிழ்வின் உந்தலோடு, “உங்களிடம் உங்களுடையதில்லாத குழந்தையை ஒப்படைத்து விட்டாள். அதை இனி மேல் நான் பாதுகாக்க வேண்டும். அவ் வளவுதானே?” என்றாள்.

“ஆமாம்” என்பது போல் தலை அசைத்தான். பிறகு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே, “இந்த நிகழ்ச்சி நடந்து இரண்டாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதன் பின் விவாகம் செய்து கொள்ளும் ஆசையே இல்லாமல் காலம் தள்ளிவிட்டேன். இந்தப் பாபச் சின்னத்தோடு இருக்கும் என்னை யார் மணப்பார்கள்? அநேக சம்பந்தங்கள் நழுவியதற்கும் இது தான் காரணம். முடிவாக என் முன் வாழ்வின் அவலத்தை மூடி மறைத்தால்தான் அக் குழந்தைக்கு ஒரு தாய் கிடைப்பாள் என்பதால் இதை மறைத்து விட்டேன். எனக்கு என் மனைவியை விட, என் இந்தக் கேவலமான பின்னணி வாழ்வைப் புரிந்து கொண்டு அந்தக் குழந்தையை வளர்க்க ஒரு பெண்தான் உடனடித் தேவையாக இருக்கிறது இன்று. அவளை யாரும் ஏற்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். நர்ஸ் ஒருத்தி அந்தக் குழந்தையைத் தான் எடுத்துக் கொள்வதாக எடுத்துக் கொண்டு போனாள். இப்பொழுது அவளும் அதைக் கைவிட்டுவிடப் போகிறாள். நான்கு கடிதங்கள் வந்து விட்டன அவளிடமிருந்து, குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு போகும்படி. அவர்களது நண்பர்களும் மற்றவர்களும் ஏதேதோ கூறுவதால் அக்குழந்தை மேல் இருந்த அன்பு சரிந்து விட்டது அவளுக்கு. இந்த விவாகத்தைக் காரணம் காட்டி இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் வைத்திருக்குமாறு நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது நீ வந்து விட்டாய். நான் போய் அந்தக் குழந்தையை எடுத்து வர வேண்டும்...” என்றாள்.

நரசிம்மன் அவள் முகத்தையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவன் கண்கள் அவளிடம் சம்மதம் பெறத் துடித்தன.

“இனி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“உன் அனுமதி வேண்டும் குழந்தையை வாங்கி வரவா?”

“கொண்டு வாருங்கள். அதற்குத் தாயாக இருக்க நான் சம்மதிக்கிறேன். போதுமா? உங்கள் மனமும் இதற்காகத்தானே ஏங்கிக் கிடந்தது?”

“என்மேல் உனக்குக் கோபம் இருக்கும். இதை முன்பே சொல்லாமல் மறைத்து உன்னையும் உன் அப்பாவையும் ஏமாற்றி விட்டதாக நினைப்பாய். நீ எப்படி நினைத்தாலும் சரி. இனி அதற்கு நீ என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் ஏற்பேன். எனக்கு இந்த இக்கட்டிலிருந்து மீண்டு வர வேறு வழியே தோன்றவில்லை.”

ஆழமானதோர் அநுதாபப் பார்வையோடு நரசிம்மனைப் பார்த்தாள் லலிதா.

“கோபப்படவோ, ஆத்திரப்படவோ வாழ்க்கையில் என்ன இருக்கிறது? யாருடைய வாழ்க்கையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வாழ்கிற வாழ்க்கையல்ல. எப்படி எப்படி அமைகிறதோ, எப்படி எப்படி அமைத்துக் கொள்கிறோமோ அதுதான் வாழ்க்கை. படுகுழியில் வீழ வேண்டுமென்று யாரும் திட்டமிடுவதில்லை. விழுந்த பின் பார்த்து நடந்திருக்கலாமே என்று எண்ணுவதுதான் மனித சுபாவம். இதில் யாரை யார் குறை கூறுவது? விபத்துக்கள் விபத்தோடுதான் முடிகின்றன. அது யாருக்கு நேர்ந்தால் என்ன?”

லலிதாவின் சமாதான வாதம் நரசிம்மனுடைய பகுத்தறிவைக் குத்திக் கிளறியது. தான் செய்துவிட்ட மாபெரும் தவறை இவ்வளவு சுலபமாக ஏற்று அதை எவ்வளவு பக்குவமாகத் தன்னுள் வாங்கிக் கொண்டு நிதானித்து விட்டாள்! இதை எண்ணிய போது லலிதா அவன் கண்களுக்கு ஓர் அபூர்வப் பிறவியாகத்தான் தோன்றினாள்.

இரண்டு நாட்களை இரண்டு யுகங்களாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள் லலிதா. கணவன் கோயமுத்தூர் சென்றிருந்தான், நர்ஸிடம் இரண்டாண்டு காலமாக வளரும் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு வர.

சுமார் இரண்டு வயது நிரம்பிய குழந்தை பாபுவை—அதுதான் அவன் பெயர்—அவளிடம் கொடுத்து விட்டு மௌனமாக நகர்ந்தான் அவன் கணவன் நரசிம்மன்.

குழந்தை அழகாக இருந்தது. இரண்டாண்டு நர்ஸின் பராமரிப்பில் அதனுடைய போஷாக்கு நன்கு மெருகேறி யிருந்தது. குழந்தையைக் கண்டவுடனேயே மனத்தில் ஒரு நம்பிக்கை! குழந்தை யாருடையதாக இருந்தால் என்ன? களங்கமற்ற அதன் இதயம், அதன் பார்வை, குறுகுறுக்கும் முகம் - லலிதாவைக் கவர்ந்து விட்டன.

நினைந்து ஏங்கும் ஏக்கம், பார்த்துப் பொருமும் வாழ்க்கையின் பாலைவனம், நின்று அழுகிற நிலை - இன்றைய சாதாரண ஜட நிலையோடு இணைந்து விட்ட வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் - இவைகளுக்கு ஒரு சிறு மாறுதல் போல் இருந்தது குழந்தை பாபுவின் வருகை! ஆனால்....

அவன் வருகை அவரை விரட்டிவிட்டதே!

“என் மனசு சரியில்லை, லலிதா. இந்த அவமானகரமான பாபச் சின்னத்தைக் காண எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நீ இதன்மேல் கார்ட்டுகிற அன்புக்கோ, பாசத்துக்கோ நான் என்றும் தடையாக இருக்க மாட்டேன். எனக்குத்தான் அதை ஏற்க மனம் கூசுகிறதேயன்றி உன்னையும் அந்த மாதிரி

இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் கொஞ்ச நாட்கள் நான் எங்காவது வெளியூர் போய்விட்டு வர எண்ணுகிறேன். இந்த ஒரே இடத்தில் இருந்து இருந்து மனமே செல்லரித்துப் போய்விட்டது. எங்காவது போய்ச் சுற்றிவிட்டு வருகிறேன்” என்றுன்.

உடல் நலமில்லாத அவனது நிலை. மன நிலை சரியில்லாமல் அலைபுறுவது இவைகளை யெல்லாம் மனத்தில் கொண்ட லலிதா அவ னிடம் “தயவுசெய்து இந்த நிலையில் நீங்கள் எங்குமே போக வேண்டாம். ஏற்கனவே உடம்பு பலவீனப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இதோடு சுற்றினால் பின் உடம்பு தேறுவதே கஷ்டம்” என்று தடுத்துப் பார்த்தாள். ஆனால் அவன் கேட்கவில்லை.

இரண்டு முறை அப்பா ரமாபாயுடன் வந்து விட்டுப் போனார். அவ்வளவுதான். ரமா பாயை ஐம்பதுக்கு மேல் விவாகம் செய்து கொண்டதில் அவருக்குப் புதிய இளமை திரும்பி விட்டது. அந்த மனக் களிப்பில் பாபுவின் பிறப்பின் ரகசியம் அவரிடம் அவ்வளவு ஆழமாக எடுபடவில்லை. அவர் அதை அவ்வளவு முக்கியமானதாகக் கருத மாட்டார் என்பதை முன்பே உணர்ந்த லலிதா அதைப் பற்றி அகௌரவமான முறையில் ஒன்றும் சொல்லாமல் “இவ ருடைய முதல் மனைவியின் குழந்தையாம். இதை முன்பே உன்னிடம் சொல்லாததற்கு மிகவும் வருந்தினார்” என்று கூறிவிட்டு, அதனால் தான் அதிகம் கவலைப்படாதவள் போல் காண்பித்துக் கொண்டு தந்தையின் எதிர் உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியமில்லாமல் செய்து கொண்டு விட்டாள். ஆனால் ரமா பாய்க்குக் குழந்தையைப் பற்றியதொரு சந் தேகம் இருந்து கொண்டேதான் இருந்தது. வேதாந்தம் அந்த விஷயத்தை அவ்வளவு சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டதே ரமா பாய்க்கு எரிச்சலூட்டியது. கணவன் இல் லாத நேரமாகப் பார்த்து லலிதாவிடம் கேட்டும் விட்டாள்.

ரமாபாயின் கேள்வி வந்த தோரணை, அதன் மேல் அவள் காட்டுகிற அக்கறை இவைகளைக் கண்ட லலிதாவுக்கு அதன் மேல் விஷயத்தை மூடி வைக்கவும் முடிய வில்லை. அவளிடம் விண்டு சொல்லி விட்டாள்.

ரமாபாயின் அன்புள்ளத்தை உணர அவ னுக்கொரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது அது.

“லலிதா, உன்னுடைய தியாக வாழ்விலே இது இரண்டாவது சுட்டம் இல்லையா? முதலில் வரதனைத் தற்கொலையிலிருந்து காக்கப் போய் உனது முகத்தில் இந்தத் தழும்பை ஏற்றுக் கொண்டாய். இப்பொழுது நரசிம்மனை மணந்து யாருக்கோ பிறந்த குழந்தையை அவருக்கென்று ஏற்றுக்கொண் டிருக்கிறாய். தியாக மனப்பான்மையால் உண்டாகும் தியாகத்தைவிட இப்படி வாழ் வில் எதிர்பாராத விதமாகத் தியாகியாகி விடுகிற சந்தர்ப்பம்தான் வாழ்க்கையில் மகோன்னதமானது. உன்னைக் கண்டு நான் பெருமைப்பட அந்தப் பெருமைக்குப் பூர்ண அர்த்தமாக இருக்கிறாய் நீ.”

“எங்கப்பா மருந்துக் கடை வச்சிருக்கார். என் அண்ணன் டாக்டர். என் தங்கை...”

“என்ன? நர்ஸ் தானே?”

“ஊரும்! பேஷண்ட்.”

லலிதா தன் கன்னத்துத் தழும்பைத் தொட்டுத் தடவிக் கொண்டாள்.

“வரதனைத் தற்கொலையிலிருந்து காப் பாற்றி இதை ஏற்றுக் கொண்டேன் என்று உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்று வியப்புடன் கேட்டாள். காரணம் அந்த ரகசியம் அவளுக்கும் வரதனுக்கும் மட்டுமே தெரியும் என்பது அவள் எண்ணம். அவள் அந்தச் சம்பவத்துக்கான கார ணத்தை யாரிடமும் சொன்னதில்லை.

“வரதன்தான். நான் தூண்டித் துருவிக் கேட்டதன் பேரில் உண்மையைக் கூறி விட்டார்.”

லலிதா மௌனமானாள். தியாகம் செய் வதை விட அதை ஏற்றுக் கொண்டவிதம் லலிதாவைப் பொறுத்த வரையிலே சோக மயமான நினைவு ஒன்றுதான்!

ரமாபாய் அதை அதோடு விட்டுவிட்டாள்.

குறைந்த நாட்களே மகள் வீட்டில் தங்கி யிருந்த தந்தை ஊர் போய் விட்டார்.

அவளுடைய உலகம் என்பது பாபுதான். யாருக்கோ, யாராலோ பிறந்தது என்று கணவர் கூறுகிற அந்த அபாண்டத்தைத் தாங்கி வளரும் அந்தக் கபடற்ற உள்ளம் தான் அவளுக்கு அருகில் இருந்தது. சில வேளைகளில் அவள் அனுபவிக்கிற வேதனை யின் உறுத்தலுக்குப் பாபுவும் இல்லையென் றால் சித்தப் பிரமையேகூட அவளுக்குப் பிடித்திருக்கலாம்.

யாருக்கு யாரால் பிறந்திருந்தால் என்ன? அன்புள்ளமும், அருள் சிரிப்பும் வேற்றுமை தெரியாத மழலை நிலையும், அவளுடைய காய்ந்து, வற்றி, உலர்ந்து போயிருந்த மனத் துக்கு, நினைவுக்குத் தெம்பைக் கொடுத்தன.

அவனை அவன் அம்மாவென்று அழைத்தான். அவள் அவனை அன்புப் பெருக்கால் வாரி எடுத்து அணைத்தாள்.

அன்பு வளர்ந்தது. பாசப் பிணைப்பில் கணக்கற்ற அன்பு முடிகள் அவிழ்க்க முடியாமல் விழுந்தன.

அவளுடைய உலகத்திலே வசந்தம் இல்லை தான். என்றாலும் அதன் சாயல் இல்லாமல் போய் விடவில்லை. பாபுவால் அந்தச் சாயலின் நிழலில் சுகித்தாள்.

பாபுவைப் பற்றியவரையில் அவளுடைய நம்பிக்கை அபரிமிதமானது. பாசம் வளர்ந்த வேகமும், விதமும் அவளை இனி அவளிடமிருந்து யாராலும் பிரிக்க முடியாது என்கிற நம்பிக்கையில்தான் வேரூன்றி நின்றது.

வாழ்வின் முன் அவள் அடைந்த மகத்தான தோல்விகளை யெல்லாம் அது ஈடுகட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அழகற்றவளாகப் பிறந்தது, முகத்தில் தழும்பைத் தாங்கிக் கொண்டது, உயிருக்கு உயிராக நேசித்ததாக ஒருவனை நம்பி நம்பிக்கை இழந்தது, பொருத்தமற்ற ஒரு வருக்குக் கழுத்தை நீட்டித் தாலியை ஏற்றுக் கொண்டது என்று இப்படி எத்தனை எத்தனையோ தோல்விகள்.

அவை அத்தனையையும் பாபுவினால் ஈடுகட்டிக் கொண்டு குளிர்ந்து நின்றன.

அவளுக்குத் தெரியும், பாபுவினால் அவள் நெருங்கிய உறவினர்களின் வெறுப்புக்கு ஆளாவது. அவளை யாரும் மதிப்பதில்லை. முக்கியமான நாள் பண்டிகை என்றால்கூட அவளை யாரும் நெருங்கி வந்து அழைப்பதில்லை. ஓரளவு அதைச் சமூகப் பகிஷ்காரம் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

“யாரோ யாருக்கோ பெத்தாளாம். அதை இவள் கணவன் கொண்டு வந்து இவள் கையிலே கொடுத்தானாம். அதை வச்சுண்டு இவ சீராட்டா” என்ற சொற்களைக் கேட்டுக் கேட்டுக் காது புளித்து விட்டது அவளுக்கு.

“எங்கே வந்தாலும் இதையும் வேறு கூடக் கூட எடுத்துண்டு வரணுமா?” என்று

ஒரு வீட்டின் விசேஷ தினத்துக்குப் போன போது எவளோ ஒருத்தி சொன்னது காதில் விழுந்தபின் அவள் எங்கும், யார் வந்து அழைத்தாலும் போவதில்லை.

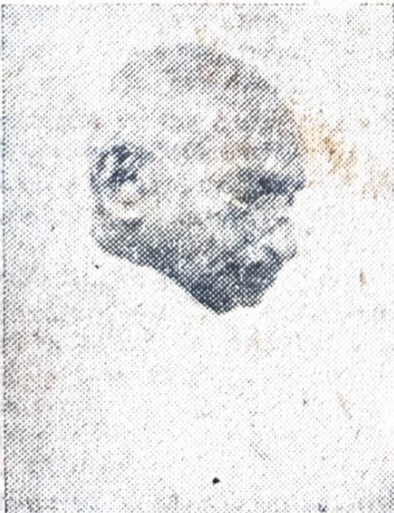
அலுத்துச் சலித்துப் போன சம்பவங்கள், விவேகமே இல்லாத மனிதக் கூட்டம். காரணமற்ற கோப தாபங்கள், அனாவசியமான உணர்ச்சி வெடிப்புகள் — லலிதாவுக்கு இவையெல்லாம் சிரிப்பைக் கொடுத்தன.

பக்குவமற்ற மனநிலையோடு இணைந்து பிணைந்துவிட்ட வாழ்க்கைப் பந்தம்கூட ஓராண்டுச் சுமையை மெல்ல மெல்ல இழுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டது. நரசிம்மன் இல்லாத தனிமை வாழ்க்கையில் அவள் வாடி வதங்கிப் போய் விடவில்லை. பிரிவுத் துயரால் தூக்கமின்றிப் புரண்டு புரண்டு படுக்கவில்லை. அவள் என்றாவது, எப்பொழுதாவது அமைதியற்று, தூக்கம் கெட்டுப் புலம்பியிருந்தால் அது பிரிவுத் துயரால் அல்ல! அவளிடத்தில் நிரந்தரமாக்கப்பட்டு விட்ட சேர்கத்துக்காகத்தான்.

நரசிம்மனைப் பற்றி என்றாவது நினைத்தால், “பாவம்! போகும்போதே பலவீனமான உடம்பு. எங்கே அயர்வோடு சுற்றுகிறாரோ?” என்றுதான் தவிப்பாளே யன்றி வேறெந்த விதக் காரணத்துக்காகவும் அல்ல.

இந்த மனநிலையை எண்ணி அவள் எத்தனையோ தடவைகள் குழம்பிப் போயிருக்கிறாள். “நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன்? எல்லாரையும் விடச் சிந்தனையளவில் என்னிடம் காணப்படுகிற இந்தப் புதிரான நிலையை என்னால் துடைத்து விட்டு எல்லாரையும் போலிருக்க முடியவில்லையே.”

ஓராண்டுக் காலம் கணவன் உடன் இல்லாததைக் கூடப் பொருட்படுத்தாத அளவுக்குத் தன் மனம் திண்மை பெற்றுவிட்டது என்ற அர்த்தமா? மனத்தின் மாதூர்யமான நினைவுகள் என்பது அழகிய பெண்களுக்கு மட்டும்தான் இருக்குமா? அழகிய கணவன் களுக்கு மட்டும்தான் இருக்குமா?

பஞ்சாப் மாகாணத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்தபோது ஒரு சமயம் மகாத்மா காந்தி மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார். காந்தி பக்தரான ஒரு பிரபல டாக்டர் மகாத்மாவுக்கு உடல்நலமில்லை என்று கேள்விப்பட்டு அவரைச் சோதிக்க வந்தார். ஆனால் மகாத்மா ஓய்வு தேவை என்பது தவிர தமக்கு உடலில் ஓர் அசௌகரியமும் இல்லை என்று கூறி உடம்பைக் காட்ட மறுத்து விட்டார். டாக்டர் உடம்பைப் பரிசோதித்துப் பார்க்காத வரையில் தமக்குச் சமாதானமாகாது என்று கூறி அனுமதி வேண்டினார்.

“உங்கள் சமாதானத்துக் கென்றால் சரி. ஆனால் எனக்குப் பீஸ்கொடுத்தால் தான் உடலைப் பரிசோதிக்க அனுமதிப்பேன்” என்றார்.

வினோது சேல்!

டாக்டர் உடனே தமது கையிலிருந்த பணத்தை யெல்லாம் திரட்டியெடுத்து காந்தியிடம் கொடுத்து, “இங்கு வருவதற்கு முன் ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கப் போனேன். அங்கே கிடைத்த தொகை முழுவதையும் கொடுத்து விட்டேன்” என்றார். காந்தி அந்தப் பணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டு ஹரிஜன நீதியில் சேர்க்குமாறு கூறித் தமது உடலைப் பரிசோதிக்க அனுமதித்தார்.

காந்திஜி கதைகளில் கண்டெடுத்தவர்: குடந்தை துரைமுருகன்

வேதனை புன்னகையாய்ப் பூத்து உதிர்ந்தது. நரசிம்மன் அப்படி யொன்றும் பெரிய பணக்காரன் இல்லாவிட்டாலும் சேலத்தில் அவன் குடியிருந்த வீடு அவனுடையது. தேவையான அளவு பாங்கியில் பணமிருந்தது. ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை வட்டியும், தேவையானபோது பணம் எடுத்துக் கொள்ளும் வசதியும் லலிதாவுக்குச் செய்து வைத்து விட்டுத்தான் அவன் போயிருந்தான். எனவே அன்றாட வாழ்வுப் பிரச்னையுடன் மற்றவர் படும் அல்லல் போல லலிதா படும்படியாக நேரவில்லை.

அப்பா வந்துவிட்டுப் போய் அதிக நாட்கள் ஆகிவிட்டன. தந்தையைப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று குழந்தையுடன் சேலத்திலிருந்து கோவை புறப்பட்டு வந்தாள். ஆனால் அவளுக்கு அங்கே சரியான வரவேற்பு இல்லை.

“இந்தக் குழந்தையைப் பற்றி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இதோடு நீ இங்கே வந்தால் உனக்கு இந்த வீட்டின் கதவு சாத்தப்பட்டு விடும். இதை விட்டுவிட்டு வந்தால்தான் எனக்குப் பிடிக்கும், ஆமாம்” என்று வேதாந்தம் கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டு முகம் கொடுத்துக்கூடப் பேசாமல் உள்ளே போய்விட்டார்.

“என்னை மன்னிச்சுடு, லலிதா. நான் தான் உன் அப்பாவிடம் நீ இக் குழந்தையைப் பற்றிச் சொன்ன விஷயங்களைச் சொன்னேன். அதை அவர் இவ்வளவு விபரீதமாக எடுத்துக் கொள்ளுவார் என்று தெரிந்திருந்தால் சத்தியமாகச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன். விஷயத்தைச் சொன்னால் உன் மேல் அனுதாபப்படுவார். உன் பெருந்தன்மையைப் போற்றுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவரோ இதை ரொம்பக் கேவலமான ஒன்றாக எடுத்துக் கொண்டு என்னிடமே சண்டையிட்டார். அவரை என்னால் சமாதானப்படுத்தவே முடியவில்லை.” ரமாபாய் உண்மையைக் கூறிவிட்டுக் கண்ணீர் விட்டாள்.

பிறந்த வீட்டின் வாசற்படி ஏறி உள்ளே கூடச் செல்லவில்லை. மனம் நொந்த நிலையில் தோளில் உறங்கும் பாபுவைப் பார்த்தாள். அவள் துயரம் எல்லாச் சூழ்நிலையைக் காட்டிலும் மிக மிக அவலமாக உணர்த்தப்பட்ட அந்த நேரத்தை எண்ணி விம்மி விம்மி அழுது கொண்டே திரும்பி விட்டாள்.

நரசிம்மனின் நெருங்கிய உறவினர்கள் கூட அவளைக் காண அபூர்வமாகத்தான் வந்தார்கள். குழந்தையின் மேல் இருக்கிற வெறுப்பிலும் வேற்றுமையிலும் அவர்களும் தங்குவதில்லை. வாவென்று வாயார அழைக்கின்ற அழைப்பைக்கூடக் கேட்க முடியவில்லை.

சில சமயங்களில் அன்பு மேலிட்டால் பாபுவை வாரி எடுக்கும்போது அவனது கபடற்ற முகத்தைப் பார்ப்பாள். “என்னை விட்டு விட்டு நீயும் போய் விடுவாயா? எல்லாரையும் போல நீயும் என்னை வெறுத்து ஒடி விடுவாயா?” என்பது போலப் பார்க்கும், பணித்திருக்கும் கண்களோடு அதைப் பார்த்துச்

துச் சிரிப்பாள். அவளை விட்டால் அவளை நேசிக்கிற ஒரு சின்ன ஜீவனையும் அவள் இழந்தவளாகி விடுவாள். அதனால் அவளை அவள் வெறுக்கவே மாட்டாள்.

‘குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள். அதைக் காணும்போதெல்லாம் என் ஆத்திரம்தான் அதிகமாகிறது. இருப்பினும் நீ அதனிடம் காட்டுகிற அன்புக்கு நான் தடையாக நிற்க மாட்டேன்’ என்று சொன்ன கணவன் வெளியூர் சுற்றப் போய் எத்தனையோ நாட்கள் ஆகிவிட்டன. சில நாளைக்கு நரசிம்மன் விரைவில் திரும்பமாட்டானா என்று தோன்றும், சில நாட்களில் ‘தனக்கு விவாகமாகி விட்டதா? தான் இப்பொழுது புருஷன் வீட்டில்தான் இருக்கிறோமா?’ என்ற பிரமை கூட ஏற்பட்டு விடும். அப்படிப்பட்ட தனிமை அவளுக்கு.

உணர்வின் இரு வேறு தவிப்பு முனையில் நின்று கொண்டிருந்த போதுதான் அன்று எதிர்பாராதவிதமாக வரதன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு சேலம் வந்தான்.

காலில் இலேசான ஊனம். முன்பு இருந்ததைவிட உடம்புப் பிடிப்போடு கொஞ்சம் சிவப்பேறிப் பருத்திருந்தது. முன்பு கல்லூரியில் படித்தபோதிருந்த இளமையின் மினுமினுப்பு இல்லை. உழைப்பினால் உண்டான புடைப்பு.

“நான் ராணுவத்திலிருந்து ‘டிஸ்சார்ஜ்’ ஆகி வந்துவிட்டேன். சண்டையில் இந்தக் காலில் இலேசான காயம் உண்டாகி இந்த ஊனம் நிரந்தரமாக்கப்பட்டு விட்டது. நேராக முதலில் கோயமுத்தூர்தான் வந்தேன். எல்லாவற்றையும் கேள்விப்பட்டேன். உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றவே உன் சித்தி ரமாபாயிடம் உன் விலாசத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன்.”

‘படித்துக் கொண்டிருந்த இன்கவித் திரட்டைப் பாதியில் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடியவர்! வாழ்வில் வஸந்தமேயில்லை என்றிருந்தவனிடம் வந்து ‘உன் வாழ்விலும் வஸந்தம் உண்டு’ என்று ஆசை காட்டிவிட்டு முன்னதை உண்மையாக்கிவிட்டு ஓடியவர்’ என்று நினைத்தபோது அவனைச் சிரித்த முகத்தோடு வரவேற்கக்கூடப் பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய வருகைக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கொண்டதாகக் காண்பித்துக் கொள்ளாமல் நின்றாள் லலிதா.

இன்பக் கனவைக் கலைத்தவன் முன்னால் இதயத்தை இறுக்கமாக்கிக்கொண்டு நின்றாள். இதயத்து இறுக்கம் கண்களில் புழுக்கமாகக் கொட்டியது. அதைத் தொடர்ந்து விம்மல் வெடித்தது.

“இந்த நேரத்தில் நான் உன்னிடம் கேட்கின்ற மன்னிப்புக்கூடத் தேவையற்றது. அநாவசியமானது. காலம் கடந்தது என்றாலும்கூட உன் மனதார என்னை மன்னித்து விடு, லலிதா. ராணுவத்தில் என் உத்தியோகம் அப்படிப்பட்டது. மிக மிக ரகசியமான இலாகா. நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை நானேகூடத் தெரிந்து கொள்ள அக்கறை காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது.” வரதனின் நெஞ்சம் அடைத்துக் கொண்டது.

“உன்னை ஏமாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமே எனக்கில்லை.....”

நடந்துவிட்ட விபத்துக்குக் காரணம் கூறிக் கொண்டு நிற்பவன் போல நின்று பேசினான்.

“உன்னைக் காண வந்ததுகூடத் தவறான செய்கைதான். இருந்தாலும் என் நிலையை உன்னிடம் எடுத்துச் சொன்னால்தான் உன்னை ஒரு வேளை நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தவன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அதை மாற்றிக் கொள்வாய் என்ற நோக்கோடுதான் வந்தேன். உன்னைப் பற்றி நீ என்ன வேண்டுமானாலும் நினைக்கலாம். அதையெல்லாம் இன்று நினைவுபடுத்திக் கொண்டு பேசுவதால் நம் இருவருக்குமே நன்மையில்லை தான். நம்மிடையே இருந்த அந்த உறவின் இழை அறுந்து போய் விட்டாலும்....”

லலிதாவின் விசம்பல் ஒலி அவன் பேச்சை நிறுத்தி விட்டது.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த பாபு எழுந்து வந்து லலிதாவின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது கொண்டே நின்றான்.

“மன்னித்துவிடு, லலிதா. உன் மனத்தின் சோகத்தைக் கிளப்பக்கூடிய அளவுக்கு நான் பேசி விட்டேன். நான் போய் வருகிறேன். ஆனால் ஒரே ஒரு நம்பிக்கையோடு தான் நான் ஊர் திரும்பினேன். அதை இனி சொல்வதில் பயன் எதுவுமேயில்லை. ஒரு வேளை என் வருகைக்காக நீ காத்திருப்பாயோ என்றுதான் எண்ணினேன். அப்படி எண்ணியதிலும் ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறது. என்ன தெரியுமா, நான் உன்னை.... நான் உன்னை.... அவ்வளவு ஆழமாக மனப்பூர்வமாக.....”

ரொம்ப நேரத்துக்குப்பின் அவள் தன் மௌனத்தைக் கலைத்தாள்.

“பழைய கதையெல்லாம் வேண்டாம். அதைப் பேசுவோ, நினைக்கவோ நான் கொஞ்சம்கூட விரும்பவில்லை. நான் ஏன் மாறினேன்? உன்னை அப்பொழுது சூழ்ந்து கொண்ட பிரச்சனைகள் என்ன? உன்னை எந்த வகையில் பாதித்தன என்று கூறவும் நான் கொஞ்சம்கூட விரும்பவில்லை. தேவையில்லாதவற்றைப் பேசுவதால் யாருக்கு என்ன பிரயோசனம்....? அதை விடுங்கள். வேறு ஏதேனும் பேசுவோம். வீட்டில் எல்லாரும் சுகம்தானே !”

“உம்” என்று தலையை ஆட்டினான். பிறகு, “இவன்தானா அது....உன் சித்தி சொன்னது இவனைத்தானா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்.”

“எனக்கு எப்படி உன் நிலைக்குச் சமாதானம் சொல்வதென்றே புரியவில்லை. ஒரு பக்கம் உன் மேல் அன்பில்லாத உறவினர்கள். இக்குழந்தையால் உன்னை வெறுக்கும் சுற்றம். குழந்தையுடன் வந்தால் இங்கே வராதே என்று சொல்லி விட்ட தந்தை. யாருடையதையோ உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் போய் விட்ட கணவர், இவற்றையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிற உன்னைப் பார்க்கிற போது பெண்மைக்கு இவ்வளவு அநீதிகள் இழைக்கிற இந்தச் சமுதாயத்தைக் கண்டாலே வெறுக்கிறேன்.” - வரதன்

“நானும் என் மனைவியும் சம்பாதிக்கிற பணத்திலிருந்து சேமித்துக் கட்டிய வீடு சார் இது! இதுவே முக்கியமான ஒரு விசேஷம் என்ன தெரியுமா? சமையல் அறை கட்டுவதற்கான செலவு மட்டும் தான் என்னுடையது. மற்றபடி, பாத்ரூம், டிரஸ்கிங் ரூம், ஹால், மாடி அறை, வராந்தா, பம்ப்செட் இதெல்லாம் என் மனைவியின் செலவு!”

பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே வீட்டின் வாசலில் வண்டியொன்று வந்து நின்றது. வண்டி பின்னே சற்றே சாய முதலில் கால் தெரிந்தது.

“அதோ, அவர்தான் போலிருக்கிறது” என்று கூறிக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தாள் லலிதா. நரசிம்மன் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி நிற்கக்கூட முடியாத பலவீனமாய் வண்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வரக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துச் செல்ல உதவியை எதிர்பார்ப்பவன் போல் நின்றான்.

பாபுவைக் கீழே விட்டு விட்டு லலிதா வண்டியடியில் இறங்கி நிற்கும் கணவனை அழைத்து வரக் கூடவே சென்றாள்.

“இவர்தான் வரதன். எங்கள் ஊர்க் காரர். இத்தனை நாட்கள் ராணுவத்திலிருந்தார்.” - லலிதாவின் முதல் அறிமுகத்தோடு நரசிம்மனுக்கு இரண்டு புறங்களிலே லலிதாவும் வரதனும் நின்றனர்.

அவர்களைக் கைத் தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்டே வீட்டுக்குள் வந்தான் நரசிம்மன்.

வண்டியில் இருந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து வைத்தபின் வண்டி போய் விட்டது.

அசதியோடு நடுக் கூடத்திலிருந்த கட்டிலில் முதுகுக்குத் தலையினை இரண்டைத் தாங்கலாக வைத்துக் கொண்டு நரசிம்மன் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான்.

போன போதிருந்ததைவிட உடம்பு இன்னும் அதிகமாக இளைத்திருந்தது. கண்களில் பிரகாசமில்லை. முகத்தில் ரோமம் மண்டிக் கிடந்தது.

“என்ன உடம்பு உங்களுக்கு ?” என்று வேதனையோடு நரசிம்மனைப் பார்த்துக் கேட்டான் வரதன்.

கட்டிலுக்கு எதிரே நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து போட்டான் லலிதா. அதில் அமர்ந்தான் வரதன்.

மிக மிக ஈனசுரத்தில் வரதனைப் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் மீண்டும் லலிதாவின் மூலமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டவன் விருப்பமில்லாத பாவனையோடு, “என்னமோ உடம்பு. லலிதாவைக் கேளுங்கள். மனம் கெட்டதற்குக் காரணம் சொல்லு வாள். அதே காரணம்தான் உடம்பு கெடவும்” என்றான்.

வரதனும் நரசிம்மனும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது லலிதா பாபுவைத் தூக்கிக் கொண்டு அங்கே வந்து நின்றாள்.

“அவனை அந்தண்டை கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வா” என்றவன் வரதன் பக்கமாகத் திரும்பி, “எனக்கு உடம்போடு இருக்கிற வியாதி வரதன். என் ஜென்ம வியாதி இது” என்று நிஷ்டேரத்துடன் குழந்தையைக் காட்டினான்.

வரதன் நரசிம்மனுடன் பேசிவிட்டுப் புறப்படும் போது வாசல் வரை வந்த லலிதா “என் மேல் தயவுசெய்து கோப்பபடாதீர்கள். உங்களுடன் சரியாகவே பேச முடியவில்லை..... இப்பொழுது ஓரளவு என் நிலைக்குக் காரணம் புரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள்” என்று நிறுத்தினாள்.

“எல்லாம் புரிகிறது” என்றான் வரதன், வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டு.

“நீங்கள் உடனே ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டுமா? அவர் இப்பொழுதுதான் வந்திருக்கிறார். பார்த்தால் உடம்பில் வியாதி போன போது இருந்தது போலவே தான் இருக்கும் போலிருக்கிறது. நீங்கள் கொஞ்சம்

இங்கே இருந்தால் தெம்பாக இருக்கும். ஊரில் முக்கிய ஜோலியொன்றும் இல்லை யென்றால், தங்கிப் போங்களேன்” என்றாள் லலிதா.

உற்றார் உறவினர் என்று அவள் வீட்டுக்கு யாரும் வருவதில்லை என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். எந்தக் குழந்தையால் தந்தையின் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமாகி நோயாளிக் கணவனுடன் நிர்க்கதியாக நின்று கொஞ்சம் அவளுடைய வாழ்வின் பின்னணியைச் சில கணங்கள் நின்று சிந்தித்தான். விகல்பமற்ற அந்த நல்ல இதயத்தில் கனிவு இனிமேல்தான் சுரக்க வேண்டுமென்பதில்லை. என்றோ சுரந்து தேங்கித் தளும்பி நிற்பதுதானே!

“ஆகட்டும், லலிதா! இந்த வகையில் உன் மனம் திருப்தியும் சந்தோஷமும் அடையு

மானால் அதை நான் மனப்பூர்வமாகச் செய்வேன். போதுமா ?”

கதவுக்கு அப்பால் நின்ற லலிதா முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு அழுதாள்.

கணவன் வந்து இரண்டு தினங்கள் கடந்து விட்டன. இரண்டு தினங்களில் நரசிம்மனைக் காணவென்று தினம் வந்த வரதன் வரும் போது டாக்டர்கள் எழுதிக் கொடுத்த மருந்துகளையும், தேவையான பழங்களையும் வாங்கி வந்தான். அவனுடன் இரவு நேரங்களில் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போவான்.

அன்றுதான் லலிதா நரசிம்மனிடம் கேட்டாள்: “இத்தனை நாட்கள் நீங்கள் எங்கே போயிருந்தீர்கள்?”

மனைவியின் கேள்வியை வாங்கிக் கொண்ட நரசிம்மன் நீண்ட நேரம் மௌனத்திலிருந்து விட்டு, “இப்படியே கொஞ்சம் ஊர் சுற்றி னேன். கடைசி மூன்று நான்கு மாதங்கள் வேலூர் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருந்தேன்” என்று கூறினான்.

லலிதா அதிர்ந்ததோடு மட்டுமல்ல, கணவன் தன்னிடம் எதையும் மதித்துச் சொல்வதில்லை என்ற கோபம் ஏற்பட்டது.

“வேலூரில் இருந்தால் கடிதம் எழுதக் கூடாதா? பக்கத்தில் உதவிக்குக்கூட ஆள் இல்லாமல்... அதுதான் போகட்டும். எனக்கு அதை எழுதினால் என்ன?”

“உன் அமைதியைக் குலைக்க வேண்டாமென்றுதான் எழுதவில்லை.”

“எழுதாமல் குலைத்தீர்களே, அதுமட்டும் நியாயமாகப் படுகிறதா?”

....அவளுக்குத் தன் வாழ்வின் ஒரேயொரு நம்பிக்கையும் தன்னையிட்டுப் போய்விடுமோ என்ற பயம்...

“ஏற்கனவே உனக்கு நான் ஒரு பெரிய தொல்லையை உன் கழுத்தில் கட்டியிருக்கிறேன். அதனால் நீ அடைந்து வரும் கஷ்டங்கள் எல்லாம் எனக்கும் தெரியும். அதோடு இதையும் எழுதிக் கொஞ்ச நஞ்ச சுகத்தையும் கெடுக்க வேண்டாம் என்றுதான்.”

“வேலூர் ஆஸ்பத்திரியில் நான்கு மாதங்களாகச் சிகிச்சை பெறும்படியாக என்ன வந்து விட்டது உங்களுக்கு?”

“எல்லாம் அந்தப் பாவி கொடுத்தது தான். உயிரோடுதான் ஒழியும் போலிருக்கிறது” என்றான் நரசிம்மன்.

பின்னால் வரதன் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

கூடத்தில் தவழ்ந்தும், எழுந்து நின்றும் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து வந்த பாபு நரசிம்மனின் கட்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டு, எழுந்து நின்றான். கையை நீட்டி நரசிம்மனைத் தொட முயன்றபோது “சீ...சீ...போ தூர. இந்தா இதை எடு...” என்று கோபத்துடன் பாபுவைத் தள்ளி விட்டான். பதறிய லலிதா பாபு கீழே விழு முன் தாங்கிப் பிடித்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

“உங்கள் கோபத்தை வீணே இக் குழந்தையிடம்தான் காண்பிக்க வேண்டுமா? இது என்ன செய்தது உங்களை? இதற்கு என்ன தெரியும்?” என்று வெறுப்புடன் கூறிவிட்டுக் குழந்தையுடன் அப்பால் நகர்ந்து விட்டாள்.

விருப்பமின்றி, ஒரு பலவந்தமான சூழ்நிலையில் நரசிம்மனை மணக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்திலிருந்து ‘எனக்கு மனைவியைவிட இக் குழந்தைக்கு ஒரு தாய்தான் முக்கியம்’ என்று கூறிவிட்டு, இடம் தெரியாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்து, ‘வேலூர் ஆஸ்பத்திரியில் நான்கு மாதங்கள் படுத்திருந்தேன்’ என்று சொன்ன வரையில் நரசிம்மனுடைய எந்தச் செய்கையும் லலிதாவின் மனசில் அவனிடம் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை.

பந்தம் என்றதொரு பலவந்தம்தான் அவளைப் பொறுத்தவரையில் அவனிடத்தில் நிலைத்திருந்த உறவின் நெருக்கத்துக்குக் காரணம். நரசிம்மனும் அவளைத் தன்னிடம் அன்பு கொள்ள வேண்டியோ, தன்னிடம் வசிகரித்துக் கொள்ளக் கூடிய விதத்திலோ இந்த நிலையில் கூட நடந்து கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவனுடைய உடல் நிலையும் மன நிலையும் சரிப்பட்டு வரவில்லை என்று வைத்துக் கொண்டாலும், அதற்கான முயற்சியோ மன்னிப்போ அவனிடத்திலிருந்து காணோம். ஒருவேளை அவனிடத்திலே இத்தனை நாட்கள் வளர்ந்து விட்ட வெறுப்பின் இயல்பான சுபாவமாக இருக்கலாம். அப்படியானால் மீதி நாட்களை அவருடன் தானே நடத்தியாக வேண்டும்? இவ்வகைப்பட்ட மனோபாவங்களோடு எப்படி ஒத்துப் போக முடியும்?

ஒன்று ஆட்கொள்ள வேண்டும், அல்லது ஆட்கொள்ள இடம் தரவேண்டும்.

பூசனைக்கு வரவேண்டும் அல்லது பூசனைக் கென்று அருகில் வருகிறவர்களைத் தடுக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

விம்மல் வெடித்தபோது வரதன் அருகில் வந்து நின்றான். “நான் போய் வருகிறேன்.”

“ஏன் திடீரென்று நீங்கள் போகிறேன் என்கிறீர்கள்?”

வரதன் மௌனம் சாதித்த நிலை அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவன் முகம்கூட அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை.

“வரதன்!”

“நான் போய் வருகிறேன் லலிதா! இங்கே உனக்கும் உன் கணவருக்கும் உதவியாக இருப்பதில் தனிப்பட்ட ஆசை எதுவுமே இல்லை. மனத்தில் விகல்பம் கூட ஏதுமில்லை. ஆனால் பிறருடைய மனோபாவத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் போனதற்கு நான் வருந்துகிறேன்.”

லலிதா ஒன்றும் புரியாமல் தடுமாறினாள்.

“நீங்கள்.... நீங்கள்?”

“உன் கணவர் என் வருகையைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டார் என நினைக்கிறேன். இரண்டு நாட்களாக அவர் பேசும் தோரணை சரியாக இல்லை. உன் கணவர் மேல் குற்றம் சாட்டுவதாக நினைக்காதே. அந்த மனோபாவத்தோடு அவர் இருக்கையில் அதோடு நான் அடிக்கடி இங்கு வரப் போக இருந்தால் நிலைமை ரொம்ப அநாகரிகமாக மாறி விடலாம். உனக்கு இங்கே உதவிக்கு வேறு யாருமே இல்லையே, பெற்ற தந்தைகூட உன்னை வெறுத்துவிட்டார்; உற்றார் உறவினர்கூட இக்குழந்தையால் அருகில் வர யோசிக்கிறார்களே என்பதை உணர்ந்து கொண்டுதான் நீ சொன்னதும் நான் இங்கே வரச் சம்மதித்தேன். இல்லை யென்றால் பிறர் குடும்ப விஷயத்தில் தலையிட நான் ஒன்றும் அவ்வளவுக்குப் புத்தியில்லாதவனில்லை” என்றவன் சிறிதுநேரம் மௌனத்தில் நின்றுவிட்டு வெளியேறி விட்டான். ‘வரதன்’ என்று அவள் ஒரு முறை நெகிழ்ச்சியோடு அழைத்தாள். அதற்குள் அவன் நெடுந்தூரம் போய் விட்டான்.

அந்தரங்கம் என்பதே அவளைப்பொறுத்த வரையில் ஓர் அநாதையின் குரலாகத்தான் போய் விட்டது. அதை அருகில் வந்து கேட்கவோ, அதை மதிக்கவோ யாருமே முன் வரவில்லை. வந்தவர் கணவனால் விரட்டப்பட்டு விட்டார். கணவரும் கேட்கவில்லை—வேதனையின் வெடிப்போடு கணவன் அருகில் வந்து நின்றான்.

“வரதனை நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

கண்களை மூடிக் கட்டிலில் படுத்திருந்த நரசிம்மன் கண்களைத் திறந்து லலிதாவைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் மூடிக் கொண்டான்.

“உமக்கு இங்கே என்ன வேலை என்றேன். லலிதாவுக்கு நீங்கள் என்ன உறவு என்று கேட்டேன்” என்றான் அழுத்தமாக.

“நீங்கள் கேட்ட கேள்வி நியாயமானது தான் என்று கேட்குமுன்போ, அல்லது கேட்ட பின்போவாவது நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?” என்று வினவினாள் லலிதா.

“நான் கேட்டதில் தவறில்லை என்று தான் படுகிறது.”

“எப்படிப்பட்ட நேரத்தில் அவர் நமக்கு உதவியிருக்கிறார், தெரியுமா? உற்றார் உறவினர் எல்லாருமே நம்மை ஒதுக்கி விட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் நெருங்கி வந்து...”

“நம்மிடையே ஆயிரம் இருக்கும். அதை உறவினன் இல்லாத இந்த மூன்றாமவனுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறாயா? உன் பேச்சு எனக்குப் பிடிபடவில்லையே! இந்தப் பாபச் சின்னத்தால் என் மானம் பறிபோனது போதாதென்று வரதன் வந்து உன்னால் வேறு என் மானம் பறி போக வேண்டுமா?” - அங்கே இருந்த பாபுவைப் பார்த்துவிட்டு அதே வெறுப்போடு லலிதா வையும் பார்த்தான்.

“அதோ, உன் கன்னத்தில் இருக்கும் அந்த வெள்ளைத் தழும்பு இந்த வரதனைக் காப்பாற்றி நீ ஏற்றுக் கொண்டதாமே! அவரைத் தற்கொலையிலிருந்து மீட்டு அந்தக் கொடிய அக்கினித் திராவகத்தைத் தட்டி விடும்போது உன் கன்னத்தில் பட்டதாமே, அது உண்மைதானே?”

“ஆமாம், உண்மைதான்!”

“நீ ஆரம்பத்தில் அவரைத்தான் விவாகம் செய்து கொள்வதாக இருந்தாயாம்.”

“ஆமாம்.”

“எல்லாவற்றையும் அவர்தான் சொன்னார். நல்ல இதயம் அவருக்கு. எல்லாவற்றையும் மறைக்காமல் ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்லி விட்டார். அவருடைய பரந்த மனப்பான்மையும் ராணுவத்தில் சேர்ந்து உலகைச் சுற்றியதால் உண்டான மனத் திண்மையும்தான் அதையும் மறைக்காமல் சொல்லிவிடக்கூடிய திடத்தையும் விகல்ப மில்லாத உள்ளத்தையும் தந்திருக்கின்றன. ஆனால் எனக்கு அந்த உள்ளம் இல்லையே, என்ன செய்ய?” - கண்கள் மூடிய நிலையில் சிரித்துக் கொண்டான் நரசிம்மன்.

கணவனுடைய குறுகிய மனப்பான்மை அவனுடைய ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது.

“உங்களுக்கு ஏற்பட்ட வாழ்க்கை அநுபவம் தான் நல்ல இதயம் படைத்த பிறரையும் சந்தேகிக்கத் தூண்டுகிறது” என்று சொல்லி விடத் துடித்தான். ஆனால் அதனுள் விளையும் விபரீதமும் அவளுக்குத் தெரியுமாதலால் மௌனியாகி விட்டாள்.

நோ யாளிக் கணவன் ஒருபுறம், நொந்து போன உள்ளம் ஒருபுறம், இரண்டும் வாழ்க்கையில் கசப்பைத் தவிர வேறெதுவுமே இல்லை என்றுதான் தோன்றியது.

உறவே இல்லாத உறவு, பாபுவினால் மன அமைதி கொஞ்சம் கிட்டியது. அவளை வைத்துக் கொண்டு அவன் விளையாடுவதைப் பார்ப்பது, அவனோடு அவன் மழலையைப் பேசி ரளிப்பது, அவனுக்கு உணவு ஊட்டுவது, உடை உடுத்தி அழகு பார்ப்பது.

வற்றிக் காய்ந்த ஆற்றில் அங்கங்கே தென்படும் ஊற்று நீர்க் குழிகள் போல இவை. ஆனால் அந்த இன்பத்தைக்கூடப் பறி கொடுக்கிற நிலைமை வந்து விட்டது அவளுக்கு.

அன்று மாலை.

பாபுவுக்கு உடை உடுத்தி அழகு செய்து எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து நின்ற போது, “நரசிம்மன் இருக்கிறாரா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்த பெண் ஒருத்தி லலிதாவிடம் இருக்கும் பாபுவையே வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தாள்.

நரசிம்மன் இருக்கிறாரா என்று கேட்ட கேள்வியோடு அவள் பாபுவைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதையும் கண்டவுடன் லலிதா வின் நெஞ்சில் நடுக்கம் உதயமாகிவிட்டது. பளிச்சென்று அவளுக்குப் புலப்பட்ட உண்மையோடு ஒருவித இழப்பின் சோகமும் வந்து விட்டது.

ஒல்லியான உடம்பு. நீண்ட முகம். கண்களைச் சுற்றியும் ஒருவித கரு வளையம்.

“நீங்கள் யார்?”

“நானா? அதோ, உன்னிடம் இருக்கிறதே குழந்தை, அதன் தாயார்.”

பேயைக் கண்டு பயந்தவள்போல் உள்ளே ஓடி வந்தவள், “உங்களைப் பார்க்க அவள்.... அவள்தான் வந்திருக்கிறாள்....” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவள்-ரஞ்சிதம் உள்ளே வந்து விட்டாள்.

படுக்கையில் மெலிந்து போய்க் கிடக்கும் நரசிம்மனைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையிலே ஈவு இரக்கம், பச்சாத்தாபம் எதுவுமே யில்லை. நோயாளியைப் பார்க்கிற பார்வை தான் அது.

ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த நரசிம்மன் சிரமப்பட்டு எழுந்து கட்டிலில் சாய்ந்த நிலையில் அமர்ந்தான். வெறுப்புடன் ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்தவன், “மீண்டும் வந்து விட்டாயா? என் உயிரை வாங்க? உனக்கு என்ன வேண்டும் இன்னும் என்னிடம்.....” என்று கேட்டான்.

“நான் உங்க உயிரை வாங்க வரலே. என் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு போக வந்தேன்.”

“அந்த மூதேவிச் சனியனைக் கொடுத்து அவளை உடனே அனுப்பி விடு, லலிதா!”

பாபுவை மார்புடன் இறுகத் தழுவிக்கொண்டான் லலிதா. லலிதாவின் அருகில் நெருங்கினான் ரஞ்சிதம். லலிதா குழந்தையுடன் நரசிம்மன் படுத்திருந்த கட்டிலுக்கு அப்பால் போய் நின்றாள்.

“முடியாது. நான் பாபுவைத் தர முடியாது” என்றாள் விதிர்ப்புடன்.

“முடியாதென்றால் நான் விடமாட்டேன். அது நான் பெற்றது” என்றாள் கொஞ்சம் கூடப் பாந்தமில்லாத தொனியில். “தசன் எதற்கும் பயப்படாதவள். மான அவமானத்தைத் துச்சமாக நினைப்பவள்” என்கிற மாதிரி.

“இது நீ பெற்றதா? நீ பெற்றது என்றால் அதை உன்னுடன் கைரிமமாக எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும். பலவந்தமாக இவர் தலையில் கட்டிவிட்டு ஓடியிருக்கக் கூடாது. இப்பொழுது நான் இதைக் கொடுக்க மாட்டேன். இது இவருக்குப் பிறந்தது என்றுதானே அன்று ஊரைக் கூட்டி அம்பலத்துக்கு இழுத்தாய். இன்றும்

அப்படியே செய். அதே கேள்வியை நான் கேட்கிறேன்.”

லலிதா தன் நிலையில் ஸ்திரம் பெற்று நின்றாள். அந்தக் குழந்தையை எல்லோரும் வெறுக்கிறார்கள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஏன், பெற்றவள் இவள்கூட இதைப் பாசமின்றித்தானே விட்டு விட்டு வேறு யாருடனோ ஓடியிருக்கிறாள் - உலகம் வெறுப்பது இதைவிடப் பெரிய விஷயமில்லையே. உலகத்தைப் போலவோ, பெற்று ஒதுக்கி விட்டுப் போனவளைப் போலவோ, அவள் இல்லை. அதன் மேல் இருக்கும் களங்கத்தைப் பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை.

லலிதாவைப் பார்த்த நரசிம்மனின் பார்வையில் ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறி இருந்தது. “லலிதா! அவளை அவளிடம் கொடுத்து உடனே அவளை இந்த இடத்தை விட்டு விரட்டி விடேன்.”

“என்னை விரட்ட வேண்டாம். குழந்தையைக் கொடுத்து விட்டால் நானே போய் விடுவேன்.”

“நடத்தை கெட்ட நாயே, பேசாதே என்னுடன்! அந்த அக்கறையும் பாசமும் இதை என் தலையில் கட்டும்போது இருந்திருக்க வேண்டும்.”

“நான் நடத்தை கெட்டவள்தான். அன்றைக்கும் அப்படித்தான். இன்றைக்கும் அப்படித்தான். அதைக் கேட்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அதைப் பற்றி இப்போ யாரும் பேசவும் வேண்டாம். எனக்குக் குழந்தைதான் வேண்டும்.”

லலிதா கண் கலங்கப் பாபுவைப் பார்த்தாள். பிறகு சோகமே உருவாக, “உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். இவளைத் தயவுசெய்து கேட்காதீர்கள். இவன் மேலே இருக்கிற களங்கத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் உறவினர்களையும், தந்தையையும் பகைத்துக் கொண்டு இவன் மேலே அன்பு காட்டி வளர்க்கிறேன்” என்றாள்.

லலிதா கண் கலங்குவதைப் பார்த்துச் சற்று நேரம் மௌனமாகி விட்டாள் ரஞ்சிதம். அந்த மௌனத்துக்குப் பிறகு வருகிற வார்த்தை அவள் சம்மதத்தைத் தாங்கி வராதா என்று ஏங்கினாள். அவளால் பாபுவை இழந்துவிட முடியாத தொரு நிலை வரும் என்பதை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அவளை இழப்பது என்பதும் அத்தனை சுலபமான சம்பவமாக இல்லை அவளுக்கு.

“உங்களுக்குப் பிறந்தது என்றுதானே உங்களிடம் விட்டு விட்டு ஓடினாள். இதை மீண்டும் வந்து கேட்க இவளுக்கு என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் சொல்லுங்களேன்...”

“ஆமாம், நான் பொய்தான் சொன்னேன். இது இவருக்குப் பிறக்கவில்லைதான். அப்போ என்னோட மனசுக்கும், நான் இருந்த நிலையிலேயும் இது எனக்கொரு தொந்தரவா யிருந்தது. சொன்னேன், இன்னிக்கு வேணும் என்கிறேன். இதுக்குத் தந்தை யாராக இருந்தால் என்ன? தாய் நான் தானே! அதைக் கேட்கவோ, தடுக்கவோ யாருக்கும் உரிமையில்லை.”

ரஞ்சிதம் லலிதாவின் கண்களுக்கு அரக்கி போல் தோன்றினாள். குழந்தை பாபுவைக் கவ்விக் கொண்டு ஓட நிற்கிற ஓநாய் மாதிரி நிற்கும் அவளுடைய கண்ணியமற்ற பேச்சும், முகமும் அருவருப்பாக இருந்தன.

எவ்வளவு துணிவோடு பேசுகிறாள் இவள்? கொஞ்சம்கூடக் கூச்சமின்றித் தன் சீர் கெட்ட வாழ்வைப் பற்றிப் பேசுகிறாளே! அந்த ஆபாசமான வாழ்வுச் சேற்றில் ஊறி ஊறி அதனால் ஏற்பட்ட அப்பட்டமான சண்டித்தனம். வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒரு புனிதமான எண்ணமில்லாத பெண் பேய் இவள் என்று எண்ணியபோது லலிதாவின் உடம்பு ஒரு தடவை நடுங்கியது.

“எனக்கு என் குழந்தை வேண்டும். இன்றைக்கு என் நிலையைப் பற்றி உங்களிடம் கூறி அதை யாசிக்க வேண்டுமென்ற அவசியமும் எனக்கில்லை. அப்பொழுது ஒரு மாதிரி யாக வாழ்ந்தேன். இப்பொழுதும் அப்படித் தான் வாழவேண்டுமென்று என் தலையில் எழுதிவிட்டான். வருங்காலத்தைப் பற்றி என் கவலை எனக்குத்தானே தெரியும்?”

“என் உல்லாச வாழ்க்கைக்கு அன்று இக் குழந்தை தொந்தரவாக இருந்தது. இன்னிக்கு அந்தத் தொந்தரவு என்கிற எண்ணம் மாறிப்போய் விட்டது. ஏனென்றால் எனக்கும் பிற்கால வாழ்க்கை இருக்கே. அன்று ஒரு வெறுப்பு, வேகம், இதை யார் தலையிலாவது கட்டிவிட்டு ஓடினால் போதுமென்ற ஓடினேன். இன்னிக்கு மட்டுமல்ல, இனி என்னிக்குமே இது வேணுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டது. கேட்கிறேன். கேட்கிறேன் என்றால் அக் குழந்தையின் தாய்தான் கேட்கிறேன். கொடுக்க மாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தால் அது சிறிதும் விவேகமே இல்லை.”

ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு நிற்கும் ரஞ்சிதத்தை வெறுப்புடன் பார்த்தான் நரசிம்மன்.

“அந்தப் பாவத்தை அவளிடம் கொடேன் லலிதா, பாபுவை நீ வைத்துக் கொண்டு, அவள் பேசுவதையும் கேட்டுக் கொண்டு இன்னும் எத்தனை நேரம் என்னை வதைக்கப் போகிறாய்? உனக்குக் கோடிப் புண்ணிய முண்டு. என்னிடமிருக்கிற கொஞ்ச நஞ்ச அமைதியையும் கெடுத்து விடாதே.”

பாபுவின் மேல் தனக்கு அன்பில்லை என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டினாள்.

கணவனின் வார்த்தையில் இருந்த வெறுப்பின் ஜ்வாலையில் அவளுடைய பாசத்தின் மென்தளிர் மெதுவாகக் கருகிக் கொண்டு வந்தது. நரசிம்மன் தன் அன்புள்ளத்துக்கு அருகில் வராமல், வெறுப்பின் எல்லை நோக்கி வேகமாக ஓடுகிறான் என்பதை உணர்ந்த போது பாபுவை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடிவிடத் துடித்தாள் லலிதா. அவளை எப்படியும் காத்துவிட வேண்டும் என்ற தீவிரமான ஆசை. அதைப் பாச வெறி என்கூடச் சொல்லலாம்.

பாபுவை அப்படியே மார்போடு மார்பாக இறுகக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். அவளை

என்ன பெயரோ ?

‘எட்டே கால் லட்சணம்’ என்று யாரைப் பார்த்துச் சொன்னாலும் கேட்பதான் வரும் அவர்களுக்கு. பழக்க வழக்கத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த அந்தச் சொல் விகார உருவத்தைக் குறிக்கிறது என்றுதான் பொதுவாகப் பொருள் கொள்வார்களே தவிரப் பெரும்பாலோருக்கு அதன் உட்பொருள் தெரியாது. பலர் முன்னிலையில் ஒருவரைப் பகிரங்கமாகத் திட்டவோ கேலி செய்யவோ இயலாது. அது முறையும்ல்ல. எனவே அதுபோன்ற நேரங்களில் சிலர் பரிபாஷையை உபயோகிக்கலாம். எட்டு என்ற எண்ணுக்குத் தமிழ் எழுத்து ‘அ’.

கால் என்பதற்குத் தமிழ் எழுத்து ‘வ’. இப்போது புரிகிறதா?

எட்டே கால் லட்சணம் என்றால் அவலட்சணம் என்று பொருள்! - குத்தாலம் வீ. சம்பந்தன்

இந்தக் குருரமான ஜன்மத்திடமிருந்து காக்க அவளுக்கு வழியே புலப்படவில்லை.

நினைத் துண்டைக் கவ்விக்கொண்டு ஓடக் காத்து நிற்கும் வெறி நாய் போல் நின்ற ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்துப் பரிதாபமாகக் கண்ணீர் சொரிந்தான். “இதை எனக்கு உன் பிச்சையாக்கக் கொடுத்து விட்டுப் போயேன். என் வாழ்வின் ஒரே யொரு தளிரையும் நகத்தால் கிள்ளி எறிகிற மாதிரி எறிந்து விட்டுப் போய் விடாதே. இவன் யாருக்குப் பிறந்திருந்தால் என்ன? நான் உன்னைவிட நன்றாக வளர்ப்பேன். சத்தியமாக நான் இவனுக்கு ஓர் உன்னதமான தாயாக ஆக முடியும், ரஞ்சிதம். நீ இவனை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் வந்து பார்க்கலாம். தேவைப்பட்டால் நானே கொண்டுவந்து காட்டிவிட்டுப் போகிறேன்... ரஞ்சிதம்... ரஞ்சிதம்....” லலிதா கண்ணீரிடையே பிச்சை கேட்டு நின்றாள்.

புனிதமான பெண்ணுள்ளத்தின் தாப மென்மையை உணர்கிற மனோ பக்குவங்களை அவள் தாண்டிப் போய் எத்தனையோ காலங்களாகிவிட்டன. அவளுடைய வாழ்க்கை வேதாந்தமே தனியானது. லலிதாவின் தாபத்தினருகில் நெருங்கி வரமுடியாத அளவுக்கு இரக்கம் செத்தவளாகி விட்ட அவள் உணர்ச்சியற்றவளாகத்தான் மௌனமாக நின்றாள்.

லலிதாவின் துயரம் அணைகடந்தது. பெரிய தான நம்பிக்கை விருட்சத்தில் கடைசியாக நின்ற ஒரேயொரு கிளையும் முறிந்து நிற்கிறது.

அவளுக்குத் தன் வாழ்வின் ஒரேயொரு நம்பிக்கையும் தன்னை விட்டுப் போய் விடுமோ என்ற பயம். ஆனால் நரசிம்மன் அவளுடைய விருப்பத்தைக் காலில் போட்டு மிதித்து விட்டான். உடல் நலமில்லாத நிலையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தவன் ஆத் திரத்துடன் கட்டிலை விட்டு எழுந்தான். லலிதாவின் கழுத்தை இறுகப் பிணைந்திருந்த பாலகன் பாபுவைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்தான்.

பாபு அலறினான்.

வீசாத குறையாகப் பிடுங்கிய வேகத்தில் அதை அப்படியே ரஞ்சிதத்திடம் நீட்டினான். அதை அவள் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“போ... போய்விடு இங்கிருந்து. இனிமேல் இந்த வீட்டின் பக்கம் கால் வைத்தால் உன் கழுத்தை நெரித்துப் போட்டு விடுவேன்.”

ரஞ்சிதம் பெரிய சிரிப்பொன்று சிரித்துக் கொண்டே பாபுவைப் பார்த்தான். “யாரோ பெற்றதை எனக்கு வேண்டுமென்று அடம் பிடித்து ஆசைப்பட்டால் எப்படிடா ராஜா... அவ, அவ பெத்துக்கணும்... அப்போதான் தக்கும்....” என்று சொல்லிக் கொண்டே ‘போய்வருகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொள்ளாமல் கூடப் போய்விட்டான்.

லலிதாவின் சோகம் எல்லை மீறிப் போய் விட்டது. வாய் விட்டு அழுது புலம் பிடினாள். “என் ஒரேயொரு சந்தோஷத்தையும் இப்படிப் பிடுங்கிக் கொடுத்து விட்டு மௌனமாக அமர்ந்திருக்கிறீர்களே” என்று கத்தினாள்.

கணவனின் வெறுப்புக்கு முன்னால் தன் ஆன்பு, பாசம், பரிவு எல்லாம் செயலிழந்து விட்டதே என்ற சோர்வு அவளுக்கு.

கைதவறிப் போய்விட்ட பொருளுக்காக அவள் உகுத்த கண்ணீர் ஒரு தாய்மையின் பூரணத்தைக் காட்டியது.

காலவெளியில் அவளுடைய விசம்பல் புதைந்தது. கணவனின் சாயலாக இருந்த பாபுவை ரஞ்சிதத்திடம் பறிகொடுத்து விட்டு அதன் எண்ண நிழலையே வட்டமிட்டு அயர்ந்தாள்.

காற்றிலே அடித்துக் கொண்டு ஓடும் டீலைச் சருகுகள் போல அவளுடைய வன்கள் எல்லாமே ஒவ்வொரு காலங்களில் திர்ந்து ஓடிவிட்டன. பூவின் மகரந்தம் அச்சினி வெய்யிலில் உதிர்ந்து வற்றிவிடுவது போல அவளுடைய வாழ்வெனும் மெல்லிதழின் மனோகர இழையெல்லாம் சூகிச் சுருண்டது.

பெரியதும், சிறியதுமாக இரண்டு இழப்புகள், அதைச் சரிக்கட்ட முடியாத மூன்றாண்டின் நினைவும் அவளைப் பொறுத்தவரையில் பரம்தான். நிழல் தரக்கூட இதமற்றது.

கதவுக்கு வெளியே நின்ற லலிதா உள்ளே பட்டிலில் படுத்திருக்கும் கணவனைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாள். கவர்ச்சியோ, அழகோ இல்லாத இளைத்துத் துரும்பாகிக்கொண்டிருக்கும் அவனைப் பார்த்தபோது தன் உழகின்மைக்கு ஒரு சரியான தண்டனைதான் என்று எண்ணி நொந்தாள்.

கணவன் படுத்திருந்த அறையைச் சாத்தி விட்டு வெளியே வந்து நின்றாள்.

வலந்தத்தில் இயற்கை குதூகலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பரிணாம வேகத்தோடு ஓட்டி, ஒன்றிய இயற்கைக்கு எத்தனையோ காலங்கள் உண்டு. ஆனால் லலிதாவுக்கு அவள் வாழ்க்கையில் ஒரேயொரு காலம்தான். அதுதான் இலையுதிர் காலம்.

காந்தி அடிகளின் கருணையுள்ளத்தை வெளிப் படுத்தும் கட்டுரையொன்று -- ஸ்ரீ சோமேச புரோகித் என்பவர் சமீபத்தில் எழுதியது -- சர்வோதய வாரப் பத்திரிகை “பூதான யக்ஞ”த்தில் வெளிவந்திருக் கிறது. அதன் சாராம்சமே இந்தக் கட்டுரை. தமிழ்ப் படுத்தியவர் : ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி தேவதாஸ் காந்தி.

ஜனவரி மாதம். நடுக்கும் குளிர் காலம். முதலில் கீழ் வங்காளத்திலும் அதன் பிறகு வட இந்தியாவில் பீஹாரிலும் மற்றும் பல இடங்களிலும் மத வெறி பேயாட்டம் ஆடியது.

கலவரச் செய்தி கேட்டதுமே காந்தி யடிகள் அமைதியை உண்டாக்கக் கிழக்கு வங்காளத்துக்கு விரைந்தார். அட்டுழி யங்கள் நடந்த இடங்களுக்குக் கால் நடையாகவே நடந்து இன்னல்பட்ட வர்களை நேரில் சந்தித்துப் பேசினார்.

வெடவெடக்கும் குளிர் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இருமருங்கி லும் தென்னை - மூங்கில் - பலா மரங்கள் செழிப்பாக அடர்ந்த ஒற்றை யடிப் பாதை வழியாகக் கைத்தடியை ஊன்றிக் கொண்டே காந்தியடிகள் வேகமாக நடந்து சென்றார். கால்களில் செருப்புகள் அணியாமலே நடந்தார்.

அன்று பாதல்கோட்டிலிருந்து அதாகோரா என்னும் இடத்துக்கு அற யாத்திரை தொடங்கியிருந்தது. அவரது பேத்தி முறையாகும் மனு காந்தியும் மற்றும் சிலரும் உடன் சென்றார்கள். வேறு சிலர் தாசுரின், “உன் குரலுக்கு யாரும் செவி சாயக்காவிடினும், நீ தைரியமாகத் தனியே செல். தயங்காதே” என்னும் கவிதையைப் பாடி வழி அனுப்பினார்கள்.

வெறும் காலோடு நடந்து நடந்து பாபுஜியின் பாதங்கள் வெடித்து,

ஸ்ரீமதி நிலை நடந்த சிண்ணைல்

தாசியாலும் குளிராலும் புண்ணாகிப் போயிருந்தன. ஆயினும் அவ்வயோதிக ரின் நடையில் தளர்ச்சி ஏற்படவில்லை. வழியில் துன்புற்றவர்களைச் சந்தித்துக் கொண்டும் பேசிக் கொண்டும் அவர் களிடம் மனம் உருகி ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டும் முகம்மதியர்களை இந்துக்களிடம் மனிதத் தன்மையோடு இருக்கப் போதித்துக் கொண்டும் நடந் தார். இந்துக்களை நெஞ்சில் பயத்தையும் ஆத்திரத்தையும் அகற்றி ஆண்டவ னிடம் நம்பிக்கையைக் கைவிடாம லிருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்.

அதோகாரா முகாமை அடைந்த தும் மனுகாந்தி வெந்நீர் காயவைத்துத் தனது பாட்டனாரது பாதங்களின் காயங்களை இதம் தரும் வகையில் வெந்நீரால் கழுவலானான்.

பாதங்களுக்கு வெதுவெதுப்பான நீர் இதமாயிருந்த போதிலும் பாபு சொன்னார்: “மனு! இந்தப் பக்கங் களில் தற்போதைய நிலைமை உனக்குத் தெரிந்ததே. ஜனங்களுக்கு உணவைச் சமைக்கக்கூட விறகு கிடைப்பது அரிதா யிருக்கும் போது எனக்காக வெந்நீர் காய்ச்ச விறகை வீணடித்திருக்கிறாய். இன்று போகட்டும். நாளையிலிருந்து என் கால்களைக் குளிர்ந்த ஜலத்தாலேயே கழுவு; போதும்!”

“பாபுஜி, உங்கள் கால்களை நீங்களே பாருங்கள். பாளம் பாளமாக வெடித் துத் தூசி அடைத்துக் கொண்டிருக் கிறதே. ரத்தம் கசிவதையும் கவனி யுங்கள்.” மனு வேண்டிக் கொண்டான்.

பாபுவின் முகத்தில் சொல்லொணாத் துக்கச் சாயல் தோன்றியது. “மனு, வழி முழுதும் நாம் மதவெறியால் சீர்குலைந்த குடும்பங்களைப் பார்த்தோ மல்லவா? எத்தனை தாய் தந்தை யர்கள், தங்கள் செல்வங்கள் ரத்தம் பெருக உயிர் நீத்ததைக் கண்டிருக் கிறார்கள். எத்தனை சிறுவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களை இழந்து நாதி

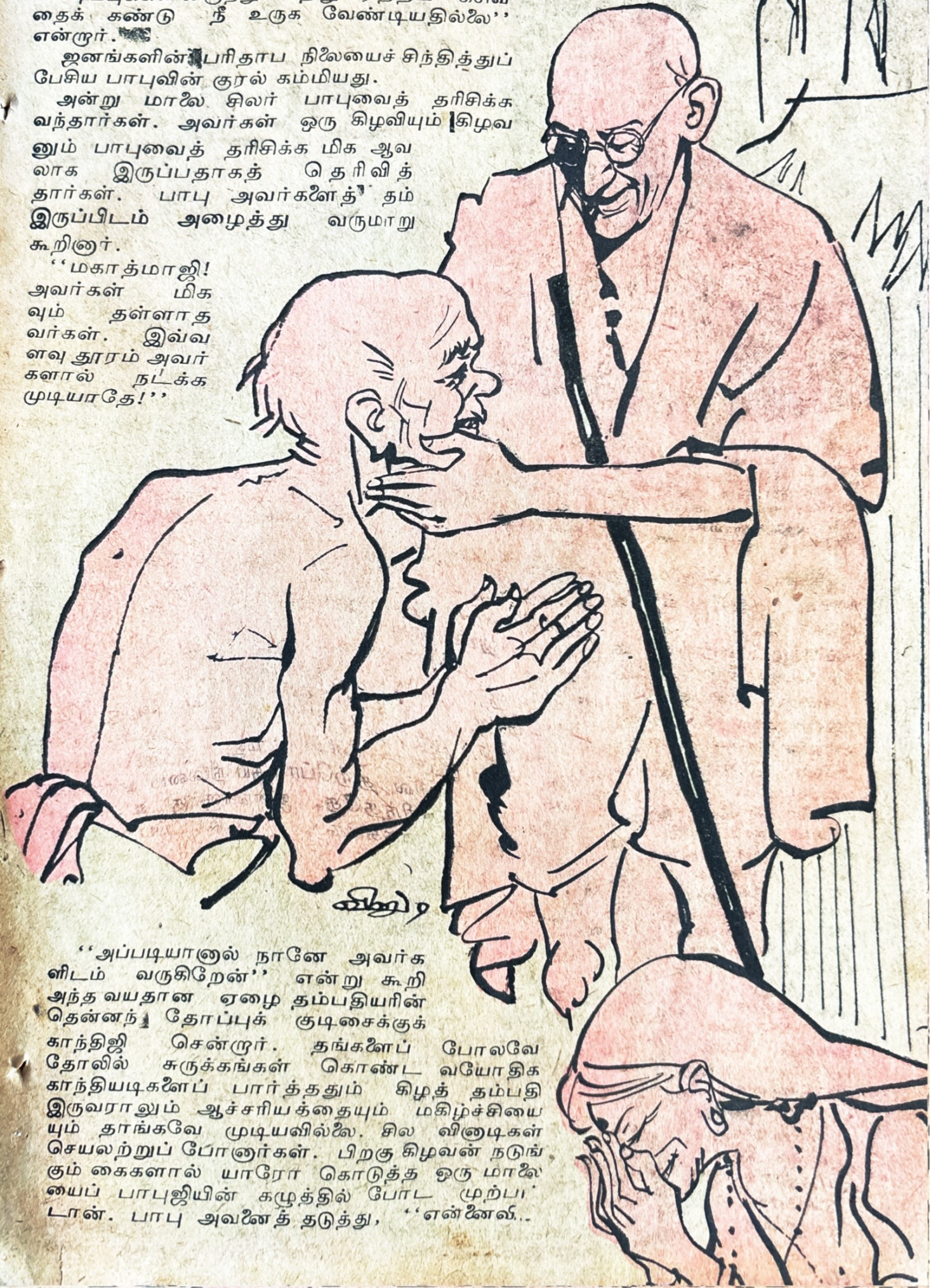

அற்றுப் போய் விட்டார்கள். என் கால் வெடிப்புக்களிலிருந்து சிறிது ரத்தம் கசிவதைக் கண்டு நீ உருக வேண்டியதில்லை'' என்றார்.

ஜனங்களின் பரிதாப நிலையைச் சிந்தித்துப் பேசிய பாபுவின் குரல் கம்மியது.

அன்று மாலை சிலர் பாபுவைத் தரிசிக்க வந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு கிழவியும் கிழவனும் பாபுவைத் தரிசிக்க மிக ஆவலாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். பாபு அவர்களைத் தம் இருப்பிடம் அழைத்து வருமாறு கூறினார்.

“மகாத்மாஜி! அவர்கள் மிகவும் தள்ளாதவர்கள். இவ்வளவு தூரம் அவர்களால் நடக்க முடியாதே!”

“அப்படியானால் நானே அவர்களிடம் வருகிறேன்” என்று கூறி அந்த வயதான ஏழை தம்பதியரின் தென்னந்தோப்புக் குடிசைக்குக் காந்திஜி சென்றார். தங்களைப் போலவே தோலில் சுருக்கங்கள் கொண்ட வயோதிக காந்தியடிகளைப் பார்த்ததும் கிழத் தம்பதி இருவராலும் ஆச்சரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தாங்கவே முடியவில்லை. சில வினாடிகள் செயலற்றுப் போனார்கள். பிறகு கிழவன் நடுங்கும் கைகளால் யாரோ கொடுத்த ஒரு மாலையைப் பாபுஜியின் கழுத்தில் போட முற்பட்டான். பாபு அவனைத் தடுத்து, “என்னேன்..

நீர் வயதில் பெரியவர். உமக்கு நான் மரியாதை செய்ய வேண்டியது முறை” என்று சொல்லி மாலையை அவன் கழுத்தில் போட்டார். அன்பொழுக, உள்ளடங்கிய அவன் தாடைகளைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

“ஐயோ, மகாத்மா! இது தகாது. என்னைப் பாபத்துக்கு உள்ளாக்காதீர்கள்!” கிழவனின் நர்த்தமுதமுத்தது.

இதற்குள் கிழவி மாலையைப் பாபுஜியின் கழுத்தில் போட்டுக் கீழே விழுந்து பாபுஜியின் பர்தங்களைத் தொட்டு நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டாள். கிழவனும் பாபுவின் கைகளைத் தன் கண்களிலும் நெற்றியிலும் ஒற்றிக் கொண்டான். கூட வந்தவர்களின் கண்கள் உணர்ச்சிவசத்தால் நனைந்தன.

பாபு கேட்டார்: “உங்களுக்கு இந்த இடத்தில் இன்னும் இருக்கப் பயமா யில்லையா? நீங்களும் மற்றவர்களைப் போல் ஏன் ஓடிப் போக முற்படவில்லை?”

“ஸ்வாமீஜி! நாங்கள் எங்கே போவோம்? எங்கள் கால்களில் வலு

ஏது? எங்கள் கண்ணெதிரில் ஜனங்கள் மாண்டு மடிவதைப் பார்த்தாகிவிட்டது. நாங்கள் வாழ்ந்த மண் இது. இங்கேயே சாவோம்” என்றான்.

“வெகுதூரம் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். எங்களிடம் இருப்பது இந்தக் கிழிந்த பரய்தான். தயவுசெய்து அமருங்கள்.”—கிழவி பாயை விரித்தாள்.

மூலையில் தயாராக வைத்திருந்த ஓர் இளநீரைக் கிழவன் கொண்டு வந்து அந்த வயதிலும் இலாகவமாகச் சீவிப் பாபுவின் முன்னால் வைத்தான்.

“மகாத்மாஜி! மிகவும் இனிப் பானது. குடியுங்கள். நீங்கள் பருகி னால், தேவிக்கு நைவேத்தியம் ஆனா போல்” என்றான்.

பாபுஜி தமது மாலை ஆகாரத்துக்குப் பிறகு ஏதுமே உட்கொள்ளுவது கிடையாது. இவ்விஷயங்களில் அவர் கண்டிப்பு யாவரும் அறிந்ததே. ஆனாலும் அன்று மாலை கிழவன் உபசரித்துக் கொடுத்த இளநீரை ஆவலுடன் பருகி, “நிஜமாகவே வெகு ருசியாக இருக்கிறது” என்றார்.

கானமயலாட....!

பிராங்க்ளின் ஸ்மித் இருபது வருஷங்கள் ஒரு துணிக் கடையில் ஓடாய் உழைத்தார். அவர் அந்தக் கம்பெனியின் சேர்மன் கிராம் வெல் மாதிரியே நடந்து கொண்டார். அவர் மாதிரியே உடை அணிந்தார். அவரை முன் மாதிரியாகக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் மாணேஜிங் டைரக்டர் காரியாலயத்திலிருந்து அவருக்கு அழைப்பு வந்தது. “சேர்மன் இந்த வருஷ முடிவில் ஓய்வு பெறுகிறார். அந்த வேலையைச் செய்வதற்கு உனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது!” என்றார் மாணேஜிங் டைரக்டர்.

இதைக் கேட்டு உச்சி குளிர்ந்த ஸ்மித், “நான் எப்பவும் எந்த வேலையையும் ஏற்றுச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்று பதிலளித்தார்.

“சரி! வாருங்கள்!” என்று கூறி மாணேஜிங் டைரக்டர் சேர்மனின் அறைக்கு ஸ்மித்தை அழைத்துச் சென்றார்.

“அந்த நாற்காலியில் உட்காருங்கள்!” என்று அந்த அழகான சேர்மனின் நாற்காலியில் ஸ்மித்தை உட்காரச் சொன்னார் மாணேஜிங் டைரக்டர். ஸ்மித்துக்குத் தலை கால் புரியவில்லை.

சேர்மன் கிராம்வெல்லைப் போலவே ஸ்மித் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டு மாணேஜிங் டைரக்டர், “அபாரம்! பிரமாதம்! அப்படியே சேர்மனை உரித்து வைத்திருக்கிறது!” என்று புகழ்ந்தார். பெரும் பதவி தமக்குக் கிட்டியுள்ளதைக் கண்டு ஸ்மித் பேரானந்தமடைந்தார்.

அடுத்த கணம் மாணேஜிங் டைரக்டர் ஓர் உண்மையை எடுத்து இயம்பினார், “ஸ்மித்! உம்மிடம் இரகசியமாகச் சொல்கிறேன். டைரக்டர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து சேர்மன் கிராம்வெல்லின் நல்ல புகைப்படம் ஒன்றை அவருக்கு ரிடையர் ஆகும்போது பரிசாகக் கொடுக்கவிருக்கிறோம். இப்போது காமிராக்காரர் எப்படிப்படம் எடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று பார்த்துக் கொள்ள வருகிறார். சேர்மன் மாதிரியே தோற்றமளித்து நீங்கள் நடந்து கொள்வதால் முன்கூட்டியே காமிராவைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். சேர்மன் வந்தவுடனே அவரை அதே மாதிரி உட்கார வைத்து ‘டக்’கென்று காலதாமதம் செய்யாமல் ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டு விடலாம். சேர்மனுக்கு அதிகச் சிரமம் கொடுக்கக் கூடாது, பாருங்கள்!” என்றார் மாணேஜிங் டைரக்டர். — ஆங்கில டைஜஸ்ட்

கோமதி அம்மாள் பூஜை அறையிலிருந்து தன் நித்திய பூஜையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். பூஜை முடிந்து சிவப்பழமாக வெளியே வந்த அந்த அம்மானைக் காணும்போது கரம் குவித்து வணங்கத் தோன்றும்படியான ஒரு தோற்றம். வெள்ளை வெளேரென்று தூய வெள்ளை மல் புடவையைப் பாண்டிய நாட்டின் மரபின்படி கணுக் காலுக்கு மேல் உடுத்துக் கொண்டிருப்பதே தனியானதொரு பாணி.

மேல் தலைப்பை வலது புஜம் தெரிய மார்பில் மற்றொரு சுற்றுச் சுற்றி இடது பக்கம் செருகிக் கம்பீரமாக வருவதே ஒரு தனி அழகு. கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் ருத்திராட்சமும் தங்க மணியும் கோத்த சரம் அந்தச் செழுமையான கழுத்துக்குத் தனியானதொரு கௌரவத்தை அளித்தது. ஓரிரு கறுப்பு ரோமங்களுடன் கூடிய நரைத்த தலை மயிரைக் கோதி அள்ளிச் செருகிக் கொண்டு நெற்றி நிறைய விபூதி துலங்க வரும் கோமதி அம்மானைப் பார்க்கும் பொழுது நாம் புத்தகத்தில் படித்துத் திரைப் படத்தில் கண்ட ஒளவையாரைப் பார்ப்பது போன்ற பிரமைதான் வரும்.

பூஜை அறையிலிருந்து நேராக, கடந்த நான்கு வருடங்களாகப் படுக்கையோடு இருக்கும் தன் தாயிடம் வந்தாள் கோமதியம்மாள். நூறு வருஷங்களுக்கு இன்னும் நான்கே வருடங்கள்தான் இருந்தது கிழவிக்கு. தன்னிடம் வந்து நிற்கும் மகளைக் கண்டதும் 'ஆவ்' என்று பெரிதாக ஒரு கொட்டாவி விட்ட பின், "பூசை ஆச்சா?" என்று தன் கணத்த தொண்டையில் கேட்டாள் கிழவி.

"ஆம் அம்மா! இதோ திருநீறு, இட்டு விடம்மா!" முருகனின் இலை விபூதிப் பிரசாதத்தைப் பயபக்தியுடன் கிழவியிடம் நீட்டினாள் கோமதி அம்மாள். அலுப்புடன் பெருமூச்சு விட்ட வாறு பெண்ணின் நெற்றியில் இட்டாள் கிழவி. கைகட்டி வாய் பொத்தி பயபக்தியுடன் விபூதியை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்ட பின் தாய்க்கு ஆகாரம் கொண்டு வர உள்ளே விரைந்தாள் கோமதி அம்மாள். அறுபது வயதுக் கைம்பெண் மகளுக்கு கிழவி என்ன ஆசி செய்தாள் என்பதோ, மகள் மனத்தில் என்ன வாங்கிக்கொண்டாள் என்பதோ—அந்தக் கடற்கரையில் காற்று வாங்கி அமர்ந்திருக்கும் முருகனுக்கே வெளிச்சம்!

தும்பைப் பூவையொத்த இட்டிலி சூடாக எடுத்து வைத்திருந்தாள் சமையற்கார அம்மாள் தாயம்மாள். அந்த இட்டிலியில் இரண்டை ஒரு வெள்ளித் தட்டில் எடுத்து வைத்து இரண்டு ஸ்பூன் சுத்தமான நல்லெண்ணெயை அதன் மேல் விட்டாள். ரப்பர்மாதிரி ஒருதரம் அமுங்கி நிமிர்ந்தது இட்டிலி. அத்தனை மெதுவாகப் பூப்போலிருந்தது. அதைக்

கோமதி அம்மாள் தாயாருக்கு வாயில் ஊட்டி விட்டு ஒரு டம்ளர் பாளையும் வலுக்கட்டாயமாகக் குடிக்க வைத்தாள்.

பின்னர் அவளும் காலை ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு தாயின் படுக்கைக்குச் சற்றுத் தள்ளி உட்கார்ந்து கொண்டு வள்ளலாரின் அருட்பாவைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள். கண்ணுக்குக் கண்ணாடி இல்லாமலே தெளிவாகப் படிக்க முடிந்தது. பற்கள் அத்தனையும் ஒன்று போல அவளது மனத்தைப் போலவே சுத்தமாக, வரிசையாக இருந்தன. "முருகா!" என்று வாய் விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டே படிக்க ஆரம்பிக்கும்பொழுதே "ஆச்சி!" என்ற குரல் கேட்டது.

செய்யவெண்
சாமபந்தியா

"அப்பனே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வாசல் பக்கம் பார்வையை நோட்டம் விட்டாள். நாற்பது வயது மதிக்கத் தகுந்த ஆள் ஒருவன் மேல்துண்டை உதறிக் கையிடுக்கில் செருகிக் கொண்டு மிகவும் மரியாதையாக நின்றான்.

"யாரு வே! முருகன்குறிச்சி பிள்ளையா? என்ன வேணும்?" என்று உட்கார்ந்தபடியே கம்பீரமான குரலில் வினவினாள்.

"ஆச்சியைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்." வந்தவன் தன் உடலை வளைத்துக் கொண்டு குழைந்தான்.

கோமதி அம்மானின் முகம் நமட்டுச் சிரிப்பினால் மேலும் களையாகி விட்டிருந்தது.

“பார்த்தாயிட்டதில்லை வே! போய்ட்டு வாரும்!”

“ஆச்சியைப் பார்த்தாப் போதுமா? விவகாரம் கொஞ்சம் பேசணுமில்லா!” முருகன் குறிச்சி பிள்ளைக்குச் சற்றுத் தைரியம் வந்தது போலும்!

“என்ன விவகாரம்?”

“பையன் காலேசுக்குப் பணம் அனுப்பணும். ஒரு முந்நாறு ரூவா கொடுத்தியள்ளு மூணு மாசம் அல்லது ஆறு மாசத்திலே திருப் பிடலாம்னு ஆச்சியைக் கேக்க வந்தேன்!” பிள்ளை இரு கைகளையும் மாற்றி மாற்றிப் பிசைந்தார்.

கோமதி அம்மாள் தாயின் பரிவோடு பலகாரம் போட்டவள் இப்போது மார்வாரியின் கெடுபிடியோடு பேசினாள்.

“ஆச்சி எப்படிச் சொல்றியளோ அப்படிக்கேக்கத் தயார்.” பிள்ளை இப்பொழுது தொண்ணூறு டிக்ரீயில் உடம்பை வளைத்துக் கொண்டு குழைந்தார்.

“சரி! ஒரு ஸ்வஸ்த லிகிதம் என் பெயருக்கு எழுதிக் கொடும். ஏழாறு வட்டிக்கு ஆறு மாசத்திலே திருப்பித் தாரேன்னு எழுதும்!” குரல் கம்பீரமாக ஓங்கியது.

பிள்ளை சம்மணமிட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தார். கையில் தயாராக வைத்திருந்த

கோமதி அம்மாள் வாயைத் திறக்க வில்லை. ஓரிரு நிமிடங்கள் அங்கே மௌனம் நிலவியது. பிறகு சொன்னாள்:

“இந்தாரும் வே! முதல்லே சொல்லுதைக்கேளும். போய்ப் பலகாரம் சாப்பிட்டுவிட்டு வாரும் சொல்லுறேன்!”

பிள்ளை பதிலே பேசாமல் பின்கட்டுக்குச் சென்றார். ஐந்தோ ஆறோ இட்டிலிகளை உள்ளே தள்ளியாயிற்று.

“என் உயிரை நீரே வாங்கிப்பிடலாம்னு வந்திருக்கீரா? உமக்கு என்னதான் வேணும்? எப்படிக் கொடுப்பீர்? வட்டி எத்தனை அணு கொடுப்பீர்?”

பேனாவிலால் ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தார்.

வலது கையினால் பேப்பரை ஆச்சியின் கையில் கொடுத்தார். மரியாதையை அதிகப்படுத்துவதற்கு இடது கை வலது முழங் கையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கோமதி அம்மாள் ஒரு தடவைக்கு இரு தடவை படித்துப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள். வரும்போது சலவை நோட்டுக் களாக மூன்று நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் பிள்ளையின் கையில் மாறின.

பிள்ளை அந்த நோட்டுக்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு நன்றியைத் தெரிவிக்கக்

கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு உடலைக் குறுக்கிக் கொண்டு ஏதோ பேச நினைத்தார்.

'சரி சரி! அதெல்லாம் பேச்சில் ஒன்றும் வேண்டாம். பணத்தைக் கெடுவில் கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணும். எங்கேயோ பட்டணத்தில் சம்பாதிக்கும் பிள்ளையின் பணம். அவனுக்குத் துரோகம் நான் செய்யக் கூடாது பாரும! போய் வாரும. பையனை நன்றாகப் படிக்கச் சொல்லும்.' வார்த்தைகளின் கண்டிப்பு பிள்ளையை உடனேயே அந்த இடத்தை விட்டுப் போகச் சொல்லியது.

கோமதி அம்மாள் மீண்டும் அருட்பாவைத் தொடர்ந்து படிக்கலானாள்.

'மாடி வீட்டு ஆச்சி' என்றாலே அந்த வட்டாரத்தில் மிகுந்த கண்டிப்பும் ஒழுக்கமும் நிறைந்த, ஆசாபாசங்களுக்கு இடம் கொடுக்காத பிரகிருதி என்று சிறிய குழந்தை முதல் போன தலைமுறை வரையில் தெரிந்த ரகசியம்.

ஒரே பிள்ளை பட்டணத்தில் பெரிய வேலையாக இருக்க ஆச்சி என்னவோ தாமிரபரணிக் கரையிலேயே காலந் தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். தாயைக் கவனிக்கத் தான் இங்கேயேதான் இருக்க வேண்டும் என்று எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

கோமதி அம்மாளுக்கும் பிள்ளைக்கும் ஒத்து வரவில்லை என்று சிலர் கதை கட்டி விட்டிருந்தனர். அவளுக்குப் பாசமே கிடையாது என்பது பலருடைய வம்பு வார்த்தைகள். எதையும் லட்சியம் செய்யாமல் தான் உண்டு தன் கடமை உண்டு என்று இருந்து கொண்டிருந்தாள் கோமதி அம்மாள்.

பேரனும் பேத்திகளுமாக இதில் இரண்டும் அதில் இரண்டுமாகச் சென்னையில் இருந்த போதிலும் கோமதி அம்மாள் தாமிரபரணிக் கரையை விட்டுத் தாண்டியவளில்லை.

மருமகனுக்கும் ஆச்சிக்கும் ஒத்து வரவில்லை என்பதும் சிலரது வம்புப் பேச்சு. எதையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. தன் தாய்க்குத் தன்னை விட்டால் ஒருவரும் கவனிக்கமாட்டார்கள் என்ற அபிப்பிராயத் துடனேயே ஓர் ஆண்பிள்ளைக்குரிய வீரத் துடன் அந்தப் பெரிய மாடி வீட்டில் தனியே ஆட்சி புரிந்து வந்தாள் கோமதி ஆச்சி, நூறு வயதை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தன் தாயுடன்!

வள்ளலாரின் அருட்பாவை மூடி வைத்து விட்டுப் பெரிய புராணத்தைச் சிறிது வாய் விட்டுத் தனி ராகத்துடன் படிக்கத் தொடங்கும்போதே அடுத்த வீட்டுக் கௌன்சிலர் பிள்ளைவாள் வந்தார். அவர் சிறிது ஆச்சிக்கு வெளிநடப்புக்களில் 'ஓத் தாசையாக இருப்பவர்'.

"என்ன தங்கச்சி! புராணம் படிக்கிறாப் போலே. பேசாமே காஷாயத்தைக் கட்டிக் கொள்!" என்று கேலியாகச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார் பிள்ளைவாள்.

மரியாதையுடன் எழுந்து கொண்டே, "வாங்க, அண்ணாச்சி! வாங்க! காஷாயம் துணியிலே இருந்தாப் போதுமா! மனத்திலே காஷாயம் என்னிக்கோ ஏறியாச்சு!" என்று சிரித்துக் கொண்டே வரவேற்றாள். கோமதி அம்மாளின் ஆணித்தரமான பொருட் செறிவுள்ள வார்த்தைகள் பிள்ளைவாளைச் சற்று ஸ்தம்பிக்க வைத்தன.

"தங்கச்சி பேச்சை ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரம் கேட்கவில்லையென்றால் இருப்புக் கொள்ள மாட்டேனென்குது. உன் மதனி கூட அடிக்கடி சொல்லும். உன்னைப் போல் பாசத்தையும், பந்தத்தையும் உதறத் தனக்கு முடியலையென்னு ஆதங்கப்படுகிறாள்" என்றார்.

பிள்ளைவாள் சற்றுப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

"தங்கச்சியைப் பார்த்துவிட்டு வறீரோ?" என்றவாறு கணவனிடம் காப்பியை நீட்டி னாள் பிள்ளைவாளின் மனைவி காந்திமதி. மீண்டும் அவளே தொடர்ந்து, "இன்றைக்கு என்ன வேதாந்தம் பேசினா? வர வர அவுகளுக்குப் பிள்ளை, மருமக, பேரம் பேத்திங்க எண்ணங்கூடப் போயி சாமியாராயுடு வாகளோன்னு தோணுது!" என்றாள்.

"ஒரு பக்கம் சாமியாராகவும் ஒரு பக்கம் பணத்திலே கெட்டியாகவும்தான் இருக்கிறா. அவளைப் புரிஞ்சுக்கவே முடியலே" என்று பேச்சையும் முடித்தார் பிள்ளைவாள்.

நடு இரவு. பிள்ளைவாள் வீட்டைத் தடதடவென்று தட்டும் சத்தம் காதைப் பிளந்த பிறகு மெதுவாகப் பிள்ளைவாள் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்தார். பின்னாலேயே வந்து யாரென்று பார்த்தாள் காந்திமதியும்.

கோமதி ஆச்சியைப் பார்த்ததும் இருவருக்கும் மூச்சே நின்றுவிடுகிற மாதிரி ஓர் அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று. ஆச்சி 'இப்படி' ஆனபிறகு கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்க ளாகத் தன் வீட்டுப் படியைத் தாண்டினது கிடையாது.

"என்ன தங்கச்சி! என்ன விஷயம்! அம்மாவுக்கு...!" என்று பதறினாள் பிள்ளைவாள். "மதனியா?" என்று திறந்த வாயை மூடாமலிருந்தாள் காந்திமதி.

"அம்மைக்கு ஒன்றுமில்லை. ஏதோ தந்தி வந்திருக்கு!" என்று நிதானமாக ஒரு சிவப்புக் கவரைக் காட்டினாள். தந்தியைக் கொடுப்பதில்கூட ஒரு பதற்றமில்லையே!

கைகள் உதறப் பிள்ளைவாள் கவரைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்தார், ஒரு தரம், இரண்டு தரம் படித்துக் கொண்டே யிருந்தார். விழிகள் நிலைகுத்தும் வரை படித்தார்.

"அண்ணாச்சி! விஷயத்தைச் சொல்லுங்க! உங்களுக்கே புரியலென்னு எதிர்வீட்டு அண்ணனிடம் காட்டுவோம்!" பிள்ளைவாள் நிமிர்ந்தார். இந்த அர்த்தராத் திரியில்கூடத் தந்தியை வைத்துக் கொண்டு ஹாஸ்யம் பேச எப்படி முடிகிறது?

"தங்கச்சி! தம்பி ஏதோ காம்ப் போன போது ஜீப் கவிழ்ந்து கொஞ்சம் அடிபட்டிருக் காம். ஆஸ்பத்திரியிலே இருக்கானாம்!" திக்கித் திணறி விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்தார் பிள்ளைவாள்.

கோமதி அம்மாள் சில வினாடிகள் அப் படியே செயலற்று நின்றாள். கண்களை இறுக மூடி உதட்டை முறுக்கிக் கொண்டாள். ஓர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சு கண்டத்தினின்றும் வெளிவந்தது. உடனேயே தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

“சரி, அண்ணாச்சி ! அவனுக்கு ஆபத்து ஒன்றுமில்லை அல்லவா ! ராத்திரி தூக்கத்தைக் கெடுக்கவேண்டாம். போய்ப் படுங்கள், அண்ணாச்சி ! நாளை பன்னிரண்டு மணிக்குப் புறப்படற ரயிலிலே நாம் ரெண்டு பேரும் பட்டணத்துக்குப் புறப்படறோம். மதனி! நான் வருகிறவரை அம்மையைப் பார்த்துக் கொள்கிற பொறுப்பு உங்களைச் சேர்ந்தது!” என்று கூறிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் விடுவிடென்று தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் கோமதி அம்மாள்.

ஒருவித சலனமுமின்றிப் பதற்றப்படாமல் போகும் தன் உடன்பிறவாச் சகோதரியைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் நின்றார் கௌன்சிலர் பிள்ளைவாள்.

“இது என்ன. பிறவியோ? ராட்சஸப் பிறவி. பந்தம் பாசமில்லாத ஜன்மம். பிள்ளைக்கு ஆபத்து என்றால்கூடப் பதறித் துடித்து அழத் தெரியாத பிறவி!” என்று சொல்லிக் கொண்டே கதவைத் தாளிட்டாள் காந்திமதி.

ஒன்றரை நாள் பிரயாணம் செய்து சென்னை வந்தார்கள் பிள்ளைவார்களும் கோமதியம்மானும். வழி நெடுக அது வேண்டுமா, இதைச் சாப்பிடுங்கள் என்று பிள்ளைவாளை பசரித்துக் கொண்டே வந்தாள் கோமதி அம்மாள்.

“தங்கச்சி ! உனக்கு ஏதாவது வாங்கி வரட்டுமா?” என்று ஒரு முறை அவர் கேட்ட பொழுது, “பேசப்படாது! தம்பியைப் பார்க்கும் வரை ஜலபானம் கிடையாது!” என்று. சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள் கோமதி அம்மாள்.

மனத்தையும் ஐம்புலன்களையும் அவள் அடக்கும் அழகை வியப்பதா, அதையும் சிரித்துக் கொண்டே சொல்வதை ரசிப்பதா என்று புரியவில்லை.

எழும்பூர் வந்தாயிற்று. “தங்கச்சி ! அடையாறு ஜாகைக்குத்தானே முதல்லே போகணும்?” என்று கேட்டார் பிள்ளைவாள்.

நிஷ்களங்.மாகச் சிரித்தாள் கோமதி அம்மாள். “நல்ல நாளிலே பேரப்பிள்ளைகளோடு கொஞ்சி விளையாடினதில்லை? தம்பியை ஆசுபத்திரியிலே பார்த்துட்டுத் தான் மத்த காரியம்!” என்றாள்.

தந்தியில் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி என்று போட்டிருந்ததால் நேரே டாக்ஸியில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

கோமதி அம்மாளின் மகன் ஞானதேசிகன் இன்ஜினியர் என்பதைக் கூறி, விபத்துக் கேஸ் என்பதையும் சொல்லிப் பிள்ளைவாள் விசாரித்தார். கோமதியம்மாளுடன் வார்டைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு போனார். தனி அறையில் ஞானதேசிகன் படுத்திருந்தான். ரத்தம் ஒரு குழாய் மூலமும் பிராணவாயு ஒரு குழாய் மூலமும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர். உடல் முழுதும் ஒரே கட்டு. தலை மாட்டில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அவன் மனைவி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

கோமதி அம்மாள் நிதானத்துடன் பிள்ளையினிடம் போனாள். இடுப்பிலிருந்து

“இதற்கு முன் குடியிருந்தவர்கள் இந்த வீட்டில் பிசாசு நடமாட்டம் அதிகமனு பயமுறுத்திவிட்டுப் போயிருக்கிறார்களே!”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. நான்தான் ஆறு மாசமா வாடகை பாக்கிக்காக அல்லும் பகலும் வந்து போய்க்கிட்டிருந்தேன்!”

இலை விபூதிப் பிரசாதத்தை எடுத்து மகனுடைய நெற்றியில் இட்டாள். அவன் கைகளைத் தடவினாள். ஞானம் மலங்க மலங்கத் தாயைப் பார்த்தான்.

“தம்பி ! ஞான !” என்று ஓர் அலறல். கோமதி அம்மாள் விசம்பிக் கொண்டே இருந்தாள்.

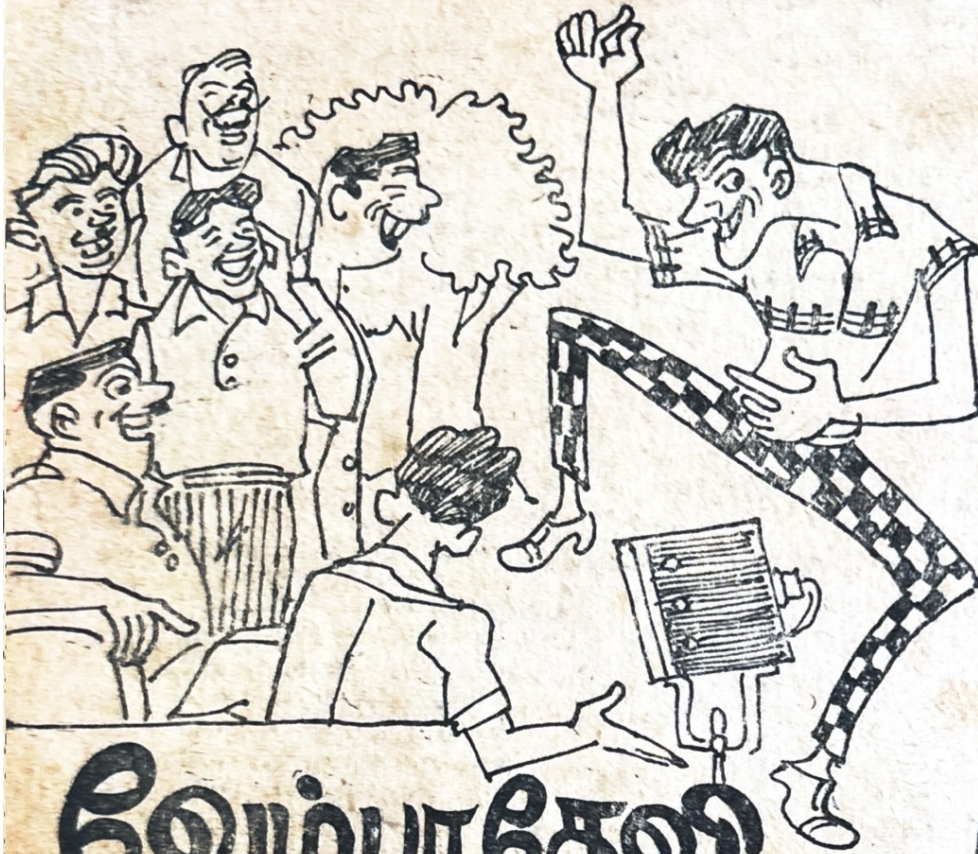
பிள்ளைவாள் இந்தக் காட்சியைக் கற்பனை பண்ணவோ எதிர்பார்க்கவோ இல்லை. மேல் துண்டை வாயில் அடைத்துக் கொண்டு அவரும் விசம்பினார். “தங்கச்சி ! நீ மனுஷி தான். உனக்கும் பாசம் இருக்கு!” என்று சொல்லிக் கொண்டே விசம்பினார்.

ஞானம் மெதுவாக, “அம்மா, அழாதே! எனக்கு இனிமே பயமில்லை!” என்றான்.

“நீ பேசாதே, தம்பி!” என்று சொல்லிக் கொண்டே தலைமாட்டில் கண்ணீருடன் நின்று கொண்டிருந்த மருமகளிடம் போனாள் கோமதி அம்மாள். “இந்தா, காமாக்ஷி! எதுக்கு நீ அழணும்? நான் வந்துட்டே வில்லை ! இனி பாதிப் பொறுப்பு உனக்கு இல்லை!” என்று தேற்றினாள். “அத்தை !” என்று மருமகள் மாமியார் மார்பில் சாய, மாமியார் அவளை ஆசுவாசப்படுத்தும் காட்சி பிள்ளைவாளை உருக்கி விட்டது.

“அண்ணாச்சி! வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு விட்டு இன்று ராத்திரியே ஊருக்கு நீங்கள் பயணப்படுங்கள். தம்பி பழையபடி உட்கார்ந்து தன் வேலையைத் தான் கவனிக்கும் போதுதான் அவனைவிட்டு நான் வர முடியும். நான் வர்ற வரை அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்கிற பொறுப்பு உங்களை யும் மதனியையும் சேர்ந்தது !” என்று கணீரென்று பேசிய கோமதியம்மாளைக் காணவே பிள்ளைக்குக் கூசியது. “தங்கச்சி ! நீ பாசம் நிறைஞ்ச தெய்வப் பிறவி !” என்று முணுமுணுத்தன அவரது உதடுகள்.

பாத்திரங்கள்:

1. பிலிம் டைரக்டர் - 'டோம் சிங்'
  2. காமிராமேன் - காளமேகம்
  3. மேக்கப்மேன் - மேனிநாதன்
  4. டயலாக்மேன் - டேவிட்
  5. வில்லன் நடிகர் - குண்டப்பா
  6. புது நடிகை - வேம்பாதேவி
  7. வேம்பாதேவியின் கணவன் - நாணாச்சாமி
  8. பட முதலாளி - முனியப்பர்
- மற்றும் பல நடிகர்கள் ஸ்டேடியோ வேலையாட்கள்.

வேம்பாதேவி துரோணன்

முதல் காட்சி

(ஸ்டேடியோவின் மரத்தடியிலுள்ள நாற்காலிகளில் டைரக்டர் டோம்சிங்கும், அவருக்குப் பக்கத்தில் காமிராமேன் காளமேகமும் புகைத்த வண்ணமாக அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சூழ்ந்து 'எக்ஸ்ட்ரா' நடிகர்களெல்லாம் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அச்சமயம் எதிர்ப்புறம் ஷெட்டிலிருந்து மேக்கப்மேன் மேனிநாதன் கையிலுள்ள 'பிரஷ்ஷூட்'னையே ஓடி வருகிறான் அங்கே.)

மேனிநாதன் (உரத்த கூப்பாடாக) : டைரக்டர் ஸார்! இந்த நிமிஷம் முதல் எனக்கு இந்த வேலையும் வேண்டாம்; கூலியும் வேண்டாம். என்னை ஆளை விடுங்கோ ஸார் - உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டு !

டைரக்டர்: அடேடே! என்னுடைய இது ! வாட் ஈஸ் தி மேட்டர்? மேக்கப் எல்லாம் முடிஞ்சுதா இல்லையா ?

மேனி: நல்லா முடியும் மேக்கப்பு! இப்போ புதுசா வந்திருக்காங்களை ஒரு அம்மா, அவங்களுக்கு மேக்கப் போடறதுக்குள்ளாற என் தாவு தீர்ந்து, பிராணனும் பூரும்போலே இருக்குது !

டைரக்டர்: ஏன், அப்படி? என்னுடைய டிரபிள்?

மேனி: அதென்னு ஸார் இது! எங்கேயோ காட்டுலே கிடந்ததைப் புடிச்சிக்கிட்டு வந்து இங்கே தள்ளிட்டு, நீங்களளாம் மனுசன் உசிரை வாங்குறீங்க !

காளமேகம்: அட, நீ என்னுடைய இது ! விஷயம் என்னுன்னு சொல்லாமே, 'ஓ'ன்னு கத்துறியே !

மேனி: ஸார், அவங்க மேலே போட்டிருக்கிற ரவிக்கையைக் களட்டமாட்டாங்களாம்; களுத்துலே கிடக்கிற சங்கிலி, சரடு, மூக்குப் பொட்டு ஒண்ணையும் எடுக்கமாட்டாங்களாம். அவங்களைத் தொட்டு 'மேக்கப்' செய்யக் கூடாதாம் !

லைட்டிங் மேன் (வியப்புடன்): அடேடே ! அது யாரப்பா அது? இப்போ புதுசா நேத்து வந்தாங்களை - வேம்பாதேவி அவங்களா?

மேனி (மிகுந்த அலட்சியத்துடன்): அட, ஆமப்பா ! பேருலே ஒண்ணும் குறைச்சலில்லை. பெத்த பேருதான் !

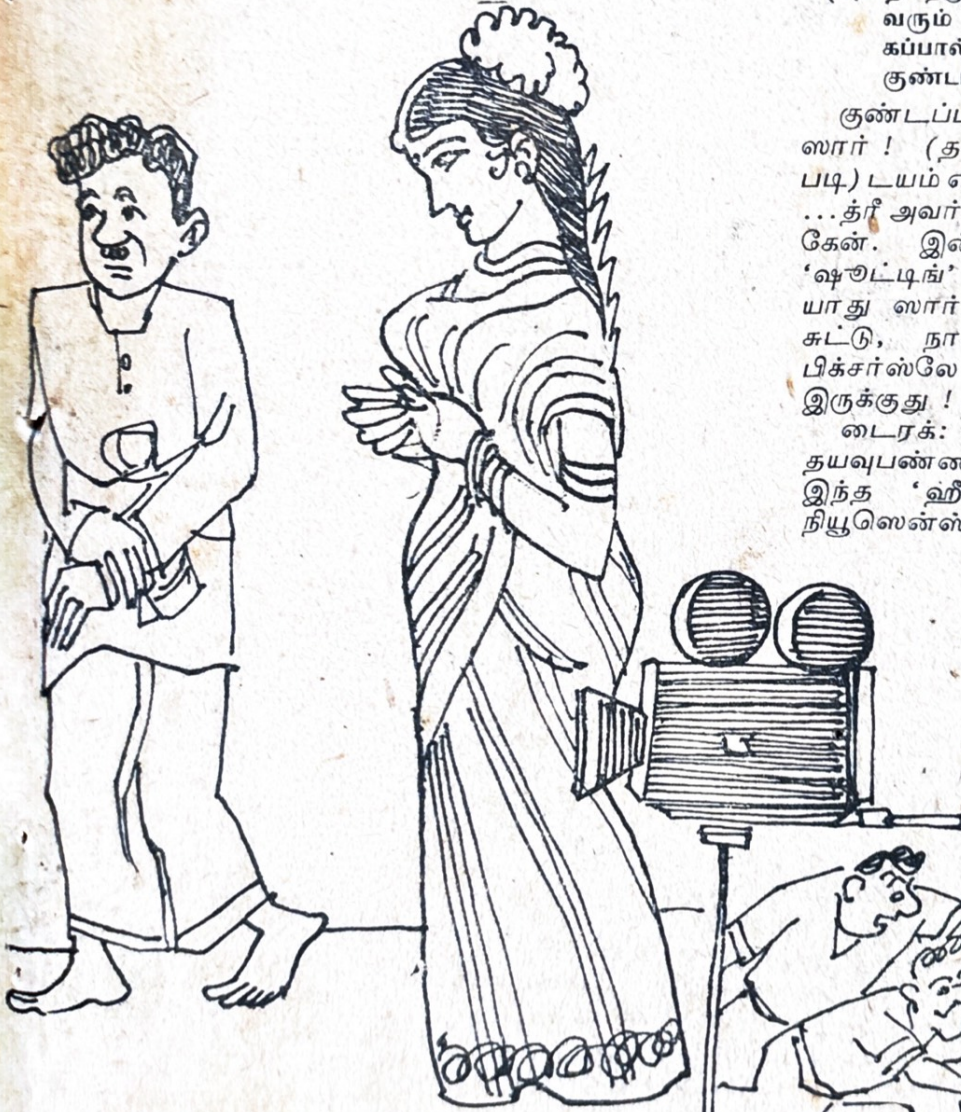
காளமேகம்: அவள் 'பியூட்டி புல்' லேடி யாச்சே! அவளுடைய ஃபேஸ் கட்டிங் ஒண்ணே போதுமேய்யா? நம்ப முதலாளி லக்ஷி மேன் !

மேனி (மிகுந்த வெறுப்புடன்): ஆமா, லக்ஷிமேன்தான்! பவுடரைக் கண்டால் பதுங் குது; லைட்டைக் கண்டால் மிரளுது; முன்னே வரச் சொன்னால் முறைக்குது; கிட்டே போனால் உதைக்குது !

டைரக்டர் (சாவதானமாகப் புகையை உறிஞ்சியபடியே): என்ன இருந்தாலும் புதுசு பாரு ; அதுனாலே கொஞ்சம்.... அட்ஜெஸ்ட் பண்ணித்தான் -

மேனி: நல்லாப் பண்ணிச்சு-அட்ஜெஸ்டு! பக்கத்தில் உள்ள ஒரு எக்ஸ்ட்ரா: ஏன், அவங்க புருசன் அங்கேயே இருக்கிறானே ?

டைரக்டர் (மிகுந்த வியப்புடன் அனைவரையும் பார்த்தபடியாக): வாட்... வாட்.....? 'மேரீட்' லேடியா அந்த ஸ்டார் ?

மேனி: பின்னே, இந்நேரமுட் டும் என்னு சொல்றேன்னு நினைக் கிறீங்க? காலையிலே புடிச்சு* இந் தம்மாகூட நான் படற வாதனையே பெரிய வாதனையாப் பூடிச்சு!

(இரண்டு கைகளாலும் மார்பில் அடித் துக் கொள்கிறாள்.)

ஹெல்ப்பர்: ஏன், அந்த ஸ்டார் என்னு சொல்லுது ?

மேனி: 'ஸ்டாராவது, மூனாவதய்யா ? ஒண்ணும் நம்பர் பட்டிக்காட்டுக் கொள் ளிடக்கரை! அவங்களை யாரும் தொடக் கூடாதாம் ; யாராக இருந்தாலும் எட்டக்க நின்னபடிதான் சொல்லனுமாம்; அவங் களே இஷ்டமானபடி மேக்கப் போட்டுக் கிருங்களாம்; அவங்களே டிரஸ் பண்ணிக்கு வாங்களாம்.....!

டைரக் (வெகுண்டவண்ணம்): ஐயையோ! இப்படியிருந்தால் அப்புறம் எப்படியப்பா படம் எடுக்கிறது? இந்த லட்சணத்துலே, இவங்கதான் மெயின் ஹீரோயினுமில்லே ?

கேலி நடிகர் (கேலியாக): ஹேக்கேன் ! நம்ப முதலாளியையே 'ஹீரோயி'னாப் போட் டுப் படத்தைப் புடிச்சுட வேண்டியதுதான்! தாதா.... தக்தத்..... தை! தை!

(அபிநயத்துடன் கூத்தாடிக் காட்டுகிறார். அனை வரும் நகைக்கின்றனர். சற்றுத் தூரத்துக் கப்பால் 'வில்லன்' வேஷத்திலிருக்கும் குண்டப்பா விரைந்து வருகிறார்.)

குண்டப்பா (கடுமையாக): டைரக்டர் ஸார் ! (தம் கைக் கடிகாரத்தைக் காட்டிய படி) டயம் என்னு ஆவுதுன்னு பார்த்தீங்களா? ...தீ அவர்ஸ் ஆச்சது ! காத்துக்கிட்டு இருக் கேன். இன்னும் ஒன் அவருக்குள்ளே நீங்க 'ஷூட்டிங்' போடல்லேன்னு, நானிருக்க முடியாது ஸார்! பேசாம மேக்கப்பைக் கலைச் சுட்டு, நான் பூடுவேன் - வைகுண்டர் பிக்சர்ஸ்லே எனக்கு 'அவுட்டோர் ஷூட்டிங்' இருக்குது !

டைரக்: மிஸ்டர் குண்டப்பா! கொஞ்சம் தயவுபண்ணிப் பொறுக்கணும்; இன்னிக்கி இந்த 'ஹீரோயின்' பிராப்ளம், கொஞ்சம் நியூஸென்ஸ் -

குண் (கண்டிப்பான குர லில்): ஸார்! அது நியூஸென் ஸாக இருக்கட்டும்; இல்லே நான்ஸென்ஸாகத்தான் இருக் கட்டும்-ஐ டோண்ட் வாண்ட் தி மேட்டர்! நீங்களாச்சு, உங்கள் ஹீரோயினுமாச்சது! என்னாலே பொறுக்க முடியாது!

டைரக்டர் (பக்கத்திலிருக்கும் ஒருவனைப் பார்த்து): இந்தாப்பர், வாட்சுமேன்! அந்தப் பொம்பிளையோட புருசன் யாரப்பா? அவரு எங்கேயிருக்கிறார் ?

வாட்சுமேன் (ஷெட்டின் மறுகோடியைச் சுட்டிக் காட்டியபடி): அதோ, பாருங்க! புங்கை மரத்தடியிலே துண்டை விரிச்சப் போட்டுக்கிட்டு, கடலை கொறிச்சுக்கிட்டு இருக்கிறாரே, அவருதாங்க!

டைக்: வாட் நேஸ்டி மேன்! போயி அவரைக் கொண்டாப்பா இங்கே!

(வாட்சுமேன் விரைந்தோடிப் போய் அழைத்து வருகிறான். முழுக்கை ஜிப்பா அணிந்த ஒருவர் அசட்டுக் களையுடன் கைகுவித்தபடி வருகிறார்.)

டைரக்டர் (சிறிதே கண்டிப்பாக): என்ன ஸார், நீங்கதான் அந்த லேடியோட ஹஸ்பெண்டா?

வந்தவர் (அசட்டுச் சிரிப்புடன்): ஹீ...ஹீ ஆமாங்க....

டைரக்டர்: நீங்கள் எந்த ஊரு? உங்கள் பேரு?

வந்தவர்: எங்களுக்குக் காராமணிக் குப்பத் துக்குக் கிளக்கே, கவுதாரி மேட்டிலே, ஈச்சங் குடிங்கிற ஊரு - என் பேரு நானுசாமிங்க!

டைரக்டர்: பேஷ் பேஷ்! அப்படித்தான் இருக்கணும்னு நினைச்சேன்; சரி, இப்போ அந்த வேம்பாதேவிங்கிற ஸ்டார், உங்க வீட்டு - உங்கள் சம்சாரம்தானா?... இல்லே... வேறே....

வந்தவர் (வெகுண்ட பார்வையாக): ஹே! அதென்னங்க, அப்படிக்கேட்கிறீங்க? அதுலே ஒங்களுக்கு என்ன சந்தேகம்தான்?

டைரக்: சரி, சரி, ரொம்ப சந்தோஷம்! அவங்களை எப்படிக் கொண்ணுந்து இங்கே சேர்த்தீங்க? முதலாளியை உங்களுக்கு முன்னாடியே பளக்கம் உண்டா?

வந்தவர்: அதெல்லாம் இல்லீங்க! எங்க சித்தப்பாரு மருமவப்பிள்ளை ஒருத்தர் இங்கே இருக்கிறார் பாருங்க.....?

டைரக்: அது யாரு, சித்தப்பாரு மருமவப் பிள்ளை?

வந்தவர்: பீடா பொன்னப்பதாசுன்னு - பல குரல்கள்: ஆமா.... ஆமா.... பொன்னப்பதாசா?

டைரக்டர் (அனைவரையும் வியப்புடன் பார்த்தபடி): ஹு? ஹூயீஸ் தட் பொன்னப்பதாசா?

லேட்டிங்மேன்: அவர்தான் ஸார், புரோக் கர் பொன்னப்பதாஸ்! உங்ககிட்டே தகராறு பண்ணினாரே!

டைரக்டர் (வியப்புடன்): ஓ! ஐஸீ! அந்த ஆளோட வேலையா? இதுலே கமிஷன் சான்ஸ் ஒரு தட்டுத் தட்டியிருப்பான்!

வந்தவர்: அவருதாங்க, எங்க சித்தப்பாரு மருமவன்! அவரு பட முதலாளிக்கு ரொம்ப வேணுங்கிறவராம். அவருதான் எங்களை இட்டுக்கிணு வந்து அறிமுகப்படுத்தி இவனை...

(வில்லன் குண்டப்பா மீண்டும் மிகக் கடுமையான முகத்துடன் வருகிறார்.)

குண்டப்பா (கடுமையாக): என்ன ஸார்? உயத்தைப் பார்த்தீங்களா? லெவன் தர்ட்டி யாயிடுச்சே!

டைரக்டர் (முறுவலித்தபடி குண்டப் பாவை நோக்கிக் கையமர்த்திவிட்டு எதிரே

உள்ளவரிடம்); ஏன் ஐயா! இதுக்கு முன்னாலே உங்க சம்சாரத்துக்கு சினிமா, நாடகம் எதிலேயாச்சும் அனுபவம் உண்டா?

வந்தவர் (கழுத்தைச் சொறிந்தபடி, அசட்டுக் களையுடன்): ம... அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் நேரல்லீங்க. ஆனா....

டைரக்: சரி, இப்போ சொல்லிக் குடுத்தா லாவது நடிப்பாங்களா, மாட்டாங்களா?

வந்தவர் (சற்றே பயந்தவாறாக): ஓ! ஓ! அதெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தால், செய்வா.... செய்வா!

டைரக்டர் (வாட்சுமேனை நோக்கி): இந்த தாப்பா, ஷெட்டுலே இருக்காங்களே, அந்தப் பொம்பிளையை இங்கே அனைச்சிக்கிட்டு வா!

(காவலானி போய் அழைத்து வருகிறான். அவள் வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.)

ஒரு நடிகர்: ஆஹா! ஆஹா! பியூட்டிபுல் ஸ்டார்தான்!

மற்றொருவர்: எக்ஸலெண்ட் லேடி! 'காதலே கதிமோட்சம்'ங்கிற படத்துக்கு, பெஸ்ட் செலக்ஷன்தான். முதலாளி தெரியா மலா புக் பண்ணியிருக்கார்?

(அவள் தலைகுனிந்தபடியே டைரக்டரை நெருங்கி வருகிறாள்.)

டைரக்: என்ன மிஸ் வேம்பாதேவி! 'மேக்கப்' போட்டுக்கமாட்டேன்னு தகராறு பண்ணிங்களாமில்லே?

(வேம்பாதேவி திரும்பித் தன் கணவனை ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிகிறாள்.)

டைரக்டர் (சிறிதே கடுமையாக): இந்த தாம்பா, நீ இப்படியெல்லாம் இருந்தால் சினிமா பீல்டுக்கே லாயக்கில்லை; எல்லார் கூடேயும் 'ஸோஷலா' மூவ் பண்ணித்தான் ஆகணும்; தெரிஞ்சுச்சாம்மா? நீங்க தான் இந்தப் படத்துக்கு மெயின் ஹீரோயின்!

(அவள் பேசாமலே நிற்கிறாள்.)

என்ன ஒண்ணும் பேசாமலே இருக்கீங்க? இங்கே பாரும்மா, இப்போ நீங்க என்ன செய்யணும்னா.... (பின் பக்கம் திரும்பி, குண்டப்பாவைச் சைகையிட்டு அழைக்கிறார்; குண்டப்பா நெருங்கி வருகிறார்) இங்கே பார்த்தீங்களா? இவர் வந்து உங்கள் தோளிலே கையைப் போட்டுக்கிட்டு நிற்பாரு; நீங்களும் இவருடைய இடுப்பை ஒரு கையாலே சுத்தி அனைச்சுக்கிட்டு இன்னொரு கையாலே (வேறுபுறம் திரும்பி) இந்தாப்பா, உயலாக் மாஸ்டர்! இந்த இடத்துலே என்ன உயலாக்? அதைப் படியேம்பா!

வேம்பாதேவி (பதறும் குரலில் உரத்து): ஐயையோ! இந்த உலக்கைத் தடியினையா கட்டிக்கிட்டு -

(மேலும் வெகுண்டவாறே தன் வாயை ஒரு கையால் மூடிக்கொண்டபடி பின் நோக்கிச் செல்லுகிறாள். பலத்த சிரிப்பொலி யாவரிடமிருந்தும் ஒருமித்து வெளியாகின்றது.)

குண்டப்பா (வேம்பாதேவியை வெறித்துப் பார்த்தபடியே): நான்லென்ஸ்! என்ன டைரக்டர் ஸார்! இதென்ன ஸார் இது? இந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பொம்பிளை ரொம்ப 'டாமேஜிங்கா'ப் பேசுது. நீங்களும் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கீங்க?

டைரக்டர் (மிகக் குழைவாக): மிஸ்டர், ப்ளீஸ்.... எனக்காக 'எக்ஸ்கியூஸ்' பண்

ணுங்கம் (சலாம் வைக்கிறார். பின்னர் மறு பக்கம் திரும்பிக் கடுமையாக) இந்தாம்மா ! என்னென்ன நினைச்சுக்கிட்டுப் பேசறே? இப் படி யெல்லாம் இருக்கிறதுன்ன உன் வீட்டு அடுப்பங்கரையிலேயே இருந்துக்கிடனும். இங்கே ஏன் வரனும்? சொல்லிக் கொடுத்தால் கூட நீ நடிக்கமாட்டே போலேயிருக்குதே? பேஷ்! உன்னை ஹீரோயினாக வைச்சுக் கிட்டால், உருப்பட்டாப்பிலேதான்!

ஒரு நடிகர்: ஹீரோயினை ரொம்ப சீப்ரேட்டிலே புடிச்சிருக்காரு முதலாளி!

டேரக்: மிஸ்டர் மேனிநாதன்! நீங்களே முதலாளிக்கும் போன் பண்ணிடுங்க; இது வொண்ணும் சரிப்பட்டு வராது! அவரும் வந்து இந்த ஹீரோயின் லட்சணத்தைப் பார்க்கட்டும்!

மேனி: சரி, இப்போ என்ன ஸார்பண்ணது? இன்னிக்கு ஸெட்டிங் பூராவும் வேஸ்டுதானா?

டேரக்: வேஸ்ட்டு இல்லே, கிரிமினல் வேஸ்ட்டு! அதுக்கு நாம் என்னப்பா பண்ணது? எல்லாரையும் போகச் சொல்லிடு! எனக்கே 'மூட்' சரியில்லே. (குண்டப்பா வைப் பார்த்து) மிஸ்டர் குண்டப்பா! தயவுசெய்து நீங்கள் இன்னிக்குப் போய் வாங்கோ! உங்களுக்கும் இன்னிக்கு 'மூட்' சரியில்லே. நாளைக்குக் காலையிலே எப்படியிருந்தாலும் உங்க போர்ஷனை ஷூட் பண்ண ஆரம்பிச்சுடுவோம். குட் பை!

(சலாம் வைக்கிறார். குண்டப்பா விறைத்த வண்ணமாக, முகத்திலிருக்கும் ஒட்டு மீசையை எடுத்துக் கொண்டு போகிறார். பிற நடிகர்களும் கலைந்து செல்கிறார்கள்.)

டேரக்: ஐயா ஈச்சங்குடி! உங்கள் சமுசாரத்தை அளைச்சிக்கிட்டு அந்த ஷெட்டுப் பக்கம் போயி இருங்க; முதலாளி வருவாரு. கூப்பிடறேன். (அவர்களும் போகிறார்கள். சலிப்புடன்) நல்ல கதை; நல்ல ஹீரோயின்! பெரிய எளவாப் போச்சது!

(மிகுந்த ஆயாசத்துடன் நாற்காலியில் அமருகிறார்) லைட்டிங்மேன்: ஏன் ஸார், நீங்களானால் துணிச்சலாகக் கடையை மூடிட்டிங்களே? படம் இரண்டாயிரம் அடிகூட நேத்துவரையிலே ஆவுலே; அந்த ஆளு வந்தார்னா ஒன்னு கூத்தாடுவாரே!

மேனி: நல்லாக் கூத்தாட்டட்டும்! இந்த ஹீரோயினைக் கட்டிக்கிட்டு ஒரு குரலும் அளுவட்டும்!

டயலாக் மேன் (மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக): டைரக்டர் ஸார்! ஒரு முக்கியமான விஷயம். பேசாமே, நான் சொல்றபடி எனக்கு மதிப்பு வைக்கிறீங்களா?

மேனி: ஏன், இப்போ உங்களுக்கு என்ன மதிப்புக் குறைஞ்சிடுச்சு?

டயலாக்: இதோ பாருங்க; என்கிட்டே காயிதம் இருக்குது - பேனா இருக்குது. இதோட, என் மூளைக்கும் மதிப்பு வைச்சீங்களா, உங்களுக்கும் நல்ல பேரு; முதலாளிக்கும் நஷ்டமில்லே; என்ன சொல்றீங்க?

டைரக்டர் (சிறிதே வியப்பாக): வாட்... வாட்.....?

டயலாக் (டைரக்டரை நெருங்கி உட்கார்ந்து): இப்போ முதலாளி ஏதாச்சும் குறுக்கிட்டு, 'ஆ-ஊன்னு சொன்னாருன்னால்'

மனிதர்கள் நால்வகை

"மனிதரில் நான்கு வகையினர் உண்டு. விவரம் தெரியாதவன். தனக்கு விவரம் தெரியாது என்ற உணராதவன் முட்டாள். அவனை ஒதுக்கிவிடு.

விவரம் தெரியாதவன், தனக்கு விவரம் தெரியாது என்ற உண்மையை உணர்பவன். எளிமையானவன். அவனுக்குக் கற்றுக் கொடு.

விவரம் தெரிந்தவன், தனக்கு விவரம் தெரியும் என்ற உண்மையை உணராதவன். உறக்கத் தீயில் ஆழ்ந்து கிடப்பவன். அவனை எழுப்பிவிடு.

விவரம் தெரிந்தவன், தனக்கு விவரம் தெரியும் என்ற உண்மையை உணர்பவன். அறிவாளி. அவனைத் தொடர்ந்து செல்." - பர்ட்டன் சிமாட்டி

தகவல்: -தங்க சங்கர பாண்டியன்

அவரு 'ஐ. பி.' குடுக்க வேண்டியதுதான்; அவரைச் சரிக்கட்டறது உங்கள் பொறுப்பு!

இரண்டாம் காட்சி

(ஸ்டூடியோவில் படம் எடுக்கும் கெடுபிடி நிறைந்திருக்கிறது. டைரக்டரின் சமீபமான நாற்காலியில் முதலாளி அமர்ந்திருக்கிறார்.)

டைரக்: என்னங்கோ, இந்தப் பொம்பிளை ஒண்ணைக் கொண்ணாந்து 'ஹீரோயி'னாகத் தள்ளி விட்டிருக்கீங்க; அது என்னடான்னால்—

முதலாளி: ஐ ஆம் ஸாரி. என்னமோ இந்தப் புரோக்கர் பொன்னப்பதாசுதான் இவளைக் கொண்டாந்து நிறுத்தி, இவள் இந்திரமதி, சந்திரமதின்னு வருணிச்சான். ஆளைப் பார்த்தேன்; முகவெட்டு நல்லா இருந்திச்சு - பாடியும் கட்டா இருந்திச்சு: நமக்கும் ஹீரோயின் தேவையாச்சே, புது முகமா இருந்தாலும் இருக்கட்டும்னுதான் புடிச்சப் போட்டேன்.

டைரக்: எக்ரீமெண்டெல்லாம் ஆயிடுச்சுங்களா?

முதலாளி: ஓ! இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குச் 'செக்கு' குடுத்திருக்கேன் ஸார் - இப்போ எங்கே அந்தப் பொம்பிளை?

டைரக்: பின்னே ஏனிப்படி அந்தப் பொம்பிளை மக்கர் பண்ணுது? (பின்பக்கம் திரும்பி) ஏய், யாரப்பா, கிளீனர்! அந்த ஷெட்டுலே போயி, அந்தப் புது ஸ்டார் இருக்குது பாரு; அதையும் அவள் புருசனையும் கையோடக் கூட்டிவாப்பா!

(கிளீனர் போகிறான். மேக்கப் ஷெட்டிலிருக்கும் எல்லா நடிகர்களும் மரத்தடி சமீபமுள்ள அட்டைப் பங்களாவுக்கு வந்து சேருகிறார்கள்: வில்லன் குண்டப்பாவும் வருகிறார்.

வேலையாள் இரண்டு நாற்காலிகளை எடுத்துப்போய் அந்த அட்டை பங்களாவின் முகப்பில் போடுகிறாள்.

டைரக்டர் கேமிராமேனைப் பார்த்துப் புன்னகையிட்டபடியே அந்த நாற்காலியில் போய் அமரவும், முதலாளியும் அங்கு போய் மற்றொன்றில் உட்காருகிறார். புது நடிகை வேம்பாதேவியும் அவளது கணவனும் அங்கே வருகிறார்கள்.)

முதலாளி: இந்தாம்மா, வேம்பாதேவி! நீ இன்னு இப்புடி வம்பு பண்ணே? ஹே? நீ ரொம்ப நல்ல நடிகைன்னு பொன்னப்பதாசு சொன்னாரு; நானும் நீ நல்லா ஷைன் பண்ணுவேன்னுல்லே நினைச்சேன். ஹே!

“இரண்டு பேர் சேர்ந்து கத்தியாலே ஒருத்தனைக் குத்திட்டாங்களாம்.”
“பாவம்! ஒருத்தராலே தூக்க முடியாத பெரிய கத்தி போலிருக்கு அது!”

(டைரக்டர் முதலாளியை நோக்கிக் கையமர்த்தி விட்டு, வில்லன் குண்டப்பாவை அழைக்கிறார். அவரும் நெருங்கி வருகிறார்.)

டைரக்டர்: இந்தாம்மா, வேம்பாதேவி! நேத்துத்தான் தகராறெல்லாம் பண்ணினே; இன்னேக்காவது நான் சொல்றபடி கேட்கணும்; தெரிஞ்சுச்சா? இதோ பாரு, (குண்டப்பாவைச் சுட்டிக்காட்டி) இவரு கிட்டே வந்து நில்லு; நேத்து நான் சொன்ன மாதிரியே இவர் உன்னைத் தோள்மேலே...

வேம்பா (மிகுந்த மிரட்சியும், பதற்றமும் கொண்டவாறாக, உரத்த குரலில்): ஐயையோவ்! நான் மாட்டேன். நான் மாட்டேனுங்க; கண்ட கண்ட ஆம்பிள்ளைங்களை யெல்லாம் கட்டிக்கிட்டு -

முதலாளி (மிகுந்த ஆத்திரமாக): தே! என்ன முடியாதாண்டே? ரூவா இரண்டாயிரமல்ல கொட்டியிருக்கேன்? - (நாணுச்சாமியின் பக்கம் திரும்பி) என்னய்யா நாணுச்சாமி - மரம் மாதிரியா நிக்கிறியே, என்னய்யா?

(வேம்பாதேவி மிகுந்த பரபரப்புடன் முதலாளியின் எதிரிலே வந்து அவருடைய காலிலே விழுகிறாள்.)

வேம்பா (அமுதவாறாக): எஜமாங்களே! எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. எங்க வீட்டுக் காரருக்கும் ஒண்ணும் தெரியாதுங்க; எங்களுக்குப் பன்னண்டு வயசுலியே கண்ணுலம் ஆயிடிச்சுங்க; நாங்க கிராமத்துலே நாலு காணிக் குத்தகை வைச்சுக்கிட்டுப் பிளைச்சுக்கிட்டு இருக்கோம்ங்க; நாங்கள் பட்டணம் பார்க்கறதுக்காக வந்தோங்க; வந்த இடத்துலே, இவரு சித்தப்பாரு மருமவன்தான் இவருகிட்டே எப்படியெல்லாமோ பேசி, இவரை மயக்கி வைச்சுட்டானுங்க; அவரு ஐந்நூறு ரூவா பணம் குடுத்தாருங்க -

முதலாளி (வெகுண்டபடி) என்னது, என்னது? ஐந்நூறு ரூவா குடுத்தாரா? இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கல்ல செக்கு குடுத்

தேன்; நீயும் அதிலே கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறே?

வேம்பா: ஐயோ! சத்தியமா எங்களுக்கு ஒண்ணும் தெரியாதுங்க; அவருதான் என்கிட்டே கையெழுத்து வாங்கிக்கிட்டுப் போயி, பணம் மாத்திக்கிட்டு வந்தாருங்க.

டைரக்டர்: என்ன ஸார்? அந்த ஆளு புரோக்கர் மோசடியில்லே பண்ணியிருக்காருன்னு தெரியுது?

ஸ்டீடியோ ஆள்: அந்த புரோக்கர் இன்னிக் குக் காலையிலேதான் பம்பாயிக்குப் போருங்க. நான் மீனம்பாக்கத்துலே பார்த்தேனுங்க!

முதலாளி: அடப் படுபாவி!

டைரக்டர்: ஓண்டர்! ஓண்டர்!

முதலாளி (மிகுந்த ஆத்திரமாக அவளை நோக்கி): இந்தாம்மா, நீங்க கையெழுத்துப் போட்டது; சாட்சிகள் உள்பட என்கிட்டேயிருக்குது. மரியாதையாக இவங்க சொல்றத்தைக் கேட்கிறியா, இல்லாட்டி, உங்களைக் கொண்டு போயி போலீசிலே சொல்லி....

வேம்பா (உரத்து): ஐயையோவ்! நான் மாட்டேனுங்க! இந்த மாதிரியெல்லாம் செஞ்சதான் படம் புடிப்பாங்கன்னு தெரியாதுங்க. அந்தச் சண்டாளப் பாவி - நான் மாட்டேன் - நான் மாட்டேன்!

(விழுந்தடித்து ஓடுகிறாள் வெளியே.)

நாணுச்சாமி (உரத்தக் கூப்பாடாக): வேம்பூ! வேம்பூ! ஐயையோ!

(அவளைப் பின்பற்றி ஓடுகிறாள் வெளியே.)

முதலாளி (பரபரப்புடன் எழுந்து ஆத்திரக் குரலாக): ஏய்! வாட்சுமேன்களா! என்னுங்கடா, பார்த்துக்கிட்டா நிக்கிறீங்க? அவங்களைக் கட்டிப்புடிச்சுக் கொண்டாங்கடா - இங்கே!

(காவல்காரர்கள் ஓடுகிறார்கள்.)

டைரக்டர் (கையை உயர்த்தியபடியே காமிராமேனைப் பார்த்து): கட் கட் கட்!

(காமிராமேன் கவிச்சை அமுக்கிவிட்டுத் திரும்புகிறார்.)

முதலாளி (மிகுந்த அதிர்ச்சியுடன் டைரக்டரைப் பார்த்து): ஸார்! இது என்னுங்க இது? இப்போ நடந்ததை யெல்லாம் படமாவா எடுத்திட்டீங்க?

கா.மேன்: (மகிழ்ச்சியுடன்): ஒ-கே சார்! எல்லாம் எக்ஸலெண்ட் ஷாட்!

முதலாளி (மிரண்ட பார்வையுடன்): ஐயையோ!

டைரக்டர் (புன்சிரிப்புடன்): ஸார் பயப்படாதீங்க. படம் ஸக்ஸஸ்! இந்தப் படத்துக்கு, நீங்கள் நான் ஸ்டீடியோ ஆட்கள் - எல்லாருமே நடிகர்கள்தான்! இப்போ நடந்ததெல்லாம் படத்துக்கு ஸஸ்பென்ஸ்! நீங்க செலக்ட் பண்ணின ஹீரோயினை வைச்சுக்கிட்டு இப்படித்தான் படம் எடுத்தாணும். ஆனால் நீங்க எழுதியிருக்கிற கதைதான் மாறிப்போயி, 'காதலே கதிமோட்சம்' என்கிற டைட்டிலும் மாறுது! இதுவொரு 'வில்லேஜ் கேர்ள் ஸ்டோரி'! (பின்பக்கம் திரும்பி டயலாக் மேனைப் பார்த்து) மிஸ்டர் டேவிட்! இதுக்கு மேற்பட்ட கதைப் போர்ஷனைப் படிச்சுக் காட்டுங்க ஐயாவுக்கு!

(முதலாளி திகைப்புடன் அமருகிறார்.)

ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா?

கடந்த ஒரு மாத காலத்தில் கிட்டத்தட்ட இருபது நாட்களுக்கு மேலிருக்கும்!

பொறுமையே உருவான குருமூர்த்திக்கே ஆத்திரமும் கோபமும் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தன என்றால், விஷயம் எவ்வளவு தூரம் அவர் மனத்தைப் பாதித்திருக்க வேண்டும்!

“மிஸ்டர் சந்தானம்!” என்று கூப்பிட்டார். அவர் குரலில் என்று மில்லாத கடுமை தொனித்ததை எல்லாச் சிப்பந்திகளும் உணர்ந்தனர்.

என்ன விபரீதம் நடக்கப் போகிறதோ என்று அவர்கள் பயந்தனர்.

இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு முன்புதான் வந்து தன் வேலையைத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்த சந்தானம், தலைமைக் குமாஸ்தா குருமூர்த்தி கூப்பிட்டதைக் கேட்டுச் சற்று ஆச்சரியத்துடனும் பயத்துடனும் அவர் மேஜைக்குமுன் சென்று நின்றவண்ணம், “என்ன ஸார், வேண்டும்?” என்றான்.

“கடிகாரத்தில் மணி என்ன ஆகிறது என்று பார்த்தீர்களா?” என்று தலைமைக் குமாஸ்தா குருமூர்த்தி அமைதியான அழுத்தமான குரலில் கேட்டார்.

“பத்தடித்து இருபது நிமிஷங்களாகின்றன, ஸார்!”

“ஆபீஸ் தினமும் எப்பொழுது ஆரம்பமாகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார் குருமூர்த்தி.

“பத்து மணிக்கு, ஸார்!” என்று நிதானமாகப் பதிலளித்தான் சந்தானம்.

“மற்ற சிப்பந்திகள் அனைவரும் பத்து மணிக்குச் சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பே காரியாலயத்துக்கு வந்து தங்கள் தங்கள் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யும் பொழுது, உங்களால் மாத்திரம் பத்து மணிக்கு வர முடியவில்லையாக்கும்!.... நானும் கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன். கடந்த ஒரு மாதத்துக்குள், நீங்கள் நேரம் கழித்து வருவது இன்று இருபதாவது தடவை என்று நினைக்கிறேன்.....”

“மன்னிக்க வேண்டும், ஸார்! வந்து....” என்று இழுத்தான் சந்தானம்.

“என்ன, மிஸ்டர் சந்தானம், வந்தாவது போயாவது! எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்கவில்லை. ஹும்.... காலையில் எழுந்தவுடன் உங்கள் மனைவிக்கு ஒத்தாசையாகக் காய்கறி நறுக்கித் தருகிறீர்களா?”

“இல்லை, ஸார்! எனக்கு நறுக்கவே தெரியாது!”

“குழந்தைகளுக்கு வீட்டுக் கணக்கைப் போட்டுக் கொடுத்து, பாடம் சொல்லித் தருகிறீர்களா?”

ஏன் முடியாது?

“கிடையாது, ஸார்!”

“க்யூவில் நீங்கள் காப்பிக் கொட்டை, அரிசிக்குக் கால் கடுக்க நின்று வாங்குகிறீர்களா?”

“அந்தச் சிரமத்தை என் மனைவி எனக்குத் தருவதில்லை, ஸார்! வேலைக்காரியையே அனுப்பி வாங்கிவந்துவிடச் சொல்லுகிறாள்!”

“குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டிவிட்டு, அவைகளுக்குத் தேவையான துணிமணிகளை எடுத்துக் கொடுத்து, தலையை வாரிவிட்டு, மனைவிக்கு ஒத்தாசை செய்கிறீர்களா?”

“இல்லை, ஸார்!”

“ஆபீஸுக்கு வருமுன்னால் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டு போய் விட்டு வருவதுண்டா?”

“கிடையாது, ஸார்!”

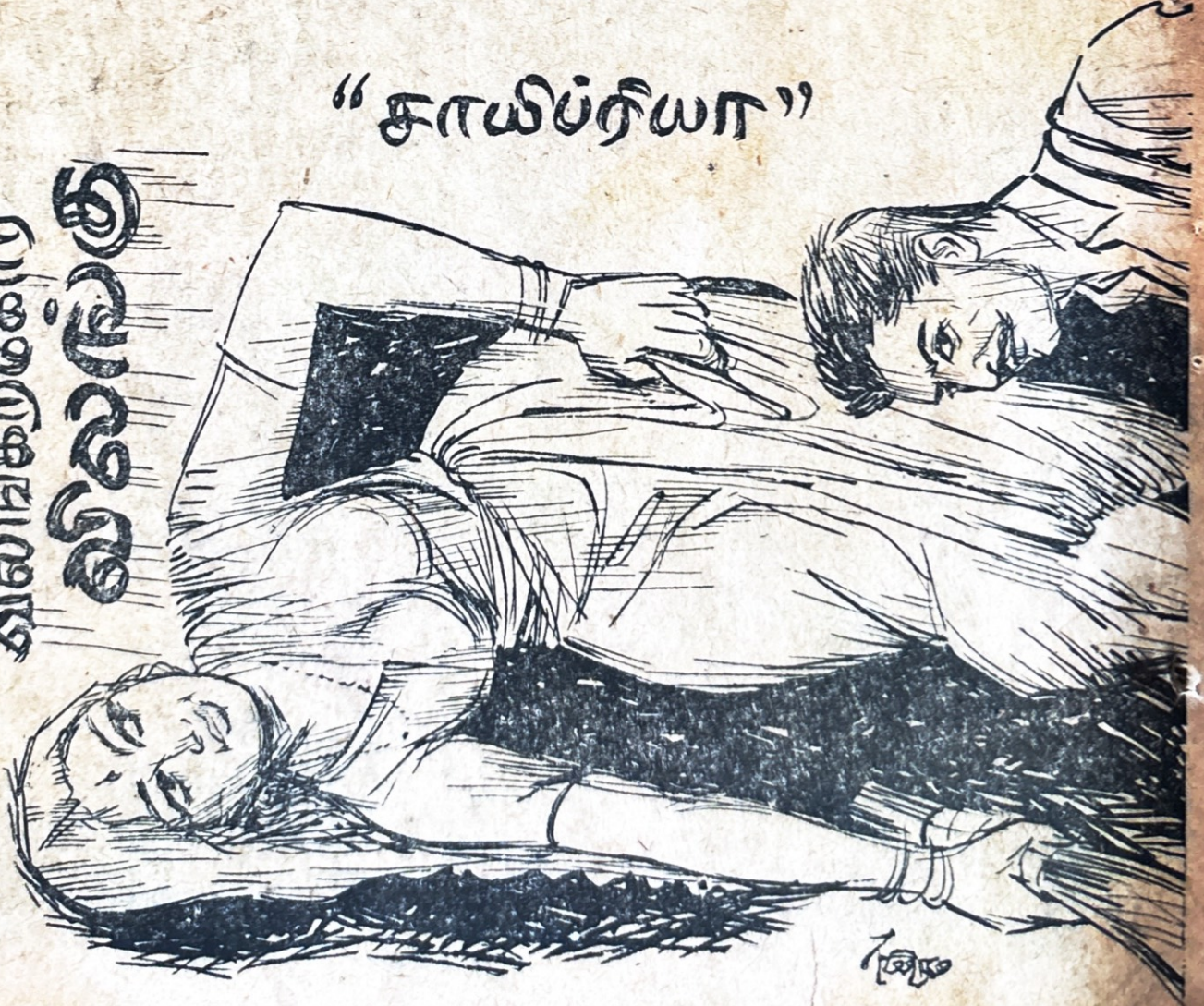
“உங்கள் வீட்டிலிருந்து பஸ்ஸைப் பிடிக்க மூன்று பர்லாங் தூரம் மூச்சு வாங்க ஒடி வருவதுண்டா?”

“இல்லை, ஸார்! என் வீட்டிலிருந்து ‘பஸ் ஸ்டாப்’ நூறு கஜ தூரத்திலேயே இருக்கிறது, ஸார்!”

குருமூர்த்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். “பேஷ்! காலையில் எழுந்து காய்கறி நறுக்கிக் கொடுத்து விட்டு, க்யூவில் நின்று ரேஷன் சாமான்களை வாங்கி வந்து கொடுத்து விட்டு, குழந்தைகளுக்கு வீட்டுக் கணக்குப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்து, பிறகு அவர்களைக் குளிப்பாட்டி, அலங்கரித்து, ஆபீஸுக்கு வருமுன் அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டு விட்டு, பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டி மூன்று பர்லாங்கு தூரம் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒடி வந்து, ஒருவிதமாக எப்படியோ பத்தடிக்க ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு முன்பாகவே தினமும் ஆபீஸுக்கு என்னால் வர முடிகிறது!.... இந்தக் காரியங்களில் ஒன்றையும் செய்யாத உங்களால் பத்துமணிக்கு முன்பாக ஆபீசுக்கு வர முடிவதில்லையோ?.... ஹும்....! இன்று கடைசி முறையாக மன்னித்து விட்டேன். நாளைிலிருந்து நீங்கள் காலதாமதமாக வந்தால், நான் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும்.....”

விவங்கிற்றோர் விவங்கு

“சாயிப்ரீயா”

“என்ன, உங்களைத்தானே? உங்க அழகான ‘கதாநாயகி’யின் கதை தெரியுமோ?”

பொழுது விடிந்ததும் விடியாததுமாகச் சாவித்திரி இப்படி ஒரு குண்டைப் போட்டதும் எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஈஸிசேரில் சாய்ந்து உலக அக்கப்போர்களைப் பேப்பரில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு இந்தச் சமாசாரம் புதியதாகவும் மற்ற உலக விஷயங்கள் எல்லாம் அற்பமாகவும் ஆகி விட்டன.

“சாவித்திரி, நீ யாரைச் சொல்கிறாய்?”

“உங்களுக்குப் பூலோகமா, கைலாசமா என்பதே தெரியாதே; எதிர் வீட்டுப் பத்மாவைத்தான் சொல்றேன். அவளைப் பார்த்து விட்டு அடிக்கடி பீற்றிக் கொள்வீர்களே! ‘என்ன உயரம், என்ன நடை, என்ன அழகான கூந்தல், சிரிக்கும் கண்கள், துடிக்கும் அதரம்’ என்றெல்லாம் பிதற்று வீர்களே, ‘அவளைத்தான்’ சொல்கிறேன். அழகு, அழகு என்று தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு குதித்தீர்களே, அது செய்த அழகான காரியத்தைத்தான் சொல்கிறேன். அதன் வீட்டுக்கு ராம சாமி என்று ஒரு தடியன் கரு கருன்னு மீசை வைத்துக் கொண்டு பால் கொண்டு வருவானே, அவனோடு உங்க பத்மா – அழகான ‘கதாநாயகி’ பத்மா ஓடிப் போயிட்டா. ஊர் சிரிக்கிறது. நீங்க என்னடான்னு, யாரு, எப்போ, எங்கே என்று குழந்தை மாதிரி கேட்டுண்டு இருங்கோ!”

எனக்குத் ‘திக்’கென்றது. “எதிர் வீட்டுக்கே – ஏன் இந்தத் தெருவுக்கே அழகு அளித்து வந்த பத்மாவா இப்படிப் பண்ணி விட்டாள்! என்னல் நம்பவே முடியவில்லை! இவள் சொல்வதை வைத்துக் கொண்டு எந்த முடிவும் பண்ணக் கூடாது. பெண்களே பொதுவாகப் பொறுமைப் பிண்டங்கள்.” அதிலும் வேறொரு பெண் தன்னைவிட அழகாக இருந்துவிட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். கைச் சரக்கும் தாராளமாகச் சேர்ந்துவிடும். தன்னைவிட மற்றவன் அழகு என்று எந்தப் பெண் ஒப்புக் கொள்கிறாள்?

அதிலும் சாவித்திரியா? என் மனவியாக இருப்பதால் உண்மை மறைந்து விடுமா? அல்லது மாற்ற முடியுமா? உண்மை என்றும், எங்கும் உண்மைதானே! பத்மாவை விட இவள் நிச்சயம் அழகில்லாதாள்.

பத்மாவின் கொடி போன்ற ‘தளதள’ என்ற இளமையின் கொழிப்பு எங்கே; இரண்டு பிரசவங்களுக்குப் பிறகு சற்றுச்சாம்பல் பூத்தாற் போன்ற சாவித்திரியின் தளர்ந்த மேனி எங்கே? வட்டமான முகத்திலே நட்சத்திரம் போல் ஜொலிக்கும் கண்களுக்கும், தாய்மையினால் தளர்ந்து நீண்ட முகத்திலே கனிவுடன் மிளிரும் விழிகளுக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா? தனியாகப் பார்த்தால் சாவித்திரி அழகானவள்தான். ஆனால் பத்மாவோடு ஒப்பிடும் போது?...

ஆம், சாவித்திரி சொன்னது போல, என் கதாநாயகிதான்

அவள்! மனிதன் தன்னால் அநுபவிக்க முடிகிறதோ, இல்லையோ, அழகை ஆராதிக்கவரவது முடிகிறதே! பத்மாவை நான் பாராட்டினேன்; புகழ்ந்தேன்; சாவித்திரி சொன்னது போல் 'தலையில் வைத்துக்கொண்டு' துதித்தேன். இவ்வளவுக்கும் அவள் எனக்கு எந்தவித உறவும் கிடை யாது. அவள் அழகி. நான் அழகு ரசிகள். இது போதாதா? இந்த உறவு ஒன்றே போதுமே!

அன்றொரு நாள் நான் மாடியில் வழக்கமான இடத்தில் அமர்ந்து கதை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ படி ஏறி வரும் ஓசை கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். கையில் காப்பி டம்ளருடன் சாவித்திரியும், அவளைத் தொடர்ந்து ஒரு பெண்ணும் வருவது தெரிந்தது. பேனாவை மூடி வைத்தேன். சாவித்திரி வந்தப்புறம் நான் எழுதினாற் போலத்தான்!

“நமஸ்காரம் ‘ரைட்டர்’ சார்!” இவ்விமையான குரல் கேட்டு அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்தேன். என்னை எவ்வாறு எண்ணினாலும் சரி, நான் எண்ணியதைச் சொல்கிறேன். அவள் முகத்தைப்

பார்த்தவுடனேயே அவள் மீது எனக்கு விவரித்துக் கூற இயலாத பிரேமை உண்டாயிற்று. நான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். பனித் துளிகளால் குளித்த ரோஜா மலர் காலேச் சூரிய ஒளியில் பச்சை மரசை இலைகளிடையே ஒளிருமே - அப்படி அவள் ஜொலித்தாள்.

என் பார்வையைக் கண்ட சாவித்திரி கவனத்தைத் தன் பக்கம் இழுக்க முயன்றாள். “இவள் எதிர்விட்டுப் பெண். பெயர் பத்மா. எஸ். எஸ். எல். எல். வரை படித்திருக்கிறாள். நீங்கள் ஆபீசுக்குப் போய்விட்டபின் ராகவனைக் கவனித்துக் கொள்வது இவள் தான். அவன் செய்கிற விஷமத்துக்கு இவளும் இல்லையென்றால் நான் அடுப்புக் காரியம் செய்தாற் போல்தான். ரொம்ப நாளா இவ் கேட்டிண்டிருக்கா. நீங்க எப்படிக் கதை எழுதறேன்னு தெரியுமா? மாம். ‘எனக்கென்னடி தெரியும்? அவரையே கேட்டுக்கோ’ன்னு அழைச்சிண்டு வந்திருக்கேன். இவளுக்குத் தமிழ் டைப் அடிக்கக் கூடத் தெரியுமாம். உங்க கதை கதை

ஏதாவது டைப் அடிக்கச் சொன்னாலும், இவள் செய்வாள்.” முழு விவரத்தையும் ஒப்புவித்தாள் சாவித்திரி. மீண்டும் அந்தப் பெண்ணின் முகத்தை நோக்கி நேன், வயது சுமார் பதினேழு இருக்கும். குறுகுறு என்று அலையும் கண்கள். மிகவும் புத்திசாலி. அத்துடன் உணர்ச்சியும் மிக உள்ளவள் என்று முக விலாசம் தெரிவித்தது. எனக்கு வந்த காப்பியை எடுத்து அவள்முன் வைத்தேன். “அவளுக்கு நான் வேறு கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்.”

எனக்காகப் போட்ட பீரிக் கொட்டை முதல் டிகாக்கன் அவளுக்குப் போய்விடப் போகிறதே என்ற ஆதங்கம் சாவித்திரிக்கு. “நான் சாப்பிட்டாச்சு சார், நீங்க சாப்பிடுங்கோ”, என்று காப்பியை எடுத்து என்முன் வைத்தாள் பத்மா. காப்பியிலிருந்து எழுந்த மணம் மனத்தைக் குதூகலிக்கச் செய்தது, எடுத்து ஆற்றப் போன கையை, அதன் சூடு விரலைச் சுட அப்படியே வைத்துவிட்டுக் கையை உதறிக்கொண்டேன். “சுடறதா, ஆற்றித் தரட்டுமா?” - பத்மா கேட்டுக்

கொண்டே காப்பியை எடுத்து ஆற்றத் தொடங்கினான். சாவித்திரிக்கு மெல்லவும் முடியவில்லை; விழுங்கவும் முடியவில்லை.

“குடு குறைச்சலாகத்தானே கொண்டு வந்தேன்!”

காப்பியை லாகவமாக, அழகாக, துளிக்கடக் கீழே சிந்தாமல் ஆற்றித் தம்மளில் பாதியை ஊற்றி என்னிடம் கொடுத்தான் பத்மா. இந்த உபசரணை உள்ளூற சாவித்திரிக்குக் கோபத்தைத் தூண்டினாலும் எனக்குப் பூரிப்பே.

“சாப்பிடுங்கோ, சார்!” கையில் நுரை பொங்கும் காப்பி. எதிரில் இளமை பொங்கும் பத்மா. என் மனம் உற்சாகத்தால் பொங்கியது.

ஒரே உற்சாகம்தான்! இதற்கிடையில் கீழே கைக்குழந்தை வீறிடும் சப்தம் கேட்டுச் சாவித்திரி மனமில்லாமல் மாடி இறங்கினாள்.

“பத்மா! உனக்குக் கதை என்றால் ரொம்பப் பிடிக்குமோ?” நான் காப்பியைக் குடித்துக் கொண்டே கேட்டேன்.

“என்னுடைய பெரும் புகழ் நேரம் அதில் தானே கழிகிறது. நாங்கள் நான்கு பெண்கள் வீட்டில் இருப்பதால் அடுப்படிக்காரியங்க ளெல்லாம் மற்றவர்கள் கவனித்துக் கொள்ளு வார்கள். குழாயடியில் நின்று தண்ணீர் பிடிப்ப தோடு என் வேலை சரி. மற்ற நேரமெல்லாம் சம்மாத்தானே இருக்கிறேன். ரொம்ப ‘போர்’ அடிச்சதுன்னு கடைசித் தம்பி ரமணிக்கு வேடிக்கை காட்டுவேன்.”

“ரமணி உன் கடைசித் தம்பியா?”

“ஆமாம். எங்கள் வீட்டில் அவன்தான் கடைசி. அவன் ஒருவனே புருஷப் பிள்ளை, நான்கு பெண்களுக்குப் பிறகு!”

“உன் அப்பா என்ன செய்கிறார்?”

“போஸ்ட் மாஸ்டராக இருந்து ‘ரிடையர்ட்’ ஆகி விட்டார். பென்ஷன் வருகிறது. கொஞ்சம் நிலம் இருக்கு.”

“பெரிய குடும்பம்தான். ‘கல்யாணம்’ தார்தி’ன்னு உங்க நான்கு பேருக்கு அவர் என்ன செய்வார்?”

“அதுதான் சிக்கல். பெரிய அக்கா சித்ராவுக்கு வரன் பார்த்தது-ஐயாயிரத்துக்கு மேல் வரதட்சிணை கேட்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூட வாத்தியாரைப் பார்த்தாலும் இரண்டாயிரத்துக்குக் குறையமாட்டே நென் கிறதே!”

திருமணத்தைப் பற்றின கசப்பான உண்மையை அவள் நன்கு உணர்ந்திருந்தாள்.

“சரி. அது போகட்டும். உனக்குத் தமிழ் எழுத்தாளர்களில் யாரை மிகவும் பிடிக்கிறது?”

“ஏன், உங்களைத்தான்.” — கன்னம் பவன் மாயிற்று.

எனக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. திடீரென்று சாவித்திரியின் கனிவான இரங்கும் முகம் மனத்தில் இடறியது. “பத்மா, நீ நன்கு பேசக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள் அவள். அதிலே பொன்னியின் பூரிப்பும், கோதாவரியின் விசாலமும், தாமிரவருணியின் தெளிவும், பிரம்மபுத்தராவின் சுழிப்பும், கங்கையின் புனிதமும் கண்டேன். நான் அதில் அமிழ்ந்தேன். கைக் குழந்தையுடன் படியேறி வந்த சாவித்திரி மௌனத்தைக் கலைத்தாள். “பத்மா! உன் அம்மா கூப்பிட்டுள்.”

“அப்புறம் வரேன் சார்!” பத்மா என்னை நோக்கி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுத் துள்ளி ஓடி விட்டாள்.

அந்தப் பத்மாவா வீட்டை விட்டு ஓடி விட்டாள்? என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே! சாவித்திரி சொல்லுவதையும் நம்பாமல் இருக்க முடியவில்லையே!

அன்று தமிழ் வருஷப் பிறப்பு. தண்ணீர் கொட்டி வீட்டைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தேன். கொல்லிப்புறத்திலிருந்து நானே நீர் கொண்டு வந்து கொட்டி, கழுவி விடவும் வேண்டியிருந்த தால் வேட்டியை மூடித்துக் கட்டிக் கொண்டு கொல்லிக்கும் உள்ளாகும் அலைந்து கொண்டிருந்தேன்... கொல்லியிலிருந்து தண்ணீர்க் குடத்துடன் உள்ளே நுழைந்தேன். யாரோ

பெருக்கும் சத்தம் கேட்டது. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சாவித்திரிதான் மூன்று நாள் விடு போட்டு விட்டுக் கொல்லியில் நிம்மதியாக உட்கார்ந்துவிட்டாளே! சமையல்கூட அடியேன் வசம்தானே!

ஹாலில் முழங்கால் வரை புடவையை இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு சந்தனக் கட்டை போன்ற மென்மையான பாதம் தரையில் பதியப் பரபரக்க வாருகோலால் தண்ணீரைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள் பத்மா!

அந்தக் காட்சியே ஓர் இனிய வஸந்தமாகத் தோன்றியது எனக்கு. என் எண்ணத்தில் எந்த விதமான மாசும் இல்லை. அந்தக் காட்சியில் உள்ள இயற்கை ஓர் அழகைத் தந்தது. அந்த அழகு எனக்கு மயக்கமுட்டியது.

“என்ன, பத்மா, நீயா? நீ ஏன்...?” நான் முடிக்கவில்லை.

அதற்குள் பத்மா என் கையிலிருந்த குடத்தைப் பிடுங்காத குறையாக வாங்கித் தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டு மீண்டும் தண்ணீர்கொண்டு வரக் கொல்லிப்புறம் போய்விட்டாள். அவள் போனதும் நான் வாருகோல் எடுத்துத் தண்ணீரைப் பெருக்க ஆரம்பித்தேன். தண்ணீருடன் திரும்பிய பத்மா ஹாலில் நுழைந்ததும் நான் நிமிர்ந்தேன்.

அவள் பார்வையை என்னால் எதிர்போக்க முடியவில்லை. குடத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஓடி வந்து என் கைகளிலிருந்த வாருகோலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சொன்னாள்:

“புருஷர்களின் உத்தியோகம் இது இல்லை. வேறு வேலை இருந்தால் போய்ப் பாருங்கள். வீடு கழுவ வேண்டும் என்று எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லியனுப்பக் கூடாதா? நானும் கிழமையுமாக ஏன் அலைகிறீர்கள்?”

அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. அதுவும் ஓர் அழகாகவே இருந்தது. பவளமல்லிகையில் பனி மணிகள் கோத்து நிற்பது போல் அவளது முக மலரில் வேர்வை அரும்பி நின்று அந்த நேர அழகுக்கு மீண்டும் அழகு செய்தது. நிஜமாகவே பத்மா மிகவும் அழகானவள்தான்.

“இன்று எனக்கு விடுமுறை, பத்மா.”

“இந்த வேலையைச் செய்வதற்குத்தான் விடுமுறை அளித்தார்களே?”

அவள் என்ன சொல்லுகிறாள்? எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் எப்படியோ நான் வேலை செய்யும்போதெல்லாம் அவள் குறுக்கிட்டு என்னை வேலை செய்ய அனுமதிப்பதேயில்லை.

“பத்மா! உன்னிடம் இங்கு அநியாயமாக வேலை வாங்குவதற்கு உன் அம்மா குற்றம் சாட்டப் போகிறாள்.”

பத்மா சட்டென்று நிமிர்ந்தாள். கருமையான கூந்தல் கண்களை மறைத்தது. ஈரக் கைகளால் கேசத்தைச் சரிசெய்து கொண்டே சொன்னாள்: “அம்மாவுக்கு வேலை செய்ய இன்னும் மூன்று பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.” கொஞ்ச நேரம் மௌனம். இவளோடு பேசின ஜெயிக்க முடியாது என்று எண்ணி நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

பம்பரம் சுழல்வது போல் சுழன்று வீட்டைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து அழகாகக் கோலமும் போட்டு விட்டாள். அந்த மென்மையான பொன்வண்ண விரல்களில் என்னதான் மந்திரம் இருக்கிறதோ, தெரியவில்லை. எப்படித்தான் வெறும் கோல மாவால் இப்படி அற்புதப் படைப்புக்களை உருவாக்க முடிகிறதோ? தரையெல்லாம் விதம் விதமான கோலங்கள். தரையில் கால் வைத்தால் எங்கே கோலம் கலைந்து விடுமோ என்று அஞ்சியது மனம்.

“பத்மா! எப்படித்தான் இவ்வளவு அழகாகக் கோலம் போடுகிறாய்?”

“ம்..... என்னை ஒன்றும் பரிகாசம் செய்யாதீர்கள். உங்கள் ‘ஹிருதய கமலம்’ என்ற கதையில் ராதை என்ற பெண் இது மாதிரியாக கோலம் போட்டாள்? ரொம்பவும் பாராட்டி எழுதி யிருந்தீர்களே!”

“ரொம்ப நாள் முன்னாடி வந்த கதையல்லவா அது? இன்னுமா அதை ரூபகம் வைத்திருக்கிறாய்?”

“உங்க எழுத்தை நீங்கள் மறக்கலாம். ஆனால் என்னால் மறக்க முடியாது.”

நான் அவளை நோக்கினேன். அவள் தலை குனிந்தாள். மாலையில் சூரியனை நாடிச் சாய்ந்து, பின் அந்தியில் தலை கவிழும் சூரிய காந்திபோல இருந்து அவள் நிலை.

“அது என்னமோ, அன்று அந்த ராதை அழகாகக் கோலம் போட்டிருக்கலாம். இன்று நீ அவளைவிட அழகாகக் கோலம் போட்டுக் காண்பித்து விட்டாயே. இன்று கதை எழுதினேன் என்றால் அதில் நீதான் கதாநாயகி.”

“நானா? கதாநாயகியா?” — பத்மா தலை நிமிர்ந்து ஆவலுடன் கேட்டாள்.

எங்கள் பேச்சுக் குரல் கொல்லையில் சாவித் திரிக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவள் முன்னிலையிலேயே இப்போதெல்லாம் எங்களை அதிகம் பேச விடுவதில்லை. இன்று தனிமையில் எங்களைப் பேச விட்டுவிடுவாளா, என்ன?

“பத்மா, பத்மா, இங்கே வாயேன்.”

இடுப்பில் செருகியிருந்த புடவையை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு பத்மா கொல்லைப்புறம் ஓடி விட்டாள்.

அந்த என் கதாநாயகி பத்மாவா வீட்டை விட்டுப் பால்காரனோடு ஓடிப் போனாள்? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. ஊரார் கதை கட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். பாவம் அப்பாவி சாவித்திரி, அதை அப்படியே நம்பி விட்டாள்.

மாடியில் இரண்டு போர்வை போர்த்திக் கொண்ட பின்பும் சூரிர் தாங்காமல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். உதவிக்கு ஆள் இல்லாத போதுதான் உடம்புக்கு ஏதாவது வந்து சேரும். இவ்வளவுக்கும் சாவித்திரி சென்னைக்குப் போய் நான்கு நாட்கள்தான் ஆகின்றன. அதற்குள் இரண்டு கடிதங்கள் போட்டு விட்டாள். அந்த இரண்டிலும், “உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் இருக்கும் போதே ராத்திரி பகல் தெரியாமல் எழுதுவீர்கள். இப்போது உங்களைத் தடுக்க ஆள் கிடையாது. உடம்புக்கு வந்து விட்டால் யார் கவனிப்பார்கள்? இவருக்கென்ன என்று நீங்கள் சிணுங்குவீர்கள். இருந்தாலும், மனசு கேட்க

“சுத்த சுயநலவாதியாக, தன்னலமே முக்கியம் என்று இருக்கிறீர்களே! இது நியாயமா?”
“என்ன சார்? இப்படித் திடீர்னு என்னைத் தாக்குகிறீர்கள்?”
“நம்ம ஆபீசிலே எல்லாரிடமும் கடன் வாங்குகிறீர்களாமே? எனக்காகவும் சேர்த்து நீங்க வாங்கக்கூடாதா?”

மாட்டே நென்கிறதே! என்று எழுதியிருந்தாள்.

நான் அதைப் பொருட்டுத்தவே இல்லை. இப்போது அதேபோல் உடம்புக்கு வந்து விட்டது. அவஸ்தைப்படுகிறேன். சே! என்னதான் தனி மனிதனாக வாழ்ந்து விடலாம் என்றாலும், நோயின் பிடியில் அகப்பட்டவுடன் மனம் துணைக்காக ஏங்குகிறது. இதயம் கவர்ந்த ஒரு பெண்ணின் சேவை உடலை மட்டுமல்ல, உள்ளத்தையும் நலப்படுத்தத்தான் செய்கிறது.

யாராவது என்னை அப்படியே சுட்டிப் பிடித்துக் கொண்டால் ஒருவேளை தூக்கித் தூக்கிப் போடும் உடல் நடுக்கம் குறையலாம்.

சாவித்திரியின் முகம் நிழலாடியது. சற்றைக்கெல்லாம் அந்த முகம் மறைந்து பத்மாவின் முகம் தோன்றியது. அதுவும் மறைந்து விடுமோ என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அது பேசத் தொடங்கியது!

“ஒரு வார்த்தை எனக்குச் சொல்லி யனுப்பக் கூடாதா?”

பத்மா வந்திருக்கிறாளா? எப்போது வந்தான்? எனக்கு ஜூரம் என்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நான் இமை கொட்டாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் நிலையைக் கண்டதும் பத்மாவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. அதைச் சமாளித்துக் கொண்டு, அவள் கம்பளிப் போர்வையை எடுத்து மிக உரிமையுடன் என் மேல் போர்த்தினாள். நடுக்கம் கொஞ்சம் குறைந்தது. நான் மீண்டும் அவளை நோக்கினேன். அவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தரையைப் பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் அழுகிறப்போல் இருக்கிறதே. அசடு எதற்காக அழுகிறாள்?

“பத்மா....” என் குரல் நடுங்கியது. சட்டென்று தலை நிமிர்ந்தாள். புடவைத் தலைப்பைக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சொன்னாள். “என்ன வேண்டும், சொல்லுங்கள்? அக்காவும் ஊரில் இல்லை. இப்படி யாராவது தனியாக அவஸ்தைப்படுவார்களா? ஊருக்கெல்லாம் உபதேசம் செய்யும் பெரிய எழுத்தாளர். வீட்டில் பார்த்தால் தனக்கு வேண்டியதைக்கூடச் சொல்லத் தெரியாமல்.....”

உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டாள் பத்மா. சாவித்திரிகூட இவ்வளவு சுதந்திரத்துடன் இருக்கமாட்டாள். கணவன் என்கிற அடக்கம் உண்டு. இவளோ தோழனைப் போலக் கடிந்து கொண்டாள்!

அதுவும் எனக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது!

அருகில் வந்து என் கையைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு அதிர்ச்சியுடன் கூவினாள்: “என்ன இது? நெருப்பாய்க் கொதிக்கிறதே?” அவள் முகம் பேயறைந்தாற்போல் வெளிறி விட்டது.

“ஒன்றுமில்லை - பத்மா - ஒன்றுமில்லை!” நான் என்னவோ சொல்ல எண்ணினேன். நாக்குழறியது.

“ஒன்றுமில்லையா?” கோபத்தோடு என்னைப் பார்த்தவள் கலங்கிவிட்டாள்.

“டாக்டரை அழைக்கப் போகலாம் என்று லும் உங்களை எப்படி இந்த நிலையில் தனியாக விட்டு விட்டு.....”

அப்படிப்பட்ட என் பத்மாவா இன்று கல்வி யறிவற்ற ஒரு பால்காரனோடு ஓடிவிட்டாள்? இருக்காது, ஒருகாலும் இருக்காது.

“சார், நீங்க உண்மையைச் சொல்லணும்.”

கையில் எதையோ மறைத்து வைத்துக்கொண்டு குழந்தையைப் போல் கேட்டாள் பத்மா.

நான் டிபன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பத்மாவை நோக்கினேன். அவளது களங்கமற்ற முகத்தில் கேள்வியும் ஆவலும் போட்டியிட்டன. “நீங்கள் தானே, ‘தேன் மலரான்’?”

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய், பத்மா?”

“‘மல்லிகை’ என்ற பத்திரிகையில் ‘இரண்டாம் தாரம்’ என்ற கதைஎழுதி அதில் ‘இரண்டாந்தாரமாக வரும் பெண்ணுக்குப் பத்மா என்று பெயரும் வைத்து விட்டு ஒன்றும் தெரியாதது போல் நடிக்கிறீர்களே! நடிப்பு பிரமாதம் சார். நீங்கள் எழுத்தாளர் வேலையைவிட்டு விட்டு நடிப்பு வேலையில் ஈடுபட்டால் இன்னும் நிறையப் புகழ் கிடைக்கும்.” பத்மா பெரு மிதத்துடனும் கிண்டலுடனும் பேசினாள்.

எனக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. “எங்கே கொடு, பார்க்கலாம்” என்றேன்.

படித்துப் பார்த்தேன். நடை கிட்டத்தட்ட என்னுடையது போலவே இருந்தது. தன் மனைவி இருக்கும் போதே இன்னொரு பெண்ணைக் காதலித்து, அவள் அனுமதியுடன் காதலியை

மணந்துகொள்ளுகிறான் கதாநாயகன். - இது தான் கதை.

“பத்மா, இதை நான் எழுதவில்லை” என்றேன். நாங்கள் தனிமையில் பேசுவது சாவித்திரிக்கு எப்படியோ தெரிந்து விடும். அவள் வந்து விட்டாள். என் கையில் பத்திரிகையைப் பார்த்ததும், “என்ன, உங்கள் கதையா? எந்தக் கதை? இங்கே கொடுங்கள்” என்று வெடுக்கென்று பத்திரிகையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சமையலறைக்குப் போய் விட்டாள்.

பத்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. பத்மாவின் முகம் வாடிவிட்டது. அவளால் இந்த உதாசினத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. கண்களில் நீர் முட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டது. எங்கே நான் பார்த்துவிடப் போகிறேனோ என்று முகத்தைக் குனிந்து கொண்டே வேகமாகத் தன் வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டாள்.

இரவு மணி பத்து. தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றியது. பேனாவை முடிவைத்து விட்டுத் தூங்கலாம் என்று கட்டிலுக்குப் போனேன். எப்போதும் படுக்கையை உதறி, தட்டி ஒழுங்காக எடுத்து வைத்துக் கொசு வலையையும் கட்டி, மணம் சமழும் ஊதுவத்தியை ஏற்றி வைத்து விட்டு என் வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் சாவித்திரி இன்று கட்டிலில் இல்லை. படுக்கை ஏதோ அரைகுறையாக விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சாவித்திரி பாயைப் போட்டுக் கொண்டு கீழே படுத்திருந்தாள். இவ்வளவு நேரம் கட்டின் பக்கமாகப் படுத்திருந்தவள் நான் வந்ததைக் கண்டதும் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். “சாவித்திரி, ஏன் கீழே படுத்துவிட்டாய்? என்ன, கோபமா?” என்று கேட்டவாறே குனிந்து அவள் அருகில் உட்கார்ந்தேன்.

“என்னைத் தொட வேண்டாம். என்னோடு நீங்கள் ஒன்றும் பேச வேண்டியதில்லை.” பதில் கோபமாக இருந்தது!

“என் மேல் கோபம் இருந்தால் அதற்காகத் தரையில் ஏன் படுக்கவேண்டும்? உடம்பு கெட்டு விடும், சாவித்திரி.”

“இந்தக் கரிசனமெல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம். உங்கள் பத்மாவிடமே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!”

“சரிதான். நீயும் ஏமாந்து விட்டாயா?”
‘மல்லிகை’ பத்திரிகை உன்னை நன்கு ஏமாற்றி விட்டது. நிஜமாக அந்தக் கதையை நான் எழுதவில்லை, சாவித்திரி.”

“நான் நம்ப முடியாது.”

“அசடு, கண்டபடி பிதற்றாதே. எழுந்திரு.”

“முடியாது.”

“நான் எப்படிப் போனால் உங்களுக்கென்ன?

என்னை விட்டு விடுங்கள்.”

“சாவித்திரி! பத்மாவைப்பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததுமாக நீயே ஏன் கற்பனை செய்து கொள்கிறாய்?”

“நான் ஒன்றும் நினைத்துக் கொள்ளவில்லை. நீங்கள் தான் ‘இரண்டாம் தாரத்தை’ எழுதிப் பத்மாவையும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு உங்கள் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறீர்கள்.”

“சாவித்திரி, நீ என்னை நம்பவில்லையா?

நிஜமாக நான் அதை எழுதவில்லை. என் பேரூவின் மீது ஆணை.”

“நிஜமாகவா?”

“நீதான் நம்பமாட்டேனென்கிறாயே?”

“உண்மையில் நீங்கள் பத்மாவை விரும்பவில்லையா?”

“அவளை நேசிக்கிறேன். உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.”

“எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. உங்கள் இதயத்தில் எனக்குத் தான் இடம். என்னைத் தான் நீங்கள் நேசிக்க வேண்டும்; விரும்ப வேண்டும்; காதலிக்க வேண்டும்.”

“அப்படித்தான் நீ என்னை நேசிக்கிறாயா?”

“பின்னே?”

“ராகவனிடம் நீ அன்பு செலுத்தவில்லையா?”

“அவன் நம் குழந்தையல்லவா?”

“அது போல்தான் பத்மாவும். கவலையை விடு. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவித நிறைவை ஒவ்வொருவர் கொடுக்க முடியும்.

என்னுடைய தாபத்துக்கு அவள் தோழனாக இருக்கிறாள். அதை உன்னால் செய்ய முடியாது. அவளை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விரும்புகிறேன். அங்கே தொடுவது என்பதற்கு அவசியமே இல்லை. எல்லாம் மனத்தால்தான். இணைய வேண்டும் என்ற தேவையும் இல்லை.”

“அப்படியா? சாயங்காலம் பத்மாவைக் கூப்பிட்டுச் சண்டையிட்டு, இனிமேல் என் வீட்டுக்கு வராத்தே என்று அனுப்பி விட்டேன்.”

“அட்டா, அவள் என்ன சொன்னாள்?”

“ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அழுது கொண்டே போய் விட்டாள்.”

“பொம்மனாட்டி புத்தியைக் காட்டி விட்டாய், சாவித்திரி!”

“திடீர்னு நாலு திருடர்கள் வீட்டுக்குள் வந்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”

“அசடே! இப்படிக் கேட்கலாமா நீ? உன்னை கல்யாணம் செய்து கொண்ட நாளா உன்னை கேட்காமல் நான் ஏதேனும் செய்திருக்கேனா?”

“மக்கும்....உங்க ஆம்பிளைப் புத்தி எனக்குத் தெரியாதா? உங்களுக்கெல்லாம் இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தால் நாங்கள் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டியதுதான்!”

சாவித்திரி விளக்கை அணைத்துவிட்டு வந்தாள். அறையில் ஊதுவத்தியின் இனிய மணம் கமழ்ந்தது.

“என்ன அப்படியே இடிச்ச புனி மாதிரி உட்கார்ந்து விட்டீர்கள்? எழுந்திருந்து குளிக்க வாருங்கள். நேரமாகிறது.”, என்னைக் கற்பனை உலகிலிருந்து இந்த உலகுக்கு இழுத்தாள் சாவித்திரி.

“சாவித்திரி, உண்மையாகவா பத்மா ஓடி விட்டாள்? அவள் ஓடி விட்டதாக யார் சொன்னார்கள்?”

“அவள் அக்காதான் சொன்னாள். அவள் அப்பாவின் பெயருக்குக் கடிதமே எழுதி வைத்து விட்டுப் போய் விட்டாளாம். அதைப் பார்த்த பிறகுதான் விஷயம் தெரிந்ததாம். அவள் அப்பாவே நேரில் போய் அவளைக் கூப்பிட்டாராம். ‘நாஃ வரவில்லை. ராமசாமியையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன்’ என்று சொல்லி விட்டாளாம். அவர் என்ன செய்ய வார்? அவள் வயது வந்த பெண். பேசாமல் வந்து விட்டார்.”

நான் எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு சைக்கிளை எடுத்தேன்.

சாவித்திரி சைக்கிளைப் பிடித்துக்கொண்டாள். “யார் எப்படிப் போனால் நமக்கென்ன? அவளைப் பார்க்க நீங்க போகணுமா?” குரலில் கவலை இழைந்தது.

“உங்கனையெல்லாம் போல் பத்மாவை ஓடிப் போனவளாகக் கருத என்னால் முடியாது. கேவலத்தில் வைத்து அவளை நினைக்க என்னால் இயலாது. ஏதோ காரணம் இதில் இருக்கிறது. வழியை விடு.”

இவ்வளவு வேகமாக நான் சைக்கிள் ஓட்டியதே இல்லை. மூச்சு வாங்கியது. சைக்கிளை அப்ப

டியே சுவரில் சாத்தி விட்டுப் படபடவென்று ராமசாமி வீட்டுக் கதவைத் தட்டினேன். சற்றுநேரம் கழித்துக் கதவு மெல்லத்திறந்து. என்னைப் பத்மா எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னைப் பதை அவளது பார்வையே காட்டியது. என்னைக் கண்டு திடுக்கிட்ட பத்மா தலையைக் கவிழ்த்து கொண்டாள். கண்ணீர் தரையை ஈரமாக்கியது. பத்மாவின் கண்ணீரல்லவா? தரையில் விழுந்து கோலமாக விரிந்தது!

நான் உள்ளே நுழைந்தேன். சின்ன அறை. ஒரு கோடியில் சைக்கிளும் பால் குவளையும் இருந்தன. மறுகோடியில் ஒரு பழைய பெட்டி. இரண்டொரு தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள். தரையெல்லாம் பெயர்ந்து கல்லும் மண்ணுமூராக இருந்தது. பழைய பத்திரிகைகள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்தன. இவைகளுக்கு நடுவே நெருப்பாய் நின்ற பத்மா. அதே வாயில் புடவை. முகத்தில் கவலை திரையிட்டிருந்தது. ராமசாமி யைக் காணும். வெளியில் போயிருப்பான் போலிருக்கிறது. பத்மா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு ஒரு மூலையில் கிடந்த பழைய நாற்காலியை எடுத்து என் அருகில் வைத்தாள். நான் உட்கார்ந்து கொண்டே கேட்டேன்:

“பத்மா, நீ என்ன காரியம் செய்திருக்கிறாய், தெரியுமா?”

“.....” விகம்பல் ஒலிதான் கேட்டது.

“பத்மா, நான் கேட்டதற்குப் பதில் இல்லையே?”

“பதில் சொல்லுவதால் பயன்-இல்லை.”

“பயன் உண்டோ, இல்லையோ, காரணம் தெரிய வேண்டும்.”

“காரியமாக நான் இருக்கிறேன். அதாவது காரணம்.”

“புரியும்படியாகப் பேச வேண்டும். உன்னால் உன் குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு தலைக் குனிவி, தெரியுமா? பத்மா ஓடிப் போய் விட்டாள் என்று மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்கும்போது எனக்கு எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கிறது தெரியுமா?”

“உங்களிடம் வெளிப்படையாகப் பேசப் போகிறேன். அது பெண்மைக்கு இயல்பாக இல்லாவிட்டாலும் எனக்குப் பிரியமானவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதுதான் எனக்கு முக்கியம். எனக்கு முன் மூன்று சகோதரிகள். அவர்களுக்குத் திருமணம் ஆன பிறகுதான் எனக்கு ஆகும். அதற்குப் பல வருடங்கள் பிடிக்கும். எனக்கு வயது ஏறிக் கொண்டே வந்துவிட்டது. உலகம் எப்படி என்பதை அறிவும், இன்பம் என்ன என்பதை உணர்ச்சியும் உணரத் துடிக்கின்றன. வயது வந்த, பருவமடைந்த பெண் ஆணைப் பார்க்கிறாள். மனத்தால் சுகம் காண்கிறாள். ஆணும் அப்படியே. ஆனால் ஓர் ஆணுடன் அதே பெண் துணிந்து அதை அத்தாட்சியுடன் கண்டால் அவள் இழுத்துக் கொண்டு போகப் பட்டவள்-ஓடிப் போனவள். பொதுவாக மன விசாரம் உங்களுக்கு-உலகத்துக்கு-ஓப்புதல். வெளிப்படையான-உறவினர் அங்கீகாரமில்லாத மணம் கேவலம். போகட்டும். நான் ஓடி வரவில்லை; நடந்துதான் வந்தேன்!”

“உன் அப்பா அம்மா சகோதரிகள் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறார்கள், தெரியுமா? உன் செய்கையால் ஏற்பட்ட கேவலம் அவர்களைத் தலை தாக்காமல் அடித்து விட்டதே!”

“அவர்களின் கேவலத்தில் நான் தோன்றினேன். அவர்களின் அவலம் என்னைக் கேவலத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. நீங்களே சொல்லுங்கள்; வயது வந்த பெண்கள், விவரம் அறிந்த பெண்கள் எத்தனை நாட்கள்தான் கல்யாணம் ஆகாமல் இருப்பது?” என்று கேட்டாள்.

“இதில் முழுக் குற்றம் அவர்களுடையதாக இல்லாவிட்டாலும், அவர்களுக்கும் - இதில் ஓரளவு பங்குண்டுதான். இதுதான் உண்மையான காரணமா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை.....” விம்மல்களுக்கிடையே பதில் வந்தது.

“வேறு யார்?”

“நீங்கள்தான்.”

என் தலையில் இடி விழுவதுபோல் இருந்தது; நான் கிரீச்சிட்டேன்.

“பத்மா, நீ.....நீ.....நீ என்ன..... சொல்லுகிறாய்.....?”

விம்மல்களுக்கிடையே அவள் சிரித்தாள். இந்த நிலையிலும் அவள் அழகாகத்தான் இருந்தாள். “நீங்களும்-நானும் தான் காரணம்.”

“இங்கே பார், பத்மா! வெளிப்படையாகச் சொல்லப் போவதாகச் சொன்னாய். ஆனால் என்னமோ புதிர் போடுகிறாயே!”

“இதோ, வெளிப்படையாகச் சொல்லத்தான் போகிறேன். உங்களுக்காவது நான் அதைச் சொல்லாவிட்டால் என் உடல் நிச்சயம் வேகாது. நீங்கள் எதிர் வீட்டில் குடியிருந்தீர்களே யொழிய வீட்டு வாடகை கொடுக்க வேண்டியது என்னிடம்தான். ஏன் தெரியுமா? என் இதயத்தில் நீங்கள் குடியிருந்தீர்கள். உங்கள் கதைகளைப் படித்து, உங்களுடன் பழகி, உங்களை நேருக்கு நேர் பார்த்து உங்கள் மேல் எனக்கு மாற்ற முடியாத அன்பு பிறந்தது. நீங்கள் அழகு வர்ணனைச் செய்யுமிடமெல்லாம் என்னை மனத்தில் கொண்டுவந்தான் செய்வதாக என்னை மகிழ்வடைந்தேன். பொதுவாக எழுத்து நன்றாக இருக்கும்; எழுத்தாளன் அதற்கு முரணாக இருப்பான். ஆனால் உங்கள் விஷயத்தில் நேர் எதிரிடை. உங்கள் எழுத்தைவிட நீங்கள் அழகு. உங்கள் பொருத்தமான உடல் அமைப்பும், குறுகுறுப்பான கண்களும், வேடிக்கைப் பேச்சும், சுருள் கேசமும் எந்தப் பெண்ணையும் கவர்ந்து இழுக்கும். சாவித்திரி அக்காதான் உங்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அவர்களேதான் என்னை அப்பறப்படுத்தியும் விட்டார்கள். மனத்தால் நான் உங்களை நேசித்தேன். பழங்காலத்தில் சின்ன வயதிலேயே திருமணம் செய்து விடுவார்கள்; மனம் விழிகும் சமயம் உடலும் விழிகும். அதனால் பாதகமில்லை. ஆனால் இப்பொழுது மனம் விழித்துக் கொண்டு, துடிக்கும் பொது சமுதாய, பொருளாதார காரணங்களால் உடல் விழிப்புக்குத் தடை போடப்படுகிறது. இது மிகக் கொடுமையிலையா? உங்கள் குடும்ப நிலையில் நான் உங்க

ளிடம் பங்கு பெற முடியாது. அக்காவுக்கு உங்களால் துரோகம் செய்ய முடியாது. இது துரோகமா? நிச்சயம் இல்லை என்றுதான் நான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் உங்களை நான் பங்கு போட்டுக் கொள்ள அக்கா அநுமதிக்க மாட்டார்கள். என் கோரிக்கையை நீங்கள் நிறைவேற்றினால், அது அவர்கள் கண்ணைக்கில் துரோகமாகப்படும்.... அன்று குளிரால் நடுங்கி வீர்கள். நானே உங்களுக்குப் போர்வை யானேன். அப்போதுதான் என் உள்ளத்தின் உண்மைப் போர்வை விலகியது. உங்களை நான் மனதாரக் காதலித்தேன்.....

அவளுக்கு முச்சு வாங்கியது. நான் முச்சு விட முடியாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். சுய நினைவே இல்லாதது போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தேன். பேச்சு வெளி வரவில்லை. அதற்குள் பத்மா தொடர்ந்தாள்.

“ஆம். ‘மனமாரக் காதலித்தேன். சிலர் சொல்லுவதுபோல் மனதால்மட்டும் வாழ்வது என்பதெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் கரைக்காய். வெறும் பித்தலாட்டம்; தற்கொலை என்றுதான் நான் சொல்வேன். நான் மனத்தாலும் அதே சமயம் உடலாலும் வாழ விரும்பினேன். என் னால் என்கையே ஏமாற்றிக் கொள்ள முடிய வில்லை. நீங்கள் அன்று வீட்டில் தண்ணீர் கொட்டிப் பெருக்கினீர்களே, அது என் கடமையை நீங்கள் செய்வதாகத் தோன்றியது. உங்கள் முகம் கோண என்னால் சகிக்க முடிய வில்லை. அதனால்தான் நீங்கள் கொடுத்த கதை ய்களை இராப் பகல் என்று பாராமல் நான் ‘டைப்’ அடித்துக் கொடுத்தேன். எப்பாடுபட் டாவது உங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்து உங்களை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்பதே என் நோக்கமாக இருந்தது. உங்களுக்கு உதவியதாக நான் சொல்ல வரவில்லை. எனக்கு நானே உதவிக் கொண்டேன். அதுதான் உண்மை. அன்று நீங்கள் ஜுரமாக இருந்தபோது உங்கள் கையை என் மார்போடு அணைத்துக் கொண் டேன். மயக்க நிலையில் இருந்ததால் உங்களுக் குத் தெரியாது. என் இதயத்தில் பட்டாவது

உங்கள் கைகளுக்கு என்னை ஆதரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றாதா என்ற தாபம் தான். ‘மல்லிகை’ பத்திரிகையில் ‘இரண்டாம் தாரத்’தைப் படித்ததும் என் லட்சியம் நிறை வேற்றி விட்டதென்றே எண்ணினேன். அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள உங்களிடம் ஓடி வந்தேன். நல்ல ஏமாற்றம் கிடைத்தது. உங்களை நான் குறை சொல்லவில்லை. அக்காவை நடத்துவது போல என்னை உங்களால் நடத்த முடியாது. நீங்கள் என்னிடம் வேண்டியது தோழமை. எனக்கு அதற்கு மேலும் தேவைப்பட்டது. அந்தத் தேவையின் வேகத்தில் நான் எங்கே உங்களைக் கட்டாயப்படுத்திவிடப் போகிறேனோ என்று பயந்தேன். உங்கள் இன்பம்தான் என் இன்பம். உலக வழக்கில் என் இதயம் உங்க ளோடு உறவாடுவதற்குத் தடையில்லை. ஆனால் உடல்? அதற்கு ஒரு தனியிட்டால்? அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. அதற்கு வழி? வேறு யாரோடாவது அதைப் பிணைத்து விடுவதுதான்.

அதனால் எனக்கு மகிழ்ச்சியா - இல்லவே இல்லை. அதன்பின் என்னால் கட்டாயப்படுத்தப்பட் டாலும் நீங்கள் என்னைக் கண்டு அருவருப்பு அடைவீர்கள். அத னால் உங்களுக்கு நல்லதுதான். நான் எப்படியாலும்தான் சரி. உங்களுக்கு நன்மை விளைய வேண் டும். அதுதான் என் ஆசை.”

என்னால் ஒன்றும் பேச முடிய வில்லை. ஆனால் பேசாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

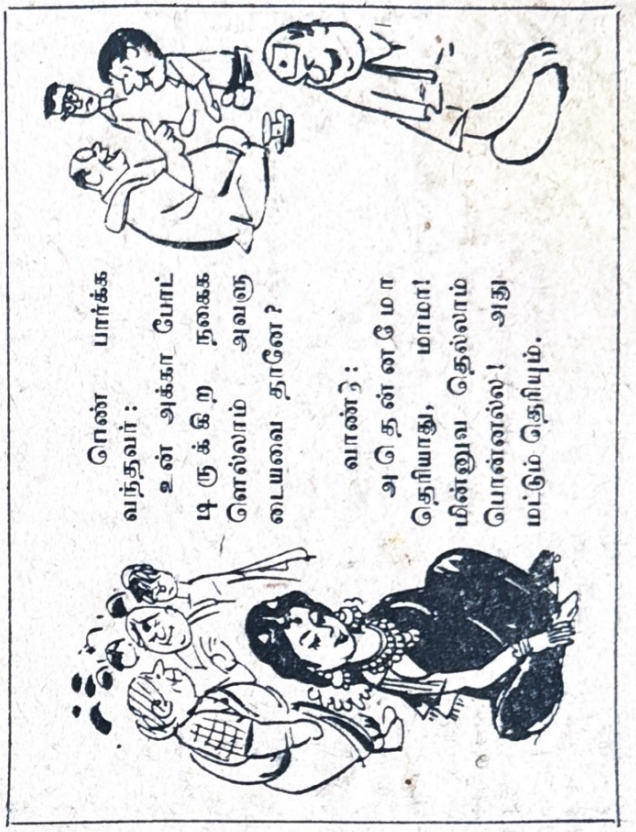
“ராமசாமி உன்னை...?” நான் தயங்கினேன்.

“அவர் பால் ஊற்றும்போ தெல்லாம் ஆவல் பொங்கும் கண் களுடன் விழங்கி விடுவதுபோல் பார்ப்பார். சில சமயம் கையில் இடிப்பதும் உண்டு. அத்தெல்லாம் எப்படியோ..... உங்களுக்குப்

பயன்படாது. உங்கள் இதயத்தை அவரி டம் காண முடியவில்லை. உருவத்தை ஓரளவு கண்டேன். அவருக்கும் எனது அழகும் உடலும் தான் இலட்சியமாக இருந்தன. என் உள் ளத்தைவிட உடலையே அதிகம் விரும்பினார். மனம் கலந்தால் உடலுக்குப் பிரிவினை. எனக்குத் தவிர்க்க முடியாத தண்டனை. என் உடலுக்கு அவர் விலங்கு ஆனார். என் வேகம், உங்கள் மன நிலை, அக்காவின் அபிவிருத்தி. எல்லாம் தெரியும். அதனால்தான் ஏதோ எனக்குச் சரி என்று பட்டதைச் செய்தேன்.”

கலங்கிய கண்களுடன், தளர்ந்த உடலுடன் பத்மா என் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். அவள் கண்ணீர் என் பாதத்தைச் சுட்டன.

என்னால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. என்னை நொந்து கொண்டு, என் எழுத்தைச் சபித்துக் கொண்டு என் உருவத்தைப் பழித்துக் கொண்டு என் கதாநாயகிக்காகக் கண்ணீர் சிந்தியவாறு தள்ளாடிக் கொண்டு வெளியே வந்தேன்!

பெண் பார்க்க வந்தவர்: உன் அக்கா போட் டிருக்கிற நகைக ளெல்லாம் அவளு டையவை தானே?

வாண்டு:

அதென்னமோ தெரியாது, மாமா! மின்னுவ தெல்லாம் பொன்னல்ல! அது மட்டும் தெரியும்.

- இலங்கைத் தமிழரின் இன்னல்
- 'சிவ சேனை'
- தி.மு.க.வுக்கு ஒரு யோசனை

சிரிமாவோ - சாஸ்திரி உடன்படிக்கைப் படி இலங்கையிலுள்ள நாடற்ற தமிழர்களில் மூன்று லட்சத்தினரை இலங்கையர்களாகப் பதிவு செய்வதற்கும் ஐந்து லட்சத்தினரை இந்தியராக்கி அங்கு அனுப்புவதற்கும் வழி வகுக்கும் சட்டம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டு ஸைலன்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் உள்ள நாடற்றவர்களின் பிரச்சனை இலங்கை அரசாங்கத்தின் தனிப் பிரச்சனையாகும் என்னும் நேரு கொள்கையே இந்நாடற்றவர்களுக்கு நலம் பயப்பதற்கும். வரலாற்றுப் பின்னணியில் இதுதான் நீதியான நேர்மையான கொள்கையாகும். இதனை விடுத்து சாஸ்திரி அரசாங்கம் சிரிமாவோவின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்காக நாடற்றவரின் விருப்பத்துக்கும் நலத்துக்கும் மரபுக்கும் முன்னைய சட்ட உரிமைக்கும் மாறாக நாடற்ற தமிழரைச் சிங்கள அரசுக்குப் பலியாக்கியது. இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் பல வழிகளில் இம்மக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கிறது. இச்சட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்குமுன் இலங்கை அரசாங்கம் இந்திய அரசாங்கத்தின் கருத்தையும் உடன்பாட்டையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்திய அரசாங்கம் இதனைப் பற்றிப் போதிய கருத்துச் செலுத்தவில்லை. எனவே இச்சட்டம் அமுலாக்கப்படுமுன் இந்திய அரசாங்கத்தை இச்சட்டத்தில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்வதும், இச்சட்டத்தில் உள்ள பின்வரும் குறைகளை நீக்கினால் மட்டுமே இதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என இந்திய அரசாங்கம் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு அறிவிக்கச் செய்வதும் அவசியமாகும்.

1. இச்சட்டத்தில் இலங்கைக் குடியுரிமை பெறுபவர்களின் தகுதிகள் கூறப்படவில்லை.
2. இந்தியாவுக்குச் செல்ல விரும்புபவர்களே அனுப்பப்படுவர் என்பது சட்டத்தில் இடம்பெறவில்லை. இது இடம் பெறல் வேண்டும்.
3. கட்டாய நாடு கடத்தலுக்கு இச்சட்டம் வழிவகுக்கிறது.
4. இச்சட்டப்படி குடியுரிமை பெற்றவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பயத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் வாழ வேண்டும். குடியுரிமை பெற்றபின் ஏக்காலத்திலும் அவர்களுக்கு மாறாகப் பொய்ச் செய்திகளை அனுப்பித் துன்புறுத்தலாம். மொட்டைக் கடிதத்துக்குக்கூட அதிகாரிகள் விசாரணை நடத்தி விரும்பினால் குடியுரிமையைப் பறிக்கலாம்.
5. இலங்கைக் குடியுரிமை நல்குவது பற்றிய இறுதி முடிவு அமைச்சருக்கே உரியது

என்றும் இவரின் முடிவை எதிர்த்து எந்நீதி மன்றத்திலும் முறையிட முடியாது என்றும் உள்ள நிலை நியாயமானதல்ல.

கட்டாய நாடு கடத்தலைத் தான் எதிர்க்குமா என்பதை இந்திய அரசாங்கம் தெளிவுபடுத்துமாறு செய்ய வேண்டும். இந்தியாவுக்குத் திரும்ப விரும்புகிறவர்களை இந்தியா ஏற்கவும் ஏனையோருக்கு இலங்கை குடியுரிமை நல்கவும் தக்க முறையில் சிரிமாவோவின் உடன்படிக்கையை நடைமுறைப்படுத்தச் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உடன்படிக்கையைக் கைவிடச் செய்ய வேண்டும்.

இலங்கை

19-1-67

ஓர் இலங்கைத் தமிழர்

பணத்தைக் காட்டிச் சிலர் வோட்டுக் கேட்கிறார்கள்; பல்லைக் காட்டிச் சிலர் வோட்டுக் கேட்கிறார்கள்; குணத்தைக் காட்டிச் சிலர் வோட்டுக் கேட்கிறார்கள்; இனத்தைக் காட்டிச் சிலர் வோட்டுக் கேட்கிறார்கள்; ஆனால் பயத்தைக் காட்டி வோட்டுக் கேட்டதாக வரலாறு கூறவில்லை. அறுபத்தேழில் அதையும் சந்தித்தோம்.

“பார்வேக்கு வோட்டளியுங்கள். இன்றைல் உங்கள் வீட்டை எரித்திடுவோம்” என்று பயம் காட்டி ‘சிவசேனை’ உறுப்பினர்கள் பம்பாய்வாழ் தென்னிந்தியர்களிடம் வோட்டுக் கேட்டனர்.

பூனா - 11

24-2-67

வே. சந்திரன்

மக்களின் பெருவாரியான ஆதரவைப் பெற்றுப் பதவியேற்றிருக்கும் தி. மு.க.வுக்கு நமது வாழ்த்து பூரணமாக உண்டு.

தி. மு. க. ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் நிறைவேறி விட்டதால் அக்கட்சியின் தற்போதைய கொடி மாற்றப்பட வேண்டும். இப்பரந்த உலகில் எந்த நாட்டிலும் கறுப்பு வர்ணத்தை நாகரிகச் சின்னமாக எந்தக் கட்சியும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கறுப்பு நிறம் எதிர்ப்பையும், குரோதத்தையும், அவநம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்துவது என்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். எனவே, இக்கொடியை மாற்றி வேறு கொடியைத் தி. மு. க. ஏற்றுக் கொண்டால் அதன் மதிப்பு பன்மடங்கு பெருகும் என்பது திண்ணம். தூய வெண்ணிறத்தில் உதய சூரியன் சின்னமிட்ட கொடி சிறந்தது என்பது என் சொந்த அபிப்பிராயம்.

தி. மு. க.வின் மீதுள்ள அபிமானத்தின் காரணமாகவே இதைக் கூறினேன். இதை அக்கட்சித் தலைவர்கள் ஆமோதிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

சென்னை-5

28-2-67

இர. செல்லப்பா

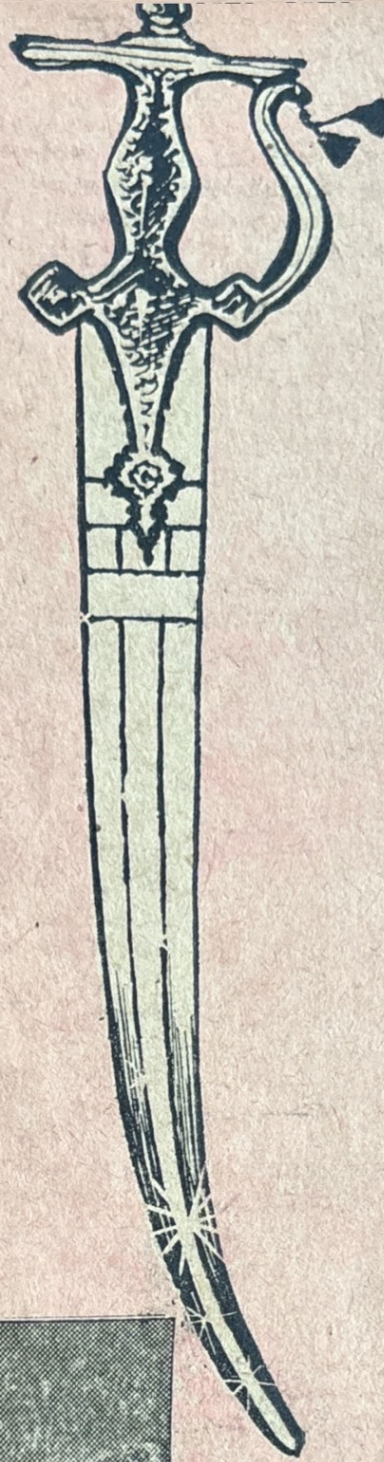
“என்ன அப்பா ! ஒரேயடியாக இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருக்கிறாயே !”

ஒன்பது வயதுப் பாலகன் தன் தந்தையைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்து முக வாட்டத்தோடு உட்கார்ந்திருந்த அவர் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். குறுகுறுவென்ற குழந்தை முகத்தில் கவலையைப் போக்கும் மருந்து மிளிருவதைக் கண்டார்.

“என்னத்தைச் சொல்வேன், குழந்தாய்? நாட்டில் ஜாதிமத பேதங்கள் தலைவிரித்தாடுகின்றன. அதிகாரவர்க்கம் மக்களை மக்களாகக் கருதாமல் மாக்களாகக் கருதித் தொல்லைகள் பல தருகிறது. மக்கள் படும் அவதிக்கோர் எல்லையில்லை. இதிலிருந்து விடிவு காண வேண்டுமென்றால், கடவுள் பக்தி நிறைந்த ஒருவன் தானாக விரும்பித் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது!” என்றார் தந்தை.

“அப்படியா ?” தந்தையின் பெருமை அறிந்த தனயன் - ஒன்பதே வயது நிறைந்த சிறுவன் கள்ளங்கபடமற்ற குரலில் கூறினான்: “அப்பா ! தாங்களே ஏன் தங்களை அந்தத்

தியாகத்துக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது? மக்களைக் காக்கத் தியாகம் செய்வது பெருமைதானே ?”

பாலகன் சொல்லும் பதிலா இது? ‘நாட்டுப் பணியைக் காட்டிலும் வேறு சிறந்த பணி கிடையாது’ என்று எண்ணும் இந்தப் பாலகனால் நாடு கட்டாயம் நலம் பெறும் என்று மகிழ்ந்தார் தந்தை. ‘இந்தப் புதல்வனைப் பெற நாம் என்ன பாக்கியம் செய்தோமோ?’ இந்த எண்ணம் அவரைக் களிப்பில் மிதக்கச் செய்தது.

சீக்கிய மதத்தின் ஒன்பதாவது குரு தேக் பஹாதுர் தான், வள்ளுவம் கூறுவது போன்ற மகனை—குரு கோவிந்த சிம்மனைப் பெற்று நாட்டுக்கு அளித்த பேறு பெற்றவர்.

ஃ ஃ ஃ
‘சிக்’ என்னும் சொல் சிஷ்யன் என்னும் பொருள்பட வழங்குவது. உலகத்தில் எத்தனை மதங்கள் இருந்தாலும், ‘ஆண்டவன் ஒருவனே’ என்னும் கொள்கை ஆதி காலம் தொட்டே இருந்து வருகிறதல்லவா? அதை மெய்ப்பித்த பெருமை சீக்கிய மத குருவான நானக்கைச் சேர்ந்தது.

ஒரு நாள் மாலை அவர் ஹிந்துக் கோவில் ஒன்றில் படுத்திருந்தார். அதுவும் எப்படி ! ஆண்டவன் சந்நிதியிலே, ஆண்டவனை நோக்கிக் காலை நீட்டிப் படுத்திருந்தார். தரிசனத்துக்கு வந்த பக்தர்கள், “இது என்ன அநியாயம்? ஆண்டவனை நோக்கிக் காலை நீட்டுவதா ?” என்று கடிந்து கொண்டார்கள்.

“அன்பர்களே! நான் பெருத்த அபசாரம்தான்

இரம்
வெர்தே
கரு

செய்துவிட்டேன்! ஆயினும் நடந்த களைப்பு. என்னால் எழுந்து படுக்க முடியாது போலிருக்கிறது. உங்களில் யாராவது என் காலை இழுத்து இன்னொரு திசைக்குத் திருப்பி விடுங்களேன்!” என்றார்.

அவர் சொன்னபடியே செய்தார்கள் பக்தர்கள்! ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! ஆண்டவனின் சந்நிதி அவரது கால்புறமே திரும்பி விட்டது. எந்தப் புறம் அவர் காலை இழுத்துப் போட்டாலும், அந்தப்புறமே சந்நிதி திரும்புவதைக் கண்ட பக்தர்கள் பிரமித்தார்கள். ‘மன்னிக்க வேண்டும், எங்கள் அபசாரத்தை!’ என்றனர்.

“உங்கள் தவறு ஏதும் இல்லை. ஆண்டவன் இல்லாத இடம் என்று ஒன்றுமே கிடையாது. அருவமான ஆண்டவன் உருவமாக நின்றாலும், எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான்! அந்த ஆண்டவனை வழிபட உருவ வழிபாடு ஒரு கருவியே ஒழிய வேறு ஒன்றும் அல்ல.”

இப்படி உபதேசித்த குருநானக்கின் பரம்பரையிலே தோன்றிய குரு கோவிந்தசிங் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் ஒரு காரியம் செய்தார்.

‘எம்மதத்துக்கும் சம்மதமான ஆண்டவனுக்கு எப்படி ஒரு பேத பாவம் கிடையாதோ, அப்படியே குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் என்ன பேத பாவம் இருக்க முடியும்? ‘இன்றைய சிஷ்யன் நாளைய குரு. நேற்றைய குரு முந்திய நாளைய சிஷ்யன். இப்படித் தானே இருக்க முடியும்?’

இந்த எண்ணத்தில் குரு சிஷ்ய பரம்பரை என்பதை நீக்கி ஒரு சங்கம் நிறுவினார்.

அதற்குக் ‘கால்ஸா’ என்று பெயர். நெஞ்சுறுதி வாய்ந்த ஐவரைத் தேர்ந்தெடுக்க அவர் கையாண்ட முறை இதோ இதுதான்:

இறைவழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு உருவிய வாளும் வீரக் கோலமும் பூண்டு மக்கள் கூடியிருந்த இடத்துக்கு வந்தார். “இன்று பலியிட நான் ஓர் ஆண் மகனை வேண்டுகிறேன். என் உண்மையான சீடர்களில் உயிரைக் கொடுக்க

கக் கூடியவர் முன் வரலாம்!” என்றார். அந்தப் பயங்கரச் சூழ்நிலைக்கு அஞ்சாமல் முதலில் எழுந்து நின்றவர் தயாராம் என்னும் கூத்திரியர். அவர் கரம் பற்றிப் பக்கத்தில் அமைத்திருந்த கூடாரத்துக்கு இழுத்துச் சென்றார். காற்றில் ‘சர்’ என்று ஒலித்த வாள் தலையைச் சீவிய சத்தம் கேட்டது வெளியே இருந்த மக்களுக்கு. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் இரத்தம் தோய்ந்த வாளோடு வெளியே வந்தவர் இன்னொரு வரைக் காவுக்கு அழைத்தார். இம்முறை ஜாட் இனத்தைச் சேர்ந்த தர்மதாஸ்தம்மைப் பலி கொடுக்கத் தயாரானார். இதே போல் மேலும் மூவர் – மோகம் சந்த், ஹிம்மத், ஸாஹப் சந்த் என்னும் பெயர் கொண்டவர்கள் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள்.

குரு அவர்களது உறுதியைப் பரீட்சித்தாரே ஒழிய அவர்களைப் பலிவாங்கவில்லை. வாளோத் தோய்த்த வர்ண நிரை மந்திரித்து அமிருதமாக வழங்கினார். தாமும் அருந்தி அந்தப் பீடத்தின் சீடரானார். இந்தப் பரம்பரையின் பெயருக்குப் பின்னே ‘சிங்’ என்னும் சொல் இன்றும் வழங்கி வருகிறது. இவர்கள் தலையிலே கேசம், சீப்பு, காப்பு, கச்சம், உடைவாள் ஆகிய ஐந்தையும் தரிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் உத்தரவிட்டார்.

இப்படியாக பக்தியும் வீரமும் ஒருங்கே அமைய ஒரு சமூகத்தை அமைத்த குரு கோவிந்தசிங் இன மத வேறுபாடின்றி எல்லோரையும் ஒன்றாகக் கருதியவர். முகலாய மன்னனின் கொடுங்கோலுக்கு

முடிவு தேட முயன்ற குரு கோவிந்தசிங்குக்கு இஸ்லாமைத் தழுவியவர்களுமே அருமை நண்பர்கள். கொடுமையை எதிர்த்தாரே ஒழிய எம்மதமும் சம்மதமெனவே கொண்ட இவரது வாழ்க்கையில்தான் எத்தனை பேரிடிகள்;

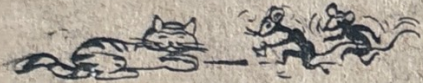
இளம் பாண்டவர்களைப் போன்ற இவரது சிறு குழந்தைகள் நால்வர் அக்கிரமக்காரரின் கொடுமைக்கு ஆளாகித் துடிதுடித்து இவர் கண்ணெதிரிலேயே மரித்தனர். நேர்மை உணர்வையே தம் மூச்சாகக் கொண்ட குரு கோவிந்த சிங் அப்பொழுதும் நெஞ்சுறுதியையும் மன வலிமையையும் இழக்கவில்லை. தமது கடமையிலேயே கருத்தைச் செலுத்தினார்.

பக்தியிலே வீரத்தை நிறைத்த இப்பெரிய வரின் மூன்றாவது நூற்றாண்டு இவ்வாண்டு நடைபெறுவதில் ஒரு விசேடம் என்னவென்றால், இங்கிலாந்தில் இருந்த சீக்கிய மத குருவின் ஆயுதங்கள் அணிகள் எல்லாம் நம் நாட்டுக்குத் திரும்பியுள்ளன. பாரத சமுதாயம் ஒன்றே, அதை என்றும் பிரிக்க முடியாது என்னும் உண்மையைப் பறைசாற்றிய

வண்ணம் அப்பொருள்கள் இந்தியா முழுதும் பவனி வருகின்றன.

பக்தியிலே வீரத்தையும் வீரத்திலே பக்தியையும் ஓடவிட்ட குரு கோவிந்தசிங் ஒரு மதத் தலைவர் மட்டும் அல்ல. சிறந்த கவியும் கூட. நாற்பத்திரண்டு வருஷங்கள் வாழ்ந்து, நாட்டின் நலன் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட குரு கோவிந்தசிங் அடுத்துக் கெடுத்த ஓர் அயலானது சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகி மாண்டார் என்றாலும் பகைவனுக்கும் அருளும் விசால உள்ளம் படைத்திருந்தார்.

‘பாரதத்தின் பல புதல்வர்களுக்காக என் நான்கு புதல்வர்கள் மாண்டார்கள். அவர்களுக்காகத் துயரப்படுவதா? பல்லாயிரம் புதல்வர்கள் வாழ்வதைக் கண்டு மகிழ்வதா?’ என்று ஒரு கவிமூலம் கேட்கும் குரு கோவிந்தரின் நாமம் உலகில் என்றென்றும் வாழும்.

ஸ்ரீமான் மணி

உங்களுக்கு ஸ்ரீமான் மணியை எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்? ராம சுப்ரமணியம் என்ற பெயர் அவருக்கு ‘ராசி’யில்லாமல் போய்விட்டது. ரத்தினச் சுருக்கமாகப் பெயரை ‘மணி’யாக்கிக் கொண்டார்.

ஸ்ரீமான் மணிக்குப் பூர்வீகம் மணி மங்கலம். அவருடைய ஜாதகத்தைக் கணித்த மணி சாஸ்திரிகள் மணியான ஜாதகம் என்று பாராட்டினாராம். ஜாதகம் பொய்க்கவில்லை. மாணவ மணியாக அவர் திகழ்ந்தபோது, ஆசிரியர்கள் ‘மணிப் பயல்’ என்று தட்டிக் கொடுப்பார்களாம். காரணம் அவருடைய கையெழுத்து மணி மணியாக இருக்குமாம். படிப்பில் மட்டுமல்ல. சாப்பாட்டிலும் அவர் ஒரு ரசிக மணிதான். மணிப் பிரகாரம் உணவு உட்கொள்ளுவார். சாதம் மணி மணியாக இருக்க வேண்டும் அவருக்கு. இல்லாவிட்டால் சுகதர்மிணி நாகமணிக்கு மணிக் கணக்கில் அர்ச்சனை விழும். ‘சகுனம் ஆகவில்லை’, ‘ஜாதகம் பொருந்தவில்லை’ எனப் பல பெண் மணிகளைத் தட்டிக் கழித்து, நாகமணியை அவர் கல்யாணம் செய்து கொண்டதே அவருடைய பெயருக்காகத்தான்!

மணிக்கு இப்பிறவியில் நான்கு பிள்ளைகள், ஒரு பெண். மணி மீது கொண்ட மையல் காரணமாகத் தம் வாரிசுகளுக்கு ராஜாமணி, மாசிலாமணி, ரங்கமணி, ரமணி, ராதாமணி என்று பெயர் வைத்தார். கடைக்குட்டியான ராதாமணியை ‘அம்மா, மணி...’ என்று மணிக்கு ஒரு மெருகும், குழைவும் கொடுத்து அவர் அழைக்கும் விதமே அலாதி. பெண்ணுக்கு அவர் பொன் நகை போடவில்லை. குன்றிமணி, பாசி மணி மாலையும், கருகமணி மாலையும் போட்டிருந்தார். நாகரிகப் பெண் மணியான ராதாமணியும் அம் மாலைகளை விரும்பி அணிவாள்.

மணி, பூனைக்கு எங்ஙனம் மணி கட்டுவதென்று எலிகள் கூடி ஆலோசித்த கதையைக்

குழந்தைகளுக்கு அலுக்காமல் சொல்லுவார். ரமணிப் பயல் மட்டும் ‘போப்பா! எப்பப் பார்த்தாலும் இந்தக் கதைதானா?’ என்று ஆட்சேபம் செய்வான். ஸ்ரீமான் மணி சளைப்பாரா? ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து மன்னனிடம் முறையிட்ட பசுவின் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார்!

ராமாயணத்தில் ‘சூளாமணி’ கொடுக்கும் கட்டம் அவருக்குப் பிடித்தமானது. மணி மேகலை, நான்மணி மாலை முதலியவற்றை விரும்பிப் படிப்பார். ‘தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்’ பாடலை அடிக்கடி பாடச் சொல்லிக் கேட்பார். பாட்டு அதுவும் மணி ஐயர் பாட்டு என்றால் அவருக்கு உயிர். மணிவாச் சுருட்டு பிடிக்கும் வாயால் ‘சண்முகத் தெய்வமணி’ என்ற பாடலை முணு முணுப்பார். சில சமயம் ‘மணிவண்ணா!’ என்றும் பலமாகக் கொட்டாவி விடுவார்.

பத்திரிகைத் தொழிலில் அனுபவம் உடையவர் மணி. ‘கதாமணி’ என்ற சஞ்சிகையைச் சிலகாலம் நடத்தினார். அதில் வாரா வாரம் மணிக் கதைகளை வெளியிட்டு வந்தார். மணிக் கதைகளை வஜ்ர மணி, வேலுமணி, வீரமணி, பாலாமணி, குப்பாமணி, சுப்பாமணி ஆகிய எழுத்தாளர்கள் மாறி மாறி எழுதினர். அன்னரின் இலக்கிய சேவைக்காக மணி விழாக் கொண்டாடப் போவதாக வதந்தி உலவுகிறது! — ‘டயார்’

“திரிலோக மோகனங்கி”

“காணாமற்போன கண்மணி!”

“கோமளம் குமரியானது!”

இதெல்லாம் என்ன? புதிதாக வரவிருக்கும் தமிழ் சினிமாப் படங்களின் தலைப்புகளா? இல்லை, பத்திரிகைச் செய்திகளில் கொட்டை எழுத்துப் பகுதிகளா?

‘மோகனங்கி எந்த விபானத்தில் திரிலோகமும் சென்றாள்? கண்மணி எப்படிக்காணாமற் போனாள்? கோமளம் எந்தக் கடையில் புதிய நைலக்ஸ் புடவைகள் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டாள்?’ என்றெல்லாம் வாசகர்கள் தங்கள் மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளவே அவசியமில்லை.

இவற்றை யெல்லாம் பற்றிப் பிரத்தியேகமாக அலட்டிக் கொள்வதற்கென்றே, எம். ஏ. பட்டம் பெற்ற ஓர் இளைஞர் சென்னை சர்க்கலாசாலைக் கட்டடங்களில் வளைய வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைக் கேட்டால் மேலே கண்ட தலைப்புகளெல்லாம் சுமார் அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னால் தமிழில் வெளிவந்த நாவல்களின் பெயர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு அத்துடன் பேச்சை நிறுத்தாமல் அவைகளின் கதைச் சுருக்கங்கள், பாத்திரப் படைப்பின் தன்மை, அன்றைய சமூகத்தின் ஆசாபாசங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றி அலச ஆரம்பித்து விடுவார்! சும்மாதானா? இந்த நாவல்களையெல்லாம் மூலமூடுக்குகளில் தேடியலைந்து கண்டு பிடித்துப் படித்துக் குறிப்பெடுத்த சிரமம் அவருக்கல்லவா தெரியும்!

இளைஞர் இரா. தண்டாயுதம் எம். ஏ. பொழுதுபோக்குக்காக இத்தகைய நாவல்களைத் தேடி எடுத்து வாசிக்கவில்லை. தமிழ் இலக்கியத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற அவர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் விஷயம் ‘தமிழ்’ நாவல்கள். இந்த ஆராய்ச்சித் துறையில் அவர் தம் முன்னோடிகளைப்போல, புறநானூற்றைச் சுற்றிவந்தோ, அகநானூற்றுக்குள் புகுந்தோ, ஐம்பெரும் காப்பியங்களை ஐயமறப் படித்தோ டாக்டர் பட்டம் வாங்கத் தயாராயில்லை. சர்வகலாசாலையின் பழைய சம்பிரதாயத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட வகையில், முதன் முதலாகத் தற்கால இலக்கியத்தில் அதிலும் குறிப்பாக நவீனங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தார். ஆரம்பமே பிரதாபம் நிறைந்தது! ஆம். தேவநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய ‘பிரதாப முதலியார்’ சரித்திரம்தானே தமிழ் நாவல் சகாப்தத்தில் பிள்ளையார் சுழியாக விழுந்திருப்பது!

தண்டாயுதம் நாவல் பகுதியில், சமூக நாவல்களை மாத்திரம் தம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். கத்தி முனைகளும், கற்கோட்டைகளும், காஷாயச் சாமி

நாவல் டாக்டர்

யார்களும், கடுகி ஓடும் புரவிகளும் நிறைந்த சரித்திர நாவல்கள் பக்கம் போகவில்லை.

“நான் எம். ஏ. வகுப்பில் தமிழைப் பாடமாக எடுத்துப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில், டாக்டர் மு. வ. போன்றவர்களின் பார்வையின் கீழ் பயின்றேன். சர்வகலாசாலைப் பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் நிறைய மார்க்குகள் பெற்றேன். கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நவீனங்கள் மேல் எனக்குப் பற்றுதல் உண்டு. ‘எனக்குப் பிடித்த கதை’ என்ற தலைப்பில் டாக்டர் மு. வ.வின் ‘குறட்டை ஒலி’ பற்றி விமரிசனம் எழுதி ஒரு பிரபல பத்திரிகையில் பரிசுட வாங்கியிருக்கிறேன். எம். ஏ. பட்டம் பெற்ற பிறகு, ஏன் நம் கவனத்தை மேலும் இத்தகைய விமரிசனப் பாதையில் திருப்பக் கூடாது என்று தோன்றியது. இந்தத் துறையில் ஆராய்ச்சி செய்ய அனுமதி கோரி சர்வகலாசாலைக்கு விண்ணப்பித்தேன். சர்வகலாசாலை நிர்வாகம் முதலில் கொஞ்சம் தயங்கியது. காரணம் முதன் முதலாக, பழைய இலக்கியத்தில் புகாமல் வசன

தபால்காரர்: நீங்கள் தினமும் லெட்டர் ஏதாவது வந்ததா என்று கேட்டீர்கள். பாவமாயிருந்தது. அதனால் நானே உங்களுக்கு லெட்டர் எழுதிப் போட்டேன். இந்தாங்க லெட்டர்.

அவர்: இப்படி என்று தெரிஞ்சிருந்தா தினமும் மணியார்டர் வந்ததா என்று கேட்டிருப்பேனே!

*****

வளத்தின் தற்காலப் பகுதியான சமூக நாவலை நான் தேர்ந்தெடுத்ததுதான். எப்படியோ ஒரு வழியாகச் சர்வகலாசாலை அநுமதி கொடுத்தது” என்கிறார் தண்டாயுதம்.

நாணய மதிப்புக் குறைப்பினால் யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ இல்லையோ, நண்பர் தண்டாயுதம் நிச்சயமாகப் பாதிக்கப்பட்டார். சென்ற ஆண்டில் மலேஷியாவில் நடந்த தமிழ் விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். அழைப்பு வந்ததைத் தொடர்ந்து இவர் அங்கு அரங்கேற்ற அமரர் கல்கி அவர்களின் அற்புத நவீனங்களைப் பிரத்தியேகமாக எடுத்து ஆராய்ந்து கட்டுரை தயார் செய்தார். ஆனால் அழைப்புக் கிடைத்த தினத்துக்கும் புறப்பட வேண்டிய தினத்துக்கும் இடையே ‘ரூபாயின் மதிப்புக் குறைப்பு’ திடீரென்று புகுந்ததால் அழைக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையை அன்றைய தமிழக அரசாங்கம் குறைத்து விட்டது. அதிருஷ்டமும் தண்டாயுதத்தை விட்டு நழுவிவிட்டது. அவர் தயாரித்த கட்டுரையை வேறு ஒருவர் மலேஷியா தமிழ் விழாவில் படித்தார்.

“ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்தவரை இந்தத் துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு உதவுப்படியாகப் பல நூல்கள் இருக்கின்றன. நவீனங்களின் அட்டவணை ஆரம்ப காலம் முதல் கிடைக்கிறது. நாவலாசிரியர்களின் வாழ்க்கைச் சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவரவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் சமூக நிலை எப்படி என்று தெரிந்துகொள்ள விவரமான சரித்திரப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரிச்சர்ட்ஸன் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத அக்கம்பக்கத்தவர்களுக்கெல்லாம் கடிதம் எழுதிக் கொடுப்பார். சுவையாகக் காதல் கடிதங்கள் எழுதிக்

கொடுப்பவர் என்ற பெயர் அவருக்கு ஏற்பட்டது. இதைக் கேள்விப்பட்ட ஒரு புத்தக நிறுவனம், அவரை ஒரு தொகுப்புக்கான காதல் கடிதங்களை எழுதித் தரும்படி வேண்டிக் கொண்டது. ரிச்சர்ட்ஸன், கடிதங்களாலான ஒரு கதையையே எழுதிவிட்டார். ‘பமேலா’ என்ற தலைப்புடன் ஏழு பகுதிகளாக வெளிவந்த அந்த நவீனம் தான் ஆங்கில இலக்கியத்தில் முதல் நவீனம் என்று பல்ராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்படியெல்லாம் தமிழ் நவீனங்களைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள இங்கு போதிய வசதிகள் இல்லை. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் பேரப் பிள்ளையைச் சந்தித்தும் மாதவையாவின் புதல்வர்களைக் கண்டு பேசியும் பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால், கன்னையதாசர், கிருஷ்ண சாஸ்திரி, பு. வே. சபாபதி முதலியார் போன்ற ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் எந்தச் சூழ்நிலையில் தங்கள் நவீனங்களைக் கற்பனை செய்தார்கள் என்பது பற்றியும் அவ்வளவு சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. சில இடங்களில் இலக்கிய மூலதானைக் கொண்டு பற்றி விசாரிக்கப் போனால், அந்தக் குடும்பத்தினருக்கே தங்கள் தாத்தா நாவல் எழுதிய விஷயம் தெரியாமல் இருக்கிறது. ஆனாலும் நான் மனம் தளருவதில்லை” என்று சொல்லும் தண்டபாணியின் அறையில் எங்கு பார்த்தாலும் நாவல்களும் அவர் குறிப்பெடுத்து வைத்திருக்கும் நோட்டுப் புத்தகங்களும் தான்!

மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல், துப்பறியும் நாவல்கள் ஆகிய மூன்று பிரிவும் இவர் ஆராய்ச்சியில் அடங்காதவை. ஆகையால் இவர் அறையில், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், ஜே. ஆர். ரங்கராஜ் போன்றவர்களின் ஆவிகள் உலாவவில்லை!

எழும்பூரிலுள்ள சர்க்கார் புத்தகப் பாதுகாப்பு நிலையத்தில் அதிக நேரத்தைக் கழிக்கும் இவர், பல பழைய நாவல்களைத் தேடிப் பிடித்துப் படிக்கிறார். ஏன், தமிழில் முதல் நாவலுக்கும் இரண்டாவது நாவலுக்கு மிடையே ஏறத்தாழ இருபது வருட இடைவெளி இருக்கிறது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இவர், நாவல் என்ற உருவம் முதலில் வங்க மொழியில்தான் தோன்றியது என்றும் இரண்டாவதாகத்தான் தமிழில் வந்தது என்றும் சொல்லுகிறார்.

மூன்றாவது வருட ஆராய்ச்சியைச் சீக்கிரமே முடித்துத் தாம் தெரிந்து கொண்டதை எழுத்துருவில் வடித்துச் சர்வகலாசாலைக்குச் சமர்ப்பிக்கவிருக்கும் இவர், ‘டாக்டர் தண்டாயுதம்’ என்று சீக்கிரமே அழைக்கப்படலாம் என்று எதிர்பார்ப்போமாக. சென்னை சர்வகலாசாலையைப் பொறுத்தவரை புதுமையானதோர் ஆராய்ச்சி செய்து வெற்றி காணவிருக்கும் இவரை ‘நாவல் டாக்டர்’ என்று அழைப்பதையாரும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்களல்லவா? நாவல் என்ற ஆங்கிலப் பதத்துக்குப் ‘புதுமையான’ என்ற பொருளும் உண்டே!

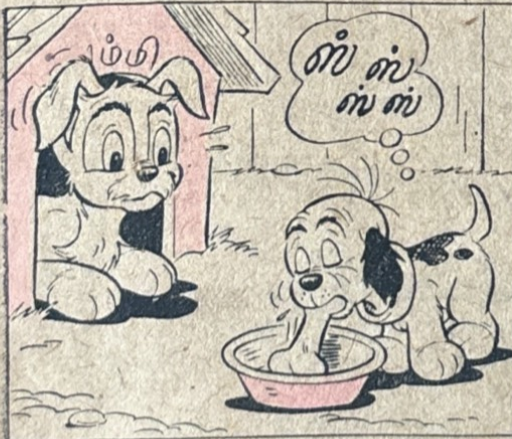
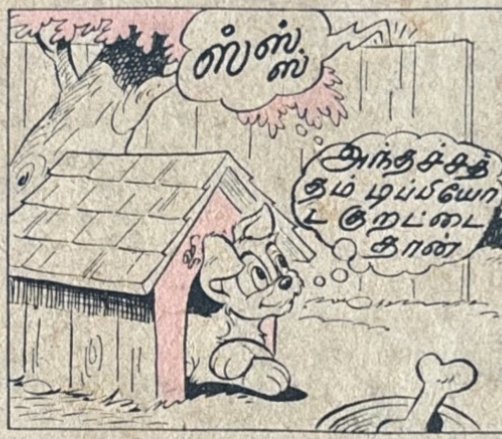
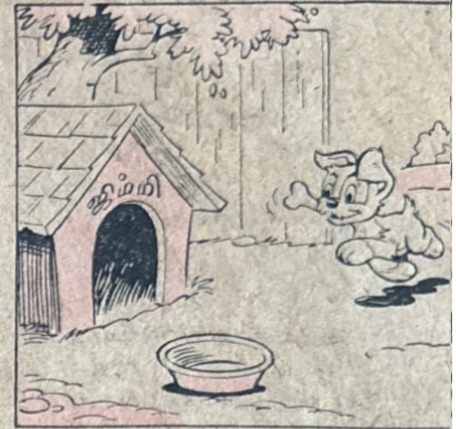
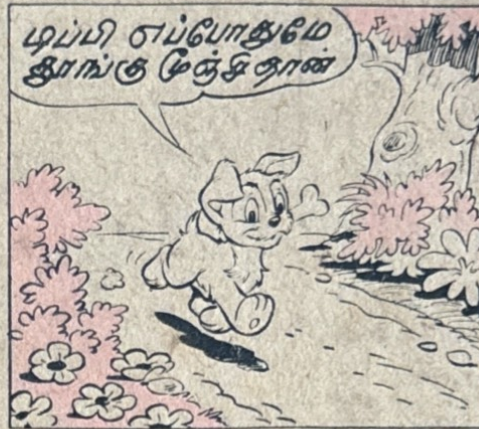
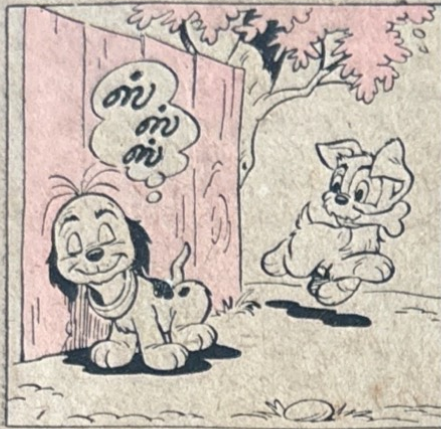
—கோமதி சுவாமிநாதன்

ஜிம்மி

வால் டிஸ்னி

இருட்டி விட்டது. மணவாளன் சைக்ளைத் தள்ளியபடியே வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு நேராக வீட்டுக்குப் போகாமல் இந்த மாதிரி இருட்டும் வரை வெளியில் காலம் கழிக்கும் வழக்கம் அவனுக்கு இல்லை. இன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக இப்படி நடக்கிறது. தான் இன்னும் வராததால் அம்மா அங்கே தவித்துக் கொண்டிருப்பாள் என்ற நினைவே அவன் மனத்தில் எழவில்லை. அவன் மனம் முழுவதையும் அன்று தமிழ் வகுப்பில் நடந்த சிலப்பதிகாரப் பகுதியும், ஆசிரியர் அவனைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பாடம் நடத்தியதும், வகுப்பு முடிந்ததும் மற்றப் பையன்கள், “டேய், கண்ணகிப் பையா, கண்ணகிப் பையா!” என்று அவனைக் கூப்பிட்டுக் கேலி செய்ததுமே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சின்னஞ் சிறு உள்ளத்தை அவன் வயதொத்த சிறுவர்களின் இரக்கமில்லாத கூச்சல் கீறிப் புண்படுத்தியிருந்தது.

பன்னிரண்டு வயது முடிந்து, அப்பாவுடன் இல்லாமல் அம்மாவுடன் தனி வாழ்க்கை நடத்தும் அவனுக்குத் தன் பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை ஓரளவுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது இத்தகைய இழிவு வாய்ந்தது, இவ்வளவு தூரம் கேலிக்கும் பரிகாசத்துக்கும் உரியது என்று அவனுக்கு இத்தனை நாட்கள் தோன்றவில்லை. இன்று அவன் வகுப்புப் பையன்கள் அத்தனை பேரும் ஒருமுகமாக அவனைப் பார்த்துப் பழித்ததைக் கண்டு அவன் மனம் வெதும்பிப் போயிற்று. பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு நேராக ஆற்று மணலில் தனி இடத்துக்குப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு

குமுறிக் குமுறி அழுதான். தந்தை என்று பெயர் சொல்ல வேண்டிய மனிதர் அவருடைய ஊரில் உல்லாசமாக அரண்மனை வாழ்வு நடத்துவதை நினைத்துக் குமுறினான் அவன். உடனே நேராக அவர் வீட்டுக்குப் போய், “என் அம்மாவையும் உங்கள் வீட்டுடன் வைத்துக்கொள்ளப் போகிறீர்களா, இல்லையா? அல்லது இப்படியே உங்கள் தலைமயிரைப் பிடித்து உலுக்கட்டுமா?” என்று கேட்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. ஒன்றும் புரியாமல் அழுதுவிட்டு, இருட்டிய பிறகு அவன் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டே

மரங்கள்

வ.சா.நாகராஜன்

வீட்டுக்கு வந்தான். அம்மா வாசலில் நின்ற படியே அவனை வரவேற்றாள். உள்ளே நுழைந்ததும் மெளனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாயார், அவன் செய்கைகளுக்கு அர்த்தம் புரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவள் எதிரில் வந்து நின்ற மணவாளன் அத்தனை நேரம் அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த அழகை அடங்காமல் வெடித்துக் கொண்டு கிளம்ப 'ஹோ' வென்று அழ ஆரம்பித்தான். பதறிப் போன அம்மா, "என்னடா, கண்ணு? என்னடா? சொல்லுடா... எதற்கடா அழுகிறே?" என்று அவனைக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். மகனின் அழகை அவளையும் தொற்றிக் கொள்ள அவள் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்தது.

அழகையிடையே அன்று வகுப்பில் நடந்ததைச் சொன்னான், மணவாளன். பிறகு "நானைக் காலையிலே எழுந்ததுமே ஊருக்குப் போகிறேன். அப்பாவைப் பார்க்கிறேன். இதற்கு ஒரு வழி பண்ணுங்க என்று கேட்கிறேன்...." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனான் மணவாளன்.

திக்பிரமை அடைந்துபோன தங்கம்மா அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள். பேசுவது மகன்தானா, கேட்பது தான்தானா என்று புரியாமல், ஊனும், உள்ளமும் உருகத் தவித்தாள் அவள். ஒரு வழியாக அவன் ஓய்ந்ததும் "வேணும்பா. அங்கே போய் நீ என்ன கேட்பே? இங்கே நமக்கு என்ன குறைச்சல் வைச்சிருக்கார் உங்க அப்பா...? யாரோ என்னமோ சொன்னாங்கன்னு மனசைக் குழப்பிக்காதேப்பர்" என்றாள்.

மகனைத் தேற்ற முற்பட்டாலும் அவள் மனம் காற்றிடைத் துரும்பாய்த் தவித்தது. மணவாளனும் மனம் அடங்குபவனாகத் தெரியவில்லை. இருவருமே தங்கள் நினைவுகளில் திளைத்தவர்களாய்ச் சமைந்து போயிருந்தனர்.

குக்கிராமம் ஒன்றில் நடுத்தர வகுப்பில் பிறந்து பதினெட்டு வயசு வரை வளர்ந்த தங்கம் தன் வாழ்க்கையில் பெரிய பெரிய புயல்கள் அடிக்கும் என்று கனவுகூடக் கண்டிருக்க மாட்டாள் - அந்தக் கல்யாணத்தின் போது விரிஞ்சிபுரம் மைனரைப் பார்க்கும் வரை பெரிய பண்ணையாரின் சார்பில் மைனர் வந்து அந்தக் கல்யாணத்தைச் சிறப்பித்த போது அந்தத் திருமண வீட்டில் மாப் பிள்ளைக்கும் சம்பந்திகளுக்கும் நடவாத உபசாரம் விரிஞ்சிபுரம் மைனருக்கு நடப்பதைப் பார்த்துக் கல்யாணப் பந்தலே அதிசயப்பட்டது. முந்நாறு வேலி நிலம், ஒரே பிள்ளை என்றால் சும்மாவா? பந்தலுக்கு அழகூட்டும் வண்ணம் மணமக்கள் உட்கார்ந்திருந்தாலும் மைனர் வந்து உட்கார்ந்த பிறகு எல்லோர் கவனமும் அந்தப் பக்கம்! போய்விட்டது.

ஜி.ஜி.யா

இருபத்தி ஐந்து வயசு. சிவந்த மேனி, சுருட்டை மயிர், அரும்பு, மீசை, சில்க் சட்டை, தங்கச் செயின், சென்ட் மணம் என்று பந்தலை அலங்கரித்தார், விரிஞ்சிபுரம் மைனர். பந்தலை அலங்கரித்த மைனரின் கைகளில் எப்படியோ பெண்களின் கூட்டத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்த தங்கம்மா தென்பட்டாள். நாலேந்து தடவை பார்த்ததும் அலுக்காத அந்த அழகில் மைனர் மயங்கியதில் வியப்பில்லை. மைனரைப் பார்த்து மங்கையர் அனைவருமே மையலுற்றபோது, தங்கம்மாவும் மனம் தடுமாறியதிலும் வியப்பில்லை. ஊருக்குப் போய் மைனர் யார் சொல்லியும் கேளாமல் தங்கம் மாவைத்தான் மணப்பேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்துத் தன் தகப்பனாரையே விரோதித்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு அது போனது தான் அதிசயம். தங்கம்மா அரண்மனை போன்ற அந்த விரிஞ்சிபுரம் வீட்டுக்கு மருமகளாகப் போவதில் அவள் வீட்டிலேயே ஒருவருக்கு நுழைப்பம் இல்லை. தங்கள் தகுதிக்கு மேலாக இடத்துக்குப் போனால் தங்கள் வீட்டுப் பெண் சிறுமைப்பட்டுத்தான் போவாள் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். அவர்கள் அனைவரின் எதிர்ப்புக்கும் இடையில் விரிஞ்சிபுரம் மைனருக்கும் தங்கம்மாவுக்கும் திருமணம் நடந்தது.

கோயிலில் திருமணம் முடிந்த பிறகு கோட்டை போன்று இருந்த அந்த விரிஞ்சிபுரம் அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தபோது 'நாம் இந்த இடத்துக்கு லாயக்கில்லை. இந்த இடத்தில் ஒரு தன்னிறைவுடன் வாழத் தகுதி வேண்டும் என்றால் இந்த வீட்டில் பத்தில் ஒரு பங்காவது மதிப்புடைய வீட்டில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டிருந்தால்தான் முடியும்' என்று அவள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நினைத்தாளோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவள் நினைத்தது உண்மை என்பதை மைனரைச் சேர்ந்தவர்கள் அவளை அலட்சியத்துடன் நடத்தி, சொல்லாலும், செயல்களாலும் ஊர்ஜிதப்படுத்தினர்.

எப்படியோ ஒரு வருஷ முடிவில் ஒரு பிள்ளைக் குழந்தைக்குத் தாயானாள் தங்கம்மா. ஆனால் அந்தப் பிள்ளைப் பேறு அவள் உடல் வலியையும் சேர்த்துக் கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டது. அதன் பின்னர் மனைவி என்ற ஸ்தானத்தில் இருக்க முடியாமல் நோயாளி என்ற ஸ்தானத்தில் சில வருஷங்கள் அந்த வீட்டில் வாழ்க்கை நடத்தினாள் அவள். வனப்பை நினைத்து வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள நினைத்த மைனர், வாளிப்பின் சுவை முடிந்ததும் வெளியிடம் தேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளானார். குழந்தை பிறந்து மூன்று வருடங்கள் முடிந்தும் உடல் நலம் தேருததால், அந்த வீட்டின் குழ்ச்சிக்கு இரையாகிய தங்கம்மா, உடல் நலமின்மையைக் காரணம் காட்டி, மைனரின் மறுமணத்துக்குச் சம்மதம் என்று கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தாள். இந்தத் தடவை விரிஞ்சிபுரத்தின் முற்றாறு வேலியை ஓர் இருநாறு வேலி வந்து அடைந்தது. தங்கம்மா நிரந்தர நோயாளி என்ற பட்டத்துடன் பதினைந்து

மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்த சிறிய நகரம் ஒன்றில் வசதி மிக்க வீட்டில் மற்ற செளகரியங்களுடன் தனித்து விடப்பட்டாள். அத்துடன் மைனர் வாழ்க்கையிலிருந்தும் மறைந்து போனாள் அவள்.

தனித்து விடப்படுவதற்கே காத்துக் கொண்டிருந்தது போன்று அவள் உடல் நலம் மீண்டது. மீண்டு என்ன பயன்? ஒரு தடவை அடித்துவிட்டு ஓய்ந்த புயலை மீண்டும் வரவேற்கத் தயாராக இல்லை. அவள் காலம் ஓடியது. பொருளாதார ரீதியில் ஒரு குறையுமில்லாமல் வாழ்க்கை நடந்தாலும் தன் குறைகளை யெல்லாம் மறக்கச் செய்பவளுக்கே மணவாளன் வளர்ந்தான்.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்குப் பலகாரத்தை முடித்துக் கொண்ட பிறகு சைக்கிளை எடுத்துத் துடைத்து எண்ணெய் போட்டுக்கொண்டு வெளியில் கிளம்பத் தயாரான மகனைப் பார்த்த தங்கம்மா, "என்னப்பா இது, இன்றைக்கு இதற்குள்ளே கிளம்பிப் பிட்டு?" என்று கேட்டாள்.

"சீக்கிரம் போகணும்மா" என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள் அவள்.

சைக்கிள் அந்த நகரத்தைக் கடந்து வயல் வெளிகளிடையே ஓடியது. மணவாளன் இந்தப் பதின்மூன்று வயதில் நினைவு தெரிந்து ஒரு தடவைகூட விரிஞ்சிபுரம் போனதில்லை. அந்த ஊர் உத்தேசமாக இந்தப் பக்கம்தான் இருக்கும் என்று மாத்திரம் அவனுக்குத் தெரியும். அந்தத் தெரியத்தை வைத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டான்.

இரு பக்கங்களிலும் வளர்ந்திருந்த பச்சைப் பயிர்களின் அழகு அவன் மனத்தைப் பரவசப்படுத்தியது. நடுவில் வந்த ஓரிரு ஊர்களில் வழி பிரியும் இடங்களில் விசாரித்துக் கொள்ள வேண்டி யிருந்தது. ஒரு வழியாக அவன் தன் சொந்த ஊர் என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய அந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்த போது மணி பத்து இருக்கும்.

ஊருக்குள் நுழைந்ததும் குடிசைத் தெருக்களும் புழுதியில் படுத்திருந்த தெரு நாய்களும் அவனை வரவேற்றன. அவன் யாரிடத்திலும் பண்ணையார் வீடு எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஏழை மக்கள் வசித்த நாலேந்து தெருக்களைக் கடந்ததும் அந்தப் பெரிய தெரு வந்தது. அந்தத் தெருவில் நடுநாயகமாகப் பெரிய கீற்றுக் கோட்டை வர்சலுடன் இருந்த வீடு தெருக் கோடியிலிருந்தே தெரிந்தது.

பத்து மணி வேளையில் அந்தத் தெருவில் அதிக ஜனநடமாட்டம் இல்லை. மணவாளன் நேராக அந்த வீட்டு வாசலுக்குப் போய் பந்தலில் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினான். கல்யாணத்துக்குப் போடுவது மாதிரி பதினைந்தடி இருபதடி தூக்கிப் போட்டிருந்த அந்தப் பந்தலைப் பார்த்தே அசந்து போனாள் அவள். இதுவரை அவன் வயதில் பார்த்திராத அந்தத் தூண்களைப் பார்த்த போதே பிரமித்து நின்றான் ஒரு கணம்.

இடைகழியைத் தாண்டியவுடன் பெரிய முற்றம் தென்பட்டது. அந்த முற்றத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் அகலமும் நீளமும்

கொண்ட தாழ்வாரங்களும் கூடங்களும் வழவழ வென்ற தரையுடன் நீண்டு கிடந்தன. அங்கே யாருமே அவன் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை. சிறிது நேரம் நின்ற பின்னர் தான் அங்கே வந்த வேலையாள் அவனிடம் வந்தான்.

“ஐயாவைப் பார்க்கணுமா? உள்ளே வாங்க” என்று அந்த வேலைக்காரனே உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த அறையின் காம்பீர்யம் மணவாளனின் பிரமிப்பைப் பின்னும் அதிகமாக்கியது. அந்த அறையின் மறு கோடியில் சாய்வு நாற்காலியில் பெரிய மீசையும் பெரிய விழிகளும் பெரிய நெற்றியும் பெரிய உருவமுமாக அமர்ந்திருந்த வரை பார்த்தான். அவர்தான் அப்பா என்று அவன் உள்ளணர்வு சொல்லியது.

சாய்வு நாற்காலிக்கருகில் சிறிய மேஜைமேல் இருந்த காலை வேளையின் இரண்டாவது பலகாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர் வந்தவனைத் திகைப்புடன் பார்த்தார்.

இதற்குள் பையன் தைரியம் அடைந்து விட்டான்.

அவரும் எழுந்து அவனருகில் வந்து, “யாரப்பா? என்ன வேணும்?” என்று கேட்டார்.

இத்தனை நேரம் தைரியமும் ஒரு தென்பும் இருந்த அவன் மனத்தில் இப்போது திடீரென்று ஒரு தளர்ச்சி உண்டாகியது. குப்பென்று அழுகை வந்து தொண்டையை அடைத்தது.

“என்னப்பா வேணும் உனக்கு?” என்று மீண்டும் கேட்டபடியே அவனுடைய கை விரலைப் பிடித்து மேஜையடிக்கு அழைத்துப் போய் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டார் அவர்.

கண்கள்வரை வந்த அழுகையை அடக்கிக் கொண்டான் மணவாளன். “நீங்கதானே எங்க அப்பா? அம்மாவை...” வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

“ஓகோ, நியா...? என்ன வேணும்? எதற்கு வந்தே இங்கே? அம்மா அனுப்பிச்சாங்களா?”

“அம்மா அனுப்பவில்லை. நானேதான் இங்கே வந்தேன்.”

“நீயாகவா வந்தே? எதற்கு? என்ன வேணும்?”

“நீங்க... நீங்க... ஏன் இப்படிப் பண்ணினீங்க? பள்ளிக்கூடத்திலே என்னை எல்லாரும் கேலி செய்யுறங்க...”

எதிர்பாராத இந்தச் சந்திப்பினாலும் தம் மகனின் கேள்வியினாலும் வாயடைத்துப் போன பண்ணையார் பிரமையடைந்து போயிருந்தார். பிறகு நிதானித்துக்கொண்டு, “உன்னை யார் இங்கே அனுப்பிச்சது?

கொடுமை இல்லாமலேயே தீமையை ஒழிப்பதற்கு நகைச்சுவையால்தான் முடியும்.

நகைச்சுவை என்பது உங்களைச் சிரிக்கச் செய்வதுதான் என்றாலும், உயர்தர நகைச்சுவை சிரிப்போடு ஒரு துளி சண்ணீரையும் வரவழைத்துவிடும்.

பேரிஞர் பெர்னாட் ஷா ஆதாரம்: ‘பெர்னாட் ஷாவின் வாழ்வும் வாக்கும்’

அனுப்பியவர்: ஸ்ரீதரன்

எப்படி வந்தே? அம்மா போகச் சொன்னாங்களா?” என்றார்.

“யாரும் அனுப்பவில்லை. நானாத்தான் வந்தேன். உங்க முகத்தைப் பார்த்து ‘நீங்க இப்படிச் செய்யலாமா?’ என்று கேட்கத்தான் வந்தேன். அம்மா சொல்லல்லை. பள்ளிக் கூடத்திலே படிக்கிறபையன்கள் அத்தனை பேரும் சொல்லுங்க.”

“என்ன சொல்கிறுங்க அவங்க அத்தனை பேரும்?”

“எத்தனை தடவை சொல்லணும் உங்களுக்கு? அம்மானை ஏன் இப்படி விட்டுட்டீங்க? ஏன் இப்படி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டீங்க? ஏன் இப்படி அநாதை மாதிரி நடுத்தெருவிலே விட்டுட்டீங்க? என்னை ஏன் இப்படி எல்லாரும் மரியாதை யில்லா பேசும்படி விட்டீங்க...?”

பண்ணையாரின் பெரிய மீசை துடித்தது. “மாரிமுத்து...” என்று அந்த வீடு அதிரக் கத்தினார் பண்ணையார். மறு

கணம் பெரிய முண்டாசும் மீசையுமாக ஷா ஆள் அறையின் கோடியில் வந்து நின்றான்.

“உடனே வண்டி கட்டி இவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் டவுனில் விட்டுவிட்டு வா...” என்றார் பண்ணையார்.

ஆத்திரம் வடிந்ததும் அவனும் கிளம்பத் தயாரானான். தன்மீது பிடிப்போ, பாசமோ இல்லாத தந்தை மீது அவனுக்கும் அந்த விதமான எண்ணங்கள் பிறக்கவில்லை.

பிற்பகல் இரண்டு மணி வெயிலில் வண்டியில் வந்து இறங்கும் பையனைப் பார்த்துத் தவித்தாள் தங்கம்மா. மணவாளன் இறங்கியதும், வண்டிக்காரன் சைக்கிளையும் உள்ளே கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் பெரியம்மாவைப் பார்த்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டு விட்டு வெளியேறினான்.

“என்னப்பா இது? அங்கேயா போனே? எதற்கப்பா போனே? என்னை ஒரு வார்த்தை கேட்டியா? என்னடா இதெல்லாம்? யாரோ என்னவோ சொன்னாங்கன்னு உனக்கு என்னடா அதைப் பத்தி? நான் இல்லையா? நான் அதைத் தாங்குகிறபோது மத்தவர்களுக்கு என்னடா அதைப் பத்தி?” என்று பொறுமினான் தங்கம்மா.

அப்பாவிடம் கேட்ட கேள்விக்கு அம்மா விடம் விடை கிடைப்பதை அறிந்தான் மணவாளன். “அம்மா! எனக்குத் தோன்றுகிறது, இந்த ஊரும், இந்த மனுஷங்களும், இந்த வாடையும் வேண்டாம்மா. நாம் எங்கே யாவது போயிடலாம்மா. நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் சிரிக்காத இடமாகப் பார்த்துப் போகலாம்மா. உன்கிட்டப் பணம் இருக்காமமா?” என்று சரமாரியாகக் கேட்கும் மணவாளனைப் பார்த்ததும் அவன் புதிய பிறப்பு எய்திவிட்டதை அந்தத் தாயும் அறிந்தாள்.

கோவை மாநகரத்தை அடுத்த இடம்.

மணவாளனும் தாயும் மூன்றாவது மனிதருக்கு அறிவிக்காமல் அந்த ஊரை விட்டு அங்கே வந்து மாதக் கணக்கில் ஆகிவிட்டது. மணவாளன் இந்த ஊர்ப் பள்ளியில் சேர்ந்து விட்டான். வயதுக்கும் மீறிய சக்தி ஒன்று அவனுள் புகுந்துவிட்டது. எப்போதும் படிப்பு, படிப்பு, படிப்புத்தான். இந்தப் பெரிய உலகில் சின்னஞ் சிறு உள்ளத்தை அலைக்கழித்த அவமானத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் மறக்க நினைத்தவனாகப் படிப்பில் தன்னையே அழித்துக் கொள்பவன் மாதிரிப் படித்தான்.

கோவையைச் சுற்றிலும் ஒரே ஆலைகள். அந்த ஆலைகளினுள் எல்லாம் ஆயிரக் கணக்கான யந்திரங்கள். மணவாளனின் மனம் புத்தகப் படிப்பை விட இயந்திர நுட்பங்களில் அதிகமாகச் சென்றது. ஆகவே பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டவுடன் தொழில் ஊழல்களாக அறியும் வாய்ப்புடைய படிப்பை மேற்கொண்டான்.

அந்தப் படிப்பின் முடிவில் மணவாளனின் இருபத்தி ஒன்றாவது வயதில் காரின் பாகங்களை யெல்லாம் மாற்றிப் போட்டுச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் மனத்தில் திடீரென்று ஒளி ஒன்று பாய்ந்தது. அந்த ஒளிக்கு அவன் உருவம் கொடுத்தபோது அது ஒரு நுணுக்கம் நிறைந்த யந்திரமாகப் பரிணமித்தது. அவன் செய்து கொண்டுவந்து காட்டிய 'மாடலை'ப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போன அந்தத் தொழில் நுணுக்கப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் அன்றைய தினமே அந்தவித இயந்திரத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த கல்கத்தா கம்பெனிக்கு விவரம் தெரிவிக்க, மணவாளனை உடனே அங்கு அனுப்பி வைக்கும்படி அங்கிருந்து உத்தரவு வந்தது.

மணவாளனின் புதிய கண்டுபிடிப்பினால் ஒரே எட்டில் அவன் உயர்ந்தான். அவனை ஆதரித்து ஸ்தாபனமும் அவனால் உயர்ந்தது.

மீண்டும் ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போது மணவாளன் அந்தக் கல்கத்தா கார்க் கம்பெனியின் சென்னை அலுவலகத்தில் ஒரு நிர்வாகி. தொழிலுலகில் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ சாதனைகளைச் செய்யத் துடிக்கும் இளைஞன். அவன் மனத்தில் இப்போது எங்கோ ஒரு சின்ன ஊரில் ஒரு குட்டி ராஜாவாகத் திகழ்ந்த விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையார் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. இத்தனை பெரிய உலகில் அவர் எத்தனை சிறிய மனிதர் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

அவன் மனத்தை இப்போது முற்றும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது வெளி நாட்டுத் துதரகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அதிகாரியிடமிருந்து அவன் வாங்கியிருந்த 'இம்பாலா' கார். அதையும் அவன் சிறிது நாள் ஆசை கொண்ட மட்டும் விட்டுப் பார்த்து நம் நாட்டில் அந்த மாதிரிக் காரை ஏன் தயாரிக்க முடியவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதும் அந்தக் காரில் இருந்த ஆசையும் நீங்கி விட்டது. எதிலும் நீடித்து உறுதியுடன் மனத்தைச் செலுத்த முடியாத பருவம்.

காலேநேரம். மணவாளன் அலுவலகத்தில்

நான்கு பக்கங்களும் கனமான கண்ணாடியால் மறைக்கப்பட்டிருந்த தனியறையில் அமர்ந்து வேலையில் மனம் ஒன்றியிருந்த நேரம்.

பையன் உள்ளே நுழைந்து அச்சடித்த விசிட்டிங் கார்ட் ஒன்றை மேஜையின் கோடியில் பவ்யமாக வைத்துவிட்டு வெளியேறினான். செய்து கொண்டிருந்த வேலையை முடித்துவிட்டு அந்தக் கார்டைப் பார்த்த மணவாளன் அது கார் புரோக்கர் ஒருவரின் பெயரையும் தொழிலையும் குறிப்பிடுவதாக இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு மணியடித்து அவரை உள்ளே அனுப்பச் செய்தான்.

கதவு திறந்ததும் புரோக்கரும் அவருடன் வயதான ஒருவரும் உள்ளே வந்து எதிரில் இருந்த நாற்காலிகளில் இருந்தனர். அந்தப் பெரிய மனிதர்....

மணவாளன் அப்படியே நாற்காலியில் ஆணியில் அறைபட்டவன் மாதிரி உட்கார்ந்து விட்டான். யார் இவர்?... யாருடைய கண்கள் இவை? அதே மீசை... இந்த மீசை அவருடையதல்லாமல் வேறு யாருடையதாக இருக்கும்? பதின்மூன்று வருஷ இடைவெளி அந்த மனிதரை அப்படி யொன்றும் அதிகமாக மாற்றிவிடவில்லை. கறுப்பாக இருந்த தலைமயிரும் மீசையும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரை கண்டிருந்தது. உடல் வாகும் சற்று அதிகமாகச் சதைப் பிடிப்புடன் ஐம்பது வயதின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு மாறியிருந்தது.

புரோக்கர்தான் ஆரம்பித்தார். "உங்க கிட்டத்தான் ஒரு வேலையாக வந்தோம். உங்ககிட்ட இருக்கிற 'இம்பாலா' வண்டி விஷயமா. அந்த வண்டியை இவங்க வாங்கப் பிரியப்படறாங்க..."

மணவாளன் இப்போது நன்றாக நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவர் மணவாளனைக் கொஞ்சம்கூட அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பதை அறிந்து அவன் தைரியமாக அவரை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

"இவங்க விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையாரு. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே பெரியவங்க. உங்க வண்டியை நேத்து பீச் ரோட்டிலே பார்த்து விட்டு விசாரிச்சுட்டு எங்கிட்ட வந்தாங்க."

மணவாளன் நிமிர்ந்து அவரை நோக்கினான். "முதல்லே எனக்கு அந்த வண்டியை விற்கிறதாக நினைப்பே இல்லையே..."

"நீங்க எப்படியாவது மனசு இரங்கித்தான் ஆகணும். வண்டியை விற்கிறதாக நினைக்க வேண்டாம். எனக்காக மனம் இரங்கிக் கொடுக்கிறதாக நினைச்சுக்குங்க..."

"நானாக்குச் சாயங்காலம் வீட்டுக்கு வாங்க. யோசிச்சுச் சொல்கிறேன்" என்றான் மணவாளன்.

"அப்போ நாங்க உத்தரவு வாங்கிக்கிறே முங்க... நாளைச் சாயங்காலம் வரோம்" என்று விரிஞ்சிபுரம் கும்பிடு போட்ட படியே எழுந்தார்.

மறுநாள் மாலை. அம்மா கோயிலுக்குக் கிளம்பினான். அம்மாவிடம் ஏதோ காரணம் சொல்லி, ஒரு டாக்ஸியைக் கொண்டுவரச் சொல்லி, சமையல்காரியின் துணையுடன்

அம்மாவை அனுப்பிவிட்டு, விரிஞ்சிபுரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மணவாளன். காரைப் பற்றி அவரிடம் என்ன முடிவு சொல்வது என்று அவன் மனத்தில் இன்னும் தீர்மானமாகவில்லை. ஆனால் அவன் மனத்தில் தோன்றிய ஏதோ ஒரு வேகம் விரிஞ்சிபுரத்தை எவ்வளவு தூரம் ஆட்டி வைக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் ஆட்டி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லியது. அதற்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவர்களை வரச் சொன்ன நேரத்துக்கு முன்னதாக வாசலுக்கு வந்து காரை வெளியில் எடுத்தான். வேலைக்காரனிடம், “வெளியில் போய் விட்டு அரைமணியில் வந்து விடுகிறேன். என்னைத் தேடிக்கொண்டு இரண்டு பேர் வருவார்கள். அவர்களை வாசலில் உட்கார்த்தி வை” என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினான்.

ஒரு குறிப்பில்லாமல் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரத்தைப் போக்கிவிட்டுத் திரும்பி வந்தான்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் புரோக்கருடன் அங்கு வந்து காத்துக் கொண்டிருந்த விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையார், மணவாளனின் கார்காம்பவுண்டுக்குள் நுழையும் அழகையும் கப்பல் கரையில் நிற்பதைப் போல் ஒய்யாரமாக அது வந்து நிற்கும் அழகையும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், மணவாளன் காரிலிருந்து இறங்கி வராந்தாப் படி ஏறும் போது தம்மையறியாமலேயே எழுந்து நின்று பெரிதாகக் கும்பிடு போட்டு வரவேற்றார்.

“ஓர் அவசர வேலை, ரொம்ப நேரமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ... ஸாரி!” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து உட்கார்ந்தான் மணவாளன். அவன் வயதுக்கில்லா விட்டாலும் அவன் உடைகளுக்காகவும் படிப்புக் கம்பீரத்துக்காகவும் உரிய மதிப்பையும் மரியாதையையும் சற்று அதிகமாகவே கொடுக்க விரும்பிய விரிஞ்சிபுரம் அவன் உட்காரும் வரை நின்று விட்டு அவன் உட்கார்ந்த பின்னர் தாமும் உட்கார்ந்தார்.

“எனக்கு அந்த வண்டியை விற்று ஒன்றும் ஆக வேண்டியதில்லை. எதற்கும் நாளைக்குக் காலையிலே வாங்க. அம்மாவையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டு வைச்சுடறேன். அவங்களைக் கேட்காமல் நான் எதுவும் செய்யறதில்லை” என்று நறுக்கென்று பேசி அவர்களை அனுப்பி வைத்தான் மணவாளன்.

மறு நாள் காலை. சரியாக எட்டுமணிக்கு ‘டான்’ என்று வந்து விட்டார் விரிஞ்சிபுரம். இன்று அவரை முன் பக்கத்து ஹாலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான் மணவாளன்.

சிறிது நேரத்தில் காப்பி வந்தது. அதைப் பார்த்த விரிஞ்சிபுரம், “இதெல்லாம் எதுக்குங்க? உங்களுக்கு நான் ரொம்பக்கடமைப்பட்டிருக்கேங்க. இந்த வண்டி என்னை அப்படிப் பண்ணிப்பட்டது. ஒரு வேளை வண்டி-இல்லை, உங்களைப் பார்த்ததும் தானே - எனக்கு ஒண்ணுமே புரியல்லை.... அம்மா சரின்னு சொல்லிட்டாங்க இல்லே.... அவங்களுக்கு என் நன்றியும் வணக்கமும்....” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

“சாது, சா! ஸ்மைல் ப்ளீஸ்!”

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளேயிருந்து வந்தாள் தங்கம்மா. வருஷங்கள் பல ஆனாலும் முதல் தடவை தங்கம்மாவின் சந்திப்பு அவர் மனத்தில் எத்தகைய வேகத்தை எழுப்பியதோ அதே வேகம் இப்போதும் அவர் மனத்தைத் தாக்கியது. ஒரு வழியாக அதிர்ச்சி நீங்கப் பெற்றுச் சுயநிலைக்கு வந்ததும், “நீயா....? நீயா....? தங்கம்மாவா? இதெல்லாம் என்ன? எனக்கு ஒண்ணுமே புரியல்லை... இது நெஜம்மா? நெஜம்தானா?” என்று தவித்தார்.

சற்றுத் தள்ளி நின்று விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையாரை, அவர் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு அழுதான் தங்கம்மா. அவளுக்கு அழகையை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கேவிக் கேவி அழுதான். இருபது வருஷ வாழ்க்கையின் சோகத்தையெல்லாம் சேர்த்து வைத்து அழுதான்.

விரிஞ்சிபுரம் தயங்கித் தயங்கி நடந்து அவள் அருகில் போனார். மணவாளன் என்ன சொல்வானோ என்ற பயத்துடன் “தங்கம்... தங்கம்” என்று அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் சொட்ட ஆரம்பித்தது.

கல்லாக இருந்த மணவாளனின் கண்களிலும் கண்ணீர் கசிந்தது.

“உட்காருங்க....” என்றாள் தங்கம்மா.

தம் இடத்தில் உட்கார்ந்த விரிஞ்சிபுரம் அங்கும் கால்களும் உடலும் தரிக்காமல் எழுந்து மணவாளனின் எதிரில் வந்து நின்று கொண்டார். “நீ என் மகனா? தங்கம், இது என் மகனா....? இவன் என் மகனா....? இரண்டு நாளா அதான் இவனைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் மயங்கிற்று. ஆனால் இவன் என் மகனாக இருக்க முடியும் என்று நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையா ஐ.சி.எஸ். உத்தியோகம் வகிச்சவன் மாதிரி இவன் உடையையும் பேசுற பேச்சையும், ஆபீஸ் நடத்தற அழகையும் பார்த்துப் பார்த்து மயங்கிப் போனான். என் மகனா இத்தனை கெட்டிக்காரனாக இருக்கான்னு என்னாலே

நம்ப முடியலை தங்கம். எல்லாம் உன் வளர்ப்புத்தான். உன் வளர்ப்புத்தான்!”

இருபத்தி ஐந்து வருஷங்கள் கழித்துப் பார்க்கும் தகப்பனாரையும், தாயையும் தனிமையில் பேசவிட நினைத்த மணவாளன், “அம்மா! எனக்குக் கொஞ்சம் வெளியே வேலையிருக்கு. போயிட்டு வந்துடறேன்....” என்று விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையாருக்கும் சேர்த்துச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

“வெளியிலே கிளம்பிட்டியா?” என்று அவன் பெயரைச் சேர்க்கக் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு மொட்டையாக விளித்தார் விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையார்.

“ஆமாம்.....”

“தம்பி.....”

“உங்க லட்ச ரூபாய் எனக்கு வேண்டாம். ஒரு பைசாகூட வேண்டாம். காரை எடுத்துக்கிட்டுப் போங்க.....”

“தம்பி.... எனக்குக் கார் வேண்டாம். நீ நல்லா இருக்கணும். அதுதாம்பா வேணும். உனக்கும் உன் அம்மாவுக்கும் எத்தனையோ கஷ்டங்களைக் கொடுத்திருக்கிறேன். எல்லாத்துக்கும் என்னை மன்னிச்சுக்கோப்பா. தம்பி, தங்கம்.... தம்பி, என்னை ஒரு தடவை அப்பான்னு கூப்பிடு. இல்லாட்டா என் மனசு சங்கடப்படும். நீ சொல்லு தங்கம்.”

இதுவரை முடிந்தவரை தன்னை அமைதியாக வைத்துக் கொள்ள முயன்ற மணவாளன் அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதும் கொதித்து எழுந்தான். இருபது வருஷ ஆங்காரமும் சேர்ந்து அவன் வாயிலிருந்து சொற்களாக வெளி வந்தன. “உங்களை அப்பான்னு கூப்பிடணுமா? எதற்காக? என்னைப் பெற்றுச் சீராட்டி வளர்த்து ஆளாக்கினீங்களே, அதற்கா? உங்களுக்குத் தெரியாது; இப்போ சொல்கிறேன். கேட்டுக்குங்க. என் வாய் திறந்து ஒரு தடவை அப்பான்னு உங்களைக் கூப்பிடணும்னு நீங்க இப்போ கெஞ்சுநீங்க. என் சின்ன வயசிலே அந்த ஊரிலே இருக்கும் போது அப்பாங்கிற அந்த வார்த்தையை எத்தனை தடவை மனசுக்குள்ளேயே சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்துக்கிட்டிருப்பேன் தெரியுமா? வெளியிலே நாலு பேருக்கு முன்னாலே அந்தப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட வழி இல்லாத குறையை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி, எத்தனை நாள் ராத்திரி முழுதும் தலையணை நனைய அழுதிருக்கிறேன். தெரியுமா? அன்றைக்கு, ‘டேய், மாரிமுத்து’ன்னு வீடு அதிரக் கூப்பிட்டு, ‘இவனைத் தூக்கி வண்டியிலே போட்டு அந்த ஊரிலே கொண்டு போய் விடு’ன்னு சொன்னீங்களே அப்போ ஒரு பன்னிரண்டு வயசுப் பையனின் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று நீங்க அப்போவாவது அல்லது அப்புறமாவது நினைச்சுப் பார்த்தீர்களா? இப்போ மாத்திரம் உங்க மனம் என்ன பாடுபடும் என்று நான் எதற்கு நினைச்சுப் பார்க்கணும்? அதைப் பத்தி நான் நினைச்சுப் பார்க்கத் தயாராக இல்லை. இப்போ டிரைவரைக் கூப்பிட்டு நீங்க ஆசைப்பட்ட காரிலேயே உங்களை ஊருக்குக் கொண்டு விட்டு விடச் சொல்கிறேன். காரைத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டாம்.

போய்ட்டு வாங்க.... உம்....” என்று மூச்சு விடாமல் பேசிவிட்டு அவர் பதிலுக்குக்கூடக் காத்திராமல் அம்மாவிடம் திரும்பி, “அம்மா, எனக்குக் கொஞ்சம் வெளியிலே வேலை இருக்கு. வரறத்துக்கு நேரமாகும். போயிட்டு வரேன்.....” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினான் மணவாளன்.

முந்நாறு வேலி நிலத்துக்கு அதிபதியாய், பிறந்ததிலிருந்து இந்த ஐம்பது வயது வரையாருமே தம்மைத் தட்டிக் கேட்டுப் பழக்க மில்லாதவராய், தனிக் காட்டு ராஜாவாய், எதிரில் இருப்பவர்களின் வாலைக் குழைத்தலைத் தவிர வேறு எதையுமே காணாதவராய் வாழ்ந்து வந்த விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையார், வாழ்க்கையில் முதன் முறையாகப் பெரிய அடியாக ஒன்றை முகத்தில் வாங்கிக் கொண்டு அப்படியே திக்பிரமையடைந்து போய், ஆணியடித்தது போல் நாற்காலியில் சாய்ந்து விட்டார். முதல் அதிர்ச்சி நீங்க; தம் சுய நினைவுக்கு வந்த போது, தாம் பெற்ற பிள்ளையிடமிருந்தே வாயினால் வாங்கிய அடி உடலெங்கும் இன்பமூட்டும் வேதனையாகப் பரவ அன்று வரை அநுபவித்தறியாத பெருமையுடன் தங்கம்மாவைப் பார்த்து, “அப்ப நான் போய்ட்டு வரட்டுமா, தங்கம்? உன்னைத் தாங்க முடியாத கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கினதுக்கெல்லாம் என்னை மன்னிச்சுக்கோ.... ஆண்டவன் உன்னைக் கைவிட்டுவிட வில்லை. பிள்ளையா அவன்? அப்படியே ஆண்டவனே எதிரில் வந்து நின்று, ‘எலே, உனக்கென்னடா அப்படிப் பட்ட திமிரு’ன்னு பொட்டிலே அடிக்கிற மாதிரி இருக்குது. ஐந்நாறு வருஷமானாலும் மாத்த முடியாத என்னை அஞ்ச நிமிஷப் பேச்சிலே என்னென்னமோ சொல்லிக் கலங்க அடிச்சுட்டான். இப்போ மறுபடியும் அவனைப் பார்க்கவே எனக்குப் பயமாயிருக்கு. நான் வரேன்..... அந்த ஊரிலிருந்து ஒரு நாள் ஒருத்தரிடமும் சொல்லாமல் நீ போய்விட்ட போது, ‘இனிமேல் அவர்களைப் பற்றிய சேதியே காதில் விழாமல் இருக்க வேண்டும்’ என்று வேண்டிக்கிட்டேன்! தங்கம், மாங்கன்றை எங்கே நடட்டாலும் அது மாம்பழத் தைத்தான் கொடுக்கும். கொடுக்காப்புளி மரத்தின் நிழல்லே எப்படி வளரும் இந்த மாங்கன்று? அதுதான் செடியை வேரோடு பேத்துக்கிட்டு வந்துட்டே. எனக்கு என்ன சொல்கிறதுன்னே தெரியல்லே. இப்போ தான்.... இத்தனை வருஷங்கள் கழித்து இப்போதான்.... இவன் பொட்டிலே அறைகிற மாதிரி பேசறதைக் கேட்டப்புறம்தான் என் மனசிலே படுது. கொடுக்காப் புளி மரத்தை விறகா உபயோகப்படுத்தறவங்க கூட, கையிலே எங்கியாவது முள் குத்திடப் போவுதேன்னு ஜாக்கிரதையாக எடுப்பாங்க. அதைப் பார்த்து அந்த மரம், ‘எல்லாரும் எங்கிட்டே எத்தனை மரியாதையாக நடந்துக்கிறுங்க’ன்னு பெருமையா நினைச்சுக்கிற மாதிரிதான் இருந்தது. இத்தனை நாள் என் நிலையும்..... என் புத்திக்கே எட்டும்படி எப்படிப் பளிச்சுன்னு காண்பிச்சுட்டான்.....? அப்ப நான் வரேன்” என்று எழுந்தார் விரிஞ்சிபுரம் பண்ணையார்.

ஒரு வார்த்தை அன்னம்

தலை காடு மாதிரி வளர்ந்து கிடந்தது. சீராக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு வாரமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஒன்று மாற்றி ஒன்று ஏதோ தடை வந்து கொண்டிருந்தது.

நானைக் காலை முதல் வேலையாக முடி வெட்டிக் கொள்வது என்ற தீர்மானத்தை உறுதியாக்கிக் கொண்ட பின்னர், நான் இரவு படுத்துக் கொண்டேன். அந்தத் தீர்மானத்தைச் செயலாக்கும் பொருட்டு, இன்று காலை எழுந்தவுடன் காப்பிக்காகக் கூடக் காத்திராமல், 'நியூ இந்தியா ஏர் டிரஸர்ஸ்' பக்கம் என்னுடைய சைக்கிளைச் செலுத்தினேன்.

முதன் முதலாகப் போயிருப்பது நானாகத் தான் இருக்கும் என்று எண்ணியவனுக்கு ஏமாற்றம்தான் காத்திருந்தது. எனக்குமுன் மூன்று பேர் வந்திருந்தார்கள். என் முறை வருவதற்குக் குறைந்தது இன்னும் ஒரு மணி நேரமாவது ஆகும். 'இன்னொரு நாள் வருவோம்!' என்று நினைத்தபோது, சிவானந்தம் என்னைப் பார்த்து விட்டான்.

"எங்கே ஸார், திரும்பறீங்க?... உட்காருங்க, ஒரே நிமிஷம்!" என்றான். அவன் தான் முதலாளி, சிப்பந்தி எல்லாம்.

"இல்லையப்பா, இன்றைக்கு நேரமாகி விடும். இன்னொரு நாள்....."

"அடுத்தபடி நீங்கதான் ஸார்!...." என்றான் அவன்.

காத்திருந்தவர்கள் முகங்களில் கோபக் களை பரவியது. நான் தயங்கித் தயங்கி நின்றேன்.

"வாருங்கள் ஸார், பத்தாவது நிமிஷம் உங்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிச்சிடறேன்" என்றான்.

நானும் தைரியமாகப் போய் உட்கார்ந்தேன். காத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு

அவன் என்ன சமாதானம் சொன்னான் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவன் ஆதிக்கத்தில் முகத்தைக் கொடுத்து விட்டு அமர்ந்திருந்த நபர் மட்டும், முகத்தில் காயம் இல்லாமல் வீடுபோய்ச் சேர வேண்டுமே என்று கவலைப்பட்டதாகத் தெரிந்தது.

அடுத்தபடி நான்தான். சிவானந்தத்தின் கைகள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கின. 'முன்னால் வந்தவர்கள் முதலில் தான். பின்னால் வருபவர்கள் பின்னால்தான்!' என்று அடித்தாற்போல் சொல்பவனுக்கு என்மேல் இன்று மட்டும் ஏன் இத்தனை கரிசனம் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

'ஸ்கே' பாட்டிலை எடுத்தவனை நான் கை அமர்த்தினேன். தேவையில்லை என்று சொன்னேன்.

"உசத்தி ஸ்கே ஸார்! சிங்கப்பூரி லிருந்து வந்தது!" என்றான் சிவானந்தம்.

"வேண்டாம்! எனக்குப் பழக்கமில்லை!" என்று சொன்னேன்.

அத்தனை பேர்கள் காத்திருக்க என்னை வழியனுப்பச் சிவானந்தமே தெருவுக்கு வந்து விட்டான்.

"ஸார்!...ஒரு விஷயம்!" என்று தொடங்கினான் அவன்.

நான் விழிகளை உயர்த்தினேன். இவன் எதற்கு இப்படி அடி போடுகிறான் என்பது விளங்கவில்லை.

"ஐயாவுடைய ஆ பீ ஸி லே 'பியூன்' வேலைக்கு ஆள் எடுக்கிறாங்களாமில்லே... வரஞாயிற்றுக் கிழமை ஏதோ பரீட்சை கூட வச்சிருக்காங்களாம். நம்ம கொளுந்தியா பிள்ளை ஒருத்தன் இருக்கான். அவன் நம்பர் 214ங்க... பார்த்துக்கொடுங்க... அவ்வளவு தான்...!"

எனக்கு அப்போது புரிந்தது. இத்தனை உபசாரமும் எதற்கு என்று திட்ட வட்டமாகத் தெரிந்து விட்டது.

எங்கள் இலாகாவில் நடத்தப்படும் ஒரு பரீட்சை அந்த வார இறுதியில் நடக்கவிருந்தது. அறுபது ஸ்தானங்களுக்கு அறுநூற்று ஐம்பது பேர் போட்டியிட்டார்கள். என் பதவி விசித்திரமானதொன்று. பொறுப்பு மட்டும் அதிகம் உள்ள ஒரு வேலை தான். ஆனால் அதிகாரம் மட்டும் இம்மியும் கிடையாது. வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு நான் நினைத்தால் எதுவும் செய்யலாம் என்ற பிரமை ஏற்படும். ஆனால் உண்மையில் நான் ஒரு சுமைதாங்கிக் கல்லைத் தவிர, எந்த விதமான சலுகையும் யாருக்கும் காட்ட முடியாது.

"பரீட்சையில் பாஸ் செய்தால் தன்னால் வேலை கொடுக்கிறார்கள். நாள் என்ன செய்ய முடியும் இதில்?" என்றேன் நான் கடுமையாக.

"நீங்க செய்வீங்க ஸார். நிச்சயமாகச் செய்வீங்க... பையன் நம்பர் 214 ரூபகம்

இருக்கட்டும்!” என்று சொல்லி அவன் மற்ற வர்களைக் கவனிக்க உள்ளே போய்விட்டான்.

வீடு திரும்பிய நான் குளித்துவிட்டுக் கூடத்துக்கு வந்தேன். அங்கே கமலப்பன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஊருக்கு நான் மாற்றலாகி வந்தது முதல் சென்ற ஏழு வருஷங்களாக இவன் தான் என் துணிகளைச் சலவை செய்து கொண்டு வருகிறான். பத்து நாட்களுக்கு ஒரு முறை கொண்டு வந்து தர வேண்டுமென்று பேச்சு. ஆனால் அவன் மாதம் ஒரு முறை வந்தாலே அபூர்வம்.

அவனுடைய சுபாவம் அப்படி இருக்கும் போது, போன வாரம் போட்ட துணிகளை அவன் வெளுத்துக் கொண்டு வந்து நின்றால் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்காதா?

“என்ன கமலப்பா! மழையைக் கொண்டு வந்து விட்டாயே!” என்று கேட்டபடி வந்து நின்றேன்.

கணக்கில் ஒரு துணி கூடக் குறையவில்லை. “பாண்ட்” எல்லாம் கஞ்சி போட்டுக் கத்தியின் கூர்மையுடன் இருந்தது.

“இந்தத் தடவைதான் நீ நிச்சயமாகத் துணிகளை வெளுத்திருக்கிறாய்!” என்றேன்.

சலவைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கணக்குப் பார்த்து அவன் கையில் கொடுத்தேன்.

“ஒரு வருஷமாக நம்ம வீட்டில் சலவை செய்கிறேன்!” என்றான் அவன்.

“ஆமாம், எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது” என்றேன்.

“போன வருஷம் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்தேன். ஐயா பத்து ரூபாய் எடுத்துக் கொடுத்திங்க...”

“அதற்கு என்ன?”

“அந்தப் பெண்ணுக்குக் குழந்தை பிறந்து நல்லா இருக்குதுங்க.”

“ரொம்ப சந்தோஷம்.”

“அதே போல்...”

“சொல் அப்பா... ஏன் மென்று விழுங்குகிறாய்?”

“என் பையன் ஒருத்தன் இருக்காங்க... மூன்றாவது பாரம் படித்திருக்கிறான்...கழுதை வேலை இல்லாமல் சுத்திக்கிட்டு இருக்கு. நம்ம ஆபீஸிலே ஆள் எடுக்கிறாங்களாமே... இழுத்துப் போடுங்க இந்தக் கழுதையையும். என்னங்க, அனுப்பி வைக்கட்டுமா? நம்பர் கூட முந்நாத்தி முனு...”

நான் திகைத்துப் போய் நின்றேன். ஆண்டவனே! என்ன சோதனை!

“கமலப்பா! என்மேல் நீ ரொம்ப நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாய்....இந்தப் பரீட்சைக்கும் எனக்கும் எந்தவிதச் சம்பந்தமும் கிடையாது. அதிகாரியாகப் பார்த்து நடத்துவது.... என்னை நம்புவதற்குப் பதில் ஆண்டவனை நம்பு!” என்றேன் அடி மனத்திலிருந்து.

“ஆபீசு என்ன ஆபீசு?... நீங்க சொன்னீங்கன்னு மாட்டேன்னு சொல்லப் போறாரு. சும்மா ஒரு வார்த்தை போட்டு வையுங்க ஸார்!... நீங்க உதவி செய்யலென்னு, பின்னே நான் யார்கிட்டப் போறது?” என்று அவன் உரிமையுடன் என்னையே அதட்டினான்.

“என்னால் ஒன்றும் முடியாது!” என்று நான் திடமாக மறுத்தேன்.

“ஐயாவுக்கு நல்ல மனசு. எனக்குத் தெரியாதுங்களா?... நிச்சயம் செய்வீங்க... நம்பர் 303... ஞாபகம் வச்சுக்குங்க!” என்று ‘ஐஸ்’ வைத்தான் அவன்.

அவன் போய் விட்டான். எனக்குத் தலை சுற்றியது.

“**தபால்!**” என்ற குரல் கேட்டதும் என் பெண் விஜயா ஓடிப்போய்க் கடிதத்தை வாங்கி வந்தாள். கடிதத்தின் மேலுறையில் காணப்பட்ட கையெழுத்து பரிச்சயமானதாக இல்லை. ஆனால் என்னுடைய பெயரும் விலாசமும் தெளிவாகக் காணப்பட்டன. பிரித்துப் பார்த்தேன். யாரோ காட்டீர் பட்டாபிராமன் என்பவர் எழுதியிருந்தார்.

“சிரஞ்சீவி ராகவனுக்கு, அநேக ஆசீர்வாதம்.

காட்டீர் பெருமாள் கிருபையால், நீ நல்ல தொரு பதவியில் சீரும் சிறப்புமாக இருப்பது பற்றி எனக்கு மிகவும் பெருமை. உன் தாயாரும் தகப்பனாரும் செளக்கியமாக இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இவ்வளவு பக்கத்தில் நீங்கள் இருந்தும் உங்களைப் பார்க்க நான் வராதது என் உடல்நிலை காரணமாகத்தான். உன் தாயாரின் கல்யாணத்துக்கு வந்தவன் நான். அது முதல் யாரைப் பார்த்தாலும் உங்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நம் பண்ணையில் வேலை பார்க்கும் முத்தையன் மகன் சின்னையன் அங்கு ஏதோ பரீட்சைக்கு வருகிறானாம். நம்பர் 612 என்று சொன்னான். ‘அதற்கென்ன? ராகவனுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன், பார்த்துக் கொள்வான்!’ என்று தைரியம்

சொல்லி யிருக்கிறேன். வாக்குக் கொடுத்து விட்டேன் என்று வைத்துக் கொள். இது உனக்கு மிக மிக அற்பமான காரியம். தட்டாமல் செய்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.

உன் பிரியமுள்ள காட்டூர் பட்டாபி

“யார் அம்மா, இந்தக் காட்டூர் பட்டாபி?” என்று என் தாயாரைக் கேட்டேன். அவளுக்குத் தெரியவில்லை. என் பாட்டியை விசாரித்தால், என்றோ மறைந்துபோன என் பாட்டைருக்கு ஒன்றுவிட்ட அம்மான் மகனும் இவர்.

“இன்னும் காட்டூர் பட்டாபி உயிரோடு தான் இருக்கிறானா?” என்று அதிசயித்தாள் என் பாட்டி.

“இருப்பதால்தானே என் உயிரை வாங்குகிறார்?” என்று நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை; நினைத்துக் கொண்டது என்னவோ உண்மை.

வக்கீல் வாசுதேவன் தம் குமாஸ்தாவைத் தூது அனுப்பிப் பார்த்தார். சுட்டுப் போட்டாலும் படிப்பு வராத அவர் பையனுக்கு வேலை வேண்டுமாம்! தப்பிப் பிழைக்க அன்று ஊரில் இருக்கமாட்டேன் என்று புளுகினேன்.

தெரிந்த அதிகாரி தாம் தப்பிக்க இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரை என்னிடம் அனுப்பி வைத்தார். அவரைப் பேசிச் சமாளித்து அனுப்பினேன். ஆனால் ‘ஹோம்’ டிபார்ட்மெண்டை அவ்வளவு எளிதாகச் சமாளிக்க முடியுமா?

இரவு படுக்கப்போகும் சமயம். மேஜை மேலிருந்த “பைல்” மலையைக் கரைத்தாகி விட்டது. வழக்கம் போல் ஒரு பக்கமாகத் தூங்கி வழிந்தபடி சுவரில் சாய்ந்திருக்கும் கீதாவைத் தேடினேன். இது என்ன புதுமை? நான் சொல்லாமலே என் படுக்கை விரிக்கப் பட்டிருந்தது. நான் கேட்காமலேயே வெற்றிலை மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. பல நாள் கதறிவிட்டு நானே செய்யும் வேலை—அதாவது விட்டுப் போயிருந்த பித்தான் களைச் சட்டையிலும் ‘பாண்டி’லும் தைப்பது—கீதா அந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துப் படிக்க எண்ணிப் பிரித்தேன். அடுத்தகணம் அதைத் தட்டிப் பறித்தது கீதாதான்.

“காலையிலிருந்துதான் உழைத்தாகி விட்டதே! இன்னும் என்ன?” என்று செல்லமாகச் சினுங்கினாள். பிறகு, “இன்றைக்கு நம் வீட்டுக்கு ஒருவர் வந்திருந்தார். யார் என்று சொல்லுங்கள், பார்ப்போம்!” என்று புதிர் போட்டாள்.

“சுற்றி வளைக்காமல் விஷயத்துக்கு வா!” என்று அதட்டினேன்.

பக்கத்து வீட்டுப் பரிமளா வந்திருந்தாளாம். என் கதைகள் எல்லாம் ரொம்ப நன்றாக இருப்பதாகச் சொன்னாளாம். போன வாரம் குஞ்சலத்தில் வந்திருந்த கதையைப் படித்து விட்டுக் கண்ணால் ஜலமே விட்டாளாம்!

என் கதையைப் பற்றிய பீடிகையைத் தொடர்ந்து வேறு ஒரு விஷயமும் வரும்

என்பது எனக்குத் தெரியும். புதிதாக என்ன விஷயம்? பழைய கதைதான். 127ஆம் நம்பருக்காகச் சிபாரிசு. அவளிடம் எரிந்து விழுந்து என் வெறுப்பைக் காட்டினேன்.

இதே மாதிரி சைக்கிள் கடை ‘பாய்’, பெருமாள் கோயில் அர்ச்சகர், ஆபீஸ் ‘ஆர்டர்லி’ ஆகியவர்களும் ஒவ்வொரு ஆசாயியின் பெயரையும் நம்பரையும் சொல்லி என்னைக் கவனிக்கச் சொன்னார்கள். ஒரே தொந்தரவாய்ப் போய் விட்டது.

பரீட்சை முடிந்து விட்டது. ரிஸல்டும் வந்தாகிவிட்டது. மேலே சொன்னவர்கள் சிபாரிசு செய்த எவரும் தேர்வு பெறவில்லை.

ஒரு மாதம் ஓடி விட்டது.

தலை காடாக வளர்ந்திருக்கிறது. சலூன் பக்கம் போகப் பயப்படுகிறேன். சிவானந்தத்தின் ஆத்திரம் தீரட்டும் என்று என் தலையை அவளிடம் ஒப்படைப்பதா?

போட்டுக் கொள்ளத் தகுதியாக ஒரு ‘பாண்டி’ கூடச் சரியாக இல்லை. கமலப்பனைக் கண்ணிலேயே காணோம். காட்டூர் பட்டாபி என்னைத் திமிர்பிடித்த பயல் என்று திட்டியதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது.

வக்கீல் வாசுதேவன் எங்கள் இலாகாவைப் பற்றியும், முக்கியமாக என் மேற்பார்வையில் இயங்கும் பிரிவைப் பற்றியும் காரசாரமாகத் தலைமை ஆபீஸுக்குப் புகார் கடிதம் எழுதி அனுப்பியிருக்கிறார்.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்னைப் பார்க்கும்போது கறுவுவதாகத் தெரிகிறது. சைக்கிளில் விளக்கு எரிகிறது என்று ஒருமுறைக்கு மும்முறை பரீட்சித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தான் இப்போதெல்லாம் ஏறுகிறேன்.

பழைய அமைதி எனக்கும் என் மனைவி கீதாவுக்குமிடையே நிலவ இன்னும் பல நாட்கள் ஆகும்.

என்ன செய்தேன் நான்? செய்யக் கூடாததை நிறைவேற்றச் சொன்னார்கள். இயலாது என்று உண்மையைச் சொன்னேன். அதற்கு இப்படி ஒரு தண்டனையா? பகிஷ்காரமா?

அநுபவஸ்தர் ஒருவரிடம் என் குறையை வெளியிட்டேன். “நீங்கள் பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள் ராகவன். ‘ஆகட்டும், கட்டாயமாகச் செய்கிறேன்’ என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்புறம் செய்யாவிட்டாலும்கூட உங்களைத் தப்பாக நினைக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் முயன்றும் முடியவில்லை என்றுதான் சமாதானப்படுத்திக் கொள்வார்கள். உண்மை என்பது கசப்பானது. கண்ணாடிப் பாண்டம் போன்றது. ஜாக்கிரதையாகக் கையாள் வேண்டும். ‘பட்’ என்று போட்டு உடைக்கலாகாது!” என்று எனக்கு அவர் புத்தி சொன்னார்.

அந்த ‘ஒரு வார்த்தை’ — இல்லாததை இருப்பதாகச் சொல்ல—செய்ய முடியாததைச் செய்வதாக வாக்குறுதி அளிக்க — எனக்குச் சுயமாக வர மறுக்கிறது. இன்னும் ஏகப்பட்ட ஸர்வீஸ் எனக்குப் பாக்கி இருக்கிறது. சீக்கிரத்தில் கற்றுக் கொடுத்து விடுவார்கள் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்!

- ★ எத்தனை முறை சிரித்தோம்?
- ★ தேர்தலில் சில தவறுகள்
- ★ பண்பாடற்ற செயல்

சிவசக்தி'யின் 'நாளுனவள்' என்ற கவிதையை நான் மிகவும் ரசித்தேன். சிறப்பான கவிதைக்கு வேண்டிய ஓர் உருவம் அதற்கமைந்துள்ளது. மரபு வழுவாத மாண்புடனும், கட்டான சொற்செட்டுடனும் கவிதை அமைந்துள்ளது.

சென்னை - 33

25-2-67

“மகரம்”

கல்கி 5-2-67 இதழில் நாடகத்துக்குள் நாடகம் என்ற கட்டுரையைப் படித்தேன். கடைசியில் அந்த வாண்டுப் பயல் நாடகத்தைப் பார்த்தவர்கள் 425 தடவை சிரித்தார்கள் என்று சொன்ன பதிலை வைத்துக்கொண்டு இந்த நாடகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். வாண்டுப் பயல் சொன்னது உண்மைதானா என்பதை அறியக் கடந்த ஞாயிறன்று தாம்பரம் சங்கீத சபாவில் நடந்த நாடகத்துக்குச் சென்றேன். அன்று மாலை வீட்டிலேயே எண்ணிக்கைகளை எழுதிக் கொண்டு நாடகத்துக்குச் சென்றேன். நாடகம் ஆரம்பித்த சில வினாடிகளில் சிரிப்பு தொடங்க ஆரம்பித்தது. ஒன்று முதல் 570 வரை இலக்கங்கள் எழுதப்பட்ட தாளில் ஒவ்வொரு எண்ணை அடித்து எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு வந்தேன். நாடகம் முடிவில் 504 தடவை ரசிகர்கள் சிரித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது. இதில் ஒரு முக்கிய விஷயம், மதராஸ் பாஷையில் மனோரமா பேசும்போது கிட்டத்தட்ட 60 தடவை ரசிகர்கள் சிரித்திருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வாண்டுப் பயல் சொன்ன கணக்கை விட எனக்கு அதிகமாக வந்தபடியால் வாண்டுப் பயலின் சாமர்த்தியத்தை ரசிகனாகிய நான் பாராட்ட விரும்புகிறேன். இத்துடன் எண்ணிக்கை அடங்கிய தாளும் வைத்திருக்கிறேன்.

சென்னை-26

14-2-67

பி. எஸ். நரசிம்மன்

கல்கி ஜனவரி 22ந் தேதி இதழில் கே.எஸ். ஞானசம்பந்தம் என்பவர் வட்டமேஜைப் பகுதியில் டெலிபிரிண்டர்களின் விலைகள்பற்றி எழுதியுள்ளார். சரியான விலை விவரங்கள் பின்வருமாறு :

இந்துஸ்தான் டெலிபிரிண்டர்ஸார் தயாரிக்கும் டெலிபிரிண்டரின் விற்பனை விலை ரூ. 9,233 ஆகிறது. இதே போன்ற இயந்திரத்தை அயல்நாடுகளிலிருந்து தருவித்தால் வரிகள் நீங்கலாக ரூ. 13,395 ஆகும்.

சென்னை-32

9-2-67

டி. தாசரதி

கமர்ஷியல் மானேஜர்

ஹிந்துஸ்தான் டெலிபிரிண்டர்ஸ்

மயிலாப்பூர் தொகுதியிலும் வேறு சில இடங்களிலும் காங்கிரஸ் அபேட்சகர்களின் சார்பாக வாக்காளர்களுக்கு வோட்டுச் சாவடிக்கு எடுத்துச் செல்ல அடையாளச் சீட்டு தரப்பட்டது. இதில் காங்கிரஸ் சின்னத்தின் படம் அச்சடிக்கப்பட்டிருந்தது தேர்தல் விதிகளுக்கு முரண்பட்டதாகும்.

சென்னை

15-2-67

எம். நாருத்தின்

வோட்டுச் சாவடியில் மறைவிடம் ஒன்று தயாரித்து ரகசிய ஓட்டு என்ற முறையில் நடந்தாலும் இதில் ரகசியமே இல்லாதபடி ஆகிவிட்டது. வோட்டுச் சீட்டில் ஒரு நம்பர் இருக்கிறது. அதை நம் பெயருக்கு நேராக வாக்காளர் பட்டியலில் குறித்துக் கொள்கிறார்கள். இப்படிச் செய்தால் நாளைக்கு நாம் யாருக்கு வோட்டுப் போட்டோம் என்பது தெரிந்துவிடுமே?

அம்பத்தூர்

16-2-67

ஹேமாவதி

தங்கள் 19-2-67 இதழில், “கல்லுக்குள் ஈரம்” தொடர்கதையில் “அலகாபாத் திற்கு அருகில் இருக்கும் சபர்மதி” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். இது சரியல்ல. சபர்மதி குஜராத் தலைநகரான அகமதாபாத்துக்கு அருகில் இருக்கிறது.

நாளிக் - 1

17-2-67

எஸ். ஸ்வாமிநாதன்

மூக்கில் காயமடைந்திருந்த பிரதமர் இந்திராகாந்தியவர்கள் சமீபத்தில் நிருபர்களிடையே பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, மூக்கைத் தம் சேலைத் தலைப்பால் மூடிக்கொண்டே “முஸ்லிம் பெண்களிடம் முக்காடு (பர்தா) போடும் வழக்கம் ஏன் இருக்கிறது என்பது இப்போது தெரிகிறதா?” என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டுச் சிரித்தாராம். என்னதான் வேடிக்கையாக இந்த விஷயத்தை அவர் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், முஸ்லிம் பெண்கள் அனைவரும் மூக்குடை பட்டிருப்பார்கள் என்றும், அவர்கள் தங்கள் விகாரத்தை மறைப்பதற்காக முக்காடு அணிகிறார்கள் என்றும் அர்த்தம் தொனிக்கக் கூறியிருப்பது எங்கள் உள்ளங்களை வெகுவாக நோகச் செய்துள்ளது! ஒரு நாட்டின் பிரதமர் இம்மாதிரி குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தினரின் பழக்கவழக்கங்களை வேடிக்கைக்கும், கேளிக்கைக்கும் உள்ளாக்குவது ரொம்பவும் பண்பாடற்ற செயலாகும். அரங்கக்குடி ஹஸன், ஜுனேதா, பரீதா

19-2-67

இன்னும் ஒன்று..

சுடுங்குளிர் காலம். மூடுபனியின் இருட் போர்வையில் கைக்குக் கை புலகைவில்லை. பூவுலகுக்கும் அதைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கும் இடையே, ஒரு திரைக்குப் பதிலாக இரு திரைகள் இருந்தன. ஒன்று வானம்; இன்னொன்று மூடுபனி. திடீரென ஒரு குரல் பூமியிலிருந்து எழுந்தது. அழுங்குரல்..... இடையிடையே இலேசான விசிப்பு; -ள் எததை உருக்கும் இசையோடு இலேசாகத் தபலாவை அடக்கி வாசிப்பது போல. வெற்றுவெளி வழியே பயணமாகி, மூடுபனியைத் தள்ளி விலக்கிக் கொண்டு வானத்தைக் கிழித்தவாறு அது தன் ஆண்டவன் வரை சென்றது.

ஆண்டவனுக்கு மனிதனின் அலறல்களைக் கேட்டுப் பழக்கம் உண்டு. ஆனால் இந்தக் குரல் என்ன குரலோ? இரண்டு மூன்று தடவை கேட்டவுடனேயே உள்ளத்திலே ஓர் உதைப்பை - உருக்கத்தை உண்டு பண்ணி விட்டது. அவன் கலங்கிப் போய் 'ஜிப்ரீல்' என்னும் தன் தெய்வ தூதனுக்குக் குரல் கொடுத்தான்: "ஜிப்ரீல்! நம் காவல் தேவதைகள் எங்கே இருக்கின்றன? விடாமல் வந்து கொண்டிருக்கிறதே, இது யாருடைய குரல்? இதை ஏன் யாரும் கேட்கவில்லை?"

ஜிப்ரீலின் ஒளி படைத்த முன் நெற்றியிலே ஒரு சுருக்கம்கூட ஏற்படவில்லை. மிகுந்த மன அமைதியுடன் பதில் அளித்தான்: "காத்தற் கடவுளே! எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் கடமையில் கண்ணுயிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் குரல் மிகவும் கனத்து ஒலிக்கிறது. அதனால் எல்லோரையும் தாண்டித் தங்கள் வரைக்கும் வந்து விட்டது. அழும் பெண்ணின் குரல் இது. உங்களிடம் ஏதோ வேண்டுகிறாள்."

"பெண்ணு?" - காத்தற் கடவுள் மிக மெதுவாகக் கூறிக் கொண்டார். பிறகு தம்

குரலைச் சற்று உயர்த்தி முணுமுணுத்தார்: "மனிதனுக்கு எல்லாம் கொடுத்துவிட்டேன். ஆயினும் உலகம் உண்டான நாளிலிருந்து இது வரை என்னிடம் ஏதும் கேட்காத வேண்டாத மனிதன் வந்ததே இல்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் பூசை என்று பெயர் வைத்து என்னிடம் ஏதாவது வேண்டிக் கொள்ளவே செய்கிறான். நல்ல வேடிக்கை!"

"என் மிகைப் பேச்சை மன்னிக்க வேண்டும், வழிபடு தெய்வமே! எல்லாம் நீங்கள் கொடுத்தீர்கள். ஆனால் இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களை உங்கள் கைக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், ஆற்றல் அனைத்தும் படைத்த ஆண்டவனே!" என்றான் ஜிப்ரீல் மிகவும் மெதுவாக.

"இதற்குச் சான்று?" - ஆற்றல் அனைத்தும் படைத்த ஆண்டவனின் குரலில் கோபம் கொதித்தது.

"சான்று? அன்பு, அருமை, டேருமை, சூழ்நடை-சூட்டிகள்" - ஜிப்ரீல் அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

கீழேயிருந்து அழும் குரல் இடைவிடாமல் ஒலித்தது. முத்தெனப்பள பளக்கும் கண்ணீர் பல நிறம் காட்டிக் காற்றிலே மிதந்து வந்தது. விசிப்பு ஆண்டவனின் அகக் கதவைத் தட்டியது.

உருது மூலம்:
ரஜ்யா ஸஜ்ஜாத் ஜஹீர்
தமிழாக்கம்:
ரா.ஷி.

“என்ன வேண்டுமாம், கேள்!” — ஆண்டவனால் அவள் மீது இரக்கம் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“குழந்தை வரம் வேண்டுமாம், அவளுக்கு!”

“அவ்வளவுதானே? அப்படியானால்...?”

“ஈடுலகுக்கும் ஆண்டவனே! இவளுக்குப் பிள்ளைப் பேறு என்பது கிடையாது. இவள் தலைவிதியிலே, ‘குழந்தை’ என்னும் பகுதிக்கு நேரே இரு கோடுகள் குறுக்காக இழுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதன் பொருள், அவள் எந்த நாளும் தாயாக முடியாது என்பது தான். இவளுக்கு வேண்டிய மட்டும் அழகிருக்கிறது. பணங்காசு இருக்கிறது. அருமை பெருமை இருக்கிறது. அன்பு இருக்கிறது. அதனால் இவளுக்குக் குழந்தைச் செல்வத்தையும் கொடுத்து விட்டால், தங்கள் நெறி முறையில் பெருங் குழப்பமே ஏற்பட்டு விடும் வழிபடு பொருளே!”

ஆண்டவன் யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அவன் சிருஷ்டியிலே அமைதி நில

வியது. “வானம் மௌனமாயிருக்கிறது. கருணை மாரி பொழியுமோ, என்னவோ?” என்று மண்ணில் பிறந்தோர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கணப்பொழுதுக்கெல்லாம் அமைதி கலைந்தது. “என்னால் இந்தக் கூக்குரலைக் கேட்க முடியவில்லை. ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டும். கூப்பிடு, அவளை இங்கே!” என்ற கட்டளை பிறந்தது.

எழிலுக்கு எழில் சேர்க்கும் ஷகீலா படித்த வண்ணமே இரவைப் போக்கிவிட்டாள். நவீனம் கவையாயிருந்தது. அவளைப் பொறுத்த வரை அதன் கவை ஒன்றும் பெரிய விஷயம் அல்ல, உண்மையைக் கேட்டால், நவீனம் படிக்காமல் அவள் என்ன செய்வது? அன்றிரவு அவள் கணவன் ஒரு பெரும் வியாபார விஷயமாக பம்பாய் சென்றிருந்தான். போகும் பொழுது, “பயப்படாதே, ஷகீலா! நான் நான்கைந்து மணிக்குள் பம்பாய் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவேன். இரண்டு மூன்று மணி நேரத்தில் போன வேலையை முடித்துக்கொண்டு விமானத்திலேயே திரும்பி வந்து விடுகிறேன். கிட்டத்தட்ட ஐம்பதிலுயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். அதனால் தான் போகிறேன். இல்லாவிட்டால் உன்னைத் தனியாக விட்டு விட்டுப் போகமாட்டேன்!” என்று சொல்லிச் சென்றான்.

அவளை உயிருக்கு உயிராக நேசிக்கும் கணவன், அவள் பெருமைக்குப் பெருமை சேர்க்கும் கணவன் ! அவன் நினைவு வந்ததும் ஷகிலாவின் விழிகளிலே நீர் பனித்திரையெனப் படர்ந்தது. பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குமுன் அவளை எப்படி நேசித்தானோ, அப்படியே இன்றும் நேசித்திருன் அவன்.

அவன் பிரிவுத் துயரை மாற்ற அவளது தோழிகள் அவளைத் திரைப்படத்துக்கு இட்டுச் சென்றார்கள். இரவு ஒன்றரை மணிக்குத் திரும்பி வந்தவள் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு படிக்க உட்கார்ந்து விட்டாள்.

மணி ஐந்து அடித்தது. கதாநாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் கல்யாணம் நடந்தேறியது. நவீனமும் முடிந்து விட்டது. ஆனால் அதிலே ஒரு குறை. பெருங்குறை அது. எத்தனை பெரிய முட்டாள் இந்த நவீனம் எழுதியவன்? அடிப்படை விஷயத்தை விட்டு விட்டானே! இதைச் சொல்லவில்லையே? அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் எத்தனை என்று சொல்ல வேண்டாமோ?

அவள் கட்டிலிலிருந்து எழுந்தாள். நவீனத்தை நாற்காலியில் விசியெறிந்தாள். நாற்புறமும் பார்த்தாள். அறையிலே இருந்த ஒவ்வொரு பொருளும் விலையுயர்ந்தவை; அழகு மிக்கவை. எல்லாம் ஒழுங்காக அந்தந்த இடத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை இடம் விட்டு இடம் மாறிப் போக எது வழி? அவற்றை உருட்டிப் புரட்டி உடைத்து ஒடித்து எறிவதற்கு அங்கே யார் இருந்தார்கள்?

ஷகிலா கட்டிலில் படுத்து விசித்து விசித்து அழலானாள். விசிப்பினால் அவள் உடல் குலுங்கியது. விழிகளிலிருந்து அருவியெனப் பொங்கும் நீர் தலையணையை நனைத்தது. அப்புறம் திருமென அவள் கண்முன்னே ஒரு காட்சி.

எட்டுகளைக் குட்டக் குட்ட எடுத்து வைத்து வெகு விரைவில் அவள் எண்ணற்ற புகளைக் கடந்து செல்கிறாள். எழிற் பூங்கா ஒன்றை அடைகிறாள். அங்கே ஒவ்வொரு செடியும் குலுங்கக் குலுங்கப் பூத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு மரமும் காயும் பழமுமாகக் கனத்துத் தொங்குகிறது. பாதையும் படுத்துப்புரவாக இருக்கிறது. புல்-பூண்டு, குப்பை சத்தை பெயருக்குக்கூடக் கிடையாது. தொட்டிகளிலே பளிங்கு போன்ற நீர். பசும்புல் தரை வெவ்வேட்டு விரித்த மாதிரி இருக்கிறது. ஒருவேளை இங்கேயும் பொருள் களைத் தொடவோ, இங்கு அங்கென்று அவற்றை எடுத்து மாற்றிப் புரட்டி வைக்கவேர் யாரும் இல்லை போலிருக்கிறது.

அவள் தொண்டை கிழியக் கூச்சலிட்டாள்: “ஆண்டவனே! என் செல்வமனைதையும் எடுத்துக் கொள். எனக்கு ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்துவிடு. ஒரே ஒரு.... ஆமாம். ஒரே ஒரு.....”

சட்டென ஒரு குரல் அவள் காதுகளிலே ஒலித்தது: “இதோ, பார்! ஷகிலா! பணம் கொடுத்து எந்தப் பொருளையும் பெற்று விடலாம் என்று எண்ணாதே. அது நடவாத செயல். உன் அழகை என் உள்ளத்தைத் துளைத்து விட்டது. அதனால் உனக்கு ஒன்று

சொல்கிறேன். நீ உலகத்திலே ஒரு பெண்ணை-ஆம், ஒரே ஒரு பெண்ணைத் தேடு போதும். அவள் தன் குழந்தையை - தனக்கு இருக்கும் குழந்தைகளில் ஒன்றை மட்டும் வெறுத்துச் சலித்துக் கொண்டாலும், நான் உன் செல்வத்தை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு, அந்தக் குழந்தையை உனக்குத் தந்து விடுகிறேன். அதனால் தேடு, தேடு, தேடு!”

சிறுகச் சிறுக அந்தக் குரல் காற்றிலே கலந்து தேய்ந்து மறைந்தும் விட்டது. இத்தகைய அநுதாபத்தையும் குழையக் குழைய அன்பையும் இன்று வரை அவள் எந்தக் குரலிலும் அநுபவித்ததில்லை. போன வேகத்தைக் காட்டிலும் படுவேகமாக அவள் படியிறங்கி வந்தாள். அந்த எழிற் பூங்காவிலே இப்பொழுது எந்தவிதக் கவர்ச்சியும் இருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. உயர்வைக் காட்டிலும் தாழ்விலே அவள் மனம் அதிக நாட்டம் கொண்டது. மற்ற உயர்வெல்லாம் அவளுக்கு உயர்வாகத் தோன்றவில்லை. இந்தத் தாழ்வே உயர்வாகத் தோன்றியது. தாழ்விலே உயர்வைக் காணும் ஆசை வலுத்தது.

ஆனால் அவள் தேடும் பொருள் இலகுவில் கிடைத்து விடக் கூடியதா? உலகத்திலே எந்தத் தாய்தான் தன் குழந்தையைச் சலித்துக் கொள்வாள்? அவளை எங்கென்று தேடுவது? தேடினாலும்தான் கிடைப்பாளா? யோசிக்க யோசிக்கப் பிடிபடாத பொருள் பிடிபட்டதாகத் தோன்றியது அவளுக்கு. ஏழைமை பிடுங்கித் தின்னும் இடத்தில் குழந்தைச் செல்வம் ஏராளமாக இருக்குமானால் ஒரு வேளை கிடைக்கலாம் அல்லவா?

அவள் கால்கள் தாமாகவே இயங்கி நடந்தன. சட்டென நின்றாள் அவள். அப்பப்பா! எத்தனை அசடு அவள்? இதற்காகத் தொலைதூரம் எதற்காக நடக்க வேண்டும் அவள்? அவள் வீட்டுக்கு வெகு அருகிலேயேதானே முலியா இருக்கிறாள்! முலியாவின் கணவன் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்தான் இறந்து போனான். அவன் அவளுக்கு விட்டுப் போன செல்வம் என்ன, தெரியுமா? சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளாக எண்ணிக்கையிலே பத்து. முலியாவின் வீட்டிலே ஒரு வேளை உணவு, பிற வீடுகளிலே விட்டெறிந்த எச்சிற்பண்டங்கள். இன்னொரு வேளை காய்கறி-கீரை விற்பவர்கள் ஒடித்து உரித்துப் போட்ட தண்டுகளும் மேல் தோல்களும் உணவு க மாறி உண்டியை நிறைக்க முயன்றன. அவளது பதினான்கு பதினைந்து வயதுநிறைந்த பெண்ணின் உடலை மறைக்க உருப்படியான ஆடை கிடையாது. நாணல் குடிசைதான் அவள் வீடு. மரத்து நிழலில் கோடையை யும் உலர்ந்த இலைகளின் தீக்கணப்பிலே குளிரையும் அவள் கழித்து வந்தாள்.

ஷகிலாவுக்கு ஒரேயடியாகக் குளிர்ந்தது. என்ன பனி! என்ன பனி! அவள் கால்களிலே அணிந்திருந்த வெவ்வேட்டு ஸ்லிப்பர் புல்லிலே படிந்திருந்த ஜில்லென்ற பனிநீர்த் திவிலை பட்டு நனைந்துவிட்டது. திரும்பியவள் வேகமாக முலியாவின் குடிசையை நோக்கி நடந்தாள். நாணல் குடிசைச் சுற்றி வரும் பொழுது அவள் நெஞ்சு ‘திக் திக்’கென்று அடித்துக் கொண்டது. ஒவ்வொருபுறமும்

இடுக்கு வழியாக அவள் கூர்ந்து கவனித்தாள். நடுவிலே வெறுந் தரையிலே முலியா படுத்திருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் ஒவ்வொரு புறமும் இரண்டு - இரண்டு, மூன்று-மூன்று என்று குழந்தைகள் அவளை அணைத்தவாறு படுத்திருந்தன. அவளை முழுசாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அவள் குழந்தைகளையே போர்வையாகப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்கினாளோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது. எல்லோர் மீதும் அழுக்கேறிய நூல் போர்வை ஒன்று போர்த்தப்பட்டிருந்தது. அதுவும் பல இடங்களில் கிழிந்து ஒரே ஓட்டையாகிக் கிடந்தது. அந்த ஓட்டைகளின் வழியே ஒவ்வொருவருடைய உடலின் ஏதாவது ஒரு பகுதி தெரிந்தது. போர்வை ஒரு சமயம் ஒருபுறம் இழுக்கப்படும், இன்னொரு சமயம் இன்னொருபுறம் இழுக்கப்படும். இதைப் பார்த்த ஷகிலாவுக்கு ஒரு நைப்பாசை. இங்கிருந்து ஒரு குழந்தை குறையக் கூடாதா? தாராளமாகக் குறையலாமே! இதனால் யாருக்கும் ஏதும் சிரமம் இல்லையே!

ஷகிலாவின் உள்ளம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. அமைதியிழந்து ஒரு முறை அந்தக் குடிசையை அவள் வலம் வந்து விட்டாள். பின்புறம் இருந்த நாணல் தட்டியை நகர்த்தி ஒரு முறை உள்ளே எட்டிப் பார்க்கவும் செய்தாள்.

ஆண்டவனே! முலியா ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடக் கூடாதா? தூக்கத்திலாவது சொல்லட்டுமே! இத்தனை குழந்தைகளில் அவளுக்கு யாரிடம் சலிப்பு என்று!....

அப்பப்பா! என்ன குளிர்! என்ன குளிர்! இந்தப் பதினேர் உயிரும் மண்ணுண்ணிப் பாம்பு போல எப்படி ஒன்றை ஒன்று கட்டித் தழுவித் கொண்டு படுத்திருக்கின்றன! திடீரென்று போர்வை விலகுவதை அவள் கண்டாள். முலியாவின் முதுகுப்புறம் கிறிது தெரிந்தது. அங்கே குழந்தை ஒன்றும் அணைத்துக் கொண்டிருக்க வில்லை. முலியாவின் உடல் குளிரில் ஒடுங்கிச் சுருங்கியது. அப்பா! அவளுக்கு எப்படிக் குளிரும்? இப்பொழுதாவது..... அவள் இப்படி நினைப்பதற்குள்ளாகவே முலியாவின் குரல் வந்தது. ஆம், தூக்கத்தில்தான். இருந்தாலும் தெளிவாகக் கேட்டது:

“என் ஆண்டவனே! நீ எனக்கு இன்னுமொரு குழந்தை கொடுத்திருந்தாயானால், என் முதுகின் இந்தப் பகுதியையும் அது முடியிருக்குமே! அப்பா! என்ன குளிர்! தாங்க முடியவில்லையே!”

ஈரேழு பதினான்கு உலகமுமே தொப்பெனப் பூமியில் விழுந்து விட்டது போலத் தோன்றியது ஷகிலாவுக்கு. துரிதகதியில் வாசிக்கும் வீணையின் கம்பி பட்டெனத் தெறித்தது போலத் தோன்றியது.

அவள் கண்கள் திறந்து கொண்டன. அதே அறை. அதே விலை உயர்ந்த பொருள்கள். அந்த அந்த இடத்தில் அப்படி அப்படியே ஒழுங்காக இருந்தன. அவை இடம் விட்டு இடம் மாறிப் போக ஏது வழி? அவற்றை உருட்டிப் புரட்டி, உடைத்து, ஒடித்து எறிவதற்கு அங்கே குழவிச் செல்வமாக யார்தான் இருந்தார்கள்?

நிலவைப் பிடிக்கக் கைநீட்டி
நித்திரை செய்ய அடம்பண்ணி
மலராம் கண்ணில் நீர்க்கசிய
மங்கலத் தொட்டிலைத் திசைமாற்ற
உறவு கொண்ட தத்துவத்தில்
இறைவன் செய்த வித்தகத்தில்
மரபு விளங்கிப் பிறந்ததுதான்
மழலை மொழியும் குழந்தையடா!

- “கண்டணி”

குழந்தை

□ மதிய உணவுத் திட்டம்

□ தேர்தல் முறையில் ஒரு தவறு

அரசாங்கம் மதிய உணவுத் திட்டம் தொடங்கியபோது ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு நாளைக்கு ஆறு பைசா வீதம் மானியம் வழங்கி, மீதி நாலு பைசா பொதுமக்களிடம் நன்கொடையாகப் பெற்று, பத்து பைசா செலவில் உணவளிக்கப்பட வேண்டும் என உத்தரவிட்டது. பின் நடைமுறையில் பொது மக்களிடம் நன்கொடை வசூல் செய்தே திட்டத்தைத் திறம்பட நடத்த முடியாது என்பதனை உணர்ந்து இரு ஆணைகளின்படி பொதுமக்களிடம் நன்கொடை வசூலிப்பதற்குப் பதிலாக அவ்வப் பஞ்சாயத்தே நாலு பைசாவை வழங்க அனுமதி அளித்துள்ளது. நிதி வசதியற்ற பஞ்சாயத்துக்கள் 'அபிவிருத்தி வரி'யின் மூலம் இவ்வுதவித் தொகை வழங்கவும் ஆலோசனை கூறியுள்ளது.

மேலும் மதிய உணவுத் திட்டம் சிறந்த முறையில் நிரந்தரமாக இயங்க ஏற்பாடு செய்ய, அரசினர் வேறு ஓர் ஆணையின்படி நில நன்கொடை பெறப் பஞ்சாயத்துக்களை வற்புறுத்தி, அவ்வாறு வழங்கப்படும் நில தான சாஸனங்களுக்கு ஸ்டாம்புக் கட்டணம் கட்டுவதிலிருந்து விலக்களித்து, பதிவுக் கட்டணத்தைப் பஞ்சாயத்து நிதியில் செலவு செய்யவும் அனுமதியளித்துள்ளது. மேலும் கிராமத்தில் உள்ள புறம்போக்கு நிலங்களைப் பள்ளிகளுக்குப் பட்டா செய்யவும், அதிக நிலமுள்ள இடங்களில் நீர் வசதி செய்யவும் ஆலோசனைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இன்றைய விலைவாசி உயர்வில் பத்து பைசாவுக்கு உணவு அளிக்க முடியுமா என்றால் எங்கள் பள்ளியில் 120 மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு நல்ல முறையில் அளிக் கப்படுகிறது என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இத்தகைய திட்டம் பற்றிக் குறைகூறி ஒரு தலைமை ஆசிரியர் 8-1-67 தேதி கல்கி இதழ் 59வது பக்கத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். பத்து பைசாவில் தரமான உணவு போதுமான அளவு அளிக்க முடியும் என்று அவருக்கு உறுதி கூறுகிறேன்.

சில பஞ்சாயத்துகளில் நான்கு பைசா மானியம் அளிக்கப்படுவதில்லை என்றும் 2 பைசா தான் அளிக்கப்படுகிறது என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்நிலையில் உள்ள பஞ்சாயத்து மன்றத்தார் கருணைகூர்ந்து இத்திட்டத்தில் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும். இத்திட்டத்தில் ஆர்வமற்ற பஞ்சாயத்துகளின் நிர்வாகத்தில் அரசாங்கம் தனிக் கவனம் செலுத்தி, நாலு பைசா மானியம் வழங்க ஆவன செய்து விட்டால், ஆறு பைசாவையும் செலவு செய்து விட்டு நாலு பைசா நன்கொடை கிடைப்பதாகப் பொய்க் கணக்குக் காட்டும் நிலை ஏற்படாது.

மேலே குறிப்பிட்ட கடிதத்தில் உள்ள, "ஒருசில நேர்மையற்ற ஆசிரியர்கள் விலைவாசி உயர்வையும், நன்கொடை இல்லாமையையும் காரணம் கூறிக் கிடைக்கும் ஆறு பைசாவையும் கூறு போட்டுக் கொண்டனர்" என்ற வரிகள் ஆசிரிய சமுதாயத்துக்கே கறையாகும். ஆறு பைசாவையே கூறு போடும் பண்புள்ளவனிடம் அறுபது பைசாவைக் கொடுத்தாலும் அப்படித்தானே நடக்கும்!

ஆசிரிய சமுதாயத்துக்கு மதிப்பு இல்லை என்ற கூற்றினை மாற்ற ஒவ்வோர் ஆசிரியரும் கடமை உணர்வோடு நற்பண்புகளுக்கு இலக்கணமாய், தொழிலில் ஆர்வம் கொண்டு கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்து வந்தால் சமுதாயத்தில் மதிப்பு தானே உயரும். எனவே, இத்திட்டத்தில் ஊழல் இல்லை. இதை நடத்திச் செல்வோரின் கவனக் குறையும், ஆர்வமின்மையும் தான் ஊழலுக்குக் காரணம்.

திருமலைநாயக்கன் வெ. இராமகிருட்டினன், பாளையம், கோவை தலைமை ஆசிரியன் 10-2-67 ப.யூ. ஆதாரப்பள்ளி

அஞ்சல் வழித் தேர்தல் வாக்குச் சீட்டுக் களில் ஒரு பெருந் தவறு.

வாக்குச் சீட்டுக்களில், வேட்பாளர்களின் பெயர்களைத் தனித் தனிக் கட்டத்தில், ஆங்கிலத்தில் பொறித்திருக்கிறார்கள். வேட்பாளர்களின் கட்சிச் சின்னங்கள் எதுவும் கிடையாது. அன்றியும், வேட்பாளர் பெயரின் கீழே, அவர் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கான விவரமும் தரப்படவில்லை. ஆனால் காங்கிரஸ் வேட்பாளருக்கு மட்டும் கட்சியின் பெயர் தரப்பட்டிருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டு: இராமநாதபுரம் பாராளுமன்றத் தொகுதிக்கான, அஞ்சல் வாக்குச் சீட்டில், நான்கு வேட்பாளர்களின் பெயருக்குக் கீழே, அவர்களின் கட்சி பற்றிய எவ்வித விவரமும் கிடையாது. ஆனால் ஐந்தாவது வேட்பாளரான காங்கிரஸ்காரருக்குமட்டிலும் 'காங்கிரஸ்' என்று அச்சிட்டிருக்கிறார்கள்.

இது ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சிக்கே வாக்கு அளிப்பதற்கான கட்டாயச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வில்லையா? வெளி மாநிலங்களிலிருந்து தபால் வழியாக வாக்குப் பதிவு செய்யும் நபருக்கு, தனது தொகுதியில் எந்தெந்தக் கட்சிக்காரர்கள் போட்டியிடுகிறார்கள் என்ற விவரம் எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்?

கல்கத்தா

12-2-67

ஸ்ரீமதி கலாபன் வாஸ்

“பாதாம் சில்லா ரெண்குபிளேட்!”

சுட்டைப்
படக்
கதை

ஜயந்தி

“நம்ப பஸ்களிலே
தான் இப்படி ஒரேயடியா
புளி மூட்டை யாட்டமா
அடையறோம் என்கிறதில்லை.
ஜப்பானிலே கூட ரயில்களில்
இந்த நிலைமைதானாம்” என்
ருன் ராமு. “அங்கே ரயில்
களுக்குள் பிரயாணிகளைத்

திணிப்பதற்கென்றே சம்பளம் கொடுத்து
ஆட்களை நியமிக்கிறாங்களாம்!”

“என்னடா, ரீப் அடிக்கிறே?” என்றான்
நண்பன் கோவிந்தன்.

“உங்கிட்டே இது விஷயத்தில் பொய்
சொல்லி எனக்கு என்னடா ஆகணும்?”

“அந்தப் பிரச்சனைக்கு இடமேது? என்றைக்
காவது நீ நிஜம் பேசினால்தானே, அந்தக்
கேள்விக்கு அர்த்தமுண்டு!”

“போடா, இடியட்! இந்த வாரம்
‘டைம் மாகாஸின்’ ப் பாருடா; அதிலே
போட்டிருக்கான். ஸ்டேஷனிலே பிளாட்
பாரத்தில் ஆளுங்க தயாரா இருப்பாங்க.
ரயில் வந்து நின்னதும் பிளாட்பாரத்திலே
இருக்கிற பிரயாணிகள் உள்ளே ஏற முயலு
வாங்க. ஆனால் உள்ளே இருக்கிற கூட்டம்
இவங்களை வெளியே பிதுக்கித் தள்ளிக்கிட
டிருக்கும். தொத்திக்கிட்டு நிக்கிறவங்களைப்
பிளாட்பாரத்திலே இருக்கிற ‘தள்ளுபவர்’கள்
அழுக்கித் திணித்துக் கதவை மூடிடுவாங்க.”

“தேவலாமே, அந்த ‘ஸிஸ்ட’த்தை இங்கே
யும் கொண்டு வந்தால் இந்தத் தாவர சாஸ்
திரத்தைக் கட்டிண்டு அழறதுக்கு அந்தத்
தள்ளும் உத்தியோகத்துக்காவது போக
லாம்! இந்தப் பஸ் ஸ்டாப்பிலே எனக்கு
அந்த உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தால்
உடனே ஒப்புக் கொண்டு விடுவேன்;
சம்பளத்தைப் பற்றிக்கூடக் கவலை இல்லை”
என்றான் கோவிந்தன். அவன் கண்கள் அப்
போது கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்து
கொண்டிருந்த பெண்கள் கூட்டத்தை வளைய
வந்து கொண்டிருந்தன. பெல்லா ரோஸிஸ்
கல்லூரிக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது அந்தப்
பஸ் ஸ்டாப். அந்தக் கூட்டத்தினிடையில்
தன் இதயம் கவர்ந்த சுந்தரியைத் தேடி
ஞன் அவன். அதோ அவளும் வந்துவிட்
டாள். அந்த அலங்கார சுந்தரியை அள
வெடுத்தன அவன் கண்கள். அளவெடுக்க
வசதியாகத்தான் அவளும் உடலோடு
ஒட்டியது போன்ற ஆடை அணிந்து வந்
தாள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தினுசான
உடை; ஓயிலான நடை!

கோவிந்தனுக்கு ஸ்கூட்டர் இருந்தது.
அவன் பஸ் ஏறிப் போக வேண்டும் என்கிற
அவசியமே இல்லை. ஆனால் அவன் ஒரு

நானைக்கு அந்தச் சுந்தரியை
உட்லண்ட்ஸ் கார்டன்
ஹோட்டலில் யதேச்சையாகச்
சந்தித்ததிலிருந்து அவனும்
பஸ்ஸில் செல்லத் தொடங்கி
விட்டான். அவன் கல்லூரி
மவுண்ட் ரோட்டில்; வீடு
டவுன்-பவழக்காரத் தெருவில்.
ஆயினும் அவன் தினந்தோறும்
கர்ம சிரத்தையாகக் காலை எட்
டாவது மணிக்கு வடபழனிக்
குப் போவான். அங்கே ஒரு
வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை
யருகே ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி
விட்டு அரை பாக்கெட் பிளே
யர்ஸ் சிகரெட் வரங்கிக்
கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு
வந்து காத்திருப்பான். சற்று
நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தச்
சுந்தரி வருவாள். அவளுடன்
பஸ்ஸில் மயிலாப்பூர் பெல்லா
ரோஸிஸ் கல்லூரி வரை பய
ணம். அங்கே அவள் இறங்கிச்
சென்றதும் மானசீகமாக
‘டாட்டா’ என்றும் ‘சாயங்
காலம் மீட்பண்ணலாம்’ என்றும் கூறி விடை
பெற்றுக்கொண்டு வடபழனிக்குத் திரும்பு
வான். முருகன் உள்ள திக்கு நோக்கிக் கும்பிடு
போட்டு வரம்கேட்பான். ஸ்கூட்டரை எடுத்
துக் கொண்டு காலேஜுக்குப் பறப்பான்!

மாலையிலும் இதேபோலத்தான். கல்லூரி
முடிந்ததும் அவள் தோழிகளுடன்
உட்லண்ட்ஸ் தோட்ட ஹோட்டலுக்கு
வருவாள், சிற்றுண்டி அருந்த. கோவிந்தன்
அவளுக்கு முன்பாகவே அங்கே ஆஜராகி
இருப்பான். அவள் தோழிகளுடன் அமர்ந்து
கொண்டதும் அவள் பார்வையில் படுகிற
மாதிரி எதிர் மேஜையின் இடம் பிடிப்பான்.
புபன் காப்பிக்குப் பிறகு பஸ் பயணம்.
வடபழனியில் அவள் இறங்கிப் போன பிறகு
மீண்டும் உட்லண்ட்ஸுக்கே வந்து அங்கு
‘சிவனே!’ என்று காத்துக் கிடக்கும் ஸ்கூட்ட
ரில் ஏறிக் கொண்டு வீட்டுக்குச் செல்வான்.

கல்யாணம் பண்ணியும் பிரம்மச்சாரி
என்பது போல் ஸ்கூட்டர் இருந்தும் பஸ்
பிரயாணியாக விளங்கினான் கோவிந்தன்.
அவனோடு சில தினங்களில் ராமு துணைக்கு
வருவதுண்டு. கொஞ்ச காலத்தில் ராமுவுக்கு
இந்த மௌன நாட்கம் அலுத்துவிட்டது.
ஆனால் கோவிந்தன் விடவில்லை. தினம்
அவனை இருமுறை சந்தித்து, வடபழனி
ஆண்டவனிடம் அந்த ஒரே வரத்தைக்
கேட்கவில்லையானால் இரவு அவனுக்குத்
தூக்கம் பிடிக்காது.

சில சமயங்களில் உடல்லண்ட்ஸ் ஹோட்டலில் அவள் தன் தோழிகளுடன் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, அவள் இவனைக் கள்ளத்தனமாக நோக்குவதுபோல் இவனுக்குத் தோன்றும். அந்தத்தருணங்களில் கோவிந்தன் காலரைச் சரி செய்து கொண்டு அவள் பக்கமாக ஒரு 'ஹீரோ' பார்வையை வீசுவான்.

அவ்வளவுதான்! அதோடு சரி! ஒரு வார்த்தையேனும் அவர்கள் பேசிக் கொள்ள வேண்டுமே? ஊஹும்! அதற்குத் தைரியம் ஏது? கனமான கண்ணாடித் திரை போல இருவருக்கும் இடையில் மௌனம் நின்றது. அதை உடைக்க இருவருக்குமே துணிவு இல்லை.

பார்வையோடு நின்ற காதல் அவர்களுடையது. அவர்கள் மட்டும் தானா? இன்னும் எத்தனை எத்தனை கல்லூரி மாணவர்கள், மாணவிகள் பார்வைக் காதலுடனேயே திருப்தி அடைந்து திரும்பி விரிகிறார்கள்!

ஆனால் கோவிந்தனுக்கு மட்டும் திருப்தியே ஏற்படவில்லை. நாளாக ஆக, அவனால் இந்த 'சஸ்பென்'ஸைத் தாங்க முடியாது போல் இருந்தது. அதிலும் அன்று ஒரு நாள் அவள் இவன் பக்கமாகத் திரும்பியபோது அந்த இனிய, இனிய.... நினைக்க நினைக்க இனிமை

சொட்டும் அழகு இதழ்களில் ஒரு புன்னகை மலர்வது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. லிருந்து அவன் பித்தனாகி விட்டான்.

அன்று இரவு அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் கொதித்தது. "மார்கழி மாசத்துலே இதென்னடா இராக் குளியல்? வேணுமின்னா வெந்நீர் போட்டுத் தரேண்டா!" என்று தன் தாயார் புலம்பியதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஷவருக்கு அடியிலே பத்து நிமிஷங்கள் குளிரில் விறைத்துப் போக நின்று விட்டு வந்து படுத்தான். அப்படியும் தூக்கம் வர மறுத்தது. சுந்தரியின் எழில் உருவம் இதழில் புன்னகை தாங்கி எதிரில் நிற்கையில் தழலாக அவன் தேகம் வெந்ததில் வியப்பென்ன?

திடீரென்று கோவிந்தனுக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. இன்று அவள் கையில் ஏந்தி நின்ற புத்தகங்களுள் ஒன்றில் 'பாலிடிக்ஸ்' என்ற வார்த்தையைப் பார்த்ததாக அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஏன் நேற்றுக்கூட அவள் ஓர் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட நூலை வைத்திருந்தாளே. அப்புறம் நாலு நாளைக்கு முன்னாலும் பார்த்த நினைவு.

கோவிந்தனுடைய அத்தான் சிவசங்கரன் மூன்று 'பி'க்களையும்-அதாவது பாலிடிக்ஸ்,

ஒரு அமெரிக்கருக்குத் தலை வழுக்கையாயிற்று. மறுபடியும் மயிர் வளருவதற்காக ஏராளமான பணம் செலவு செய்தார். ஒரு ஸ்காட்லாந்துக்காரருக்குத் தலை வழுக்கையாயிற்று. உடனே அவர் தம்முடைய சீப்பை விற்று விட்டார்.

— முரளி

பிலாஸபி, ஸைக்காலஜி ஆகிய மூன்றையும் கற்றுத் தேர்ந்து எம். ஏ. பட்டம் பெற்று இன்று சைவா கல்லூரியில் லெக்சரராக இருக்கிறான். அவன் துணையை நாடினால் என்ன? அவன் அரசியலுடன் மனதெத்துவத்தையும் கற்றறிந்தவனாயிற்றே !

‘ஹல்லோ, மை பாய்!’ என்று கோவிந்தனை வரவேற்ற சிவசங்கரன், விஷயமறிந்ததும் “கிளாட்டு பி ஆஃப் ஹெல்ப் டு யூ” என்று கூறி ஸ்கூட்டரில் கோவிந்தனுக்குப் பின்னால் ஏறிக் கொண்டான். உடலண்டிஸ் தோட்ட ஹோட்டலுக்கு ஸ்கூட்டர் விரைந்தது.

‘ஆகா! சிவசங்கரன் தான் முகவரையில் குறுந்தாடியும், மண்டையில் கோழிக் கொண்டையுமாக எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறான். உயரமான கம்பீரத் தோற்றத்துடன் நடந்து போய் அலட்சியமாகவும் தன்னம்பிக்கையுடனும் அந்தக் கல்லூரிப் பெண்களுடன் பேச ஆரம்பித்து விட்டானே!’ அந்த மேஜையைச் சுற்றி இருந்த பெண்கள் கலகலவென்று சிரித்தார்கள் அவன் கூறியதைக் கேட்டு. நட்சத்திரங்களாக அந்த யுவதிகளின் வெண்ணிறப் பற்கள் பளிச்சிட்டன என்றால் அந்தச் சுந்தரியின் புன்னகை அடிவானத்தில் தோன்றி மறைந்த மின்னல் கீற்றுப் போல் கோவிந்தனின் கண்களைப் பறித்தன. ‘பற்பசை தயாரிப்போருக்குத் தெரிய வேண்டியதுதான். சுந்தரியின் வீட்டு வாசலில் கியூ வரிசையில் நிற்பார்கள். அவளைப் போட்டோ பிடித்துத் தங்கள் பற்பசை விளம்பரத்தில் போட !’

இப்படிக்கோவிந்தன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே சிவசங்கரன் திரும்பி வந்து விட்டான், முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் தாண்டவமாட.

‘ஸக்ஸஸ்ஸா?’ என்றான் கோவிந்தன்.

‘ப்பூ! இதெல்லாம் என்ன கிள்ளுக்கீரை! இன்னும் இரண்டே நாள் டைம் கொடு! அதோ, அந்தப் பாசிக் கலர் கிரீன் ஸாரி உடுத்திண்டிருக்காளே, அவள்தானே உன் சுந்தரி? அவளை நம்ம ‘டேபி’ளுக்கே அழைச்சுண்டு வரேன்!’

சொன்னபடியே செய்தும் காட்டினான் சிவசங்கரன். ‘ஆகா! ஸைக்காலஜி படிச்சது வீண் போகுமா?’ என்று வியந்தான் கோவிந்தன்.

தன். ‘அவன் லெக்சரர்; அவள் மாணவி? வேறு வேறு கல்லூரியானால் என்ன? குருசிஷ்ய பாவத்தில் அவள் அவனுடன் பழகுவதில் தவறில்லையே!’

கோவிந்தனும் சுந்தரியும் இப்போது எதிரெதிரே ஒரே மேஜையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவனுக்கு மெய்சிலிர்த்தது. ஜில்லென்று மூன்று பேருக்கும் ஐஸ்கிரீம் ஆர்டர் பண்ணினான். சிவசங்கரன் ஐஸ்கிரீமைச் சுவைத்தபடியே சுந்தரிக்குப் பக்கத்தில் இன்னும் நெருக்கமாகத் தன் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். ஓர் அந்நியோந்நிய பாவத்துடன் அரசியல் அறிவை அவளுக்குப் புகட்டத் தொடங்கினான். தவறென்ன? அவளும் தன்னை மறந்த லயத்தில் ஈடுபட்டு அவன் கூறுவதை யெல்லாம் வார்த்தை விடாமல் கேட்டுக் கொண்டாள். பிசுபென்ன? கல்வி அறிவு பெறுவதில் அத்தனை ஆர்வமா அவளுக்கு!

தன் யுக்தி பலித்தது என்று தன்னைத் தானே மெச்சிக் கொண்டான் கோவிந்தன். ‘அவள் படிக்கும் பாடம் பாலிடிக்ஸ். அவளிடம் தான் படிக்கும் தாவர சாஸ்திரம் பற்றியா பேச முடியும்? அரசியல் தத்துவங்களை விமரிசிக்க அத்தானே அழைத்து வந்தது அருமை யான யோசனை அல்லவா? இருவருக்கும் பொதுவான ஓர் அம்சம் இருந்தால்தானே பேச்சு சுவாரசியமாக இருக்கும்?’

நாலைந்து நாட்களுக்குள் கோவிந்தனின் நிலைமை தர்மசங்கடமாகப் போயிற்று. அவன் இன்னமும் சுந்தரியுடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை! அவள் தன் தோழிகளிடமிருந்து விலகி வந்து நாலு நாட்களாக அவன் எதிரே அதே மேஜையருகேதான் அமர்ந்திருக்கிறான். எனினும், பேசியதெல்லாம் சிவசங்கரனும் அவளும் தான். ஒரே பாலிடிக்ஸ் மயம். ரோமாபுரியில் ஆரம்பித்து சுதந்திரா - தி. மு. க. கூட்டணி வரையில் அரசியல் வியாக்கியானத்தை விடாமல் நடத்தினான் சிவசங்கரன். ‘போர்! ஒரே போர்! இதற்கு இவனுக்கு டிபனும் ஐஸ்கிரீமும் வேறு தண்டம் அழ வேண்டியிருக்கிறது தினமும்.’

‘ஐ லைக் திஸ் சுந்தரி!’ என்றான் சிவசங்கரன், ஸ்கூட்டரில் உடலண்டிஸ் நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் போது. ‘ஸ்வீட் கொர்ல்! என்ன அடக்கம்! எத்தனை அமைதியாக நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள்கிறான்! அவள் ஆர்வத்தில் நூற்றிலே ஒண்ணு உனக்குப் பாடத்தில் இருந்தால் பாஸ் பண்ணி விடுவாய்!’

வயிறு எரிந்தது கோவிந்தனுக்கு. பயன் என்ன? சிவசங்கரன் பேச ஆரம்பித்தான். சுந்தரி வார்த்தை விடாமல் விழுங்கினாள். மகுடியில் மயங்கி ஆடும் நாகம் போல அவள் தன்னை மறந்து சிவசங்கரனின் பேச்சில் ஈடுபட்டாள்.

கண்ணுக்கு விருந்தாகச் சுந்தரி தன் எதிரே இல்லாமலிருந்திருந்தால் கோவிந்தனால் அத்தானின் தொணதொணப்பைத்

தாங்கவே முடிந்திராது. எனினும் ஏக்கமும் அவனைப் பிடித்து வாட்ட ஆரம்பித்தது. அவன் நினைத்தது என்ன? நடப்பது என்ன? ஒரு வார்த்தை, ஒரு சொல் அவன் அவனிடம் பேச இடம் தரவில்லை சிவசங்கரன். ஒரு தடவை ஏதோ கூற வாயெடுத்தான். சிவசங்கரன் இவன் பக்கமாகத் திரும்பி, “டிபன் ஆர்டர் பண்ணு! நாங்க முக்கியமான விஷயம் ‘டிஸ்கஸ்’ செய்யறோம், குறுக்கே பேசாதே!” என்று உத்தரவு போட்டான். ‘குப்’பென்று முகம் சிவந்தது கோவிந்தனுக்கு. அதோடு சுந்தரியும் உள்ளங்கையை உயர்த்திக் காட்டி அமைதியாக இருக்குமாறு சமிக்ஞை செய்யவே அவன் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் போனான். அப்புறம் ஒன்றிரண்டு முறைகள் அவன் பேச வாயெடுத்த போதும் வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்துத் தொண்டையிலேயே செத்து மடிந்து விட்டன. ஏமாற்றம்..... பெரும் ஏமாற்றம்.

அன்று சிவசங்கரனுக்கு ஜூரம் வந்து விட்டது. “தலைவலி பிளக்கிறது, மண்டையை. என்னால் இன்றைக்கு வர முடியாது. சுந்தரிக்கு ரொம்ப ஏமாற்றமாக இருக்கும். கவலைப்பட வேண்டாம்னு சொல்லு. ‘ஸ்லீட் கேர்ல்’! கண் கலங்கிடுவாள். ரொம்ப வருத்தப்பட்டாளானால் இங்கே ஸ்கூட்டரில் அவளை அழைச்சுண்டு வா. ஒரு நிமிஷம் என்னைப் பார்த்துட்டுப் போகட்டும். ஜாக்கிரதையா ஓட்டு ஸ்கூட்டரை. அவளையும் வைச்சுண்டு ஆக்ஸிடண்ட் பண்ணிவிடாதே! சார்மிங் கேர்ல்! எங்கிட்ட எவ்வளவு பிரியம் என்கிறே! நான் பேசப் பேச அவளுக்கு அலுக்கிறதே இல்லை!”

சிவசங்கரன் தலைவலி மாத்திரையை விழுங்குவதைப் பார்த்துவிட்டு ஸ்கூட்டரில் ஏறிய கோவிந்தனுக்கு அதை எங்காவது மரத்தில் கொண்டு போய் மோதலாமா என்று தோன்றியது. என்றாலும் அதற்கு முன்னால் ஒரு தடவை கடைசி கடைசியாகச் சுந்தரியைப் பார்த்து விட—ஆமாம் பார்த்துவிட்டதான், அவள் என்ன தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்துப் பேசிவிடவா போகிறாள்? — அவன் விரும்பினான்.

உடல்வலையில் வழக்கமாக உட்காரும் இடத்தில் அமர்ந்தான். ஒரு காப்பிக்கு ஆர்டர் செய்து அதைச் சிறிது சிறிதாக ருசித்தபடியே காத்திருந்தான்.

சுந்தரி வந்தாள், தன் தோழிகளுடன் கும்பலாக. அவள் விழிகள் இவர்களைத் தேடிவளைய வந்தன. சிவசங்கரன் இன்றிக் கோவிந்தன் மட்டும் தனித்து அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அவள் கால்கள் சற்றுத் தயங்கி நின்றன. சில வினாடிகளுக்கு அடி உதட்டைக் கடித்தபடி யோசித்துக் கொண்டு நின்ற அவளை, சிநேகிதிகள் கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டே அவன் பக்கமாக இலேசாக, விளையாட்டாகத் தள்ளிவிட்டு விட்டு நகர்ந்தார்கள், காலியாக இருந்த வேறு ஒரு மேஜையை நோக்கி.

சுந்தரி அவன் பக்கமாக நடந்தாள். அவள் தன்னை நெருங்கவே மாட்டாளோ

The following particulars regarding the ownership of the ‘KALKI’, the Tamil weekly newspaper, are published, as called for by Rule 8 of the Registration of Newspapers (Central) Rules, 1956.

FORM IV

1. Place of Publication : Madras
2. Periodicity of its Publication : Weekly
3. Name of Printer and Publisher :
R. Ananthanarayanan
Nationality : Indian
Address : 20, Dr. Guruswami
Mudaliar Road,
Kilpauk, Madras-10
4. Name of Editor : T. Sadasivam
Nationality : Indian
Address : 20, Dr. Guruswami
Mudaliar Road,
Kilpauk, Madras-10
5. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital:

Sri T. Sadasivam, 20, Dr. Guruswami
Mudaliar Road, Madras-10. Srimathi M. S.
Subbulakshmi, 20, Dr. Guruswami Mudaliar
Road, Madras-10. Sri R. Ananthanarayanan,
20, Dr. Guruswami Mudaliar Road, Madras-10.
Sri K. Rajendran, I, Fifth St., New Colony,
Lake Area, Madras-34. Sri V. Vaidyanathan, 3,
Varadarajulu Naidu Road, Egmore, Madras-8.
Sri K. R. Athmanathan, 20, Dr. Guruswami
Mudaliar Road, Kilpauk, Madras-10.

1-3-67

R. Ananthanarayanan,
Publisher

என்று நினைத்துப் பயந்த கோவிந்தன் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான். ‘பல நாட்கள் பழகியாகி விட்டதே! பயப்படக் காரணம் இல்லைதானே’ என்று எண்ணிக் கொண்டான். ‘ஜயோ பாவம்! அத்தானுக்குத் தலைவலி என்று கூறி இந்த அழகுச் சிலையின் கோமள இதயத்தைப் புண்படுத்தப் போகிறோமே’ என்று நினைத்து வருந்தினான். அவள் மீது கோபப்படாமல் அவனுக்காக வருத்தப் படுவது அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அவர்..... அவர்..... வரவில்லையா?” என்று கேட்டாள் சுந்தரி. அவனுடன் பேசவே சிரமப்பட்டாள் அவள்.

“இல்லை....” முதன் முறையாக அவனிடம் பேசியவனுக்கு உணர்ச்சி வசத்தால் தொண்டையை அடைத்தது. களைத்துக் கொண்டு மேலே தொடர்ந்தான்: “அத்தானுக்குக் கடுமையான தலைவலி” என்றவன் உடனுக்குடன், “ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை”;

சுரியாகப் போய் விடும்; சுவலைப்பட வேண்டாம்” என்று ஆறுதலும் சொன்னான்.

“நல்ல வேளை பிழைத்தேன்!” என்று பெருமூச்சு விட்டபடியே அவனெதிரே அமர்ந்தான் அவன்.

“எத்தனை கரிசனம் இவளுக்கு, சிவசங்கரனிடம்” என்று நினைத்தபோது துக்கத்தால் கோவிந்தனின் கண்களில் நீர் முட்டியது.

“நான் கேட்கிறேன் என்று தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று ஆரம்பித்தான் சுந்தரி. “அதெப்படி அந்த ‘போரை’ச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“என்ன என்ன?” அவன் துள்ளி எழுந்த வேகத்தில் காப்பி சட்டையில் சிந்தியது. கப்பும் ஸாலரும் கைநடுங்கியதால் தாள ஒலி எழுப்பின. அவற்றை வாங்கி வைத்து விட்டுச் சட்டையைத் துடைத்துக் கொள்ளக் கைக்குட்டையைக் கொடுத்தான் அவன்.

“என்ன நடந்து விட்டது, இப்போது? ஏன் இப்படிப் பதற்றமடைகிறீர்கள்? உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் நான் அவரைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவர் தொண்டி, தொணப்பைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் உண்மையை எத்தனை நாட்களுக்கு உங்களிடமிருந்து மறைப்பது? இன்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது சொல்லி விட்டேன். அவரையும் அவருடைய பாலிடிக்கையும் நினைத்தாலே எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.”

சில்லென்று ஒரு பக்கெட் ஐஸ் தண்ணீரை அவன் தலையில் யாரோ கொட்டி விட்டது போல் அவன் மேனி அந்த நினைவிலேயே நடுங்கிச் சிலிர்த்தது. அந்தச் சில்லிப்பைப் போக்கிக் கதகதப்பை அளிக்க ஆசை தான் கோவிந்தனுக்கு. ஆனால் அதற்குள் நடக்கக் கூடியதா அது?

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? ‘நல்ல வேளை நான் பிழைத்தேன்’ என்றாயே; அத்தான் இங்கே வராததால் பிழைத்தேன் என்று அதற்கு அர்த்தம்?”

“ஆமாம், ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை, நீ மேலே சொல்லு!”

“சொல்ல என்ன இருக்கிறது? எட்ட இருந்த நம்மை நெருங்க வைத்தவர் என்பதால் அவரிடம் ஓர் அநுதாபம். அவர் லெக்சரர், நான் மாணவி. அந்த விதத்தில்

மதிப்புக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவள் நான். அப்புறம் உங்கள் அத்தான் என்பதால் மரியாதை காட்டவும் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எனக்கென்ன தலையெழுத்தா அவர் அடிக்கும் போரைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க? எவ்வளவு அலுப்புச் சலிப்பாக அவர் பேச்சு இருந்தாலும் உங்கள் அருகில் தினம் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருக்க முடிந்ததே, அதுதான் எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காமல் காப்பாற்றியது!”

“நீ காலேஜில் அரசியலைப் பாடமாக எடுத்துக் கொண்டிருப்பதால்....”

“அரசியலா? கல்லூரிக் காம்பவுண்டுக்குள்ளே நுழைந்து விட்டால் எனக்கும் பாலிடிக்கஸுக்கும் ஸ்நானப் பிராப்திகூடக் கிடையாது.”

“அப்படியானால் நீ பாலிடிக்கஸ் புத்தகங்கள் எடுத்து வருவது?....”

“அதுவா? என் அக்கா ராணி மங்கம்மா கல்லூரியிலே அரசியல் படிக்கிறாள். அங்கே லைப்ரரியில் நல்ல புத்தகங்கள் இல்லையாம். அதற்காக ‘என் காலேஜ் லைப்ரரியிலிருந்து அவ்வப்போது சில புத்தகங்கள் எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பேன். எனக்குக் கல்லூரியில் முக்கிய பாடம் தாவர சாஸ்திரம்; ஆனால் இஷ்ட பாடம் மனை இயற்கலை!” பட்டுக் கன்னம் சிவக்கச் சிவக்கக் கூறினான் அவன்.

“சுந்தரி! பாதாம் அல்வா சாப்பிடு!” என்ற கோவிந்தன் இரண்டு ஸ்வீட்டுக்கு ஆர்டர் செய்தான். காப்பிக்குப் பின் பாதாம் அல்வா சாப்பிடும் பிரகிருதியை வியப்புடன் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தான் ஸர்வர்.

“என் பெயர் ஹேமா; சுந்தரியில்லை. எனக்குப் பாதாம் அல்வா பிடிக்காது” என்றான் அவன்.

“என் உள்ளத்தில் சுந்தரியாகத்தான் நீ நீண்ட நாட்களாக இடம் பெற்றிருக்கிறாய். அதை மாற்றுவதென்றால் கஷ்டப்படும். எனக்குப் பாதாம் அல்வா பிடிக்கும். நீ சாப்பிடாவிட்டால் பரவாயில்லை; தொட்டுக் கொடுத்துவிடு, போதும். உன் பங்கையும் சேர்த்து நானே சாப்பிட்டு விடுகிறேன்” என்றான் கோவிந்தன்.

சுந்தரியின் சிரிப்பொலி சுந்தரமாகக் கேட்டது.

சத்வைத் தியசாலை, நஞ்சன்கூடு, ஆயுர்வேத வித்வான் : B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டோனிடல் ஓஜோலா ஜ்வரேக்
பிரசவ லேகியம் பல விருத்திக்கு ஜ்வர நிவாரணி

ஆயுர்வேத வித்வான் B.V. பண்டிட் அவர்களின்

நஞ்சன்கூடு-பல்பொருள்
(சத்வைத்தியசாலை(பி)லிட். நஞ்சன்கூடு)சோஸ்ரிஜன்ஸ், யண்டெட் கன்ஸர்ன், மகனஸ்

ஜஞ்சிப் நீலா பஞ்சவடி
ஜீரண உதவி கூந்தல் தைலம் பேதிகளைநிறுத்த

சிய வனப்ராச கூஷ்மாண்ட் லேகியம், தசமூலாரிஷ்டம் முதலியன கிடைக்கும்
சோல் ஏஜன்டு : யுனிடெட் கன்ஸர்ன், 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1 (மதுரை, குடந்தை, கோவை)

குழந்தைகளுக்கு:

I.D.L. 12 கால்மஸ் பாட்டில்
(கந்துரி மாத்திரை) 0.40

I.D.L. 18 கர்ஜன்
(கோரோஜன் மாத்திரை) 0.50

I.D.L. 15 பாகெல்
(பேதியாக மாத்திரை) 0.40

பஞ்சவடி மாத்திரை
(பேதிகன் வாத்தி நிறுத்த) 0.40

சிகராக் (டாவிட்) 1.25

ஒரு தீருத்தம்

ஏ. சுவாமிநாதன்

இரவு ஒன்பதரை மணி. ராமசாமி தமது பங்களாவின் ஹாலில் உள்ள சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டு, கொட்டைப் பாக்கைச் சீவி வெற்றிலை போட ஆரம்பித்தார்.

இந்தச் சமூகமான சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு “ஊரிலிருந்து என் அம்மா கடிதம் போட்டிருக்கிறாள்...” என்று கூறியவாறே வந்தாள் அவரது மனைவி கமலம். “என் மூன்றாவது தங்கைக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகி யிருக்கிறதாம். பங்குனி முதல் வாரத்தில் முகூர்த்தம்...”

“அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம்!”— வெற்றிலைச் சுருளை வாயில் அடக்கிக் கொண்டார் ராமசாமி. மேலே பேச்சுக் கொடுத்தால் தமது மடியைக் கடிக்கும் என்னும் விஷயத்தை அறியாதவரா அவர்?

“தங்கை கல்யாணத்துக்காக அம்மா...” கமலம் சற்றுத் தயங்கினாள்.

“கமலம்! இதோ பார். உன் இரண்டாவது தங்கை கல்யாணத்துக்கு அப்படியும் இப்படியுமாக மூவாயிரம் வரை எனக்குச் செலவு வைத்து விட்டீர்கள்” என்று அலுத்துக் கொண்டார்.

“இந்தக் கடைசித் தங்கைக்கு அப்புறம் வேறு பெண்கள் கிடையாது. என் தம்பி இரண்டு பேர்கள். அவர்கள் அடுத்த வருஷம் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்துக் கடனை யெல்லாம் அடைத்து விடுவார்கள். உங்கள் பணத்துக்கு நான் ஜவாப்தாரி.”

ராமசாமியின் முகம் தணலில் விழுந்த அப்பளம் போலக் கருகியது. வேண்டா வெறுப்பாக ‘உம்’ கொட்டினார்.

“கல்யாணத்துக்குப் புடவை வேட்டியை நாம் வாடிக்கையாக எடுக்கும் ஜவுளிக் கடையிலேயே எடுத்து வரலாமா?”

ராமசாமியின் தலை தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை மாதிரி ஆடி ஓய்ந்தது. “சரி, என்ன எழுதியிருக்கிறார்களோ, அதையெல்லாம் சொல்லித் தொலை!”

“அப்படி ஒன்றும் அதிகம் எழுதிவிடவில்லை. இருநூறு பத்திரிகை, நூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்குள் கடிகாரம், பத்து கிலோ காப்பிக் கொட்டை, சர்க்கரை பத்துக் கிலோ...

அப்படியே கிராமத்திலிருந்து பழைய நெல் ஒரு ஐந்து மூட்டை...தோட்டத்தில் விளையும் காய்கறிகள்...”

ராமசாமிக்குப் புரிந்து விட்டது. அதோடு தர்யார் சொன்ன ஒன்றும் ரூபகத்துக்கு வந்தது. உடனே சோபாவிலிருந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, “கமலம்! ஒரு சமாசாரம்...” என்றார்.

“என்ன சொல்லுங்கள்!”

“கல்யாணம் உன் பிறந்த வீட்டில் அகரமாங்குடியில்தானே நடக்கப்போகிறது?”

“ஆமாம்!”

“உன் இரண்டாவது தங்கைக்கு நான் செலவு செய்ததைக் கண்டு என் அம்மா ஒன்று சொன்னாள். அப்போது நான் கேட்க வில்லை....இப்போது...”

திடுக்கிட்டாள் கமலம். மாமியார் ஏதாவது தடையுத்தரவு போட்டிருப்பாளோ என்னும் ஐயம் மின்னலிடவே, அவள் சுருதி குறைந்துவிட்டது.

“நான் தரமாட்டேன் என்றால் நீ விடப் போகிறாயா? அதனால் அம்மா சொன்னது போல்....”

“யார் அம்மா?”

“என் அம்மாதான்.”

“என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?”

“உன் அம்மா, அப்பா, தம்பிகள், தங்கைகள் எல்லோரையும் ஒரு வாரத்துக்கு முன்னேயே இங்கே வந்துவிடச் சொல்!”

“எதற்கு?”

“கல்யாணத்துக்குத்தான். இந்த வீட்டில் வைத்தே நடத்தி விடுவோம்! நமது பணத்தைச் செலவழித்து அவர்களுக்குப் பெயர் வாங்கித் தருவானேன்? கல்யாணம் செய்து வைத்த புண்ணியத்தோடு பெயரும்தான் நமக்கு வரட்டுமே! இரண்டாவது மைத்துனியின் கல்யாணத்தின்போது என் அம்மா இதைத்தான் சொன்னாள். நீ நினைத்தது போல் உதவாதே, கிதவாதே என்று தடுக்க வில்லை!” என்றார்.

கமலம் கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டாள். பிறந்த வீட்டுப் பெருமைக்கு இப்படியா பங்கம் நிகழ வேண்டும்?—அதுவும் அவள் மாமியாரின் முன்னிலையில்.